ȘTIE CĂ NU O POATE AVEA...
DAR ASTA NU-L VA OPRI

twisted GAMES

A lui, cu orice preț

ANA HUANG

ANA HUANG

Twisted GAMES

A lui, cu orice preț

Redactor: Anca Cristina Ilie
DTP: Simona Bănică

ISBN: 978-606-9713-46-4
ISBN e-pub: 978-606-9713-47-1

Bucureşti, 2023

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HUANG, ANA
Twisted games : a lui, cu orice preţ / Ana Huang ; trad. din lb. engleză şi note de Margareta-Mihaela Matei. - Bucureşti : Epica, 2023
ISBN 978-606-9713-46-4
I. Matei, Margareta-Mihaela (trad. ; note)
821.111

ANA HUANG

Twisted GAMES

A lui, cu orice preț

Traducere din limba engleză și note de
MARGARETA-MIHAELA MATEI

EPICLOVE

Editura Epica, București, 2023

Pentru toate fetele care au spus:
La naiba cu Prințul Fermecat!
Vreau un cavaler cu cicatrici.

Notă pentru cititori

Această poveste se întinde pe patru ani şi include mai multe salturi în timp, în special în Partea I, pentru a ne aduce în prezent. Conține linii temporale suprapuse cu precedenta carte, *Twisted Love.*

Partea I are loc pe parcursul epilogului din *Twisted Love* (în trecut), iar Partea a II-a se petrece după aceea (în prezent).

Este recomandat, dar nu necesar, să citiți mai întâi *Twisted Love* pentru a înțelege ce se întâmplă.

Playlist

„Queen" — Loren Gray
„Castle" — Halsey
„Arcade" — Duncan Laurence
„You Should See Me in a Crown" — Billie Eilish
„Telepatia" — Kali Uchis[1]
„Stay" — Rihanna
„Uncover" — Zara Larsson
„Secret Love Song" — Little Mix
„They Don't Know About Us" — One Direction
„Minefields" — Faouzia & John Legend
„Wildest Dreams" — Taylor Swift
„Princesses Don't Cry" — Aviva
„Fairytale" (Slow Version) — Alexander Rybak
„I Guess I'm in Love" — Clinton Kane

---

[1] Pentru capitolul 18, mai degrabă atmosfera, decât versurile. (n. a.)

PARTEA I

1

BRIDGET

— Plesnește-mă! Plesnește-mă, stăpâne!

Mi-am înăbușit râsul văzând fața bodyguardului meu, Booth, în timp ce papagalul Leather[1] striga în cușcă. Numele papagalului spunea tot despre viața sexuală a fostului său proprietar și, deși unii îl găseau amuzant pe papagal, lui Booth nu-i plăcea. Ura păsările. Spunea că sunt șobolani cu aripi.

— Într-o zi, el și Leather se vor înțelege.

Emma, directoarea de la Wags & Whiskers, n-a fost de acord:

— Săracul Booth!

Mi-am reținut un alt hohot de râs, chiar dacă am simțit o mică remușcare.

— Probabil că nu. Booth va pleca în curând.

Am încercat să nu mă gândesc la asta. Booth fusese alături de mine patru ani, dar pleca săptămâna viitoare în concediu de paternitate și rămânea în Eldorra după aceea, ca să fie mai aproape de soția lui și de bebeluș. Mă bucuram pentru el, dar avea să-mi lipsească. Nu era doar bodyguardul meu, ci și prietenul meu, și nu puteam decât să sper că înlocuitorul lui va avea aceeași relație cu mine.

— Ah, da, am uitat! a spus Emma, luminându-se la față.

---

[1] A bate cu cureaua.

Emma avea cam șaizeci de ani, părul scurt și cărunt și ochi căprui, plini de căldură.

— Multe schimbări pentru tine într-un timp scurt, draga mea.

Știa că nu-mi plac despărțirile.

Eram voluntară la Wags & Whiskers, un adăpost local pentru salvarea animalelor de companie, încă din anul al doilea de facultate, iar Emma îmi devenise prietenă apropiată și mentor. Din păcate, și ea pleca. Rămânea în Hazelburg, dar se retrăgea din funcția de director al adăpostului, ceea ce însemna că nu o voi mai vedea în fiecare săptămână.

— Una dintre schimbările astea nu *trebuie* neapărat să se întâmple, am spus pe jumătate în glumă. Ai putea să rămâi.

A scuturat din cap.

— Am condus adăpostul aproape zece ani și este timpul să las locul altcuiva. Cineva care poate curăța cuștile *fără* să-l lase spatele și șoldurile.

— Pentru asta există voluntarii.

Am arătat spre mine. Exageram problema, dar nu m-am putut abține. Între plecarea Emmei, a lui Booth și absolvirea mea iminentă de la Universitatea Thayer, unde mă specializam în relații internaționale — așa cum era de așteptat de la o prințesă —, aveam parte de destule despărțiri, cât pentru următorii cinci ani.

— Ești o drăguță. Nu le spune celorlalți, dar...

Și-a coborât vocea până a ajuns doar o șoaptă:

— Să știi că ești voluntara mea preferată. Rar găsești pe cineva de nivelul tău care face acte caritabile pentru că dorește, nu pentru camerele de filmat.

Mi s-au înroșit obrajii la auzul acestui compliment.

— E plăcerea mea. Iubesc animalele.

Semănam cu mama în privința asta. E unul dintre puținele lucruri rămase de la ea.

În altă viață, aș fi fost medic veterinar, dar în viața asta? Destinul îmi fusese stabilit încă dinainte să mă nasc.

— Vei fi o regină minunată!

Emma s-a dat deoparte ca să treacă cineva de la personal cu un cățeluș care i se zvârcolea în brațe.

— Serios!

Am râs la acest gând.

— Mulțumesc, dar nu am niciun interes să fiu regină. Chiar dacă aș vrea, șansele ca eu să port coroana sunt mici.

În calitate de prințesă a Eldorrei, un mic regat european, eram la fel de aproape de guvernare ca majoritatea oamenilor. Părinții mei muriseră când eram copil — mama mea la naștere, tatăl meu într-un accident de mașină, câțiva ani mai târziu —, așa că eram pe locul al doilea la tron. Fratele meu, Nikolai, care era cu patru ani mai mare decât mine, se pregătea să preia funcția bunicului nostru, regele Edvard, de când învățase să meargă. După ce Nikolai avea să aibă copii, aveam să fiu împinsă și mai departe pe linia succesiunii, lucru de care nu mă plângeam. Îmi doream să fiu regină la fel de mult cât voiam să mă scald într-o cuvă cu acid.

Emma s-a încruntat dezamăgită.

— Păi, ce să zic, te înțeleg.

— Emma! a strigat unul dintre ceilalți membri ai personalului. Avem o problemă cu pisicile.

Ea a oftat.

— Mereu pisicile sunt o problemă, a mormăit. Oricum, am vrut să-ți spun despre pensionarea mea ca să nu afli de la altcineva. Mai sunt aici până la sfârșitul săptămânii viitoare, așa că ne vedem marți.

— Bine.

Am luat-o în brațe în semn de rămas-bun și am văzut-o grăbindu-se să facă față unei lupte de pisici. Am simțit că-mi crește durerea din piept.

M-am bucurat că Emma nu mi-a spus despre pensionare până la sfârșitul turei, altfel m-aș fi gândit la asta tot timpul.

— Sunteți gata, Majestatea Voastră? m-a întrebat Booth, grăbit să scape de Leather.

— Da. Să mergem!

— Da, să mergem! a strigat Leather în timp ce ieșeam. Plesnește-mă!

Am râs în cele din urmă la grimasa lui Booth.

— O să-mi fie dor de tine, și la fel și lui Leather!

Mi-am îndesat mâinile în buzunarele hainei ca să le protejez de frigul tăios al toamnei.

— Povestește-mi despre noul bodyguard. Cum e?

Frunzele îmi foșneau sub tălpi și ne îndreptam spre casa mea, aflată în afara campusului, la numai cincisprezece minute de aici. Iubeam toamna și tot ceea ce însemna ea — hainele confortabile, iureșul de culori pământii din copaci și aroma de praf de scorțișoară.

În Athenberg, nu aș putea merge pe stradă fără să fiu urmărită de mulțime, dar asta era grozav la Thayer. Erau atât de mulți studenți, atât de mulți din familii regale și fii de celebrități, încât o prințesă în plus nu era mare lucru. Îmi puteam trăi viața ca o studentă relativ normală.

— Nu știu prea multe despre noul bodyguard, a recunoscut Booth. Doar că vine cu contract.

Am ridicat din sprâncene.

— Serios?

Instituția Coroanei angaja uneori personal privat de securitate, cu contract, ca să servească alături de Garda Regală, dar era rar. În cei douăzeci și unu de ani, nu am avut niciodată un bodyguard extern.

— Ar trebui să fie cel mai bun, a spus Booth, luând surpriza mea drept neliniște. Fost ofițer din armata marină, cu recomandări de top, cu experiență în paza unor personalități de înalt rang. E cel mai căutat profesionist din firma lui.

— Hmm.

Un bodygurd american. Interesant!

— Sper să ne înțelegem.

Când doi oameni stau unul pe lângă celălalt non-stop, compatibilitatea este importantă. Știam persoane care nu se înțelegeau cu agenții lor de securitate, iar acele aranjamente nu rezistaseră prea mult.

— Sigur o să vă înțelegeți! Sunteți o persoană binevoitoare, Majestatea Voastră!

— Spui asta doar pentru că sunt șefa ta.

Booth a zâmbit larg.

— Teoretic, șeful meu este directorul Gărzii Regale.

L-am amenințat cu degetul în glumă.

— Deja ești obraznic? Sunt dezamăgită.

A râs. În ciuda insistenței lui de a-mi spune *Majestatea Voastră*, ne stabiliserăm de-a lungul timpului o camaraderie informală, pe care o apreciam. Formalitatea excesivă mă epuiza.

Pe tot parcursul plimbării noastre, am vorbit despre familia lui și apoi despre Eldorra. Mai avea un pic și plesnea de mândrie pentru copilul său nenăscut încă și n-am putut să nu simt un pic fior de invidie. Nu eram nici pe departe pregătită pentru căsătorie și copii, dar îmi doream ce aveau Booth și soția lui.

Iubire. Pasiune. *Alegere.* Lucruri pe care nu le puteai cumpăra cu bani.

Am zâmbit sarcastic. Fără îndoială că aș părea nerecunoscătoare pentru oricine mi-ar putea auzi gândurile. Puteam obține orice lucru material pe care mi-l doream doar plesnind din degete, iar eu mă plângeam de dragoste.

Dar oamenii tot oameni sunt, indiferent de titlul lor, iar unele dorințe sunt universale. Din păcate, capacitatea de a le îndeplini nu este universală.

Poate că aveam să mă îndrăgostesc de un prinț care să-mi sucească mințile, dar mă îndoiam. Cel mai probabil, aveam să ajung într-o căsnicie plictisitoare, acceptabilă din punct de vedere social, cu un bărbat plictisitor, acceptabil din punct de vedere social, care

avea doar stilul misionarului în programul sexual, și aveam să plecăm în vacanță în aceleași două locuri în fiecare an.

Am dat deoparte gândul deprimant. Aveam mult de parcurs până să mă *gândesc* la căsătorie și aveam să rezolv această problemă la momentul potrivit.

Mi-am văzut casa și privirea mi-a rămas ațintită asupra BMW-ului negru necunoscut care rula ușor pe alee. Am presupus că îi aparține noului meu bodyguard.

— A venit mai devreme, a ridicat Booth dintr-o sprânceană, surprins. Trebuia să ajungă la cinci.

— Punctualitatea este un semn bun, presupun. Deși o jumătate de oră mai devreme *ar putea* să fie exagerat.

Ușa mașinii s-a deschis și în alee s-a înfipt o gheată mare, neagră. Imediat a ieșit din mașină cel mai mare om pe care l-am văzut vreodată în viața reală și am simțit că mi se usucă gura.

Sfinte. Sexoase!

Noul meu bodyguard avea probabil cel puțin 1,90 metri sau chiar doi metri, plini de mușchi frumos sculptați, întinși pe fiecare centimetru al corpului puternic. Părul lung și negru îi ajungea până la umeri și îi cădea peste ochii de un cenușiu metalic; avea picioare atât de lungi, încât a parcurs distanța dintre noi în trei pași.

Pentru cineva atât de mare, se deplasa cu o ușurință surprinzătoare. Dacă nu m-aș fi uitat la el, n-aș fi observat deloc că se apropie.

S-a oprit în fața mea și jur că m-am aplecat un centimetru, corpul meu fiind incapabil să reziste atracției lui gravitaționale. Și am fost tentată, în mod ciudat, să-mi trec mâna prin pletele lui bogate și întunecate. Majoritatea celor care fuseseră în armată aveau părul scurt, în stil militar, chiar și după ce părăseau stagiul, dar în mod clar, el nu era unul dintre ei.

— Rhys Larsen, s-a prezentat el.

Vocea profundă și aspră m-a învăluit ca o mângâiere catifelată. Acum, că era mai aproape, am zărit o cicatrice subțire tăindu-i sprânceana stângă, făcându-l să pară și mai amenințător. Barba îi

întuneca maxilarul, iar de sub ambele mâneci ale cămășii se ghicea câte un tatuaj.

Era opusul tipului aranjat, bine bărbierit, care-mi plăcea de obicei, dar asta nu a împiedicat un roi de fluturi să-și ia zborul în stomacul meu.

Eram atât de tulburată de înfățișarea lui, încât am uitat să răspund, până când Booth a tușit subtil.

— Sunt Bridget. Îmi pare bine să vă cunosc!

Speram că niciunul dintre bărbați nu-mi observase obrajii roșii.

Am omis titlul de *Prințesă* intenționat. Mi s-a părut prea pretențios pentru momente de acest fel, unu-la-unu.

Totuși, am observat că Rhys nu mi s-a adresat cu *Majestatea Voastră*, așa cum făcea Booth. Nu m-a deranjat — de ani de zile încercam să-l fac pe Booth să-mi spună pe numele mic —, dar era încă un semn că noul meu bodyguard nu seamănă cu fostul.

— Trebuie să vă mutați.

Am clipit.

— Poftim?

— Casa asta...

Rhys a făcut un semn cu capul spre locuința mea spațioasă, dar confortabilă, cu două dormitoare.

— Este un coșmar din punct de vedere al securității. Nu știu cine a aprobat locația, dar trebuie să vă mutați.

Fluturii s-au oprit din bâzâit.

Ne cunoscuserăm cu nici două minute în urmă și deja îmi poruncea, de parcă *el* era șeful. *Cine se credea?*

— Locuiesc aici de doi ani. N-am avut niciodată probleme.

— Nu-i nevoie să ai decât o singură dată.

— Nu mă mut.

Am rostit cuvintele foarte clar, așa cum rareori făceam, dar tonul condescendent al lui Rhys m-a călcat pe nervi.

Orice atracție simțisem față de el s-a prefăcut în cenușă, având cea mai rapidă moarte din istoria mea cu sexul opus.

Nu că ar fi dus undeva. El era, la urma urmei, bodyguardul meu, dar ar fi fost frumos să fie atrăgător, *fără* să vreau să-i trag un picior de să-i fac vânt în următorul secol.

Bărbații. Întotdeauna strică lucrurile când deschid gura.

— Dumneavoastră sunteți expertul în securitate, am adăugat rece. Veți rezolva problema.

Rhys m-a privit de sus, pe sub sprâncenele groase și întunecate. Nici măcar nu-mi aminteam ultima dată când cineva m-a privit amenințător.

— Da, *Majestatea Voastră.*

Inflexiunea vocii lui pe ultimele două cuvinte era o batjocură la adresa titlului, iar jarul de indignare din stomacul meu s-a aprins și mai tare.

Am deschis gura să răspund — nu eram sigură ce voiam să răspund, pentru că nu fusese de-a dreptul ostil —, dar Booth a intervenit până să apuc să spun ceva ce aș fi regretat.

— Haideți să intrăm. Se pare că va ploua, a spus el repede.

Eu și Rhys ne-am uitat în sus. Cerul albastru senin parcă ne făcea cu ochiul.

Booth și-a dres glasul.

— Nu se știe niciodată. Aversele de ploaie vin din senin, a mormăit el. După Majestatea Voastră.

Am intrat în casă în tăcere.

Mi-am dat jos haina de pe umeri și am atârnat-o pe copacul vieții din alamă, de lângă ușă, apoi am încercat din nou să mă comport civilizat:

— Doriți ceva de băut?

Încă eram nervoasă, dar uram confruntarea și nu voiam ca relația mea cu noul bodyguard să înceapă într-o notă atât de amară.

— Nu.

Rhys a scanat camera de zi, pe care o decorasem în nuanțe de verde jad și crem. O menajeră venea de două ori pe lună ca să facă o curățenie temeinică, dar țineam singură casa în ordine, în cea mai mare parte.

— Haideți să ne cunoaștem, a spus Booth cu o voce jovială și poate un pic cam tare. Adică, dumneavoastră și Rhys, Majestatea Voastră. Putem vorbi despre nevoi, așteptări, program...

— Excelentă idee!

Am afișat un zâmbet încordat și i-am făcut semn lui Rhys spre canapea:

— Luați loc, vă rog!

În următoarele patruzeci și cinci de minute, am parcurs logistica lucrurilor, ca să facem tranziția între cei doi. Booth avea să rămână bodyguardul meu până luni, dar Rhys avea să-l urmeze până atunci, ca să înțeleagă mai bine cum funcționează lucrurile.

— Totul e în ordine.

Rhys a închis dosarul care conținea detaliile cursurilor mele și a programului săptămânal, a evenimentelor publice viitoare și a călătoriilor preconizate.

— O să fiu sincer, Prințesă Bridget. Nu sunteți primul și nu veți fi nici ultimul membru regal pe care l-am păzit. Am lucrat cu Harper Security timp de cinci ani și nu am avut niciodată un client rănit sub protecția mea. Vreți să știți de ce?

— Dați-mi voie să ghicesc. Farmecul dumneavoastră orbitor i-a lovit pe potențialii atacatori care au căzut în admirație, am spus.

Booth a scăpat un hohot de râs, pe care l-a transformat rapid în tuse.

Rhys n-a schițat niciun zâmbet. *Bineînțeles că nu.* Gluma mea nu era demnă de Comedy Central, dar mi-am imaginat pe loc că ar fi fost mai ușor să găsești o cascadă în Sahara decât o picătură de umor în acel corp mare, înnebunitor de bine sculptat.

— Motivul este dublu, a spus Rhys calm, de parcă n-aș fi spus nimic. În primul rând, nu mă implic în viața personală a clienților

mei. Sunt aici ca să vă protejez de vătămarea fizică. Atât. Nu mă aflu aici ca să fiu prietenul dumneavoastră, confidentul sau orice altceva. Acest lucru face ca judecata mea să rămână necompromisă. În al doilea rând, clienții mei înțeleg cum trebuie să funcționeze lucrurile ca să rămână în siguranță.

— Și cum anume?

Zâmbetul meu politicos avea un avertisment pe care fie nu l-a observat, fie l-a ignorat.

— Fac ceea ce spun eu, când e legat de securitatea lor.

Rhys și-a fixat privirea cu ochi cenușii în ochii mei. Parcă mă uitam la un perete de oțel.

— Înțelegeți, Majestatea Voastră?

S-o lăsăm baltă cu iubirea și pasiunea! Ceea ce îmi doream cel mai mult era să-l plesnesc peste expresia arogantă de pe față și să-l lovesc în bijuteriile familiei, dacă tot mă porneam.

Mi-am înfipt degetele în coapse și m-am forțat să număr până la trei înainte să răspund.

Când am vorbit din nou, vocea mea era suficient de glacială, încât Antarctica părea un paradis pe plajă.

— Da, am spus zâmbind acid. Din fericire pentru amândoi, domnule Larsen, nu am niciun interes să vă fiu prietenă, confidentă sau „orice altceva".

Nu m-am obosit să onorez cu un răspuns cea de-a doua parte a declarației lui — cea în care pretindea ca eu să fac ce spune el, când spune el. Nu eram proastă. Întotdeauna am ascultat sfaturile legate de securitate ale lui Booth, dar să fiu a naibii dacă aș alimenta sentimentul arogant de stimă de sine al lui Rhys!

— Bine.

Rhys s-a ridicat. Mă enerva cât era de înalt. Prezența lui a avut darul să șteargă totul în jur, până când a rămas singurul lucru asupra căruia mă mai puteam concentra.

— O să evaluez casa înainte de a discuta următorii pași, inclusiv modernizarea sistemului de securitate. În acest moment, orice adolescent cu acces la tutoriale de pe YouTube poate păcăli alarma.

Mi-a aruncat o privire dezaprobatoare înainte de a dispărea în bucătărie.

Am rămas cu gura căscată.

— El... tu...

Am pufnit, dar am rămas fără cuvinte.

— Nu se poate!

M-am întors către Booth, care încerca să se topească în planta uriașă din ghiveciul de lângă ușa din față.

— Nu pleci nicăieri! Îți interzic!

Nu era posibil ca Rhys să fie bodyguardul meu. Îmi venea să-l omor, iar menajera mea m-ar fi ucis pe *mine* pentru că am pătat covorul cu sânge.

— Probabil are emoții pentru că e prima zi de muncă, a spus Booth, pe o voce nesigură. O să vă înțelegeți bine după perioada de tranziție, Alteță.

Poate... *dacă* vom ieși în viață din perioada de tranziție.

— Ai dreptate.

Mi-am apăsat degetele pe tâmplă și am respirat adânc. *Pot să fac asta.* Am mai avut de-a face cu oameni dificili înainte. Vărul meu Andreas era progenitura Satanei, iar un lord britanic a încercat odată să mă pipăie pe sub masă, la Balul Trandafirilor din Monaco. S-a oprit doar după ce i-am băgat furculița în mână „din greșeală".

Ce era un bodyguard ticălos în comparație cu aristocrați titrați, reporteri băgăcioși și membri ticăloși ai familiei?

Rhys s-a întors. Surpriză, surpriză, încruntarea lui nu se topise.

— Am detectat șase vulnerabilități de securitate pe care trebuie să le abordăm cât mai curând posibil, a spus el. Să începem cu numărul unu: ferestrele.

— Care?

Rămâi calmă! Fii rezonabilă!

— Toate.

Booth și-a acoperit fața cu mâinile în timp ce eu mă gândeam să-mi transform acul de păr în arma crimei.

Rhys și cu mine *cu siguranță* nu reușeam să ieșim în viață din perioada de tranziție.

2

RHYS

Prințesa Bridget von Ascheberg de Eldorra va însemna sfârșitul meu. Dacă nu sfârșitul efectiv, atunci sfârșitul răbdării și a minții mele. De asta eram sigur și lucram împreună doar de două săptămâni.

Nu am avut niciodată un client care să mă înfurie mai rău ca ea. Sigur, era frumoasă (ăsta nu e un lucru bun când te afli în poziția mea) și fermecătoare (pentru toată lumea, în afară de mine), dar era și o bătaie de cap, regală. Când spuneam „dreapta", ea o lua la stânga; când spuneam „să plecăm", ea rămânea. Insista să participe în mod spontan la evenimente aglomerate, fără să le pot cerceta înainte, și trata preocupările mele legate de securitate ca și cum ar fi fost treburi oarecare, nu lucruri importante.

Bridget spunea că așa funcționaseră treburile cu Booth și că totul a fost bine. Am spus că nu sunt Booth, așa că nu-mi păsa ce a făcut sau nu a făcut ea când era cu el. Acum eu eram la conducere.

Nu-i convenea, dar nu-mi păsa. Nu venisem aici ca să câștig titlul de Domnul Simpatic. Mă aflam aici să o țin în viață.

În seara asta, „aici" însemna cel mai aglomerat bar din Hazelburg.

Jumătate din Thayer se prezentase la ofertele speciale de vineri seara de la The Crypt și eram sigur că barul depășea capacitatea maximă.

Muzică tare, oameni gălăgioşi. Locul meu cel mai puţin preferat şi, se pare, *preferatul* lui Bridget, având în vedere cât de vehementă fusese să vină aici.

— Deci... — m-a privit peste marginea paharului prietena ei roşcată, Jules. Ai fost puşcaş marin, nu?

— Da.

Nu m-am lăsat dus în eroare de tonul ei de cochetărie sau de comportamentul de fată petrecăreaţă. Făcusem cercetări amănunţite ale antecedentelor tuturor prietenilor lui Bridget, în momentul în care am preluat postul, şi ştiam că Jules Ambrose era mai periculoasă decât părea. Dar nu reprezenta o ameninţare pentru Bridget, aşa că nu am menţionat ce a făcut în Ohio. Nu era treaba mea să spun povestea ei.

— Îmi plac bărbaţii din armată, torcea ea.

— Foşti militari, J, a spus Bridget, fără să se uite la mine pe când îşi termina băutura. În plus, e prea în vârstă pentru tine.

Acesta era unul dintre puţinele lucruri cu care eram de acord cu ea. Aveam doar treizeci şi unu de ani, aşa că nu eram bătrân în niciun caz, dar făcusem şi fusesem martor la destule rahaturi în viaţa mea ca să mă *simt* bătrân, mai ales în comparaţie cu studenţii spilcuiţi, care nici măcar nu avuseseră primul loc de muncă adevărat.

Eu nu fusesem niciodată aşa, nici măcar când eram copil. Am crescut în murdărie şi în ţărână.

Între timp, Bridget stătea în faţa mea şi arăta ca prinţesa de basm care era. Ochi albaştri mari şi buze groase roz, pe o figură în formă de inimă, piele perfectă ca de alabastru, păr auriu care-i cădea în valuri lejere pe spate. Topul ei negru îi dezvăluia umerii catifelaţi, iar în urechi îi sclipeau diamante minuscule.

Tânără, bogată şi regală. Opusul meu din toate punctele de vedere.

— Negativ. Ador bărbaţii mai în vârstă, mi-a zâmbit larg Jules, aruncându-mi încă o ocheadă. Şi eşti sexy!

Nu am zâmbit. Nu eram chiar așa de prost încât să mă implic într-o relație cu prietena clientei mele. Deja eram copleșit de Bridget. La modul figurativ.

— Lasă-l în pace, a râs Stella.

Design vestimentar și specializare în comunicare. Fiica unui avocat de mediu și a șefului personalului la un secretar de cabinet. Vedeta rețelelor sociale. Creierul meu a bifat toate lucrurile pe care le știam despre Stella, în timp ce își făcea o fotografie cu cocktailul înainte de a lua o înghițitură.

— Găsește pe cineva de vârsta ta, a mai spus ea.

— Tipii de vârsta mea sunt plictisitori. Știu bine. Am avut mulți iubiți din ăștia, zice Jules înghiontind-o pe Ava, ultima membră a grupului de prietene apropiate ale lui Bridget.

În afară de aluziile nepotrivite ale lui Jules, formau un grup decent. Cu siguranță mai bune decât prietenii starletei de la Hollywood pe care o păzisem timp de trei luni chinuitoare, perioadă în care am văzut mai multe imagini genitale „întâmplătoare" decât credeam că o să văd vreodată în viața mea.

— Apropo de oameni în vârstă, unde e iubitul tău? o întreb pe Ava.

Ava a roșit.

— Nu poate ajunge, răspunde înroșindu-se. Are o teleconferință cu niște parteneri de afaceri din Japonia.

— Ba o să ajungă, a spus Jules salivând. Tu într-un bar, înconjurată de colegi beți și excitați? Mă mir că nu a... Vorbești de lup și... uite-l!

I-am urmărit privirea și am zărit un bărbat înalt, brunet, care-și croia drum prin mulțimea de studenți beți și excitați.

Ochi verzi, îmbrăcăminte de designer pe comandă și o expresie glacială.

Alex Volkov.

Îi cunoșteam numele și reputația, chiar dacă nu-l cunoșteam personal. Era o legendă în anumite cercuri.

CEO-ul *de facto* al celei mai mari companii de dezvoltare imobiliară din țară, Alex avea suficiente conexiuni și materiale de șantaj pentru a doborî jumătate din Congres și pe cei din topul Fortune 500.

Nu aveam încredere în el, dar era combinat cu una dintre cele mai bune prietene ale lui Bridget, ceea ce însemna că prezența lui era inevitabilă.

Chipul Avei s-a luminat când l-a văzut.

— Alex! Am crezut că ai o ședință.

— Ședința s-a încheiat devreme, așa că m-am gândit să trec pe aici.

Și-a trecut buzele peste ale ei.

— Îmi place când am dreptate, adică aproape întotdeauna, a spus Jules, aruncând o privire șireată spre Alex. Alex Volkov într-un bar de facultate? Nu m-am gândit niciodată că voi vedea ziua asta.

A ignorat-o.

Muzica s-a schimbat de la R&B discret la un remix al celui mai recent hit radio, iar barul a luat-o razna. Jules și Stella s-au ridicat în grabă de pe scaune spre ringul de dans, urmate de Bridget, dar Ava a rămas pe loc.

— Voi mergeți. Eu stau aici, a spus ea, căscând. Sunt cam obosită.

Jules părea îngrozită.

— E abia unsprezece! S-a întors către mine: Rhys, dansează cu noi! Trebuie să compensezi pentru... blasfemia asta!

A făcut un semn spre locul unde Ava se încolăcise spre Alex, în timp ce acesta îi cuprinsese umerii cu un braț protector. Ava s-a strâmbat; expresia lui Alex nu s-a clintit. Văzusem blocuri de gheață cu mai multă emoție decât el.

Am rămas așezat.

— Eu nu dansez.

— Tu nu dansezi. Alex nu cântă. Sunteți o încântare, s-a plâns Jules. Bridge, fă ceva!

Bridget s-a uitat la mine și apoi și-a mutat privirea.

— Lucrează. Haide, a tachinat-o ea. Eu și Stella nu suntem de ajuns?

Jules a oftat supărată.

— Cred că da. Ce stil de a mă face să mă simt vinovată!

— Am învățat arta subtilă a plasării vinovăției la școala de prințese.

Bridget și-a tras prietenele pe ringul de dans.

— Să mergem!

Nimeni nu s-a mirat că Ava și Alex au plecat la scurt timp după aceea, iar eu m-am așezat singur la masă, cu privirea jumătate pe fete și jumătate pe restul barului. Măcar încercam. Mi se duceau ochii spre Bridget și doar spre Bridget mai des decât mi-aș fi dorit, și nu doar pentru că ea era clienta mea.

Știam că o să-mi facă probleme chiar din momentul în care Christian mi-a spus despre noua mea misiune. Mi-a spus, nu m-a rugat, că doar Christian Harper nu ruga pe nimeni nimic, ci dădea ordine. Dar știam destule până atunci încât să fi refuzat misiunea, dacă aș fi vrut — și chiar mi-aș fi dorit. Eu să o păzesc pe Prințesa de Eldorra, când nu voiam să am nimic de-a face cu Eldorra? Cea mai proastă idee din istoria ideilor proaste!

Apoi m-am uitat la poza cu Bridget și ceva în ochii ei m-a atras. Poate că o urmă de singurătate sau vulnerabilitatea pe care încerca să o ascundă. Orice ar fi fost, a fost suficient ca să spun da, deși fără tragere de inimă.

Acum, iată-mă blocat cu o responsabilitate care abia mă tolera, și invers.

La naiba, ești un idiot, Larsen!

Dar oricât de enervantă o găseam pe Bridget, trebuia să recunosc că-mi plăcea s-o văd așa cum era în seara asta. Zâmbind larg, cu fața strălucitoare, ochii sclipind de râs și răutate. Nimic din singurătatea pe care o văzusem în fotografia de la Christian.

Își arunca mâinile în aer și își legăna șoldurile pe muzică, iar privirea mi-a zăbovit pe picioarele ei lungi și catifelate, dar imediat m-am smuls din visare și am încordat maxilarul.

Am păzit o mulțime de femei frumoase înainte, dar când am văzut-o pe Bridget în persoană pentru prima dată, am reacționat într-un mod în care nu mi se mai întâmplase niciodată cu clientele mele anterioare. Mi s-a încălzit sângele, mi s-a întărit penisul, și mă mâncau mâinile la gândul părului ei auriu, înfășurat în pumnul meu. Fusese ceva visceral, neașteptat și aproape suficient să mă facă să-mi părăsesc slujba înainte de a o începe, pentru că atracția față de o clientă nu se termina decât cu dezastru.

Dar mândria mea a învins și am rămas. Sper doar că nu voi regreta.

Jules și Stella i-au spus ceva lui Bridget, care a dat din cap și au plecat spre ceea ce am presupus că este baia. Erau plecate de numai două minute când un tip cu aspect de băiat din frăție, într-un tricou polo roz, s-a îndreptat spre Bridget cu o expresie hotărâtă.

Umerii mi s-au încordat.

M-am ridicat de pe scaun chiar când tipul a ajuns la Bridget și i-a șoptit ceva la ureche. Ea a scuturat din cap, dar el n-a plecat.

Am simțit ceva întunecat în stomac. Uram bărbații care nu înțelegeau un răspuns clar!

Tipul s-a întins după Bridget. Ea și-a tras brațul înainte ca el să-l prindă și i-a mai spus ceva, cu expresia mai înfuriată de data aceasta. Fața tipului s-a strâmbat într-o încruntare urâtă. A întins din nou mâna spre ea, dar înainte să o atingă, am pășit între ei, întrerupându-l.

— E vreo problemă? l-am țintuit cu privirea.

Tipul deborda de aroganță, ca unul care nu era obișnuit să fie respins, datorită banilor lui tati, și era fie prea prost, fie prea arogant ca să-și dea seama că eram la numai două secunde de a-i aranja chipul atât de bine, că niciun chirurg plastician nu l-ar fi putut repara.

— Nicio problemă. Doar o invitam la dans.

Tipul din frăție se uita la mine de parcă se gândea să mă înfrunte.

Cu siguranță, prost.

— Nu vreau să dansez, i-a spus Bridget, venind lângă mine privindu-l și ea cu superioritate. Ți-am zis deja de două ori. Nu mă face să-ți zic a treia oară. N-o să-ți placă ce-o să se întâmple.

Erau momente în care uitam că Bridget era prințesă, cum ar fi când era la duș și cânta fals — credea că nu o aud, dar o auzeam — sau când învăța toată noaptea la masa din bucătărie.

Acum nu era unul din acele momente. Din toți porii ei iradia răceală regală ca de gheață și am zâmbit impresionat, dar apoi mi-am reținut zâmbetul.

Tipul din frăție a rămas încruntat, dar era depășit numeric și știa asta. A plecat, mormăind pe sub mustăți „Nemernică proastă".

Judecând după felul în care lui Bridget i s-au înroșit obrajii, sigur l-a auzit. Din păcate pentru el, l-am auzit și eu.

N-a apucat să meargă jumătate de metru și l-am strâns suficient de tare ca să țipe. O răsucire strategică a încheieturii și îi puteam rupe brațul, dar nu am vrut să provoc o scenă, așa că a fost norocos.

Deocamdată.

— Ce-ai zis? l-am întrebat pe un ton amenințător.

Bridget și cu mine nu eram chiar în relații bune, dar asta nu însemna că era în regulă ca cineva s-o jignească. Cel puțin, nu când se afla sub supravegherea mea.

Era o chestiune de principiu și de decență.

— Nimic.

Creierul micuț al tipului ajunsese, în sfârșit, la curent cu situația, iar fața i s-a înroșit de panică.

— Nu cred că n-a fost nimic, l-am strâns mai tare și s-a văitat de durere. Cred că ai folosit un cuvânt foarte urât pentru a insulta doamna de față.

Altă strânsoare, altă văicăreală.

— Și cred că ar fi bine să-ți ceri scuze, înainte ca situația să degenereze. Nu-i așa?

Nu trebuia să-i explic ce însemna să *degenereze*.

— Îmi pare rău, a mormăit tipul către Bridget.

Fata a clipit cu o expresie înghețată. Nu a răspuns.

— Nu te-am auzit, am spus.

Ochii tipului străluceau de ură, dar nu era suficient de prost încât să se certe.

— Îmi pare rău, a zis el mai tare.

— Pentru ce?

— Pentru că te-am făcut...

A aruncat o privire plină de frică spre mine.

— Pentru că te-am jignit.

— Și? am continuat eu.

Și-a ridicat sprâncenele confuz.

I-am aruncat un zâmbet mai mult amenințător decât amuzant.

— Spune-i: „Îmi pare rău că sunt un idiot care nu știe să respecte femeile".

Mi s-a părut că am auzit-o pe Bridget reținându-și râsul, dar m-am concentrat pe reacția tipului. Părea că vrea să mă lovească cu mâna liberă și aproape că mi-aș fi dorit să o facă. Ar fi fost amuzant să-l văd încercând să ajungă la fața mea. Eram mai înalt decât el cu vreo douăzeci de centimetri, iar el avea brațe de creveți.

— Îmi pare rău că sunt un idiot care nu știe să respecte femeile.

I se citea indignarea pe față în valuri.

— Îi accepți scuzele? am întrebat-o pe Bridget. Dacă nu, ies afară cu el.

Tipul s-a îngălbenit.

Bridget a înclinat capul, cu fața gânditoare, iar un alt zâmbet mi-a umbrit buzele. *E mulțumită.*

— Cred că da, a spus ea în cele din urmă, ca și cum i-ar face o favoare uriașă. N-are rost să ne pierdem timpul cu cineva atât de lipsit de importanță.

Amuzamentul mi-a temperat o parte din mânia care mi se încingea în vene față de comentariul de mai devreme al tipului.

— Ai avut noroc, am spus, și i-am dat drumul. Dacă te mai văd vreodată că o deranjezi pe ea sau altă femeie... Apoi am coborât vocea: S-ar putea să trebuiască să înveți cum să faci totul cu mâna stângă, pentru că cea dreaptă va fi scoasă din funcțiune. Permanent. Pleacă acum!

N-a trebuit să-i spun de două ori. Tipul a fugit, tricoul lui roz pierzându-se în mulțime, până când a dispărut pe la ieșire.

Călătorie sprâncenată!

— Mulțumesc, a zis Bridget. Apreciez că te-ai ocupat de el, deși e frustrant că a fost nevoie de altcineva să intervină pentru ca el să înțeleagă. Nu e suficient ca eu să spun nu? a spus, încrețind o sprânceană de enervare.

— Unii oameni sunt idioți, iar alții sunt nemernici, am spus eu, dându-mă deoparte ca să las să treacă un grup de petrecăreți ce chicoteau. Doar că s-a întâmplat să dai de unul care era și idiot, și nemernic.

Asta m-a făcut să capăt un mic zâmbet.

— Domnule Larsen, cred că, în sfârșit, avem o conversație civilizată.

— Chiar avem? Tocmai a scăzut temperatura în iad, am glumit eu.

Zâmbetul lui Bridget s-a lățit și să fiu al naibii dacă nu am simțit că mi se încălzește stomacul când am văzut asta!

— Ce zici de o băutură? a întrebat făcând un semn cu capul spre bar. Din partea mea!

Am scuturat din cap.

— Sunt la datorie și nu beau alcool.

A fost surprinsă.

— Niciodată?

— Niciodată.

Fără droguri, fără alcool, fără fumat. Văzusem ravagiile pe care le făceau și nu aveam niciun interes să devin un număr într-o statistică.

— Nu sunt genul.

Expresia lui Bridget mi-a transmis bănuiala ei că povestea era mai complicată de atât, dar nu a insistat asupra subiectului, iar eu am apreciat asta. Unii oameni sunt al naibii de băgăcioși.

— Scuze că a durat atât! a spus Jules, revenind cu Stella după ea.

— E o coadă la baie ceva de nedescris!

Își tot muta privirea de la mine la Bridget și înapoi.

— Totul este în regulă?

— Da.

— Domnul Larsen îmi ținea companie cât ați lipsit voi, a spus Bridget fără ezitare.

— Serios? a ridicat Jules o sprânceană. Ce drăguț din partea lui!

Nici Bridget, nici eu nu ne-am lăsat păcăliți.

— Calmează-te, J, am auzit-o pe Stella, când mă întorceam la masă, acum că rezolvasem problema cu tipul și prietenele ei se întorseseră. E datoria lui să aibă grijă de ea.

La naiba, sigur că da. Era datoria mea și Bridget era clienta mea. Nimic mai mult, nimic mai puțin.

Bridget s-a uitat la mine, iar privirile ni s-au întâlnit o fracțiune de secundă, apoi ea și-a mutat privirea.

Mi-am încleștat mâna pe coapsă.

Sigur, eram atras de ea. Era frumoasă, deșteaptă și puternică. *Sigur* că eram atras de ea. Asta nu însemna că aveam să fac ceva în sensul ăsta.

În cei cinci ani de când lucram ca bodyguard, nu mi-am depășit niciodată limitele profesionale.

Nu aveam de gând să o fac acum.

3

BRIDGET

Unul dintre cele mai rele aspecte, atunci când ai un bodyguard permanent, e să locuiești în aceeași casă cu el. Nu fusese o problemă cu Booth, pentru că ne înțelegeam atât de bine, dar traiul în apropierea lui Rhys m-a dat peste cap.

Deodată, casa mea părea prea mică și oriunde mă uitam, Rhys era *acolo*.

Bea cafea în bucătărie. Ieșea din duș. Se antrena în curtea din spate, cu mușchii încordați și pielea strălucind de transpirație.

Totul mi se părea ciudat de „domestic", așa cum nu fusese cu Booth și nu-mi plăcea deloc.

— Nu ți-e cald cu hainele alea? l-am întrebat într-o zi neobișnuit de caldă, când l-am văzut pe Rhys făcând flotări.

Chiar dacă era toamnă, temperatura oscila în jurul a 25 de grade, și transpirația mi se scurgea pe gât, în ciuda rochiei mele ușoare de bumbac și a limonadei rece ca gheața pe care o țineam în mâini.

Cred că Rhys se prăjea în tricoul lui negru și pantalonii scurți de antrenament.

— Încerci să mă faci să-mi dau jos tricoul?

Și-a continuat flotările, fără să pară deloc încurcat.

O căldură care nu avea nimic de-a face cu vremea mi s-a urcat în obrajii.

— Ai vrea tu!

N-a fost cel mai inspirat răspuns, dar numai atât îmi trecuse prin cap.

Sinceră să fiu, chiar *eram* curioasă să-l văd pe Rhys fără tricou. Nu pentru că aş fi vrut să arunc o privire la abdomenul lui — care, am recunoscut resemnată, trebuia să fie fantastic, dacă restul corpului lui era aşa —, ci pentru că părea atât de hotărât să *nu* stea fără tricou. Chiar şi când ieşea din baie după un duş, era complet îmbrăcat.

Poate că nu se simţea confortabil să se dezbrace pe jumătate în faţa unui client, dar am avut sentimentul că Rhys Larsen nu era uşor de intimidat. Trebuia să fie altceva. Un tatuaj jenant, poate, sau o afecţiune ciudată a pielii, care îi afecta doar trunchiul.

Rhys şi-a terminat flotările şi a trecut la bara de tracţiuni.

— O să te uiţi în continuare la mine sau te pot ajuta cu ceva, Prinţesă?

Căldura s-a mărit.

— Nu mă uitam. Mă rugam în secret să faci insolaţie. Dacă faci insolaţie, n-o să te ajut. Am... o carte de citit.

Doamne, ce tot spun?

Nu aveam logică nici pentru mine.

După momentul nostru de solidaritate la The Crypt, în urmă cu două săptămâni, Rhys şi cu mine am revenit imediat la tiparul nostru familiar de ireverenţă şi sarcasm, pe care îl uram, pentru că nu eram o persoană iritabilă şi sarcastică.

Am văzut o umbră de zâmbet în colţul gurii lui Rhys, dar a dispărut imediat.

— E bine de ştiut.

Eram sigură că eram deja roşie ca racul, dar am ridicat bărbia şi am reintrat în casă cu toată demnitatea de care mă simţeam în stare.

Rhys n-are decât să se coacă în soare. *Speram* să facă insolaţie. Poate că atunci nu ar avea suficientă energie ca să fie măgar.

Din păcate, nu a făcut şi i-a mai rămas multă energie ca să fie măgar.

— Cum e cartea? a întrebat el mai târziu, când şi-a terminat antrenamentul şi eu am luat cea mai apropiată carte pe care am găsit-o, când l-am văzut intrând în living.

— Captivantă.

Încercam să mă concentrez pe pagină şi nu pe felul în care i se lipea de trunchi tricoul umezit de transpiraţie.

Sigur avea șase pătrățele. Poate chiar opt. Nu că le-aş fi numărat.

— Sunt sigur!

Chipul lui Rhys a rămas impasibil, dar sunt sigură că am *auzit* vocea batjocoritoare. S-a dus la baie şi, fără să se uite înapoi, a adăugat: Apropo, Prinţesă, ţii cartea cu susul în jos.

Am închis coperta cartonată şi m-am înroşit de jenă.

Doamne, era insuportabil! Un domn nu ar sublinia aşa ceva, dar Rhys Larsen nu era un domn. Era chinul existenţei mele.

Din păcate, eram singura persoană care credea asta. Toţi ceilalţi îi găseau fermecătoare atitudinea asta, inclusiv prietenele mele şi oamenii de la adăpost, aşa că nici măcar nu puteam să mă plâng pentru influenţa lui asupra existenţei mele.

— Care e treaba cu noul tău bodyguard? a şoptit Wendy, una dintre celelalte voluntare pe termen lung de la Wags & Whiskers.

A aruncat o privire spre locul unde stătea Rhys în colţ, ca o statuie de muşchi şi tatuaje.

— Arată aşa de dur şi tăcut. E sexy!

— Zici tu, dar nu tu eşti cea care trebuie să locuiască cu el pe cap.

Trecuseră două zile după dezastrul cu cartea ținută cu susul în jos, iar eu și Rhys nu mai schimbaserăm niciun cuvânt de atunci, în afară de *bună dimineața* și *noapte bună*.

Nu mă deranja. Era mai ușor să pretind că nu există.

Wendy a izbucnit în râs:

— Sunt gata să facem schimb. Colega *mea* de cameră pregătește pește la microunde și împute bucătăria, și nu seamănă deloc cu bodyguardul tău.

Și-a strâns părul în coadă și s-a ridicat.

— Apropo de schimbat locurile: trebuie să plec la grupul de studiu. Ai tot ce-ți trebuie?

Am dat din cap. Preluasem tura lui Wendy de destule ori până acum și știam deja rutina.

După ce a plecat, s-a lăsat o tăcere atât de densă, încât parcă m-a cuprins ca într-o mantie.

Rhys nu s-a mișcat din colțul lui. Eram singuri, dar își plimba ochii prin cameră de parcă s-ar fi așteptat ca un asasin să iasă din spatele spațiului cu pisici în orice moment.

— Nu e obositor? am întrebat în timp ce-l scărpinam în spatele urechilor pe Meadow, cea mai nouă pisică de la adăpost.

— Ce anume?

— Să fii tot timpul în alertă. Căutând mereu pericolul.

Era datoria lui, dar nu-l văzusem niciodată pe Rhys relaxându-se, nici măcar când eram doar noi doi acasă.

— Nu.

— Știi că poți da răspunsuri mai lungi de un cuvânt, nu?

— Da.

Era imposibil.

— Slavă Domnului că te am pe tine, dragă, i-am spus lui Meadow. Cel puțin poți purta o conversație decentă.

A mieunat aprobator și am zâmbit. Jur că uneori pisicile sunt mai deștepte decât oamenii.

A urmat încă o tăcere lungă, apoi Rhys m-a surprins întrebând:

— De ce faci voluntariat la un adăpost de animale?

Am fost atât de surprinsă de faptul că a inițiat o conversație care nu era legată de siguranța mea, că am înghețat în timp ce mângâiam animalul. Meadow a mieunat din nou, de data asta în semn de protest.

Mi-am reluat mângâiatul și am rumegat cât de mult să-i dezvălui lui Rhys, dar m-am hotărât la cel mai simplu răspuns:

— Îmi plac animalele. Deci, adăpost de animale.

— Hmm.

Mi s-a înțepenit coloana vertebrală când am detectat scepticismul din vocea lui.

— De ce întrebi?

Rhys a ridicat din umeri.

— Pur și simplu, nu pare genul de treabă pe care ai vrea s-o faci în timpul liber.

Nu a trebuit să întreb ce tipuri de lucruri *credea el* că îmi plăcea să fac în timpul liber. Cei mai mulți oameni se uitau la mine și făceau presupuneri bazate pe cum arătam și pe trecutul meu, și da, unii dintre ei aveau dreptate. Îmi plăceau cumpărăturile și petrecerile la fel de mult ca oricărei fete, dar asta nu însemna că nu-mi păsa și de alte lucruri.

— Este uimitor cât de bine îmi înțelegi personalitatea, când mă cunoști doar de o lună, am spus rece.

— Mă documentez, Prințesă.

Doar așa mi se adresa Rhys. A refuzat să-mi spună pe numele mic sau „Majestate". La rândul meu, am refuzat să-i spun altfel decât domnul Larsen. Nu eram sigură dacă rezolv ceva cu asta, de vreme ce nu mi-a dat nicio indicație că îl deranjează, dar satisfăcea partea meschină din mine.

— Știu mai multe despre tine decât crezi.

— Dar nu și motivul pentru care sunt voluntar la un adăpost de animale. Deci e clar că trebuie să-ți îmbunătățești abilitățile de documentare.

Și-a aruncat privirea aceea ca de oțel spre mine și mi s-a părut că am văzut un pic de zâmbet, dar imediat zidurile s-au prăbușit din nou.

— M-ai prins!

A ezitat puțin, apoi a adăugat fără tragere de inimă:

— Ești altfel decât mă așteptam.

— De ce? Pentru că nu sunt o aeriană superficială?

Am simțit că mi se răcește vocea cu un grad, încercând să ascund cum mă înțepaseră cuvintele lui.

— N-am zis niciodată că ești o aeriană superficială.

— Asta ai vrut să spui.

Rhys s-a strâmbat.

— Nu ești prima persoană de viță nobilă pe care o păzesc, a spus el. Nici măcar a treia sau a patra. Toți se comportau la fel, mă așteptam să fii și tu așa. Dar nu ești...

Am ridicat o sprânceană.

— Cum nu sunt?

Un mic zâmbet i-a strălucit pe chip și a dispărut atât de repede, încât aproape l-am ratat.

— Aeriană și superficială.

Nu m-am putut abține. Am izbucnit în râs.

Eu, râzând de ceva ce a spus Rhys Larsen. Cred că iadul e acoperit de gheață.

— Mama mea era o mare iubitoare de animale, am spus, surprinzându-mă singură.

Nu plănuisem să vorbesc despre mama mea cu Rhys, dar m-am simțit obligată să profit de acalmia din relația noastră, în mod normal antagonistă.

— Am moştenit gena de la ea. Dar palatul nu permitea animale de companie şi singurul mod în care puteam interacţiona mereu cu animalele era să fac voluntariat la adăposturi.

Am întins mâna şi am zâmbit când Meadow m-a atins cu lăbuţa, de parcă mă saluta.

— Îmi place, dar o fac şi pentru că...

Încercam să caut cuvintele potrivite.

— Mă face să mă simt mai aproape de mama. Dragostea pentru animale este ceva ce doar noi împărtăşim. Şi celorlalţi din familie le plac, dar nu la fel cum ne plac nouă. Sau ne plăceau.

Nu mai ştiam ce m-a determinat să-i fac această mărturisire. Să fi fost pentru că am vrut să-i demonstrez că nu fac voluntariat ca o cascadorie de PR? Oricum, de ce-mi păsa ce credea Rhys despre mine?

Sau poate pentru că simţeam nevoia să vorbesc despre mama cu cineva care nu o cunoscuse. În Athenberg, n-aş fi putut să o menţionez fără ca oamenii să-mi arunce priviri pline de milă, dar Rhys a fost la fel de calm şi de netulburat ca întotdeauna.

— Înţeleg, a zis el.

Un cuvânt simplu, dar care a pătruns în mine şi mi-a alinat o parte despre care nu ştiam că are nevoie de alinare.

Ochii ni s-au întâlnit, iar aerul a devenit dintr-odată mai dens.

Întunecat, misterios, pătrunzător. Rhys avea genul de ochi care vedeau direct în sufletul unei persoane, dezbrăcând straturile de minciuni elaborate, pentru a ajunge la adevărurile urâte de dedesubt.

Câte dintre adevărurile mele putea să vadă? Ar putea să vadă fata de sub mască, cea care purta o povară de zeci de ani pe care era îngrozită să o împărtăşească, cea care a ucis-o...

— Stăpâne! Plesneşte-mă, stăpâne!

Leather a ales cel mai nepotrivit moment ca să dea drumul uneia dintre izbucnirile lui notorii.

— Plesnește-mă, te rog!

Vraja s-a spulberat la fel de repede cum fusese aruncată.

Rhys și-a îndepărtat privirea, iar eu m-am uitat în jos, expirând într-un amestec de ușurare și dezamăgire.

— Stă...

Leather a amuțit sub privirea lui Rhys. Pasărea și-a ciufulit penele și a țopăit în jurul cuștii, apoi s-a instalat într-o tăcere nervoasă.

— Felicitări, am spus, încercând să scap de electricitatea tulburătoare pe care o simțisem cu numai o clipă în urmă. S-ar putea să fii prima persoană care l-a făcut pe Leather să se oprească la mijlocul cuvântului. Ar trebui să-l adopți.

— Pe naiba, nu! Nu-mi plac animalele cu gură spurcată.

Ne-am uitat unul la celălalt o secundă, apoi am chicotit, iar perdeaua de fier care îi ascundea ochii s-a ridicat suficient ca eu să observ o altă licărire de amuzament.

Apoi n-am mai vorbit toată tura mea, dar starea de spirit dintre noi se luminase suficient încât să mă conving că Rhys și cu mine am putea avea o relație de lucru funcțională.

Nu eram sigură dacă era optimism sau amăgire, dar creierul meu se agăța mereu de cele mai mici dovezi că lucrurile nu erau atât de rele, pentru a face față disconfortului.

Apoi ne-am îndreptat spre casă, iar vântul îmi lovea pielea de pe față și de pe gât. Rhys și cu mine ne certasem dacă să mergem pe jos sau cu mașina, dar până la urmă, chiar și el a trebuit să recunoască faptul că ar fi o prostie să conduci până undeva atât de aproape.

— Ești încântat să vizitezi Eldorra? am întrebat.

Plecam la Athenberg în câteva zile pentru vacanța de iarnă, iar Rhys menționase că va fi pentru prima dată când vine în țară.

Am sperat să mai construiesc ceva pe scânteia noastră de camaraderie anterioară, dar am apreciat greșit, pentru că fața lui Rhys

s-a închis mai repede decât o petrecere la care te trezești dintr-odată cu poliția pe cap.

— Nu merg acolo în vacanță, Prințesă.

A spus *acolo* ca și cum l-aș fi forțat să meargă într-un lagăr de prizonieri, nu într-un loc desemnat de *Travel + Leisure* ca al nouălea cel mai bun de vizitat oraș din lume.

— Știu că nu mergi în vacanță, am încercat în van să-mi ascund supărarea din voce. Dar vei avea timp lib...

Scrâșnetul anvelopelor a secerat văzdudul. Creierul meu nu a avut timp să proceseze sunetul, înainte ca Rhys să mă împingă într-o alee din apropiere și să mă țină strâns la perete, cu arma scoasă și corpul acoperindu-l pe al meu.

Pulsul mi-a crescut brusc, atât de la adrenalină, cât și de la apropierea de el. Iradia căldură și tensiune din fiecare centimetru din corpul lui mare și musculos și mă înfășura ca un cocon, în timp ce o mașină trecea în viteză, lăsând în urmă sunetul asurzitor de muzică și râsete.

Am simțit bătăile inimii lui Rhys pe omoplați și am rămas înghețați pe alee mult după ce muzica s-a stins și singurul sunet rămas a fost respirația noastră greoaie.

— Domnule Larsen, am zis ușor. Cred că suntem în regulă.

Nu s-a mișcat. Eram prinsă între el și zidul de cărămidă, doi pereți imobili care mă fereau de lume. Pentru protecție, își sprijinise o mână de perete lângă capul meu și stătea atât de aproape, încât simțeam fiecare centimetru sculptat al corpului lui lângă al meu.

A mai trecut un lung moment, iar apoi Rhys și-a pus arma la loc în toc și a întors capul să se uite la mine.

— Sigur ești bine? m-a întrebat cu voce profundă și aspră, cercetându-mă în același timp cu privirea pentru eventuale răni, deși nu mi se întâmplase nimic.

— Da. Mașina a virat prea repede. Asta e tot.

Am râs nervos, cu pielea prea fierbinte sub examinarea lui atentă.

— M-a speriat mai tare că m-ai aruncat pe alee.

— De asta trebuia să luăm mașina.

S-a retras, luând și căldura cu el, iar aerul rece a umplut imediat golul. Am început să tremur și-mi doream să fi avut un pulover mai gros. Brusc era prea frig.

— Ești prea expusă și neprotejată așa. Ar fi putut să dea peste tine.

Aproape am râs la acest gând.

— Nu cred. O să zboare porcii înainte să fie cineva călcat de mașină în Hazelburg.

Era unul dintre cele mai sigure orașe din țară, iar majoritatea studenților nici măcar nu aveau mașini în *proprietate*.

Rhys nu părea impresionat de analogia mea.

— De câte ori să-ți spun? Este nevoie de o singură dată. Nu mai mergi pe jos la adăpost și înapoi de acum înainte.

— Chiar nu a fost nimic. Exagerezi, am zis, enervarea revenindu-mi din plin.

Expresia lui s-a transformat în granit.

— E treaba *mea* să mă gândesc la tot ce ar putea merge prost. Dacă nu-ți place, concediază-mă. Până atunci, faci ce spun eu, când spun eu, cum am menționat în prima zi.

Dispăruse orice urmă a semi-armistițiului nostru din adăpost. Mi-aș fi dorit să-l *pot* concedia, dar nu aveam niciun cuvânt de spus în privința deciziilor de angajare a personalului și nici un motiv întemeiat să-l concediez pe Rhys, în afară de faptul că nu ne înțelegeam.

Eram atât de sigură că interacțiunea noastră de la adăpost marcase începutul unei noi etape în relația noastră, dar eu și Rhys făcusem un pas înainte și doi pași înapoi.

Mi-am imaginat că zburăm spre Athenberg fără nimic altceva decât obișnuita noastră liniște de gheață, care ne ținea companie ore în șir, și am făcut o grimasă.

Avea să fie o vacanță *lungă* de Crăciun.

4

RHYS/BRIDGET

Rhys

Bridget şi cu mine am ajuns la Athenberg, capitala Eldorrei, la patru zile după ce decretul meu de interzicere a mersului pe jos a deschis un al doilea front în războiul nostru rece, aflat deja în desfăşurare. Călătoria cu avionul fusese mai rece decât o baie de iarnă într-un râu rusesc, dar nu-mi păsa.

Nu aveam nevoie să-i placă ei că-mi fac datoria.

Am cercetat Cimitirul Naţional aproape gol al oraşului, ascultând urletul ciudat al vântului fluierând printre copacii goi. Un frig profund cuprinsese cimitirul, trecând prin toate straturile mele de îmbrăcăminte şi pătrunzându-mă până la oase.

Azi a fost prima zi semi-liberă din programul lui Bridget de când am aterizat, iar ea mă şocase al naibii când a insistat să o petreacă la cimitir.

Dar când am văzut de ce, am înţeles.

Am păstrat o distanţă respectuoasă faţă de locul unde a îngenuncheat în faţa a două pietre funerare, dar eram încă suficient de aproape ca să văd numele gravate pe ele:

Josefine von Ascheberg. Frederik von Ascheberg.

Părinţii ei.

Aveam zece ani când prinţesa moştenitoare, Josefine, a murit în timp ce năştea. Mi-am amintit că am văzut fotografii cu regretata prinţesă răspândite în reviste şi ecrane de televiziune timp de săptămâni. Prinţul Frederik murise câţiva ani mai târziu, într-un accident de maşină.

Eu şi Bridget nu eram prieteni. La naiba, nici măcar nu eram prietenoşi, de cele mai multe ori. Asta nu m-a împiedicat însă să simt ceva în suflet când i-am văzut tristeţea de pe chip, în timp ce murmura ceva la mormintele părinţilor ei.

Bridget şi-a dat o şuviţă de păr de pe faţă, expresia ei tristă topindu-se într-un mic zâmbet, în timp ce spunea altceva. Rareori îmi păsa ce făceau şi spuneau oamenii în viaţa lor personală, dar aproape că mi-aş fi dorit să fiu suficient de aproape ca să aud ce a făcut-o să zâmbească.

Am primit un mesaj pe telefon şi am apreciat distragerea de la gândurile tulburătoare, până când am văzut mesajul.

Christian: Îţi pot da numele în mai puţin de zece minute.
Eu: Nu. Las-o baltă.

A apărut imediat un alt mesaj, dar am băgat telefonul în buzunar fără să-l citesc.

M-a cuprins iritarea.

Christian era un nenorocit insistent, care se delecta săpând în trecutul altora. Mă stresa de când aflase că îmi petrec vacanţele în Eldorra — ştia de afacerile mele legate de această ţară — şi, dacă nu ar fi fost şeful meu şi cel mai bun prieten, faţa lui ar fi făcut cunoştinţă cu pumnul meu până acum.

I-am spus că nu vreau să-mi dea acel nume şi vorbeam serios. Am supravieţuit treizeci şi unu de ani fără să ştiu. Puteam să supravieţuiesc încă treizeci şi unu sau cât de mult va dura până să dau colţul.

Mi-am întors atenția asupra lui Bridget exact în momentul în care o crenguță s-a rupt în apropiere, urmată de un clic ușor al obturatorului unei camere foto.

Mi-am ridicat capul și din gât am scos un mârâit când am zărit un puf de păr blond de după o piatră funerară din apropiere.

Ai naibii paparazzi!

Nemernicul a chițăit și a încercat să fugă, când și-a dat seama că a fost prins, dar m-am năpustit asupra lui și l-am prins de spatele jachetei, și n-a mai apucat să facă decât câțiva pași.

Am văzut-o pe Bridget cu coada ochiului ridicându-se, cu o expresie îngrijorată pe chip.

— Dă-mi aparatul foto, am spus.

Vocea mea calmă contrazicea furia pe care o simțeam. Paparazzi erau un rău inevitabil atunci când păzeam oameni importanți, dar exista o diferență între a fotografia pe cineva care mănâncă sau face cumpărături și a-i prinde într-un moment privat.

Bridget vizita *mormintele* părinților ei, ce naiba, iar nemernicul ăsta de rahat avusese curajul să o deranjeze.

— Nicio șansă, a strigat paparazzi. Aceasta este o țară liberă, iar prințesa Bridget este o persoană publică. Pot să...

Nu am așteptat să-și termine fraza, ci i-am smuls camera din mână, am aruncat-o pe pământ și am zdrobit-o cu ghetele.

Nu-mi plăcea să cer același lucru de două ori.

A urlat în semn de protest:

— Era o cameră de cinci mii de dolari!

— Consideră-te norocos că asta e tot ce s-a spart.

I-am dat drumul la jachetă și i-am netezit-o, mișcarea fiind mai mult o amenințare, decât o politețe.

— Ai cinci secunde să dispari din ochii mei înainte ca asta să se schimbe.

Omul era indignat, dar nu prost. Imediat dispăruse printre copaci, lăsând în urmă bucățile camerei sale acum inutile. Un

minut mai târziu, am auzit un motor pornind și o mașină ieșind din parcare.

— Îl recunosc. E de la *National Express*, a spus Bridget, venind lângă mine și nu părea deloc surprinsă de evoluția evenimentelor. Cel mai mizerabil tabloid. Probabil că vor inventa o poveste despre mine făcând parte dintr-un club satanic sau așa ceva, după ce-ai făcut cu camera lui.

Am pufnit.

— A meritat-o. Nu-i suport pe cei care nu respectă intimitatea altora.

Un mic zâmbet i-a răscolit chipul, primul pe care mi-l oferise de câteva zile, iar frigul de mai devreme s-a domolit.

— E un paparazzi. E treaba lui să invadeze intimitatea altora.

— Nu când oamenii sunt la cimitir, la naiba!

— M-am obișnuit. Dacă nu sunt la palat, există întotdeauna o șansă ca ceea ce fac să ajungă în ziare.

Bridget părea resemnată.

— Îți mulțumesc că te-ai ocupat de asta, chiar dacă metoda ta a fost mai... agresivă decât aș fi recomandat.

În ochi îi rămăsese o umbră de tristețe și am simțit din nou acea greutate ciudată în piept. Poate pentru că m-am raportat la sursa tristeții ei — sentimentul că eram singur pe lume, fără să-i am lângă mine pe cei doi oameni care ar fi trebuit să mă iubească cel mai mult.

Nu am avut niciodată parte de acea dragoste părintească, așa că, în ciuda golului lăsat, nu am înțeles ce îmi lipsea. Bridget *a trăit* asta, cel puțin din partea tatălui ei, așa că mi-am imaginat că pierderea era și mai mare pentru ea.

Nu ești aici să te compari cu ea, idiotule. Ești aici s-o păzești. Asta e tot. Indiferent cât de frumoasă sau tristă arăta, sau cât de mult îmi doream să alung melancolia care o copleșea.

Nu era datoria mea s-o fac să se simtă mai bine.

M-am retras.

— Ești gata? Putem să mai stăm, dacă dorești, dar ai un eveniment într-o oră.

— Nu, sunt gata. Am vrut doar să le urez părinților mei un Crăciun Fericit și să-i pun la curent cu viața mea.

Bridget și-a dat o șuviță de păr după ureche, părea că și-a revenit.

— Sună prostesc, dar e o tradiție și simt că ei mă ascultă, a spus, iar vocea i se stingea. Cum am zis, e o prostie.

— Nu e o prostie.

Am simțit că mă sufoc, iar senzația s-a extins până m-a înecat cu amintiri care ar fi fost mai bine să rămână uitate.

— La fel fac și eu cu vechii mei camarazi de arme. Cel puțin cu cei îngropați în zona D.C., deși am încercat să ajung și în alte locuri când am putut.

Eu eram motivul pentru care ei nu mai trăiau. Puteam măcar să-i vizitez.

— Ții legătură cu prietenii tăi din Marină? a întrebat Bridget când ne îndreptam spre ieșire.

Eram cu ochii pe eventuali alți paparazzi sau răufăcători, dar nu era nimeni altcineva prin preajmă decât noi și fantomele din trecut.

— Cu câțiva. Nu așa des cum mi-aș dori.

Grupa mea îmi fusese familie, dar după cele întâmplate, supraviețuitorilor le-a fost prea greu să țină legătura. Ne aminteam prea mult unul altuia de ceea ce pierduserăm.

Singura persoană cu care am păstrat legătura în mod regulat a fost vechiul meu comandant din primele zile în Marină.

— De ce-ai plecat? a întrebat Bridget, și și-a băgat mâinile mai adânc în buzunarele hainei.

Am rezistat dorinței de a mă apropia ca să împart cu ea o parte din căldura corpului meu. Era al naibii de frig și haina ei nu părea suficient de groasă ca s-o protejeze de vânt.

— Devenise prea mult. Misiunile, nesiguranța, înmormântările. Să-i văd murind sub ochii mei pe camarazii de arme.

Am simțit că mă sufoc și m-am forțat să respir, apoi am continuat:

— Mă distrugea, iar dacă nu plecam atunci...

Aș fi pierdut ce mai rămăsese din mine. Am scuturat din cap.

— E aceeași poveste ca a multor soldați. Nu sunt special.

Am ajuns la mașină, dar când am deschis ușa să urce Bridget, ea și-a sprijinit mâna pe brațul meu.

Am înțepenit, atingerea ei parcă mă ardea prin haine mai tare decât orice frig sau flacără.

— Îmi cer scuze, a spus ea. Și pentru ce s-a întâmplat și pentru indiscreție.

— Am plecat acum mulți ani. N-aș fi vorbit de asta, dacă nu voiam. Nu e mare lucru.

Mi-am retras brațul și am deschis ușa mașinii mai larg, dar amprenta atingerii ei a persistat.

— Nu regret timpul petrecut în Marină. Băieții din grupa mea erau ca niște frați pentru mine, familia mea, sau cea mai aproape de familie pe care am avut-o vreodată, și nu aș renunța la asta pentru nimic în lume. Dar lucrurile de pe front? Da, mă săturasem de tot rahatul ăla.

Nu mai vorbisem cu nimeni despre asta. Dar, pe de altă parte, nici nu avusesem *cu cine* să împărtășesc astfel de lucruri, cu excepția fostei mele terapeute și aveam destule probleme de rezolvat cu ea, fără să aprofundez motivul pentru care am părăsit armata.

— Cu toate acestea, ai ales să fii bodyguard după aceea, a remarcat Bridget. Nu e chiar o ocupație lipsită de pericole.

— Am abilitățile necesare ca să fiu un bun bodyguard.

Mulți foști pușcași marini au luat-o pe calea asta, iar Christian poate că era un nenorocit, dar era un nenorocit convingător. Mă convinsese să semnez pe linia aceea punctată la mai puțin de o zi după ce m-am întors pe teritoriul SUA.

— Totuși, nu cred să mai fi fost vreodată în așa mare pericol.

Bridget a ridicat o sprânceană, iar eu aproape că am zâmbit.

Aproape.

— Riscul să mi se spargă o arteră la cap a crescut de zece ori.

Confuzia lui Bridget a dispărut, înlocuită de o combinație ciudată de încântare și exasperare.

— Mă bucur să văd că ți-ai găsit simțul umorului, domnule Larsen. E un miracol de Crăciun.

Am lăsat să-mi scape un râs înfundat, un sunet atât de străin, încât abia l-am recunoscut chiar și eu, și s-a trezit ceva din sufletul meu amintindu-și că mai existau și alte lucruri în afară de întunericul care mă bântuise atâta vreme.

Am citit surprindere în ochii lui Bridget, iar apoi a dat și ea să zâmbească, iar acel „ceva" încurajat a ridicat capul.

L-am îndesat la loc.

Un râs era suficient. Altceva nu.

— Să mergem!

Mi-am șters zâmbetul de pe față.

— Altfel, întârziem.

Bridget

Dacă aș putea rezuma relația mea cu Rhys la o singură melodie, ar fi „Hot N Cold" a lui Katy Perry. Acum ne certam, fiind reci unul cu altul. Apoi râdeam și ne apropiam glumind.

Bine, *apropiere* era un cuvânt prea puternic pentru ce se întâmplase în parcarea cimitirului. ***Reacționam ca niște ființe umane normale*** unul față de celălalt, așa era mai corect. Rhys nu râsese, ci lăsase să-i scape un fel de chicot, dar poate că asta constituia un râs în lumea lui. Nu mi-l puteam imagina aruncându-și capul pe spate cu veselie, mai mult decât îmi puteam imagina The Rock dansând balet.

Dar, dacă învățasem un lucru în ultima lună, era acela că trebuia să profit de momentele bune din relația noastră când puteam. Așa că, după vizita mea „surpriză" planificată la un liceu local, unde am ținut un discurs despre importanța bunătății și a sănătății mintale, am adus în discuție un subiect pe care îl evitasem săptămâna trecută.

— De obicei, stau mai mult în Eldorra în vacanță, dar mă bucur că ne întoarcem în campus la începutul acestui an, am spus degajată, în timp ce ne așezam la un restaurant de lângă școală.

N-a răspuns.

Chiar când am crezut că Rhys va ignora momeala, a spus:

— Spune tot, Prințesă. Ce vrei?

Iar apare morocănosul.

M-am încruntat puțin. Mă simțeam ca un copil care cere permisiunea unui părinte când vorbeam cu el, ceea ce era ridicol, dar impunea atâta autoritate, încât uneori uitam că el este angajatul meu și nu invers.

Mă rog, teoretic, el colabora cu palatul, dar asta era o distincție minoră.

— Trupa mea preferată vine în D.C. în ianuarie. Eu și Ava am cumpărat deja bilete să mergem să-i vedem, am spus.

— Numele trupei și locația.

I-am spus.

— Verific și îți spun.

Rhys și-a închis meniul când s-a apropiat chelnerul și i-a cerut:

— Burger, *medium rare*, te rog! Mulțumesc!

Am comandat și eu și am așteptat să plece chelnerul. Apoi am repetat cu vocea joasă:

— Am cumpărat deja biletele.

Traducerea: Merg chiar dacă nu-ți convine.

— Rambursabile, sper.

Privirea lui ageră a scanat restaurantul, fără să rateze niciun detaliu despre patroni sau despre amenajarea salonului de mese.

Şiiiii uite aşa a decăzut relaţia noastră, cu exactitate de ceasornic.

— Datoria ta nu e să-mi controlezi viaţa. *Încetează* să te comporţi ca un părinte extrem de protector.

Am simţit că mă apucă frustrarea. Aş prefera să-l urăsc tot timpul, decât ca emoţiile mele s-o ia în sus şi-n jos, ca un indicator rupt. Eram epuizată.

— Cum de mai ai un job? Sunt surprinsă că ceilalţi clienţi ai tăi nu s-au plâns companiei de... de...

Rhys a arcuit o sprânceană în timp ce eu căutam cuvintele potrivite.

— De tendinţele tale dominatoare, am terminat neinspirat.

La naiba. Aveam nevoie de un arsenal mai mare de insulte mai bune.

— Pentru că sunt cel mai bun. Ştiu asta şi tu la fel, a spus arogant.

S-a aplecat înainte, cu ochii întunecaţi.

— Crezi că vreau să te dădăcesc? Nu e aşa. Dacă mi-aş dori copii, mi-aş lua o slujbă de birou şi m-aş muta într-o casă în suburbii, cu gard natural şi-un câine. Dar lucrez în breasla asta ca să salvez vieţi, Prinţesă. Am luat destule vieţi, iar acum...

S-a oprit brusc, dar cuvintele lui stăruiau în aer.

M-am dus cu gândul la cuvintele lui din parcare. *Devenise prea mult. Misiunile, nesiguranţa, înmormântările. Să-i văd murind sub ochii mei pe camarazii de arme.*

Rhys nu intrase în detalii despre ce se întâmplase când era în armată, dar nu era nevoie. Puteam să-mi imaginez.

Am simţit în stomac un acut sentiment de vinovăţie, dar şi simpatie la adresa lui.

De aceea oscilam atât de mult în sentimentele mele faţă de el. Nu-mi plăceau atitudinea şi acţiunile lui Rhys, dar nu aveam

nimic împotriva *lui*, pentru că înțelegeam de ce făcuse ceea ce făcuse.

Era o enigmă și, din păcate, nu vedeam o cale de ieșire.

— Este nevoie de o singură greșeală, a încheiat Rhys. O secundă de distragere a atenției și poți să intri într-un câmp minat, să fii aruncat în iad. Un singur gând greșit și poți să primești un glonț în cap.

S-a lăsat pe spate, iar pleoapele i s-au închis peste ochii aceia gri metalic:

— Deci nu, nu-mi pasă dacă ai cumpărat deja bilete. Tot o să verific locul și, dacă ceva pare în neregulă, nu mergi. Nu mai avem ce discuta!

Mi-am simțit mintea un vârtej de zeci de răspunsuri diferite, dar cel pe care l-am rostit nu a fost deloc cel pe care intenționam să-l spun:

— Nu suntem într-o zonă de război, am spus eu blând. Nu trebuie să fim în alertă 24/7.

Rhys și-a încordat maxilarul și, deși ieșise din Marină cu ani în urmă, m-am întrebat de cât timp își ducea propriile bătălii interioare.

— *Viața* e o zonă de război, Prințesă. Cu cât înțelegi mai repede asta, cu atât vei fi mai în siguranță.

Deși viața mea nu era perfectă, era mult mai bună decât a celor mai mulți oameni. Știam asta. Crescusem într-o bulă, protejată de ceea ce era mai rău din omenire și, din acest motiv, eram incredibil de privilegiată. Dar ideea de a trăi viața ca și cum aș fi în război cu ea în fiecare zi m-a întristat nespus.

— Sunt mai multe lucruri de făcut în viață decât doar să încerci să nu mori.

Am rămas cu privirea ațintită asupra lui Rhys în timp ce chelnerul ne aducea comenzile și le așeza pe masă.

— E doar un concert. Promit că o să fiu bine.

5

RHYS

O să fiu bine, pe naiba!

Cuvintele lui Bridget, rostite cu atâta încredere în urmă cu o lună, se întorseseră împotriva ei și, prin extensie, împotriva mea. După ce am analizat locația concertului, i-am cerut în mod expres să *nu* participe la spectacol, care avea loc într-un depozit neterminat, care ar fi trebuit să fie închis pentru încălcarea a o mie și una de reguli de siguranță. Clădirea nu mai avea nevoie decât de o rafală puternică de vânt ca să se prăbușească.

Cu toate acestea, Bridget nu s-a supus ordinelor mele și s-a strecurat afară în miezul nopții, ca să participe la un nenorocit de concert și apoi ca să fie răpită.

Exact așa. Răpită de un mercenar, care le-a luat pe ea și pe Ava de pe stradă.

Dar nu concertul m-a enervat. Dacă Bridget ar fi insistat să meargă, aș fi mers cu ea, pentru că era clienta mea. N-o puteam împiedica fizic să facă ceea ce își dorea.

Eram supărat că a plecat pe furiș și că întregul incident de răpire ar fi putut fi evitat, dacă ar fi fost sinceră cu mine.

M-am uitat în oglinda retrovizoare ca să mă asigur că Bridget era încă acolo. Oricât de furios eram, văzând-o pe bancheta din spate, învinețită, dar în siguranță, m-a făcut să-mi mai scadă din

groaza care mă cuprinsese de când m-am trezit și mi-am dat seama că dispăruse.

Din fericire, cu câteva săptămâni mai devreme, avusesem inspirația să-i plantez în secret un cip de urmărire în telefon, iar asta m-a condus în Philadelphia, unde le-am găsit pe ea și pe Ava legate, la mila unui bărbat înarmat. Întreaga situație a rezultat ca urmare a unei întregi saga lungi și sordide, în care era implicat și Alex Volkov și unchiul psihopat al lui Alex, care o răpise pe Ava ca monedă de schimb împotriva nepotului său, precum și ca urmare a unor ani întregi de secrete și răzbunare.

Sincer, nu-mi pasă deloc de toată povestea asta. Voiam doar s-o scot pe Bridget de acolo în siguranță și asta am făcut, chiar și numai ca s-o pot sfâșia cu mâinile mele.

— Ava rămâne la noi în seara asta, m-a anunțat Bridget, în timp ce mângâia părul prietenei ei, cu sprâncenele încruntate și îngrijorată. Nu vreau să rămână singură.

Ava stătea încovoiată, suspinând mai încet decât înainte, dar încă suficient de des încât să mă facă să tresar. Habar n-aveam ce să fac cu oamenii care plâng, în special cu cei al căror fost iubit a mărturisit că a mințit-o pe parcursul întregii lor relații doar ca să se răzbune pe bărbatul despre care credea că i-a ucis familia. Iar asta era doar versiunea foarte prescurtată a ceea ce se întâmplase.

Era o situație de tot rahatul, dar Alex Volkov a fost întotdeauna un om de tot rahatul, care parcă tot timpul spunea: *Aș putea să te ucid* dacă sunt într-o dispoziție proastă. Cel puțin, toată lumea era în viață... cu excepția unchiului lui Alex și a bărbatului înarmat.

— Bine, am spus, iar acest simplu cuvânt a ricoșat prin mașină ca un glonț.

Bridget a tresărit și am simțit în stomac un mic sâmbure de vinovăție. N-a fost suficient ca să-mi înece furia, dar a fost suficient ca să mă facă să mă simt ca un nemernic, când am oprit în fața casei ei. Trecuse printr-o situație de coșmar și trebuia să o las să

doarmă mai întâi, după evenimentele din ultimele douăzeci de ore, înainte să mă înfig în ea.

Cuvânt cheie: trebuia. Dar niciodată nu mi-a păsat prea mult de ceea ce *trebuia* să fac. Important era ce *aveam nevoie* să fac, iar eu aveam nevoie ca Bridget să înțeleagă că nu putea să-mi calce regulile în picioare. Aveam aceste reguli tocmai ca s-o protejez pe ea, fir-ar a naibii de treabă, iar dacă i se întâmpla ceva...

Am simțit din nou că mă cuprinde groaza.

Am intrat cu toții în casă și am așteptat până când Ava s-a retras în camera lui Bridget, apoi i-am făcut un semn din cap spre dreapta.

— În bucătărie! Acum!

Bridget și-a cuprins pieptul cu brațele. M-a învăluit un alt sentiment de furie văzându-i pielea crudă și înroșită ale încheieturilor, acolo unde i se înfipseseră frânghiile.

Dacă mercenarul nu ar fi fost deja mort, l-aș fi tăiat singur și l-aș fi torturat mai mult decât Alex.

A intrat în bucătărie și s-a apucat să-și pregătească o ceașcă de ceai, evitându-mi tot timpul privirea.

— Totul s-a rezolvat, a spus timid. Sunt bine.

Am simțit că-mi pulsează o venă la tâmplă.

— Ești bine, am repetat, dar vocea mea s-a auzit ca un mârâit.

Stăteam la doi metri unul de altul. Eu în prag, cu pumnii strânși pe lângă mine; Bridget lângă chiuvetă, cu mâinile în jurul cănii și cu ochii mari pe fața palidă. Comportamentul ei obișnuit, rece, regal, dispăruse, în urma evenimentelor din ultimele douăzeci și patru de ore, și am detectat un ușor tremur în umerii ei.

— Am făcut o greșeală, dar...

— O greșeală?

Simțeam un foc ce-mi pârjolea venele, arzându-mă din interior spre exterior.

— O *greșeală* înseamnă să te duci la un curs greșit. O *greșeală* înseamnă să uiți să încui ușa când pleci de acasă. Nu să fii răpită și aproape ucisă de un psihopat, pentru că te-ai furișat ca o liceană care încalcă ora de culcare. Aș spune că a fost mai mult decât o *greșeală*.

Ridicam vocea la fiecare cuvânt până când am ajuns să țip. Nu mi-am pierdut niciodată cumpătul cu un client înainte, dar Bridget avea o abilitate nemaipomenită de a-mi stoarce orice emoție, bună sau rea.

— Vorbești de parcă am *vrut* să fiu răpită!

Am văzut în ochii lui Bridget că-i revine focul, oarecum.

— La concert am fost în siguranță, în ciuda a ceea ce ai spus. Abia după aceea...

A inspirat adânc, și a continuat:

— Nu pe mine mă voiau. O voiau pe Ava și s-a întâmplat să fiu cu ea. Putea să se întâmple oricând.

Simțeam că-mi pulsează și mai tare tâmpla.

— Nu. Nu *putea* să se întâmple oricând.

M-am îndreptat către ea, cu o grimasă de plăcere când i-am văzut ochii mari de frică. *Bine*. Ar *trebui* să se teamă de mine, pentru că eram cât pe ce să dezlănțui iadul peste parada ei naivă.

— Vrei să știi de ce?

Înțeleaptă, Bridget a ales să nu răspundă. La fiecare pas de-al meu spre ea, ea făcea un pas înapoi, până când a ajuns cu spatele lipit de perete, iar degetele albe îi sugrumau cana.

— Pentru că *aș fi fost acolo*, am șuierat eu. Mi se rupe dacă tu, Ava sau Big Bird erați ținta. Dacă aș fi fost acolo, l-aș fi neutralizat pe nemernic înainte ca el să pună mâna pe tine.

Nu era aroganță; era purul adevăr. Exista un motiv pentru care eram cel mai solicitat agent al Harper Security, iar acesta nu era personalitatea mea.

— Ce ți-am spus când ne-am întâlnit prima dată?

Bridget nu a răspuns.

— *Ce. Ți-am. Spus?*

Mi-am pus antebrațul pe peretele de deasupra capului ei și mâna lângă fața ei, prinzând-o efectiv ca într-o cușcă. Eram atât de aproape, încât îi simțeam parfumul — ceva subtil și îmbătător, ca florile proaspete într-o zi de vară — și-i vedeam inelul întunecat din jurul pupilelor. Nu mai văzusem niciodată așa ochi, atât de adânci și albaștri, încât era ca și cum ai privi direct în adâncurile oceanului. Erau genul de ochi care te ademeneau și te pierdeau înainte să știi ce se întâmplă.

Faptul că am observat acele lucruri stupide în mijlocul celei mai proaste zile din cariera mea nu m-a făcut decât să mă enervez și mai tare.

— Să fac ce spui, când spui, a șoptit, ușor sfidător.

— Așa e. Nu ai respectat asta și erai să mori.

Dacă nu aș fi ajuns la timp... Mi-a înghețat sângele la gândul ăsta. Alex fusese acolo, dar nebunul ăla putea la fel de bine să o împuște pe Bridget pe cât putea să o salveze.

— Știi ce s-ar fi putut... am spus, dar m-am oprit la mijlocul frazei.

Iar țipam. Mi-am încordat maxilarul și m-am forțat să respir.

— Știu că tu crezi că sunt supraprotector și paranoic, dar nu spun „nu" pentru că vreau să te torturez, Prințesă. Vreau să te protejez și, dacă mă sfidezi la fiecare pas, vei fi ucisă și tu și cei din jurul tău. Asta vrei?

— Nu.

Am simțit încă tonul sfidător, dar nu am ratat strălucirea din ochii lui Bridget sau ușorul tremur al bărbiei.

Faptul că-i făceam morală funcționa și avea nevoie de asta.

Totuși, am continuat pe un ton mai blând:

— Va trebui să ai încredere în mine. Nu te mai lupta cu mine pentru orice și, la naiba, *nu* te strecura pe la spatele meu! Data viitoare vorbește cu mine!

— De fiecare dată când încerc să vorbesc cu tine, ajungem să ne certăm și conversația nu duce nicăieri, a spus Bridget uitându-se la mine și provocându-mă să o contrazic.

Dar nu am făcut-o. Eram obișnuit să fac lucrurile în felul meu și, de obicei, felul meu era corect.

— Încrederea trebuie să fie reciprocă. Mi-ai pus un cip în telefon...

— Este un lucru bun că am făcut asta, altfel probabil ai fi moartă acum, am mârâit.

Și-a strâns buzele, iar privirea mea a căzut din greșeală pe gura ei. Buzele ei bogate, roz și capabile de mai mult tupeu decât te-ai aștepta de la o prințesă elegantă și corectă. Doar că nu era nimic decent și potrivit în ce se afla dincolo de suprafață... sau în gândurile care îmi treceau prin minte.

Era cel mai nepotrivit moment posibil pentru mine să mă gândesc la ceva legat de sex. Fusese răpită cu mai puțin de patruzeci și opt de ore în urmă, pentru numele lui Dumnezeu! Dar pentru mine, adrenalina și excitarea au mers întotdeauna mână în mână și, dacă eram sincer, au fost foarte puține cazuri când ea nu m-a excitat. Chiar și când eram supărat pe ea, o doream.

Mi s-a întărit penisul, iar mâinile mi s-au strâns din nou în pumni. Am păzit cele mai frumoase femei de pe planetă — vedete de cinema, supermodele, moștenitoare, dintre care multe au spus clar că sunt mai mult decât dispuse să se supună ordinelor mele atât în interiorul, cât și în afara dormitorului —, dar nu le-am luat niciodată în serios ofertele. N-am fost tentat.

M-am gândit că singura femeie care ar prefera să mă vadă ars, decât să mă atingă, era cea după care am ajuns să tânjesc.

— Ai spus că trebuie să am încredere în tine. Cum pot face asta dacă tu nu ai încredere în mine?

Bridget și-a luat vocea de negociere, pe care am recunoscut-o din nenumăratele evenimente publice la care o însoțisem.

Vocea asta mă enerva din cale-afară. Aş prefera să ţipe la mine, decât să mă trateze ca pe un străin de care vrea să scape.

— Îţi propun un compromis. Scoate cipul şi voi face ce spui, când spui, atâta timp cât este legat de securitate.

Am simţit că mă arde cu privirea.

— Promit!

La naiba, este incredibil! Ea era cea care greşise aici şi tot ea negocia cu *mine*.

Şi mă gândeam să zic da.

— De ce te-aş crede?

Respiram sacadat şi am văzut-o scuturată de un mic fior. Îi vedeam clar sfârcurile prin mătasea neagră subţire a rochiei. Tari şi pietroase, implorând atingerea mea. Poate era din cauza frigului — pereţii groşi şi geamurile cu geam dublu nu puteau să ţină frigul departe —, dar, judecând după obrajii roşi ai lui Bridget, nu eram singurul conştient de aerul încărcat dintre noi.

Nările mi s-au umflat. Încă eram tare ca piatra şi detestam asta. O detestam pe ea pentru că mă ispitise în felul acesta. Mă detestam pe mine, pentru că nu aveam mai multă stăpânire de sine când era vorba de ea.

— Nu îmi încalc promisiunile, domnule Larsen!

Bridget insista să mi se adreseze cu numele de familie, aşa cum eu insistam să o strig „Prinţesă". Asta ne enerva pe amândoi, dar niciunul dintre noi nu renunţa primul. *Povestea întregii noastre relaţii.*

— Ne-am înţeles?

Am simţit cum îmi pocnea maxilarul în ritm cu pulsul. *Unu. Doi. Trei.*

Primul meu instinct a fost să spun *La naiba, nu*! Cipul era singurul motiv pentru care era în viaţă chiar acum. Dar ne apropiasem de armistiţiu mai mult ca niciodată şi, deşi nu aveam nicio problemă să joc rolul poliţistului rău, o preferam pe Bridget cooperantă, decât să-i suflu în ceafă în fiecare zi.

— Bine, am bombănit. Începem cu o perioadă de probă. Patru luni. Dacă îți păstrezi partea de înțelegere, te las în pace. Dacă nu, te pun în cătușe cu mine, de n-o să mai poți nici măcar să faci pipi în liniște. Ai înțeles?

Buzele i s-au subțiat și mai mult, dar nu a protestat.

— Probă de patru luni. Bine!

A ezitat, apoi a adăugat:

— Încă ceva...

Am simțit că-mi curge neîncredere prin vene:

— *Cred* că glumești.

I s-au înroșit obrajii:

— Nu ai voie să spui nimănui ce s-a întâmplat. Mai ales celor de la Palat.

— Îmi ceri să mint. Mi s-a cerut să notez fiecare incident cu un client și să-l prezint lui Christian. Ultimul tip care nu s-a supus... să spunem că și-a regretat decizia. Enorm.

— Nu să minți, să omiți, m-a corectat ea. Gândește-te. Dacă bunicul meu află ce s-a întâmplat, vei fi concediat, iar reputația ta va fi distrusă.

Apela la ego-ul meu. *Bună încercare, Prințesă!*

— Reputația mea poate face față, am spus, ridicând dintr-o sprânceană. Credeam că ai fi încântată să scapi de mine.

S-a înroșit și mai tare în obraji:

— Știi cum se zice: mai bine cu răul cunoscut.

— Hmm.

În afară de discuțiile noastre civilizate din când în când, în rest, nu ne suportam deloc, în ciuda penisului meu în erecție și a sfârcurilor ei întărite. Pofta era una, dar, dacă am continua asta, ne-am ucide unul pe altul. Ca să nu mai spun că aș încălca tot felul de reguli, dacă aș ține secret ce s-a întâmplat în Philadelphia. Ar trebui să-i raportez lui Christian și să-l las să se ocupe de palat. Oricum era mai bun la prostiile alea diplomatice.

Dar gândul că aş pleca de lângă Bridget şi n-aş mai vedea-o niciodată mi-a provocat un junghi ciudat de disconfort. Oricât de enervantă era, Bridget era unul dintre cei mai interesanţi clienţi pe care i-am avut. Mai inteligentă, mai bună, mai puţin răsfăţată şi fără sentimentul că totul i se cuvine.

— Presupun că cererea ta n-are nicio legătură cu faptul că nu vei mai respira niciodată o secundă de aer liber, odată ce regele află ce s-a întâmplat, Prinţesă, aşa e? i-am şoptit în ureche, şi am văzut cum o străbate încă un fior.

Pentru cineva care se află pe locul doi în succesiunea la tron, ea avea destulă libertate în venirile şi plecările ei. Dar dacă regele Edvard ar afla că cineva i-a răpit preţioasa nepoată, ar ţine-o sub cheie.

A înghiţit în sec.

— Contează? Până la urmă, vrem acelaşi lucru. Să menţinem starea actuală a lucrurilor. Tu îţi păstrezi reputaţia; eu îmi păstrez libertatea.

Să menţinem starea actuală a lucrurilor? *Greu.*

Ar fi atât de uşor să cedez în faţa dorinţei care îmi urlă în vene, să-i înfăşor părul în jurul pumnului şi să aflu câtă căldură ascunde sub acest exterior rece. Ea şi-o dorea la fel de mult ca mine. Simţeam asta în respiraţiile ei greoaie, o vedeam în felul în care mă privea, o *simţeam* în arcuirea corpului ei lângă al meu.

Se pare că nu eram singurul care era plin de furie şi adrenalină.

Gândeşte cu capul tău mare, Larsen, nu cu cel mic!

Am închis ochii şi m-am forţat să număr în gând până la cinci. Când i-am deschis, am dat de ochii lui Bridget.

Furtuni cenuşii pe cerul albastru.

— Ne-am înţeles! Dar dacă îţi calci cuvântul sau te furişezi din nou pe la spatele meu... — am coborât vocea plină de ameninţări nerostite: o să afli ce se întâmplă când te târguieşti cu diavolul.

6

BRIDGET

Prima lună de probă

— Glumești!

Am scos vesta neagră din pachet, lăsând-o să atârne între degete ca o rufă murdară.

Rhys sorbea din cafea și nici măcar nu a ridicat privirea din ziar.

— Nu glumesc când vine vorba de securitate.

— Aceasta este *o vestă antiglonț.*

— Știu. Eu am cumpărat-o.

Inspiră. Expiră.

— Domnule Larsen, vă rog să explicați *de ce* am nevoie de o vestă antiglonț. Unde ar trebui s-o port, la cursuri? La voluntariat?

— Ca să te protejeze de gloanțe. Și desigur, dacă vrei.

Mi-a zvâcnit un mușchi sub ochi. Trecuse o lună de când făcusem acel târg și îmi învățasem lecția. Greșisem. Nu ar fi trebuit să mă furișez cu Ava, dar ea fusese atât de supărată din cauza problemelor cu Alex, încât vrusesem să o înveselesc.

Evident, totul se întorsese împotriva mea.

Incidentul cu răpirea aruncase o găleată cu apă rece peste viziunea mea anterior roz asupra siguranței personale și *eram* hotărâtă să acționez mai responsabil. Detestam să recunosc când Rhys avea

dreptate, pentru că era atât de arogant în privința asta, de cele mai multe ori, dar își punea viața în pericol pentru mine în fiecare zi. Cu toate acestea, părea și dornic să mă facă să renunț la înțelegere, aruncându-mi cele mai scandaloase sugestii.

Cum era prostia asta de vestă antiglonț.

— Am cumpărat vesta pentru orice eventualitate, a spus Rhys cu blândețe. Acum, că ai zis de ea, ar trebui s-o testăm data viitoare când ești în public.

Scoate cipul și voi face ce spui, când spui, atâta timp cât este legat de securitate. Promit.

Am strâns din dinți. Rhys scosese cipul, iar eu nu-mi încălcasem promisiunile.

— Bine.

Mi-a venit o idee, așa că am zâmbit larg.

— O pun acum.

În cele din urmă, a ridicat capul, mirat să vadă cât de ușor capitulasem.

— Unde mergem?

— La shopping.

Dacă era ceva ce detesta Rhys, era să mă însoțească la cumpărături. Era o slăbiciune masculină atât de stereotipă și intenționam să o exploatez din plin.

Zâmbetul meu s-a lărgit și mai tare, atunci când fața lui s-a întunecat și mai mult.

O să fie amuzant.

O oră mai târziu, am ajuns la Hazelburg Mall, o mecca de magazine cu patru etaje cu care puteam să-l torturez pe Rhys. Din fericire, era iarnă, ceea ce însemna că puteam ascunde cea mai mare parte din volumul vestei sub un pulover și o haină groasă.

Rhys spunea că îmi cumpărase varianta mai ușoară, dar vesta era încă prea călduroasă, grea și incomodă. Aproape că am regretat planul meu de răzbunare la cumpărături, dar încruntarea feroce a

lui Rhys a făcut ca totul să merite din plin... până când a lovit catastrofa.

Probam haine în cel de-al zecelea magazin din ziua aceea, când am rămas blocată într-o rochie. Am luat din greşeală o mărime nepotrivită, iar rochia dintr-un material dur a rămas fixată pe piept, în timp ce eram cu braţele blocate deasupra capului. Nu vedeam şi abia mă puteam mişca.

— *La naiba!*

Înjuram rar, dar situaţia asta o cerea. Una dintre temerile mele iraţionale de-a lungul vieţii a fost că mă blochez în haine într-un magazin.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Rhys lângă cabina de probă. E totul în regulă?

— Da.

Am apucat părţile laterale ale rochiei şi am încercat să o trag din nou în sus, fără niciun rezultat.

— Sunt bine.

Zece minute mai târziu, transpiram şi gâfâiam din cauza efortului şi a lipsei de aer, iar braţele mă dureau pentru că le ţinusem în sus atât de mult timp.

La naiba, la naiba, la naiba!

— Ce naiba se întâmplă acolo?

Simţeam prin uşă că deja se enervase.

— Ce-ţi ia aşa mult?

Nu aveam altă alegere. Trebuia să cer ajutor.

— Poţi chema o vânzătoare? Am nevoie de ajutor cu o problemă, ăă, de îmbrăcat.

O pauză lungă.

— Te-ai blocat.

Am simţit că iau foc de jenă.

— Te rog să chemi pe cineva.

— Nu pot. O angajată a plecat la prânz, iar cealaltă are şase persoane la coadă.

M-am gândit eu că Rhys va urmări mişcările tuturor aşteptându-mă să ies.

— Te ajut eu.

Dacă aş fi putut să mă văd în oglindă, eram sigură că aş fi văzut o mască de groază privindu-mă.

— *Nu!* Nu poţi intra aici!

— De ce nu?

— Pentru că sunt...

Pe jumătate goală. Expusă.

— Indecentă.

— Am mai văzut femei pe jumătate goale, Prinţesă. Ori mă laşi să intru ca să pot să te scot din ce blocaj eşti, ori aşteaptă o oră, pentru că atât îi va lua casieriei să scape de coada de oameni dintr-o zi de weekend. Se mişcă mai încet ca o ţestoasă pe morfină.

Universul mă ura. Eram sigură de asta.

— Bine, m-am forţat să spun, şi simţeam că iau foc de ruşine. Intră.

Uşa cabinei de probă nu era încuiată şi, o secundă mai târziu, prezenţa lui Rhys a umplut spaţiul minuscul. Chiar dacă nu l-aş fi auzit intrând, l-aş fi simţit. Emana o energie intensă care încărca fiecare moleculă de aer până când tot aerul vibra împreună cu *el.*

Sălbatic. Masculin. Puternic.

Mi-am ţinut respiraţia când l-am simţit apropiindu-se uşor, cu cizmele pe podeaua de linoleum. Pentru cineva atât de mare, se mişca cu graţia unei pantere.

Rochia îmi acoperea pieptul, dar chiloţii mei din dantelă erau expuşi complet şi am încercat să nu mă gândesc la cât de multă piele era expusă, când Rhys s-a oprit în faţa mea. Era destul de aproape, încât puteam să-i simt căldura radiind din corp şi mirosul curat, de săpun.

În aer plutea tensiunea şi tăcerea, când a prins tivul rochiei deasupra capului şi a tras. Rochia a alunecat în sus o jumătate de

centimetru și s-a oprit din nou, apoi am tresărit când țesătura s-a înfipt într-o altă porțiune de carne.

— O să încerc să o apuc de jos de tot și să o trag în sus, a spus Rhys, cu vocea detașată și controlată.

De jos în sus. Adică trebuia să-și pună mâinile pe pielea mea goală.

— Bine, am spus, pe o voce mai pițigăiată decât mi-aș fi dorit.

Mi s-au încordat toți mușchii atunci când și-a lipit palmele de mine. Și-a trecut degetele ușor peste zona iritată în care rochia mi se înfipsese în piele, apoi le-a băgat pe sub materialul rochiei cât de mult a putut și a tras de ea în sus.

Nu puteam să-mi mai țin respirația.

Am expirat în cele din urmă, iar pieptul îmi tremura de parcă ar fi încercat să se împingă mai tare între degetele aspre și calde ale lui Rhys. Încercam cu mare greutate să respir.

Rhys s-a oprit puțin. Rochia era acum la jumătatea umerilor, destul cât să-mi dezvelească pieptul acoperit de sutien.

— Respiră, Prințesă, că altfel n-o să meargă, a spus el, mai încordat decât în urmă cu un minut.

Simțeam cum căldura îmi pârjolește pielea, dar mi-am reluat controlul asupra respirației, iar el și-a reluat încercările.

Încă un centimetru și... eram *liberă*.

Aerul proaspăt mi-a năvălit pe nări și am clipit să-mi adaptez ochii la lumină, după ce fusesem prinsă în rochie în ultimele douăzeci de minute.

Strângeam materialul în fața mea și simțeam că-mi luase fața foc de jenă.

— Mulțumesc.

Nu știam ce altceva să mai zic.

Rhys s-a dat un pas înapoi, cu maxilarul ca granitul. În loc să răspundă, a luat vesta antiglonț și tricoul de sub ea și mi-a făcut semn cu degetul.

— Vino aici!

— Pot să mi-o pun și singură.

Din nou, niciun răspuns.

Am oftat și m-am dus la el. Eram prea obosită să mai opun rezistență și nu m-am împotrivit când mi-a tras tricoul peste cap, apoi și vesta. L-am privit în oglindă în timp ce-mi ajusta vesta și curelele până mi s-a așezat confortabil pe corp. Încă țineam rochia în fața mea, astfel încât să-mi acopere lenjeria intimă.

Nu știam de ce mă mai chinuiam să fac asta. Rhys s-a arătat la fel de interesat de mine pe jumătate goală ca de un manechin de plastic.

Am simțit împunsătura ciudată a enervării.

Rhys mi-a aranjat vesta, dar până să mă pot îndepărta, m-a apucat de brațe într-o strângere ca de fier.

M-a țintuit cu privirea, ochi în ochi, în oglindă, și și-a coborât capul până când gura i-a ajuns lângă urechea mea.

Am simțit că inima mea sare peste o bătaie și am strâns rochia mai tare în față.

— Să nu crezi că nu știu ce ai făcut toată ziua, mi-a șoptit Rhys, și i-am simțit șoapta pe piele ca un avertisment. Te iert de data asta, Prințesă, dar nu-mi plac jocurile. Din fericire pentru tine, ai trecut testul.

Și-a trecut mâinile pe brațele mele până s-au sprijinit pe umerii mei îmbrăcați în vestă, lăsând o dâră de foc în urma lor.

— Trebuie să înveți să respecți regulile fără să te revolți. Nu-mi pasă dacă tu crezi că sunt ridicol. O secundă poate face diferența dintre viață și moarte. Dacă zic să te ferești, te ferești. Dacă zic să porți o nenorocită de vestă antiglonț pe plajă, porți vesta. Înțelegi?

Strângeam rochia în mâini de mai aveam un pic și-o rupeam.

— Vesta a fost un test ca să vezi dacă o port? A fost atât de... *viclean*!

O zi întreagă pierdută pentru un test stupid. Am simțit că explodez de indignare.

— Urăsc când faci chestii din-astea!

Pe buzele lui Rhys a înflorit un zâmbet sumbru.

— Prefer să mă urăşti vie, decât să mă iubeşti moartă, a spus, eliberându-mi umerii. Îmbracă-te! Plecăm!

Uşa s-a închis în urma lui.

În sfârşit, puteam să respir uşurată, dar nu puteam să opresc cuvintele lui să-mi răsune în minte.

Prefer să mă urăşti vie, decât să mă iubeşti moartă.

Problema era că *nu*-l uram. Îi uram regulile şi restricţiile, dar nu-l uram *pe el*.

Mi-aş fi dorit să-l urăsc.

Mi-ar fi uşurat mult viaţa.

Luna a treia de probă

— Nu pot să merg, îi zic lui Jules la telefon.

— Cum adică nu poţi? şi-a exprimat Jules neîncrederea. Vorbim despre festivalul ăsta încă din anul doi de facultate. Ne-am asortat ţinutele. Stella a închiriat o maşină! Poate murim pe drum, pentru că ea este o şoferiţă groaznică...

— Te-am auzit! a strigat Stella.

— ...dar e singura care are permis de conducere.

— Ştiu.

M-am uitat la Rhys, care stătea pe canapea şi lustruia un cuţit ca un psihopat.

— Un anumit bodyguard consideră festivalul nesigur.

Prietenele mele şi cu mine plănuiserăm să participăm la festivalul de muzică Rokbury de ani de zile, iar acum trebuia să-l ratăm.

— Şi? Vino oricum. El lucrează pentru tine, nu invers.

Mi-aş fi dorit să pot merge, dar eram încă în perioada de probă a înţelegerii noastre, iar îngrijorările lui Rhys nu erau complet nefondate. Rokbury avea loc într-o tabără, la o oră şi jumătate în afara oraşului New York şi, deşi părea grozav, ceva mergea prost inevitabil în fiecare an — fie lua foc cortul unui participant la festival, fie un grup de tipi beţi ajungeau la spital după ce se băteau

între ei, sau avea loc o învălmăşeală produsă de panică. În plus, prognoza spunea că o să fie o mare furtună în weekendul acesta, ceea ce însemna că locul de tabără avea să se transforme, probabil, într-o groapă uriaşă de noroi, dar prietenele mele îşi asumau riscul, oricum.

— Scuze, J. Data viitoare.

Jules oftă.

— Spune-i omului tău că e al naibii de sexy, dar strică toată distracția.

— Nu e omul meu. E bodyguardul meu.

Am coborât vocea, dar mi s-a părut că l-am văzut pe Rhys oprindu-se o milisecundă, apoi şi-a reluat activitatea de şlefuire a cuțitului.

— Mai rău! Îți conduce viața și nu te alegi măcar cu un penis din asta!

— *Jules!*

— Știi că așa e! a oftat ea. Bine, înțeleg. O să ne fie dor de tine, dar recuperăm când ne întoarcem.

— Perfect!

Am închis telefonul și m-am scufundat în fotoliu — frica de a rata ceva mă lovise din plin. Cumpărasem biletele la festival cu luni în urmă, înainte ca Rhys să înceapă să lucreze pentru mine, și a trebuit să le vând unui coleg la întâmplare, de la cursul meu de teorie politică.

— Sper că eşti fericit, am spus eu direct.

Nu a răspuns.

Rhys și cu mine stabilisem un fel de dinamică mai funcțională în ultimele trei luni, dar încă erau momente în care voiam să-i bag un manual pe gât. Ca acum.

Weekendul următor, când a venit ziua festivalului, m-am trezit și am avut un șoc.

Am intrat în sufragerie, cu ochii cârpiți de somn, și am găsit-o transformată. Mobilierul fusese împins în lateral, iar în locul lui

erau o grămadă de perne cu imprimeu boho așezate direct pe podea. Măsuța de cafea gemea sub diverse gustări și băuturi, iar festivalul Rokbury se desfășura în timp real pe ecran. Piesa de rezistență, însă, era cortul de interior, decorat cu șiruri de lumini, care arăta exact ca cele pe care oamenii le instalau pe terenul festivalului.

Rhys stătea pe canapea, care era acum lipită de peretele de sub fereastră, și se încrunta la telefon.

— Ce... — am început eu, frecându-mă la ochi.

Nu, nu visam. Cortul, gustările, toate erau acolo.

— Ce e asta?

— Festival în interior, a mormăit el.

— Tu ai aranjat asta.

Era mai mult o declarație de neîncredere decât o întrebare.

— Fără tragere de inimă și cu ajutor, a ridicat Rhys privirea. Prietena ta roșcată este un pericol.

Bineînțeles. Așa avea mai multă logică. Prietenele mele trebuie să se fi simțit prost că ratam festivalul, așa că au organizat o petrecere de consolare, ca să zic așa. Dar ceva nu se potrivea.

— Dar ele au plecat aseară.

— Au lăsat totul dinainte, în timp ce erai la duș.

Hmm, era plauzibil. Stau mult la duș.

Satisfăcută și încântată, am luat o mână de chipsuri, bomboane și suc, și m-am ascuns în cortul cu perne, unde am urmărit trupele mele preferate la televizor. Calitatea sunetului și a imaginii era atât de bună, încât *aproape* am simțit că sunt acolo.

Desigur, m-am simțit mai confortabil decât aș fi fost la festivalul propriu-zis, dar îmi era dor să mă bucur de toate astea alături de oameni.

După o oră, am scos capul din cort, ezitând:

— Domnule Larsen, vrei să vii și tu la festival? Avem destulă mâncare.

Stătea tot pe canapea, încruntat ca un urs care se trezise pe partea greșită a peșterii.

— Nu, mersi.

— Haide, i-am făcut eu semn cu mâna. Nu mă lăsa singură. E trist!

Rhys a schițat un zâmbet, iar, în cele din urmă, s-a ridicat de pe canapea:

— Doar pentru că m-ai ascultat și nu ai participat la festival.

De data aceasta, eu am fost cea care s-a încruntat.

— O spui de parcă ai antrena un câine.

— Majoritatea lucrurilor din viață sunt ca dresarea unui câine.

— Nu este adevărat!

— Apari la muncă, ești plătit. Curtezi o fată, faci sex. Înveți, iei note mari. Acțiune și răsplată. Așa funcționează societatea.

Am dat să-l contrazic, dar avea dreptate.

— Nimeni nu mai folosește cuvântul *curtezi*, am bombănit.

Nu-mi plăcea când avea dreptate.

A zâmbit mai larg o clipă.

Era prea mare ca să încapă în cort cu mine, așa că s-a așezat pe podea, lângă el. În ciuda insistențelor mele, a refuzat să se atingă de mâncare, lăsându-mă să înfulec singură gustările.

Încă o oră mai târziu, mâncasem atât de mult zahăr și carbohidrați, încât mi s-a făcut puțin rău, iar Rhys era așa de plictisit încât era gata să adoarmă.

— Înțeleg că nu ești fan al muzicii electronice.

M-am întins și m-am strâmbat. Ultima pungă de chipsuri cu sare și oțet fusese o idee proastă.

— Sună ca o reclamă nereușită la Mountain Dew.

Aproape că m-am înecat cu apa.

— Corect.

M-am șters la gură cu un șervețel, neputând să-mi ascund zâmbetul. Rhys era atât de serios, încât mă bucuram de fiecare dată când mai crăpa puțin din masca lui împietrită.

— Deci, spune-mi. Dacă nu-ți place muzica electronică, ce-ți place?

— Nu prea ascult muzică.

— Ce pasiuni ai, atunci? am insistat. Trebuie să ai un hobby.

Nu mi-a răspuns, dar am aflat tot ce trebuia să știu din felul cum i-au sclipit ochii.

— Ai o pasiune!

Știam atât de puține despre Rhys în afara slujbei lui, încât m-am agățat de puținele informații ca un animal înfometat.

— Care e? Lasă-mă să ghicesc, tricotezi. Nu, urmărești păsările. Nu, îți place să te deghizezi.

Am ales cele mai aleatorii pasiuni la care m-am gândit, total necaracteristice pentru unul ca el.

— Nu.

— Colecționezi timbre? Faci Yoga? Ești fan Pokemon...

— Dacă îți spun, taci din gură? a întrebat iritat.

Am răspuns cu un rânjet bucuros:

— S-ar putea.

Rhys a ezitat destul de mult, iar apoi a spus:

— Desenez, uneori.

Dintre toate lucrurile pe care mă așteptam să le spună, acesta nu intra nici măcar în primele 100.

— Ce desenezi? am întrebat pe un ton de șicană. Îmi imaginez că o mulțime de vehicule blindate și alarme de securitate. Poate un ciobănesc german, când te simți bine.

A pufnit.

— Cu excepția ciobănescului, mă faci să par plictisitor ca naiba.

Am deschis gura, dar el a ridicat mâna:

— Nici să nu te gândești!

Am închis gura, dar zâmbetul a rămas.

— Cum ai ajuns să desenezi?

— Terapeutul mi-a sugerat. A zis că m-ar ajuta cu afecțiunea pe care o am. Până la urmă, a ajuns să-mi placă, a spus ridicând din umeri. Am terminat cu terapeutul, dar am rămas cu desenatul.

Am simțit că mă străbate un fior de surpriză, atât pentru faptul că avusese un terapeut, cât și pentru că vorbea atât de liber despre asta. Majoritatea nu ar recunoaște atât de ușor.

Deși era logic. Lucrase un deceniu în armată. Mi-am imaginat că trăise multe experiențe care l-au traumatizat.

— PTSD? am întrebat pe voce joasă.

Rhys a dat repede din cap.

— PTSD complex.

Nu a detaliat, iar eu nu am insistat. Era o problemă prea personală ca să fiu indiscretă.

— Sunt dezamăgită, am spus, schimbând subiectul pentru că simțeam că se închide în el din nou. Chiar speram că-ți plac deghizările. Ai fi un Thor bun, dar cu părul negru.

— E a doua oară când încerci să mă faci să-mi dau jos tricoul, Prințesă. Ai grijă, că s-ar putea să cred că încerci să mă seduci.

Am simțit că-mi ia foc fața.

— Nu încerc să-ți dau jos tricoul. Thor nici măcar nu...

Dar m-am oprit când Rhys a râs înfundat.

— Râzi de mine.

— Când te enervezi, fața ta arată ca o căpșună.

Între amenajarea festivalului de interior și cuvintele *fața ta arată ca o căpșună* care au ieșit din gura lui Rhys, eram convinsă că m-am trezit într-o dimensiune alternativă.

— *Nu* arăt ca o căpșună, am spus cu toată demnitatea de care am fost în stare. Cel puțin, nu eu sunt cea care refuză să se opereze.

Rhys și-a încruntat sprâncenele groase și întunecate.

— Pentru încruntarea ta permanentă, am clarificat eu lucrurile. Un chirurg plastician bun te poate ajuta cu asta.

Cuvintele mi-au rămas suspendate în aer o clipă, înainte ca Rhys să facă ceva care m-a șocat de-a binelea: a izbucnit în râs.

Un râs *adevărat*, nu jumătatea aia de chicot, care i-a scăpat în Eldorra. Ochii i s-au încrețit, adâncind liniile fine, ciudat de sexy din jurul lor, și îi sclipeau dinții albi, în contrast cu pielea bronzată.

Am simțit ca și cum hohotul lui de râs a căzut peste mine, dur, având textura unei atingeri — atingerea lui, așa cum mi-o imaginam eu.

Nu că mi-aș fi imaginat vreodată cum s-ar simți atingerea lui. Era ipotetic.

— *Touché*!

Încă i se citea amuzamentul pe buze, făcându-l din superb, devastator.

Și atunci s-a întâmplat o altă catastrofă, una mult mai deranjantă decât atunci când am rămas blocată într-o rochie prea strâmtă, într-o cabină de probă.

Am simțit ceva ușor și catifelat atingându-mi inima... și *o fluturare*. O singură fluturare din aripi, dar mi-a fost suficient să identific ce e.

Un fluture.

Nu, nu, nu.

Îmi plăceau animalele, chiar îmi plăceau, dar *era exclus* să simt fluturi în stomac. Nu pentru Rhys Larsen. Trebuia ca fluturii ăștia să moară imediat!

— Ești bine? m-a privit el ciudat. Arăți de parcă ți se face rău.

— Da, sunt bine.

M-am uitat din nou la ecran, încercând din răsputeri să *nu* mă uit la el.

— Am mâncat prea mult și prea repede. Asta e tot.

Dar eram atât de tulburată, încât nu m-am putut concentra tot restul după-amiezii, iar când în sfârșit a venit timpul să mă culc, nu am putut să dorm nicio clipă.

Era imposibil să fiu atrasă de bodyguardul meu. Și în niciun caz într-un fel în care să simt fluturi în stomac!

Mai bătuseră o dată din aripi când ne-am întâlnit prima oară, dar muriseră, după ce Rhys deschisese gura. De ce se întorceau *acum*, când am înțeles cât de insuportabil era individul?

Revino-ți, Bridget!

Mi-a sunat telefonul și am răspuns, recunoscătoare că sunt distrasă.

— Bridge! a bolborosit Jules, evident băută. Cum reziști, iubito?

— Sunt în pat, am râs eu. Vă distrați la festival?

— Daaa, dar ne-ar fi plăcut să fii aici. Nu e așa distractiv fără tine.

— Și eu mi-aș fi dorit să fiu acolo.

Mi-am dat o șuviță de păr din ochi.

— Măcar am avut festival în interior. Apropo, a fost o idee genială. Mulțumesc!

— Festivalul în interior?

Jules părea confuză.

— Ce zici acolo?

— Decorul pe care l-ai aranjat cu Rhys, am răspuns repede. Cortul, pernele, mâncarea...

— Poate că sunt mai beată decât credeam, dar nu înțeleg nimic. Nu am aranjat nimic cu Rhys.

Părea sinceră și nu avea niciun motiv să mintă. Dar dacă Rhys nu aranjase lucrurile astea cu prietenele mele, atunci...

Mi-a crescut pulsul.

Jules a continuat să vorbească, dar deja nu mai eram atentă la ea.

Singurul lucru la care mai eram acum atentă era că nu doar unul, ci mii de fluturi îmi invadaseră stomacul.

7

BRIDGET

Luna a patra de probă

Până la absolvire, o lună mai târziu, înghesuisem fluturii într-o cușcă, dar un fluture amețit tot a scăpat de două ori. O dată, când l-am văzut pe Rhys mângâind-o pe Meadow, care îl copleșise cu drăgălășenia ei absolută. Altă dată, văzându-i mușchii flexați ai brațelor încordându-se, când ducea cumpărăturile în casă.

Nu era nevoie de mult pentru ca fluturii mei din stomac să se ridice în stoluri. *Obraznicii!*

Totuși, în ciuda creaturilor enervante care trăiau fără chirie în stomacul meu, am încercat să mă comport normal în peajma lui Rhys. Nu aveam încotro.

— Primesc o medalie sau un certificat de recunoaștere pentru incredibila mea reținere din ultimele patru luni?

S-a întâmplat ca ultima zi a perioadei de probă să coincidă cu ceremonia de absolvire și nu m-am putut abține să-l tachinez pe Rhys, în timp ce așteptam ca Ava să-și instaleze camera pe trepied. Ea era fotograful nostru neoficial pentru fotografiile de grup de astăzi.

— Nu. Primești un telefon fără cip de urmărire, a spus el.

Rhys scana mulţimea, privirea lui fixându-se asupra tuturor taţilor din suburbii cu burţi de bere şi asupra mamelor anglo-saxone îmbrăcate în Tory Burch din cap până în picioare.

— A fost fără cip tot timpul.

— Dar acum *rămâne* fără cip.

Se pare că Rhys nu auzise niciodată de ideea de a se potrivi cu energia cuiva. Încercam să fiu relaxată, dar el era mai serios decât un atac de cord.

Serios, Bridget? Ăsta e tipul pentru care vrei să ai fluturi în stomac?

Până să găsesc eu un răspuns înţelept, Ava ne-a chemat la fotografii, iar Rhys zăbovea în spatele meu, în timp ce eu m-am strecurat în fotografie cu Jules, Stella, Josh şi Ava, care controla camera printr-o aplicaţie de pe telefon.

O să mă ocup mai târziu de fluturii mei ciudaţi. Era ultima oară când mă aflam în campus cu prietenii ca studentă, într-un fel, şi voiam să mă bucur de asta.

— M-ai călcat pe picior, s-a răstit Jules la Josh.

— Tu ţi-ai pus piciorul acolo, i-a răspuns Josh pe acelaşi ton.

— De parcă mi-aş pune, intenţionat, vreo parte a corpului în calea ta...

— Trebuie să mă dezinfectez ca să...

— Încetaţi! a tăiat Stella aerul cu mâna, uimindu-i pe toţi cu tonul ei piţigăiat.

Ea era, de obicei, cea mai zen din grupul nostru.

— Altfel, o să postez online fotografiile secrete şi *foarte* nemăgulitoare pe care le am cu voi *amândoi*.

Josh şi Jules au făcut o mutră uimită.

— Să nu îndrăzneşti, au spus în acelaşi timp, şi apoi s-au uitat unul la altul.

Mi-am înăbuşit râsul în timp ce Ava, care de obicei făcea pe mediatorul reticent între prietena ei şi fratele ei, a zâmbit.

În cele din urmă, ne-am adunat toți într-o fotografie de grup respectabilă, apoi alta și alta, până când am făcut destule poze ca să umplem vreo șase albume foto și a venit timpul să ne luăm la revedere.

Mi-am îmbrățișat prietenii și am încercat să înghit ghemul de emoție din gât.

— O să-mi fie dor de voi!

Jules și Stella rămâneau în D.C. la facultatea de drept și, respectiv, ca să lucreze ca secretară la revista *D.C. Style*, dar Ava mergea la Londra, unde avea o bursă de fotografie de un an, iar eu mă mutam la New York.

Am convins palatul să mă lase să rămân în SUA ca ambasador regal al Eldorrei. Dacă un eveniment necesita o prezență regală a Eldorrei, eu eram persoana potrivită. Din păcate, oricât mi-am dorit să rămân în D.C., majoritatea evenimentelor aveau loc la New York, așa că acolo trebuia să merg.

Am îmbrățișat-o pe Ava cel mai tare și mai lung. Între drama ei de familie și despărțirea de Alex, Ava trecuse prin iad în ultimele câteva luni și avea nevoie de iubire suplimentară.

— O să-ți placă Londra, i-am spus. Va fi un nou început pentru tine și ai micuța carte neagră de la mine, cu locuri pe care trebuie să le vizitezi neapărat.

Ava a zâmbit timid.

— Așa voi face. Mulțumesc!

S-a uitat în jur și m-am întrebat dacă îl căuta pe Alex. Indiferent ce zicea, nu îi trecuse și probabil că îi va lua ceva timp ca să-i treacă.

Nu l-am văzut în mulțime, dar nu am fost surprinsă. Pentru un presupus geniu, era destul de idiot. Spusese și făcuse lucruri dureroase, dar ținea la Ava. Doar că era ori prea încăpățânat, ori prea prost ca să facă ceva în sensul ăsta.

Mi-am spus să nu uit să-i fac o vizită înainte să plec la New York. Mă săturam să aștept ca el să revină cu picioarele pe pământ.

După o ultimă rundă de îmbrățișări, prietenii mei au plecat cu familiile lor, și am rămas doar eu și Rhys.

Bunicul meu și Nikolai vruseseră să vină, dar și-au anulat călătoria în ultimul moment, din cauza unei crize diplomatice cu Italia. Amândoi erau supărați că au ratat absolvirea, dar i-am asigurat că este în regulă.

Și chiar era. Am înțeles responsabilitățile care veneau odată cu coroana și rolul de moștenitor. Dar asta nu însemna că nu mă puteam tăvăli într-un pic de autocompătimire.

— Ești gata? a întrebat Rhys, pe un ton mai blând decât de obicei.

Am încuviințat din cap, încercând să-mi liniștesc senzația de singurătate și ne-am îndreptat spre mașină. Absolvirea, schimbarea orașelor, îmi luam la revedere de la tot ceea ce iubisem în ultimii patru ani... Erau prea multe schimbări într-un timp prea scurt.

Eram atât de pierdută în gânduri, încât nu am observat că ne îndreptam spre oraș și nu spre casă, până nu am văzut Monumentul Washington strălucind în depărtare.

— Unde mergem? am întrebat, îndreptându-mă în scaun. Nu mă duci la vreun depozit ca să mă măcelărești, nu-i așa?

Nu puteam să-i văd fața lui Rhys, dar aproape că-i *auzeam* ochii dându-se peste cap.

— Dacă aș fi vrut să fac asta, aș fi făcut-o a doua zi după ce te-am cunoscut.

M-am încruntat, mai mult insultată decât liniștită, dar răspunsul meu sarcastic mi-a murit pe buze când a adăugat:

— M-am gândit că nu vrei să stai acasă și să comanzi mâncare în seara absolvirii.

Nu voiam să stau acasă în seara absolvirii. Mi se părea atât de trist, dar era și mai trist să iau cina singură într-un restaurant elegant.

Era și Rhys cu mine, dar el era plătit să se afle acolo și nu era chiar un vorbăreț. Și totuși, știuse exact de ce am nevoie, fără ca eu să-i spun un cuvânt.

A mai scăpat un fluture din stomacul meu, până să apuc să-l împing înapoi în colivie.

— Unde mergem, atunci? am repetat întrebarea, intrigată.

Măcar scăpasem de melancolia de mai devreme.

A parcat în fața unui complex comercial. Nu erau multe de felul ăsta în D.C., dar acesta avea tot ce trebuie, inclusiv un restaurant Subway, un salon de manichiură și un restaurant numit Walia.

— Cel mai bun loc etiopian din oraș, a spus Rhys oprind motorul.

Inima mi-a sărit din piept. Bucătăria etiopiană era preferata mea. Desigur, Rhys ar fi putut să-l aleagă la întâmplare fără să-și amintească ce am zis o dată, când eram în drum spre casă.

— Nu cred, am zis. Cel mai bun restaurant etiopian din oraș e pe strada U.

Nu era așa. O jumătate de oră mai târziu am gustat turtă cu maia *injera* și carne de vită *tibs wot*, și am știut că Rhys avea dreptate. *Era* cel mai bun restaurant etiopian din oraș.

— Cum de n-am știut de locul ăsta? am întrebat, rupând o bucată de *injera* și folosind-o pentru a lua carne cu ea.

În cultura etiopiană, pâinea era o ustensilă de mâncare la fel de mult cât era hrană.

— Trece neobservat, de obicei. Am păzit câteva luni un VIP etiopian. Așa am aflat despre acest loc.

— Ești plin de surprize.

Mestecam mâncarea, dusă pe gânduri. După ce am înghițit, am spus:

— Din moment ce este seara mea de absolvire, hai să jucăm un joc. Se numește „Hai să-l cunoști pe Rhys Larsen".

— Pare plictisitor, a spus Rhys, aruncându-și privirile prin restaurant. Îl cunosc deja pe Rhys Larsen.

— Eu nu.

A scos un oftat îndelung, iar eu m-am abținut să bat din palme ca un copil, pentru că oftatul însemna că era cât pe ce să cedeze. Nu se întâmpla des, dar când se întâmpla, mă delectam ca un copil într-un magazin de dulciuri.

— Bine, s-a lăsat el pe spate, încrucișându-și mâinile peste abdomen, imaginea tipică de nesuferit. Doar pentru că este seara ta de absolvire.

Am zâmbit.

Bridget: unu. Rhys: zero.

Tot restul cinei, l-am asaltat cu întrebări pe care mi-am dorit întotdeauna să le pun, începând cu lucrurile mărunte.

Mâncarea preferată? Cartofi dulci copți.

Culoarea preferată? Negru. (Ce șoc.)

Filmul preferat? *Reservoir Dogs.*

După ce am epuizat elementele de bază, am trecut pe un teritoriu mai personal. Spre surprinderea mea, a răspuns la majoritatea întrebărilor fără să se plângă. Singurele peste care a sărit au fost cele despre familia lui.

Cea mai mare frică? Eșecul.

Cel mai mare vis? Pacea.

Cel mai mare regret? Lipsa de acțiune.

Rhys nu a detaliat răspunsurile vagi, iar eu nu am insistat. Îmi oferise deja mai mult decât așteptam și, dacă aș fi exagerat, s-ar fi închis în el.

În cele din urmă, mi-am adunat curajul să aduc în discuție ceva care mă stresase în ultimele câteva săptămâni.

Vinul dulce m-a ajutat. M-a făcut să mă simt confortabil și mi-a șters inhibițiile cu fiecare înghițitură.

— Despre festivalul de interior pe care l-ai organizat pentru Rokbury...

Rhys a înjunghiat o bucată de carne de vită, ignorând masa plină de femei care îl priveau din colț.

— Ce e cu el?

— Prietenele mele nu știau despre ce vorbesc când le-am pomenit de asta. Am verificat și cu Ava și Stella, pentru orice eventualitate, și amândoua s-au uitat la mine de parcă mi-ar fi crescut două capete.

— Și?

Mi-am terminat vinul, cu nervii întinși la maximum.

— Și, ai spus că prietenele mele te-au ajutat cu aranjatul.

Rhys a mestecat încet, fără să-mi răspundă.

— Tu...

Mi s-a format un nod ciudat în gât. Am dat vina pe prea multă mâncare.

— Tu ai venit cu ideea? Și ai făcut totul singur?

— Nu-i mare lucru, a continuat să mănânce fără să se uite la mine.

Știam că el a fost de când am vorbit cu Jules, dar să-l aud confirmând era cu totul altceva.

Fluturii din stomac mi-au scăpat toți deodată, iar nodul din gât mi-a crescut.

— Ba e mare lucru. A fost... foarte atent. Ca și seara asta. Mulțumesc.

Mi-am rotit inelul de argint în jurul degetului.

— Dar nu înțeleg de ce nu mi-ai spus că a fost ideea ta sau de ce ai făcut totul. Nici măcar nu mă placi.

Rhys a încruntat sprâncenele.

— Cine-a zis că nu te plac?

— *Tu.*

— N-am zis niciodată asta.

— Ai dat de înțeles. Mereu ești nesuferit și mă cerți.

— Doar când nu asculți.

M-am abținut să răspund tăios. Seara mergea atât de bine și nu voiam să o stric, chiar dacă mă făcea să mă simt uneori ca un copil care se comporta prost.

— Nu ți-am spus pentru că ar fi fost nepotrivit, a adăugat el morocănos. Ești clienta mea. Nu ar trebui să... fac astfel de lucruri.

Inima mi s-a izbit de piept.

— Dar ai făcut-o, oricum.

Rhys a făcut o mutră nemulțumită, de parcă ar fi fost supărat pe propriile sale acțiuni.

— Da.

— De ce?

În cele din urmă și-a ridicat privirea și m-a privit în ochi.

— Pentru că înțeleg cum este să fii singur.

Singur.

Cuvântul m-a lovit mai tare decât ar fi trebuit. Nu eram singură fizic — eram înconjurată de oameni toată ziua, în fiecare zi. Dar oricât am încercat să mă prefac că sunt o studentă obișnuită, nu eram. Eram Prințesa de Eldorra.

Asta însemna farmec și celebritate, dar însemna și gărzi de corp și protecție non-stop, veste antiglonț și o viață planificată, nu trăită.

Ceilalți membri ai familiei regale pe care îi cunoșteam, inclusiv fratele meu, s-au mulțumit să trăiască izolați. Eram singura care mă zgâiam din interior, disperată să scap din propria mea piele.

Singur.

Rhys a recunoscut cumva acel adevăr inerent despre mine înaintea mea.

Chibzuit *și* atent. Era atent în jurul nostru, dar nu mă așteptam să fie atât de atent la *mine*, încât să vadă părți din mine pe care mi le ascundeam.

— *Ești* plin de surprize.

— Nu spune nimănui, că altfel, va trebui să-i omor.

Tensiunea s-a evaporat și un mic zâmbet autentic a înflorit pe buzele mele.

— Și amuzant. Sunt convinsă că extratereștrii ți-au deturnat corpul.

Rhys a pufnit.

— Mi-ar plăcea să-i văd încercând.

Nu am mai pus întrebări după aceea și Rhys nu a mai oferit niciun răspuns. Ne-am terminat cina într-o tăcere prietenoasă și, după ce a plătit — refuzase să accepte ideea de a împărți nota — am plecat într-un parc din apropiere.

— Chiar mă lași să merg pe aici fără vestă? l-am tachinat.

Vesta antiglonț atârna în fundul dulapului meu, nefolosită de la vizita noastră la mall. O imagine cu mâinile lui Rhys pe pielea mea în dressing mi-a trecut prin minte, iar fața mi s-a încins.

Slavă Domnului că e întuneric afară.

— Nu mă face să regret, a spus Rhys, iar după o pauză a adăugat: Ai dovedit că te poți descurca fără să stau eu pe capul tău, a spus, aproape fără tragere de inimă.

În ultimele luni, *fusesem* mai atentă la acțiunile mele, chiar și fără instrucțiunile explicite ale lui Rhys, dar nu mă așteptam ca el să observe. Nu spusese niciodată nimic despre asta până acum.

O căldură plăcută m-a învăluit.

— Domnule Larsen, s-ar putea să nu ne ucidem unul pe altul până la urmă.

I-au zvâcnit buzele într-un zâmbet.

Am continuat să ne plimbăm prin parc, unde am trecut pe lângă cupluri care se sărutau pe bănci, adolescenți înghesuiți lângă fântână și un muzician care își vărsa sufletul la chitară.

Îmi doream să rămân în acel moment de liniște pentru totdeauna, dar cina, alcoolul și o zi lungă au conspirat să mă facă să simt epuizarea și nu mi-am putut abține un mic căscat.

Rhys a observat instantaneu.

— E timpul să plecăm, Prințesă. Trebuie să te bagi în pat.

Poate din cauza faptului că deliram de la oboseală și emoția zilei, sau poate din cauza perioadei mele de secetă cu sexul opus, o imagine mentală a lui *punându-mă în pat* mi-a fulgerat prin minte și tot corpul mi s-a înfiorat.

Pentru că, în imaginația mea, făceam orice *în afară* de dormit.

Imagini cu Rhys gol, deasupra mea, sub mine, în spatele meu... toate mi-au înghesuit creierul, până când coapsele mi s-au strâns și hainele mi se frecau de piele. Cu greu mai puteam articula și simțeam că nu am aer.

Prima mea fantezie sexuală cu el, iar el se afla la mai puțin de un metru distanță, și mă privea fix.

Eram o prințesă, el era bodyguardul meu.

Eu aveam douăzeci și doi de ani, el treizeci și doi.

Era greșit, dar nu m-am putut opri.

Ochii lui Rhys s-au întunecat. Nu poți să citești mintea altuia, dar aveam senzația ciudată că putea cumva să se furișeze în creierul meu și să afle fiecare gând murdar și interzis pe care îl aveam despre el.

Am deschis gura — nu știam exact ce voiam să spun, dar trebuia să spun *ceva* ca să rup tăcerea încărcată periculos.

Dar până să rostesc vreun cuvânt, o împușcătură a spintecat noaptea și a urmat haosul.

8

BRIDGET/RHYS

Bridget

Acum eram în picioare, iar în clipa următoare eram la pământ, cu fața lipită de iarbă, în timp ce Rhys îmi apăra corpul cu al lui, iar țipetele răsunau prin parc.

Totul s-a întâmplat atât de repede, încât i-au trebuit câteva secunde creierului meu ca să înțeleagă că mi se accelerase pulsul.

Cină. Parc. Împușcături. Țipete.

Cuvinte disparate, care aveau sens în sine, dar nu le puteam lega într-un gând coerent.

S-a auzit o altă împușcătură, urmată de alte țipete.

Deasupra mea, Rhys a scos o înjurătură atât de încet și de aspru, încât mai mult am simțit-o decât am auzit-o.

— La trei, alergăm să ne adăpostim după copaci, a spus, iar vocea lui m-a liniștit un pic. Ai înțeles?

Am dat din cap. Stomacul meu amenința că dă afară tot ce mâncasem, dar m-am forțat să mă concentrez. Nu puteam să mă panichez, când eram în vizorul trăgătorului.

Acum îl vedeam. Era atât de întuneric, încât nu puteam distinge prea multe detalii, cu excepția părului — lung și creț — și a hainelor. Hanorac, blugi, adidași. Arăta ca oricare dintre zecile de

băieți de la cursurile mele de la Thayer, iar asta îl făcea cu atât mai îngrozitor.

Era cu spatele la noi, se uita în jos la ceva, la *cineva* — o victimă —, dar se putea întoarce în orice clipă.

Rhys s-a mișcat ca să mă pot împinge în mâini și genunchi. Își scosese pistolul, iar bărbatul morocănos, dar gânditor, de la cină dispăruse, înlocuit de un soldat rece ca piatra.

Concentrat. Hotărât. Mortal.

Pentru prima dată, l-am zărit pe bărbatul care fusese în armată și un fior mi-a străbătut șira spinării. Îmi era milă de oricine trebuia să-l înfrunte pe câmpul de luptă.

Rhys a numărat cu aceeași voce calmă.

— Unu, doi... *trei.*

N-am gândit. Am fugit.

În spatele nostru s-a auzit încă o împușcătură, iar eu am tresărit și m-am împiedicat de o piatră. Rhys m-a prins de brațe cu mâini sigure, corpul lui încă acoperindu-mă din spate, și m-a ghidat către desișul de copaci de la marginea parcului. Nu puteam ajunge la ieșire fără să trecem direct pe lângă trăgător, unde nu am fi fost deloc acoperiți, așa că trebuia să așteptăm până sosea poliția.

Trebuia să ajungă curând, nu? Trebuie să-i fi chemat cineva până acum.

Rhys m-a împins în jos, în spatele unui copac mare.

— Așteaptă aici și *nu* te mișca până nu îți zic eu că e ok, a ordonat el. Și mai ales, să nu te vadă nimeni.

Mi-a explodat pulsul.

— Unde te duci?

— Cineva trebuie să-l oprească.

Mi-am simțit corpul acoperit de sudoare rece. Era imposibil să fi spus ce credeam eu că a spus.

— Nu trebuie să fii *tu* acela. Poliția...

— Va fi prea târziu când vor ajunge aici.

Rhys părea mai sumbru decât îl văzusem vreodată.

— *Nu. Mișca!*

Și a plecat.

Am privit îngrozită cum Rhys traversa întinderea de iarbă spre trăgător, care avea pistolul îndreptat spre cineva aflat la pământ. O bancă îmi bloca vederea și nu puteam spune cine era victima, dar când m-am ghemuit mai jos, am văzut pe sub bancă, și am fost și mai îngrozită.

Nu era o persoană. Erau *două*. Un bărbat și, judecând după mărimea celui de lângă el, un copil.

Acum știam de ce Rhys avea acea expresie pe față înainte să plece.

Cine ar amenința un *copil*?

Mi-am dus mâna la gură, luptându-mă cu nevoia de a vomita. Cu mai puțin de o oră în urmă, îl tachinam pe Rhys cu privire la pâine și vin, și mă gândeam la toate lucrurile pe care trebuia să le împachetez, înainte să plecăm la New York. Acum mă ascundeam în spatele unui copac, într-un parc la întâmplare, urmărindu-l cu privirea pe bodyguardul meu, care alerga spre ceea ce putea fi moartea lui.

Rhys era un soldat și paznic cu experiență, dar era totuși om și oamenii mureau. Acum erau aici, iar în momentul următor, dispăreau, și nu mai lăsau în urmă nimic altceva decât o coajă goală, fără viață, a persoanei care au fost.

— Draga mea, mă tem că am vești proaste.

Ochii bunicului meu păreau injectați de sânge și mi-am strâns girafa de pluș la piept, frica străbătându-mi corpul. Bunicul meu nu plângea niciodată.

— E vorba despre tatăl tău. A avut un accident.

Am clipit pentru a alunga amintirea exact la timp ca să-l văd pe bărbatul de la pământ întorcându-și capul câțiva centimetri. Îl zărise pe Rhys furișându-se în spatele trăgătorului.

Din păcate, mișcarea deși mică, a fost suficientă pentru a-i atrage atenția atacatorului, care s-a învârtit și a tras un al treilea foc în același timp în care Rhys și-a descărcat arma.

Mi-a scăpat un strigăt.

Rhys. Împușcat. Rhys. Împușcat.

Cuvintele mi se repetau în creier ca cea mai înfiorătoare mantră din lume.

Trăgătorul s-a prăbușit la pământ. Rhys s-a clătinat, dar a rămas în picioare.

În depărtare, urlau sirenele poliției.

Întreaga scenă, de la primul foc până acum, se jucase în mai puțin de zece minute, dar groaza făcea timpul să pară mai lung, până când fiecare secundă reprezenta o eternitate.

Parcă luasem cina cu ani de zile în urmă. Absolvirea putea la fel de bine să fi avut loc într-o altă viață.

Instinctul m-a împins în picioare și am alergat spre Rhys, cu inima în gât. *Te rog să fii bine!*

Când am ajuns la el, îl dezarmase pe trăgător, care zăcea sângerând și gemând pe pământ. La câțiva metri distanță, bărbatul pe care trăgătorul îl viza zăcea și el sângerând, cu fața palidă sub lumina lunii. Copilul, un băiat care părea în jur de șapte sau opt ani, a îngenuncheat lângă el, cu ochii mari și îngroziți, în timp ce se uita la mine și la Rhys.

— Ce *naiba* faci? s-a răstit Rhys la mine când m-a văzut.

L-am cercetat frenetic de răni, dar stătea în picioare, vorbea și era ursuz ca întotdeauna, așa că nu putea fi *prea* rănit.

Băiatul, în schimb, avea nevoie să fie liniștit.

Am ignorat deocamdată întrebarea lui Rhys și m-am ghemuit până am ajuns la nivelul băiatului.

— Este în regulă, am spus ușor.

Nu m-am apropiat, nu am vrut să-l sperii mai mult.

— Nu-ți facem niciun rău.

A strâns ceea ce am presupus că era brațul tatălui său.

— Tatăl meu o să moară? a întrebat el cu voce stinsă.

Mi s-a strâns un nod de emoții în gât. Avea aproape vârsta mea când a murit tata și...

Oprește-te! Nu e despre tine. Concentrează-te pe acest moment!

— Medicii vor ajunge în curând și îl vor face bine imediat.

Așa speram. Bărbatul își tot pierdea cunoștința, iar sângele curgea în jurul lui, pătând adidașii băiatului.

Practic, veneau medicii tehnicieni de urgență, nu medicii generaliști, dar nu aveam de gând să explic diferența unui copil traumatizat. „Medicii" suna mai bine.

Rhys îngenunchease lângă mine.

— Are dreptate. Medicii știu ce fac.

A vorbit cu o voce liniștitoare pe care nu o mai auzisem niciodată la el și am simțit că mi se strânge pieptul. Tare.

— Stăm cu tine până ajung ei aici. Ce zici?

Băiatului a început să-i tremure buza de jos, dar a dat din cap.

— În regulă.

Până să mai spunem ceva, a apărut o lumină strălucitoare asupra noastră și o voce a răsunat prin parc:

— Poliția! Mâinile sus!

Rhys

Întrebări. Verificări medicale. Alte întrebări, plus câteva bătăi pe spate pentru că am fost un „erou".

Următoarea oră mi-a pus la încercare răbdarea mai mult ca orice... cu excepția femeii afurisite din fața mea.

— Ți-am zis să *stai nemișcată*. A fost un ordin simplu, Prințesă, am mârâit eu.

Când am văzut-o alergând spre mine, în timp ce trăgătorul era încă liber, m-am panicat mai mult decât dacă ar fi avut un pistol îndreptat spre fața mea.

Nu conta că-l dezarmasem pe trăgător. Dacă avea o a doua armă pe care o ratasem?

Groaza și-a înfipt ghearele în șira spinării mele.

Pe mine putea să mă împuște. Mă descurcam eu. Însă nu aș fi putut suporta ca Bridget să fie rănită.

— Ai fost împușcat, domnule Larsen.

Și-a încrucișat mâinile la piept. Stăteam în spatele unei ambulanțe deschise, în timp ce ea stătea în fața mea, încăpățânată ca întotdeauna.

— Îi luaseși deja arma și am crezut că vei *muri*.

Vocea ei s-a pierdut la sfârșit, iar furia mea s-a risipit.

În afară de prietenii mei din Marină, nu-mi aminteam ultima dată când i-a păsat cuiva *cu adevărat* dacă trăiesc sau mor. Dar lui Bridget îi păsa, dintr-un motiv necunoscut, și nu era doar pentru că eram bodyguardul ei. Am văzut-o în ochii ei și am auzit-o în tremurul slab al vocii ei, de obicei rece și clară.

Și aș fi al naibii dacă motivul nu m-a lovit mai tare decât un glonț în piept.

— Sunt bine. Glonțul doar m-a zgâriat. Nici măcar nu a intrat sub piele.

Medicii de urgență mă bandajaseră și aveam să fiu ca nou într-o săptămână sau două.

Trăgătorul fusese surprins și trăsese din instinct, nu la țintă. O eschivă rapidă și am scăpat de ceea ce ar fi fost o rană mult mai urâtă la umăr.

Poliția îl luase în arest medical. Încă investigau ce s-a întâmplat, dar din câte am aflat, trăgătorul îl țintise în mod deliberat pe tatăl copilului. Ceva despre o afacere care mersese prost și dusese

la faliment. Trăgătorul era drogat de nu știa de el, atât de tare, încât nu-i păsa că-și caută răzbunarea într-un parc plin de oameni.

Din fericire, era atât de drogat, încât continuase să bolborosească despre cum tatăl acelui copil îi greșise lui cu ceva, în loc să-l împuște pe loc.

Ambulanța îl luase pe copil și pe tatăl lui cu ceva timp în urmă. Tatăl suferise pierderi mari de sânge, dar îl stabilizaseră și avea să supraviețuiască. Și copilul era bine. Traumatizat, dar în viață. Mi-am propus să-l verific înainte să plece.

Slavă Domnului!

— Sângerai.

Bridget și-a trecut degetele peste rana bandajată, atingerea ei pătrunzându-mi direct prin tifon în oase.

Am înțepenit, iar ea a înghețat.

— A durut?

— Nu.

Oricum, nu cum se gândea ea.

Dar cum mă privea, de parcă i-ar fi frică că aș putea să dispar dacă clipește? M-a făcut să mă doară inima, ca și cum ar fi smuls o bucată și ar fi păstrat-o pentru ea.

— Pun pariu că nu așa ți-ai imaginat seara absolvirii.

Mi-am frecat fața și am făcut o grimasă.

— Ar fi trebuit să mergem direct acasă după cină.

Folosisem scuza jalnică de a ne plimba puțin după ce mâncaserăm, ca să justific plimbarea în parc, dar, de fapt, vrusesem să prelungesc seara, pentru că atunci când ne trezeam, aveam să ne întoarcem la ceea ce eram. Prințesa și bodyguardul ei, un client și cel angajat cu contract.

Doar asta eram, dar acest lucru nu împiedicase gândurile nebunești să-mi pătrundă mintea, în timpul cinei. Gânduri de genul cum aș fi putut să stau acolo cu ea toată noaptea, deși, de obicei, uram să răspund la întrebări despre viața mea. Gânduri despre

posibilitatea ca Bridget să aibă un gust la fel de dulce pe cât arăta și despre cât de mult voiam s-o dezbrac de comportamentul rece, până să ajung la focul de dedesubt. Să mă bucur de căldura ei, să las restul lumii să ardă, până când vom fi singurii rămași.

Cum am zis, chestii nebunești. Le-am dat deoparte în clipa în care au apărut, dar mi-au zăbovit încă în minte, ca versurile unui cântec captivant, care nu vrea să dispară.

M-am strâmbat mai tare.

Bridget a scuturat din cap:

— Nu. A fost o seară bună, până când... s-a întâmplat asta, a spus, arătând cu mâna înspre parc. Dacă am fi plecat acasă, copilul și tatăl lui poate că ar fi murit.

— Poate, dar am greșit.

Nu se întâmpla des, dar recunoșteam atunci când se întâmpla.

— Prioritatea mea numărul unu ca bodyguard este să te protejez pe tine, nu să fac pe salvatorul pentru alții. Ar fi trebuit să te scot de aici și atât, dar...

Am simțit că-mi tresare un mușchi în maxilar.

Bridget a așteptat răbdătoare să termin. Chiar și cu părul ciufulit și murdăria de pe rochie, când am împins-o pe pământ, ar fi putut trece drept un înger în iadul nenorocit al vieții mele. Păr blond, ochi oceanici și o strălucire care nu avea nimic de-a face cu frumusețea ei exterioară, ci numai cu cea interioară.

Era prea frumoasă ca să fie atinsă de vreo parte a trecutului meu urât, dar ceva m-a obligat să continui.

— Când eram în liceu, cunoșteam un copil.

Amintirile mi se desfășurau în fața ochilor ca un film pătat de sânge și am simțit împunsătura cunoscută a vinovăției.

— Nu un prieten, dar aproape prieten. Locuiam la câteva străzi distanță unul de celălalt și ne petreceam timpul la el acasă în weekend.

Nu-l invitasem niciodată pe Travis la mine acasă. N-am vrut să vadă cum era să trăiești acolo.

— Într-o zi, m-am dus și am văzut cum era jefuit sub amenințarea armei chiar în curtea lui. Mama lui era la serviciu și stătea într-un cartier rău famat, așa că era un lucru normal. Dar Travis a refuzat să-i dea ceasul. Era un cadou de la tatăl lui, care murise când era tânăr. Tâlharul nu a primit bine refuzul și l-a împușcat chiar acolo, în plină zi. Nimeni, nici măcar eu, nu a făcut nimic în privința asta. Cartierul nostru avea două reguli de bază, dacă voiai să supraviețuiești: una, ține-ți gura și a doua, vezi-ți de treburile tale.

Am simțit un gust acru în gură. Mi-am amintit de imaginea și zgomotul făcut de trupul lui Travis lovind pământul. Sângele care-i curgea din piept, surpriza din ochii lui... și trădarea când m-a văzut stând acolo și privindu-l cum moare.

— M-am dus acasă, am vomitat și mi-am promis că nu voi mai fi niciodată atât de laș.

Cel mai mare regret? Lipsa de acțiune.

Am intrat în armată ca să obțin un scop și o familie pe care nu le-am avut niciodată. Am devenit bodyguard ca să-mi spăl păcatele pe care nu le-aș putea spăla niciodată.

Vieți salvate în schimbul vieților luate, direct sau indirect.

Cea mai mare frică? Eșecul.

— N-a fost vina ta, a spus Bridget. Erai doar un copil, la fel ca el. Nu ai fi putut să faci nimic împotriva unui atacator înarmat. Dacă ai fi încercat, ai fi murit și tu.

Și din nou. Încă o dată accentuase cuvântul *murit.*

Bridget și-a întors privirea, dar am apucat să-i surprind strălucirea din ochii ei.

Mi-am încordat și eliberat pumnii.

Nu face asta! Dar deja greșisem de mai multe ori în seara asta. Ce mai era încă o greșeală?

— Vino aici, Prințesă.

Am întins un braț. Ea a pășit înspre mine și și-a îngropat fața în umărul meu care nu era rănit. Era cel mai vulnerabil moment petrecut împreună, de când ne întâlnisem, și a frânt ceva în mine.

— Este în regulă.

Am bătut-o ușor și penibil pe braț. Eram praf la liniștit oamenii.

— S-a terminat. Toată lumea e bine, cu excepția ticălosului cu pistolul. Deși cred că azi n-a fost seara potrivită să lași vesta antiglonț acasă.

Râsul ei sufocat mi-a vibrat prin tot corpul.

— E o glumă, domnule Larsen?

— O observație. Eu nu...

— Nu glumești, a zis ea. Știu.

Am mai stat o vreme în ambulanță, urmărind poliția sigilând locul crimei, în timp ce eu încercam să temperez sentimentul aprig de protecție care-mi pornea din piept. Eram protector cu toți clienții mei, dar asta era diferit. Mai visceral.

O parte din mine voia să o împingă departe, iar o altă parte voia să o tragă în brațele mele și să o păstreze pentru totdeauna.

Dar nu puteam.

Bridget era prea tânără, prea inocentă și prea interzisă, și ar fi bine să nu uit asta.

9

BRIDGET

Ceva s-a schimbat în seara absolvirii mele. Poate că a fost trauma pe care am trăit-o împreună sau faptul că Rhys s-a deschis față de mine și m-a lăsat să aflu câte ceva despre trecutul lui. Antagonismul dintre noi s-a transformat în altceva — ceva care mă ținea trează noaptea târziu și îmi înnebunea fluturii din stomac.

Nu era chiar *îndrăgostire*. Mai degrabă atracție asociată cu... să zicem curiozitate? Fascinație? Orice ar fi fost, mi-a dat emoții, pentru că pe lista celor mai proaste idei pe care le puteam avea, să mă furișez și să fiu răpită se afla pe poziția a doua. Înfiriparea unor sentimente non-platonice față de bodyguardul meu era pe prima poziție.

Din fericire, programul din New York mă ținea atât de ocupată, încât abia aveam timp să respir, cu atât mai puțin să mă răsfăț în fantezii nepotrivite.

Eu și Rhys ne-am mutat în Manhattan la trei zile după absolvire, iar vara următoare a fost un vârtej de reuniuni ale consiliului de caritate, evenimente sociale și vânătoare de case.

Până în august, semnasem contractul de închiriere pentru o casă frumoasă din Greenwich Village, tocisem două perechi de pantofi cu toc în drumețiile prin oraș și mă întâlnisem cu toți cei din cercul social; deși pe unii mi-aș fi dorit să *nu-i* fi întâlnit.

— E alunecos, a spus Rhys, cercetând mulțimea din jur.

Ne aflam la vernisajul unei noi expoziții din Upper East Side, care sărbătorea artiștii eldorreni, ceea ce în mod normal nu ar fi fost mare lucru, dar lista invitaților includea vedeta de film de acțiune Nate Reynolds, iar paparazzii erau în forță.

— Ce? am întrebat zâmbind, în timp ce pozam pentru camere.

Aparițiile în public deveneau obositoare după un timp. Exista un număr limită de zâmbete, de saluturi cu mâna și conversații de complezență la care o fată putea rezista, dar ele făceau parte din meseria mea, așa că am zâmbit și am răbdat. La propriu.

— Zâmbetul tău. E alunecos.

Avea dreptate. Nici nu observasem.

Am zâmbit mai din suflet și am încercat să nu casc. *Doamne, abia aștept să ajung acasă.* Mai aveam un prânz, două interviuri, o ședință de consiliu la Fundația pentru Salvarea Animalelor din New York și câteva treburi de făcut, dar după aceea... pijamale și somn dulce.

Nu îmi *uram* efectiv meseria, dar mi-aș fi dorit să pot face ceva mai semnificativ, decât să fiu un manechin care merge și vorbește.

Și tot așa a fost mai departe. Zi după zi, lună după lună, același lucru. După toamnă a venit iarna, apoi primăvara și vara, apoi din nou toamna.

Rhys era alături de mine tot timpul, sever și ursuz ca întotdeauna, dar poate mai puțin arogant ca la început. Cel puțin, pentru el. În comparație cu o persoană normală, era încă supraprotector spre nevrotic.

Îmi plăcea și uram schimbarea în egală măsură. Îmi plăcea pentru că aveam mai multă libertate, o uram pentru că nu-mi mai puteam folosi enervarea ca scut împotriva a ceea ce nu mergea între noi.

Și mai *exista* ceva. Pur și simplu, nu eram sigură dacă doar eu vedeam asta sau și el.

N-am întrebat. Era mai sigur așa.

— Te-ai gândit vreodată să faci și altceva în afară de pază de corp? am întrebat într-o seară în care stăteam acasă. Se întâmpla foarte rar.

Nu avusesem alte planuri în afară de întâlnirea cu televizorul și înghețata, și-mi plăcea.

Era septembrie, aproape doi ani de când eu și Rhys ne cunoscuserăm și peste un an de când mă mutasem la New York. Mă distrasem din plin cu decorațiunile de sezon, inclusiv o coroană de toamnă deasupra șemineului, perne și pături în nuanțe pământii și o piesă centrală dintr-un dovleac mic, pentru măsuța de cafea.

Rhys și cu mine ne uitam la o comedie care-mi apăruse dintr-odată în recomandările Netflix. Stătea drept, îmbrăcat complet în ținuta lui de lucru, în timp ce eu eram ghemuită cu picioarele pe canapea și o cutie de înghețată în mână.

— Pază de corp?

— Există termenul, am spus. Și dacă nu, îl declar prin decret regal.

A zâmbit.

— Ai fi în stare. Și, ca să îți răspund, nu. Nu m-am gândit. În ziua în care o să mă gândesc la altceva, n-o să mai fiu „pază de corp".

Mi-am dat ochii peste cap.

— Trebuie să fie plăcut să vezi totul în alb și negru.

Privirea lui Rhys a zăbovit asupra mea o secundă, apoi s-a îndreptat în altă parte.

— Crede-mă, a spus. Nu e totul alb și negru.

În mod inexplicabil, inima mi s-a oprit o secundă, dar m-am forțat să nu-l întreb ce voia să spună. Probabil că nu însemna nimic. Era doar o replică.

În schimb, mi-am îndreptat din nou atenția asupra filmului și m-am concentrat să *nu* mă uit la bărbatul care stătea lângă mine.

A funcționat. Oarecum.

Am râs la ceva ce a spus un personaj și l-am observat pe Rhys privindu-mă cu coada ochiului.

— E drăguț, a zis el.

— Ce?

— Zâmbetul tău adevărat.

Inima mea a uitat să bată o clipă. S-a oprit cu totul.

De data asta, însă, am mascat totul îndreptându-mi lingura spre el.

— A fost un compliment.

— Dacă zici tu.

— Nu încerca să te eschivezi.

Eram mândră de cât de normal îmi suna vocea, când interiorul meu făcea lucruri care erau orice *în afară* de normale. Fluturare, zburdare, răsucire. Medicul meu ar sta numai lângă mine.

— Am trecut în următoarea etapă: primul compliment al lui Rhys Larsen pentru Bridget von Ascheberg, și a durat doar doi ani. Să se noteze!

Rhys a pufnit, dar i se citea amuzamentul în privire.

— Un an și zece luni, a spus el. Dacă tot socotim.

Și iată că socotea.

Dacă inima mea mai sărea multe bătăi, se oprea de tot.

Nu e bine. Nu e bine deloc.

Orice simțeam față de Rhys, nu se putea dezvolta dincolo de ceea ce era acum. Așa că, în efortul de a scăpa de reacțiile mele din ce în ce mai tulburătoare față de bodyguardul meu, am fost de acord să merg la o întâlnire cu Louis, fiul ambasadorului francez la Națiunile Unite, pe care l-am întâlnit la un eveniment, la o lună după seara de film cu Rhys.

Louis s-a prezentat la întâlnirea noastră la ora șapte fix cu un buchet de flori roșii și un zâmbet fermecător, care s-a ofilit când l-a văzut pe bodyguardul încruntat stând atât de aproape în spatele meu, încât îi puteam simți căldura corpului.

— Sunt pentru tine, mi-a întins Louis florile, în timp ce se uita cu atenție la Rhys. Arăți bine.

S-a auzit un mârâit fioros în spatele meu, iar Louis a înghițit în sec vizibil.

— Mulțumesc, sunt drăguțe, am spus eu cu un zâmbet amabil. Lasă-mă să le pun în apă și mă întorc imediat.

Zâmbetul mi-a pierit când m-am întors cu spatele la Louis și m-am uitat la Rhys.

— Domnule Larsen, te rog să mă urmezi.

Odată ce am intrat în bucătărie, am șuierat:

— *Încetează* să mai ameninți cu arma bărbații cu care mă văd!

Nu era nevoie să-l văd ca să știu că probabil și-a dat haina la o parte doar cât să-și arate arma.

Louis nu era primul tip cu care ieșeam de când mă mutasem în New York, deși trecuseră luni de zile de la ultima întâlnire. Rhys pur și simplu îmi speria pretendenții, iar jumătate dintre bărbații din oraș se temeau să mă invite la întâlnire, de teamă că-i va împușca.

Nu mă deranjase până acum, pentru că nu-mi păsa de întâlnirile mele de până atunci, dar era enervant când încercam să trec peste orice efect ciudat pe care Rhys îl avea asupra mea.

Rhys m-a privit cu intensitate:

— Poartă înălțătoare la pantofi. Merită să fie amenințat pentru asta!

Mi-am strâns buzele, dar o privire rapidă la picioarele lui Louis prin ușa bucătăriei a confirmat observația lui Rhys. Mă *gândeam* eu că pare mai înalt. Nu aveam nimic împotriva înălțătoarele lor de pantofi în sine, dar șapte centimetri mi s-au părut prea mult.

Din păcate, deși puteam trece cu vederea înălțătoarele de pantofi, nu puteam trece cu vederea lipsa totală de chimie dintre noi.

Louis și cu mine am luat masa într-un restaurant franțuzesc încântător, unde m-am străduit să nu adorm, în timp ce el divaga

despre verile lui la St. Tropez. Rhys stătea la masa alăturată. Avea o figură atât de amenințătoare, încât mesenii de pe cealaltă parte au cerut să se mute de la mese.

Până am terminat cina, Louis era atât de tulburat de prezența amenințătoare de la mai puțin de un metru distanță, încât și-a vărsat paharul de vin și aproape că a făcut ca un chelner să-și scape tava cu mâncare.

— E în regulă, am spus, ajutându-l pe Louis, împietrit, să curețe mizeria, în timp ce chelnerul se agita pentru fața de masă de in pătată. A fost un accident.

M-am uitat la Rhys, care mi-a întors privirea fără nicio urmă de remușcare.

— Bineînțeles, a zâmbit Louis, dar privirea lui spunea altceva.

Când am terminat de curățat, a lăsat un bacșiș generos pentru chelner și mi-a urat politicos noapte bună. Nu mi-a cerut să ne mai vedem.

Nu-mi părea rău. Eram, totuși, supărată pe un anume om stresant, cu ochii cenușii.

— L-ai speriat pe Louis de moarte, am spus când eu și Rhys ne-am întors acasă. Nu-mi puteam controla furia din voce. Data viitoare, încearcă să nu-mi enervezi atât de mult pretendentul, încât să-și verse băutura peste tot.

— Dacă se sperie atât de ușor, nu merită să iasă cu tine.

Rhys se îmbrăcase astfel încât să respecte codul vestimentar al restaurantului, dar cravata și sacoul nu puteau ascunde atitudinea crudă și neîmblânzită pe care o emana în valuri.

— Erai înarmat și te uitai la el de parcă ți-ar fi ucis câinele. Este greu să *nu* fii agitat în aceste condiții.

Mi-am aruncat cheile pe măsuță și mi-am scos pantofii cu toc.

— Nu am câine.

— Era doar o metaforă.

Mi-am desfăcut părul și mi-am trecut mâna prin bucle.

— Ține-o tot așa și-o să ajung ca una dintre fetele acelea din romanele de dragoste istorice. Mi-ai speriat toți iubiții în ultimul an.

Un lucru care nu se schimbase după atâta vreme? Refuzul meu de a-l numi altfel decât domnul Larsen și refuzul lui de a-mi spune altfel decât *Prințesă*.

Rhys s-a încruntat mai tare.

— N-o să-i mai sperii când vei avea gusturi mai bune la bărbați. Nu e de mirare că viața ta amoroasă e praf. Uită-te la amărâții cu care insiști să ieși.

M-am enervat. Viața mea amoroasă *nu* era praf. Era pe aproape, dar nu chiar praf.

— Uite cine vorbește!

Și-a încrucișat brațele peste piept.

— Ce vrea să însemne asta?

— Înseamnă că nu te-am văzut să te întâlnești cu nimeni de când ai început să lucrezi pentru mine.

Mi-am dat jacheta jos, iar privirea lui a alunecat spre umerii mei descoperiți pentru o fracțiune de secundă, înainte de a reveni la fața mea.

— Nu ești calificat să-mi dai sfaturi legate de iubiți.

— Eu nu ies cu nimeni. Asta nu înseamnă că nu pot depista idioții atunci când îi văd.

Am făcut o pauză, surprinsă de mărturisirea lui. Deși Rhys era mereu alături de mine în timpul zilei, era în afara serviciului după ce mergeam la culcare. Uneori stătea acasă, alteori nu. Întotdeauna am presupus că este... ocupat în nopțile în care nu era aici.

Am simțit un amestec ciudat de ușurare și neîncredere. Neîncredere, pentru că, deși Rhys nu era cel mai fermecător tip de pe planetă, *era* totuși suficient pentru ca majoritatea femeilor să treacă cu vederea atitudinea lui tot timpul ursuză. Ușurare, pentru că... ei bine, aș prefera să nu cercetez prea atent motivul.

— Ești singur de doi ani?

Mi-a scăpat întrebarea înainte să mă gândesc bine și am regretat-o imediat.

Rhys și-a arcuit o sprânceană, iar încruntarea s-a transformat în zâmbet.

— Mă întrebi despre viața mea sexuală, Prințesă?

Rușinea mi-a pârjolit obrajii, atât din cauza întrebării mele nepotrivite, cât și la auzirea cuvântului „sex" ieșindu-i din gură.

— Nu am făcut asta.

— Poate că nu am fost la o facultate pretențioasă ca tine, dar pot citi printre rânduri, a spus el amuzat. A se consemna, întâlnirile și sexul nu sunt același lucru.

Da. Bineînțeles.

Ceva neplăcut a înlocuit ușurarea pe care o simțisem mai devreme. Ideea că el „nu se întâlnește" cu cineva m-a enervat mai mult decât ar fi trebuit.

— Știu asta, am spus. Nici eu nu mă întâlnesc cu toți cei cu care fac sex.

Ce tot spun? Nu mai făcusem sex de atât de mult timp, încât eram surprinsă că vaginul nu m-a dat în judecată încă pentru neglijență; dar ce voiam, să demonstrez că Rhys nu era singurul care putea face sex ocazional? Să-l enervez?

Dacă da, a funcționat, pentru că zâmbetul lui a dispărut și vocea i s-a înăsprit.

— Și când a fost ultima oară când ai făcut sex fără să te întâlnești cu cineva?

Mi-am ridicat bărbia, refuzând să dau înapoi sub greutatea privirii lui de oțel.

— Aceasta este o întrebare extrem de nepotrivită.

— Tu ai început, s-a răstit el. Răspunde, Prințesă.

Respiră. Auzeam vocea secretarei de comunicare de la palat, Elin, în capul meu, învățându-mă cum să mă descurc cu presa. Nu poți controla ce spun ei, dar poți controla ce spui tu. Nu-i lăsa să vadă că

te-au încurcat. Schimbă subiectul, dacă este necesar, ia-ți puterea înapoi și ghidează conversația acolo unde dorești. Tu ești prințesa. Nu te apleca în fața nimănui.

Elin era înfricoșătoare, dar era bună și i-am urmat sfatul, străduindu-mă să nu devin momeala lui Rhys.

Unu... doi... trei.

Am expirat, mi-am îndreptat umerii și m-am uitat de sus la el, deși era mai înalt decât mine cu douăzeci de centimetri.

— Nu voi răspunde. Și acesta e sfârșitul conversației, am spus rece.

Înainte de a devia prea mult.

— Noapte bună, domnule Larsen.

Privirea lui îmi spunea că mă crede lașă. Privirea mea îi spunea să-și vadă de treabă.

Aerul pulsa de tăcerea grea, când noi ne aruncam privirile acestea încleștate. Era târziu și eram obosită, dar să fiu a naibii dacă aveam să renunț prima.

Judecând după poziția combativă a lui Rhys, și el se gândea la același lucru.

Am fi stat acolo pentru totdeauna, uitându-ne unul la altul, dacă nu ar fi fost trilul ascuțit al unui apel primit. Chiar și atunci, am așteptat să-mi sune telefonul de trei ori, înainte să-mi iau ochii de la Rhys și să văd cine e.

Enervarea mea a făcut loc confuziei, apoi îngrijorării, când am văzut cine mă sună. *Nikolai.* Eu și fratele meu vorbeam rar la telefon și în Eldorra era ora cinci dimineața. Era o persoană matinală, dar nu *chiar* așa.

Am răspuns, conștientă de privirea lui Rhys care mă ardea.

— Nik, e totul în regulă?

Nikolai nu suna din senin la ora asta decât dacă era o urgență.

— Mă tem că nu.

Epuizarea îi îngreuna cuvintele.

— E vorba de bunicul!

Panica mi-a explodat în stomac și a trebuit să mă țin de măsuța din hol pentru sprijin, în timp ce Nikolai îmi explica situația. *Nu. Nu bunicul!* Era singura figură parentală vie care-mi mai rămăsese, iar dacă-l pierdeam și pe el...

Rhys s-a îndreptat spre mine, cu fața acum întunecată de îngrijorare, dar s-a oprit când am clătinat din cap. Cu cât Nikolai vorbea mai mult, cu atât îmi venea mai mult să vomit.

Cincisprezece minute mai târziu, am încheiat apelul, amorțită de șoc.

— Ce s-a întâmplat?

Rhys rămăsese la un metru distanță, dar era o oarecare încordare în postura lui, de parcă ar fi fost gata să ucidă pe oricine fusese la celălalt capăt al firului pentru că-mi provocase suferință.

Au zburat toate gândurile despre cearta noastră stupidă și m-a cuprins o dorință bruscă de a mă arunca în brațele lui și de a-i lăsa puterea să mă domine.

Dar, desigur, nu am putut face asta.

— Eu... e vorba de bunicul meu.

Am înghițit lacrimile care amenințau să-mi curgă pe obraji. Plânsul ar fi fost o încălcare oribilă a etichetei. Membrii regali nu plângeau în fața altor persoane. Dar, în acel moment, nu eram o prințesă. Eram doar o nepoată speriată de moarte că l-a pierdut pe omul care a crescut-o.

— A căzut și a fost dus de urgență la spital, iar eu...

Mi-am ridicat ochii spre Rhys, cu pieptul atât de strâns, încât nu puteam să respir.

— Nu știu dacă va supraviețui.

10

RHYS

Bridget voia să plece imediat, dar am obligat-o să doarmă mai întâi. Avuseserăm o zi lungă și, cu toate că eu funcționam bine cu o durată minimă de somn, Bridget devenea... nervoasă.

Insista că nu e așa, dar n-avea dreptate. Eu știam mai bine. Adesea, eu eram cel asupra căruia se revărsa mânia ei. În plus, nu puteam face mare lucru în privința acelei situații, la unsprezece noaptea.

În timp ce ea dormea sau încerca să doarmă, am strâns strictul necesar, am rezervat un avion folosind linia telefonică VIP deschisă non-stop a companiei ei obișnuite și am adormit câteva ore. M-am trezit la timp ca să-i aduc cafeaua și micul-dejun de la cea mai apropiată cafenea.

Am ieșit din casă exact când soarele se ridica la linia orizontului și am plecat în tăcere spre Aeroportul Teterboro. În momentul în care ne-am urcat în avionul charter, Bridget practic vibra de energie și agitație.

— Mulțumesc că ai aranjat totul.

Se juca cu colierul și a clătinat din cap când însoțitorul de bord i-a oferit un pahar cu suc.

— Nu era datoria ta.

— Nu e mare lucru. A fost doar un apel telefonic.

Nimic nu mă făcea să mă simt mai inconfortabil decât recunoștința fățișă. Într-o lume ideală, oamenii ar accepta un gest frumos și nu l-ar mai menționa niciodată. Asta făcea lucrurile mai puțin incomode.

— Nu a fost doar un apel telefonic. Ai făcut bagajul și ai adus micul-dejun și... ești aici.

— E datoria mea să fiu aici, Prințesă.

O expresie de durere i-a apărut pe față și imediat m-am simțit ca cel mai mare idiot din lume.

Frumos mod de-a lovi pe cineva când suferă deja, Larsen.

Dacă aș fi oricine altcineva în afară de mine și ea ar fi oricine în afară de ea, aș încerca să-mi cer scuze, dar așa cum stau lucrurile, probabil că aș înrăutăți lucrurile. Cuvintele frumoase nu erau punctul meu forte, mai ales cu Bridget. Totul părea greșit când vorbeam cu ea.

Am schimbat subiectul.

— Arăți de parcă ai avea nevoie de mai mult somn, Prințesă.

S-a strâmbat.

— Așa de rău?

Trebuia să-mi țin gura.

Mi-am frecat fața, stânjenit și iritat de mine însumi.

— Nu asta am vrut să spun.

— Este în regulă. Știu că arăt oribil, a spus Bridget. Oamenii de la Palat s-ar înfuria, dacă m-ar vedea așa.

Am pufnit.

— Prințesă, nu ai putea arăta oribil nici dacă ai încerca.

Chiar dacă părea mai obosită decât de obicei, cu pete violete sub ochi și pielea lipsită de strălucirea ei obișnuită, tot întrecea în frumusețe toate celelalte femei.

Bridget a ridicat din sprâncene.

— A fost un alt compliment, domnule Larsen? Două complimente în doi ani. Ai grijă, o să cred că mă placi.

— Poţi să crezi ce vrei, am spus încet. Dar o să te plac în ziua în care mă vei plăcea şi tu.

Bridget a zâmbit de-a binelea, iar eu aproape că i-am zâmbit înapoi. În ciuda cuvintelor mele, ne-am înţeles bine zilele astea, în afară de câte o ceartă, două. Perioada de acomodare unul cu altul fusese dură, dar am învăţat să ne adaptăm şi să facem compromisuri... cu excepţia cazului în care era vorba de întâlnirile ei.

Nici unul dintre ticăloşii ăia nu meritau timpul ei şi au fost norocoşi că nu le-am scos ochii pentru felul în care o priveau.

Dacă nu aş fi fost cu ea la acele întâlniri, ar fi încercat ceva cu siguranţă, iar acest gând îmi făcea sângele să fiarbă.

Am observat că ochii lui Bridget se îndreaptă spre telefonul din avion la fiecare câteva minute, până când am spus, în cele din urmă:

— Este mai bine dacă nu sună.

Prinţul Nikolai promisese că o va suna, dacă aveau să apară noutăţi. Nu a existat niciuna până acum, dar în această situaţie, lipsa unei veşti era un semn bun.

Ea a oftat.

— Ştiu. Doar că mă înnebuneşte să nu ştiu ce se întâmplă. Trebuia să fiu acolo. Ar fi trebuit să mă întorc după absolvire, în loc să insist să rămân în SUA.

I se citea vinovăţia pe faţă.

— Dacă nu-l mai văd niciodată? Dacă...

— Nu mai gândi aşa. Ajungem curând.

Era un zbor de șapte ore până la Athenberg. Se puteau întâmpla multe în șapte ore, dar am ținut asta pentru mine.

— El ne-a crescut, știi? a spus Bridget cu ochii pe fereastră, cu privirea pierdută. După ce a murit tata, bunicul a făcut tot posibilul să ocupe rolul de părinte pentru Nik și pentru mine. Chiar dacă el e regele și are o mulțime de lucruri de făcut, și-a făcut timp pentru noi ori de câte ori a putut. Lua micul-dejun cu noi în fiecare dimineață, nu pleca în călătoriile lui diplomatice și participa la

toate activitățile noastre școlare, chiar și la cele prostești, care nu prea contau.

A zâmbit timid.

— Odată, a reprogramat o întâlnire cu prim-ministrul japonez, ca să poată să mă vadă cântând Sunflower Number Three la școală în clasa a cincea. Eram o actriță îngrozitoare și nici măcar statutul meu regal nu a fost suficient ca să obțin un rol cu replici.

Am fost surprins de imaginea mentală cu micuța Bridget îmbrăcată în floarea-soarelui.

— Ai declanșat o criză internațională la zece ani. De ce nu mă surprinde?

Mi-a aruncat o privire batjocoritoare.

— Să știi că aveam unsprezece ani, iar premierul a fost destul de înțelegător. Și el e bunic, a spus ea fără să zâmbească. Nu știu ce aș face dacă i s-ar întâmpla ceva, a șoptit ea.

Nu mai vorbeam de primul-ministru.

— Lucrurile se rezolvă întotdeauna de la sine.

Nu e chiar adevărat, dar nu mai știam ce să spun.

Chiar eram praf la consolat. De aceea eram bodyguard, nu asistentă medicală.

— Ai dreptate. Sigur, a inspirat ea adânc. Îmi pare rău. Nu știu ce mi-a venit. De obicei nu vorbesc așa.

Își răsucea inelul pe deget.

— Dar destul despre mine. Spune-mi ceva despre tine ce nu știu.

Traducerea? *Distrage-mă de la faptul că bunicul meu e pe moarte.*

— Cum ar fi?

— Cum ar fi...

S-a gândit puțin:

— Topping-ul tău preferat de pizza.

Era o întrebare pe care nu o pusese în cadrul sesiunii noastre fulger de întrebări și răspunsuri din timpul cinei de absolvire.

— Nu mănânc pizza.

Am zâmbit când am văzut figura ei șocată.

— Glumesc. Ești cam naivă, Prințesă!

— În doi ani, nu te-am văzut niciodată mâncând pizza. E posibil, a spus în apărarea ei.

Am zâmbit mai larg.

— Nu e mâncarea mea preferată, dar sunt tipul pepperoni. Simplu.

— Înțeleg, a spus Bridget, aruncând o privire la tricoul meu negru *simplu*, pantalonii și ghetele tot negre. Unii clienți preferau ca bodyguarzii lor să se îmbrace elegant — costum, cravată, căști, tot tacâmul — dar Bridget voia să mă amestec în mulțime, de aici și ținuta casual.

Căutătura ei nu avea nimic sexual, dar asta nu mi-a împiedicat vintrele să se strângă, în timp ce privirea ei a alunecat de la umeri, la abdomen și mai jos, la coapse. Era jenant câte erecții avusesem în preajma ei, având în vedere că eram un bărbat în toată regula, nu un școlar plin de hormoni.

Dar Bridget era genul de minune care apărea o dată în viață, iar personalitatea ei înrăutățea lucrurile, pentru că ea chiar avea o personalitate. Ba chiar una *bună*, cel puțin atunci când nu mă înnebunea cu încăpățânarea ei.

Am acceptat slujba crezând că va fi răsfățată și arogantă, la fel ca celelalte capete regale pe care le păzisem, dar s-a dovedit a fi inteligentă, blândă, cu picioarele pe pământ și cu destulă pasiune strălucind dincolo de fațada rece ca să mă facă să vreau să dau jos fiecare strat de pe ea, până când rămânea goală numai pentru mine.

Privirea lui Bridget a zăbovit pe zona de sub curea. Penisul mi s-a întărit și mai mult și m-am prins tare de mânerele scaunului. Era ceva foarte greșit. Era îngrijorată că bunicul ei va muri, iar eu aveam fantezii că i-o trag în zece feluri, în mijlocul avionului.

Am probleme serioase. Cea mai mică dintre acestea era un caz de testicule învinețite.

— Îți sugerez să nu mă mai privești așa, Prințesă, am spus, cu vocea mea letal de blândă. Dacă nu plănuiești să faci ceva în legătură cu asta.

A fost poate cel mai nepotrivit lucru pe care i l-am spus vreodată, și depășea limitele profesionalismului, dar eram la capătul sănătății mintale.

În ciuda a ceea ce îi sugerasem ieri, nu mai atinsesem nicio femeie de când luasem această slujbă. Nu că nu aș fi vrut. Fusesem în baruri, cochetasem și primisem o mulțime de oferte, dar nu am simțit nimic niciodată. Fără scântei, fără poftă, fără dorință. Mi-aș fi făcut griji pentru băiatul meu de jos, dacă nu ar fi fost reacțiile viscerale față de Bridget.

Singura persoană care îmi întărea penisul era clienta mea.

Am cel mai mare ghinion din lume.

Bridget a ridicat capul, cu ochii mari:

— Eu nu... eu nu mă...

— Pune-mi altă întrebare.

— Ce?

— Ai spus că vrei să afli mai multe despre mine. Pune-mi o altă întrebare, am spus printre dinți.

Orice m-ar face să nu mă mai gândesc la cât de mult vreau să-ți ridic fusta aia și să aflu cât de udă ești pentru mine.

Pentru că era. Lăsând la o parte lunga și recenta perioadă de secetă, aveam suficientă experiență cu sexul opus cât să observ de la un kilometru când o femeie era excitată.

Pupilele dilatate, obrajii înroșiți, respirația superficială.

Toate ale naibii de bifate.

— Păi... și-a dres ea glasul, mai agitată decât o văzusem vreodată. Spune-mi despre... spune-mi despre familia ta.

Apropo de aruncatul unei găleți cu apă rece peste libidoul meu.

Am înțepenit, dorința mi-a dispărut când încercam să-mi dau seama cum să răspund.

Desigur, vrea să știe despre singurul lucru pe care urăsc să-l discut.

— Nu sunt multe de spus, am zis eu în cele din urmă. Nu am frați. Mama a murit când eram copil. Nu mi-am cunoscut niciodată tatăl. Nu am nici bunici.

Poate că ar fi trebuit să omit ultima parte, având în vedere situația bunicului ei, dar Bridget nu părea afectată. În schimb, ochii ei pâlpâiau de compătimire.

— Ce s-a întâmplat?

Nu era nevoie să clarificăm despre cine întreba. *Despre draga de mama.*

— Supradoză de droguri, am spus scurt. Cocaină. Aveam unsprezece ani și am găsit-o când am venit acasă de la școală. Stătea în fața televizorului, la emisiunea ei preferată. Pe măsuța de cafea era o farfurie de paste pe jumătate mâncate. Am crezut că a adormit — făcea asta uneori când se uita la televizor. Dar când am mers spre ea...

Am înghițit în sec.

— Avea ochii mari. Fără să vadă, fără să se uite la ceva anume. Am știut că murise.

Bridget a inspirat. Povestea mea nu înceta niciodată să provoace mila celor ce o ascultau, motiv pentru care uram să o spun. Nu voiam mila nimănui.

— Știi ce a fost amuzant? Am luat farfuria cu paste și am spălat-o, de parcă s-ar fi trezit și ar fi strigat la mine dacă nu făceam asta. Apoi am spălat restul vaselor din chiuvetă. Am oprit televizorul. Am șters măsuța de cafea. Abia după toate astea am sunat la 112.

Am zâmbit amar, iar Bridget mă privea cu o expresie insuportabil de blândă.

— Ea era deja moartă, dar în mintea mea nu era *cu adevărat* moartă, până când ambulanța nu apărea să o declare oficial. Logică de copil.

Spusesem mai multe cuvinte despre mama mea decât spusesem în mai bine de două decenii.

— Îmi pare așa de rău, a spus Bridget ușor. E greu să pierzi un părinte.

Ea știa cel mai bine. Își pierduse ambii părinți, dintre care pe unul nu-l întâlnise niciodată. La fel ca mine, cu excepția faptului că era posibil ca cel pe care nu-l întâlnisem să fie încă în viață, în timp ce al ei murise după ce i-a dat naștere.

— Să nu-ți pară prea rău pentru mine, Prințesă.

Mă jucam cu paharul cu apă între degete, dorindu-mi să conțină ceva mai puternic. Nu beam niciodată alcool, dar uneori mi-aș fi dorit să beau.

— Mama era o nenorocită.

Bridget a făcut ochii mari, șocată. Nu mulți oameni vorbeau despre moartea mamei lor, pentru ca apoi să revină și s-o numească nenorocită în aceeași suflare.

Dacă cineva merita titlul, totuși, atunci Deirdre Larsen era aceea.

— Dar tot mama mea era, am continuat. Singura rudă pe care o aveam. Habar n-aveam cine era tatăl meu și, chiar dacă aș ști, mi-era clar că nu voia să știe de mine. Deci da, am fost trist la moartea ei, dar nu am fost devastat.

La naiba, am fost ușurat. Era o chestie nesănătoasă și ciudată, dar fusese un coșmar să trăiesc cu mama. Mă gândisem de multe ori să fug, înainte de supradoza ei, dar un sentiment greșit de loialitate m-a reținut de fiecare dată.

Poate că Deirdre era o drogată abuzivă și alcoolică, dar eu eram tot ce avea ea pe lume și ea era tot ce aveam eu. Am presupus că asta însemna ceva.

Bridget s-a aplecat în față și mi-a strâns mâna. M-am încordat în timp ce un șoc neașteptat de electricitate mi-a urcat pe braț, dar mi-am păstrat expresia stoică.

— Tatăl tău habar nu are ce pierde, a spus ea cu sinceritate, și am simțit o strângere în piept.

M-am uitat la contrastul dintre mâna ei moale și caldă și cea aspră și bătătorită a mea.

Curată versus pătată de sânge. Inocență versus întuneric.

Două lumi care erau menite să nu se atingă niciodată.

Mi-am tras mâna și m-am ridicat brusc.

— Trebuie să completez niște documente, am spus.

Era o minciună. Toate documentele pentru deplasarea asta urgentă le rezolvasem noaptea trecută și mi-a părut rău că o las pe Bridget singură chiar acum, dar trebuia să iau distanță față de ea și să-mi revin.

— Bine.

Părea surprinsă de schimbarea bruscă de dispoziție, dar nu a putut să spună altceva înainte ca eu să plec și să mă afund pe scaunul din spatele ei, astfel încât să nu trebuiască să o văd.

Mintea îmi era împrăștiată, îmi simțeam din nou penisul tare, iar profesionalismul meu plonjase pe fereastră, de la etajul douăzeci.

Mi-am frecat fața cu o mână, înjurând în tăcere: pe mine, pe Christian, pe vechiul ei bodyguard, pentru că făcut un copil și și-a părăsit postul, și pe toți cei care contribuiseră la situația proastă în care mă aflam. Și anume, că mi se scurgeau ochii după cineva pe care nu ar trebui s-o doresc și pe care nu aș putea-o avea niciodată.

Acceptasem această slujbă crezând că aveam un singur obiectiv, dar acum era clar că aveam două.

Primul era să o protejez pe Bridget.

Al doilea era să-i rezist.

11

BRIDGET

Nu am mai vorbit cu Rhys în avion, dar îmi distrăsese atenția de la situația bunicului destul de mult, încât am adormit după ce s-a mutat pe alt scaun. Cu o seară înainte nu închisesem ochii nicio clipă, așa că am dormit în cea mai mare parte a zborului.

Însă când am aterizat, mi-a revenit toată agitația și m-am abținut din răsputeri să nu-l reped pe șofer să meargă mai repede, în timp ce străbăteam centrul orașului spre spital. Fiecare secundă cât așteptam la un semafor roșu părea ca o secundă pe care o pierdeam cu bunicul meu.

Dacă aș rata să-l văd în viață cu un minut, două sau trei?

M-a lovit un val de amețeală și a trebuit să închid ochii și să mă forțez să respir adânc, ca să nu mă înec sub propria mea anxietate.

Când am ajuns în cele din urmă la spital, l-am găsit pe Markus, secretarul privat și mâna dreaptă a bunicului, așteptându-ne lângă intrarea secretă pe care o foloseau pentru pacienții celebri. Văzusem din mașină mulțimea de reporteri aflată în fața intrării principale și m-am simțit de trei ori mai neliniștită.

— Majestatea Sa este în regulă, a spus Markus când m-a văzut.

Părea mai dezordonat decât de obicei, ceea ce în lumea lui Markus însemna că unul dintre firele de păr era deplasat și că avea o cută mică, abia vizibilă, pe cămașă.

— S-a trezit exact înainte să ajung eu aici.

— Ah, slavă Domnului! am suspinat uşurată.

Dacă bunicul meu era treaz, lucrurile nu erau *prea* rele. Nu-i aşa?

Am luat liftul până în salonul privat al bunicului, unde l-am găsit pe Nikolai plimbându-se pe hol afară, încruntat.

— M-a dat afară, a spus el ca explicaţie. A spus că-l sufocam.

Am zâmbit.

— Tipic.

Dacă Edvard von Ascheberg al III-lea ura ceva, era ca oamenii să se agite în jurul lui.

— Da, a spus Nikolai râzând pe jumătate resemnat, pe jumătate uşurat, şi m-a îmbrăţişat. Mă bucur să te văd, Bridge.

Nu ne vedeam şi nici nu vorbeam prea des. Duceam vieţi diferite — Nikolai ca Prinţ Moştenitor în Eldorra, eu ca prinţesă, făcând tot posibilul să pretind că nu sunt o prinţesă în SUA —, dar nimic nu aducea doi oameni laolaltă cum o făcea o tragedie comună.

Pe de altă parte, dacă asta ar fi adevărat, ar fi trebuit să fim nedespărţiţi, de la moartea părinţilor noştri. Dar lucrurile nu au evoluat chiar aşa.

— Şi eu mă bucur să te văd, l-am strâns în braţe, iar apoi am salutat-o pe iubita lui: Bună, Sabrina!

— Bună!

M-a îmbrăţişat rapid, cu chipul cald de simpatie.

Sabrina era însoţitoare de bord americancă, iar Nikolai o cunoscuse în timpul unui zbor către SUA. Erau împreună de doi ani, iar relaţia lor generase o furtună mediatică, atunci când ieşise la iveală. Un prinţ care are o relaţie intimă cu un om de rând? Raiul tabloidelor! Mediatizarea se mai stinsese de atunci, parţial pentru că Nikolai şi Sabrina şi-au ţinut relaţia foarte discretă, dar asocierea lor era încă foarte bârfită în societatea de la Athenberg.

Poate de aceea simțeam și eu atâta presiune să mă întâlnesc cu cineva „potrivit". Nu voiam să-l dezamăgesc și eu pe bunicul. Se acomodase cu Sabrina, dar avusese un acces de furie când aflase prima dată de ea.

— Te așteaptă înauntru, a zâmbit ciudat Nikolai. Doar să nu stai pe capul lui, altfel te dă și pe tine afară.

Am râs un pic.

— O să țin minte.

— Eu aștept aici, a spus Rhys.

De obicei insista să mă urmărească peste tot, dar acum și-a dat seama că am nevoie să stau puțin singură cu bunicul.

I-am zâmbit recunoscătoare înainte să intru în salon.

Edvard era, așa cum mi se promisese, treaz și stătea ridicat în pat, dar imaginea lui îmbrăcat într-un halat de spital și conectat la aparate mi-au adus înapoi un val de amintiri.

— Tati, trezește-te! Te rog, trezește-te! plângeam eu în hohote, încercând să scap din strânsoarea lui Elin și să fug la el. Tati!

Dar oricât de tare am țipat sau cât de tare am plâns, el a rămas palid și nemișcat. Aparatul de lângă patul lui scotea un scâncet plat și constant, iar toți cei din cameră țipau și alergau, cu excepția bunicului, care stătea cu capul în jos și umerii tremurând. Îl obligaseră pe Nikolai să iasă din cameră mai devreme, iar acum încercau să mă determine și pe mine să plec, dar nu voiam.

Eu voiam să se trezească tati.

— Tati, te rog! am țipat răgușit și ultima mea rugăminte a ieșit ca o șoaptă.

Nu înțelegeam. Cu câteva ore în urmă, era bine. Ieșise să cumpere floricele de porumb și bomboane, pentru că se terminaseră la bucătăria Palatului și a spus că este o prostie să-i ceri cuiva să ia ceva ce puteai să-ți iei singur. A spus că, la întoarcere, o să mâncăm floricele și o să ne uităm împreună la Frumoasa și bestia.

Dar nu s-a mai întors niciodată.

Îi auzisem pe doctori și pe asistente vorbind. Ceva despre mașina lui și impactul brusc. Nu știam ce însemnau toate astea, dar știam că nu era bine.

Și știam că tati nu avea să se mai întoarcă niciodată.

Am simțit arsura lacrimilor în spatele ochilor și o strângere cunoscută în piept, dar am afișat un zâmbet și am încercat să nu-mi las grijile să se vadă.

— Bunicule!

M-am repezit spre Edvard. Îi spuneam „bunic" când eram copil și nu schimbasem niciodată asta, dar acum puteam să-i spun așa doar când eram singuri, pentru că adresarea era prea „informală" pentru un rege.

— Bridget!

Părea palid și obosit, dar s-a forțat să zâmbească pentru mine.

— Nu trebuia să vii până aici. Sunt bine.

— O să cred asta când îmi spune doctorul.

I-am strâns mâna, gestul fiind la fel de liniștitor atât pentru mine, cât și pentru el.

— Eu sunt Regele, a spus el. Se face cum vreau eu.

— Nu și în chestiunile medicale.

Edvard a oftat și a mormăit, dar nu a ripostat. În schimb, a întrebat despre New York și l-am pus la curent cu tot ce făcusem de când l-am văzut, Crăciunul trecut, până când a obosit și a ațipit în mijlocul poveștii mele despre întâmplarea cu Louis dând vinul pe el.

Refuzase să-mi spună cum a ajuns la spital, dar Nikolai și doctorii m-au informat. Se pare că bunicul meu avea o boală cardiacă rară, nediagnosticată anterior, care era de obicei latentă la pacienți, până când stresul sau anxietatea extremă o declanșau. În astfel de cazuri, afecțiunea putea duce la stop cardiac brusc și la deces.

Aproape că am avut și eu stop cardiac când am auzit asta, dar medicii mi-au dat asigurări că, în cazul bunicului meu, fusese ceva ușor. Leșinase și rămăsese inconștient scurtă vreme, dar nu avea

nevoie de operație, ceea ce era un lucru bun. Cu toate acestea, nu exista un tratament pentru această afecțiune și trebuia să facă schimbări majore în stilul de viață ca să reducă nivelul de stres, dacă nu voia să aibă un incident mai grav în viitor.

Îmi imaginam răspunsul lui Edvard la asta. Era cel mai mare dependent de muncă care existase vreodată.

Medicii l-au ținut în spital încă trei zile pentru monitorizare. Au vrut să-l țină o săptămână, dar el a refuzat. A spus că ar fi rău pentru moralul public și că trebuie să se întoarcă la muncă. Și când regele voia ceva, nimeni nu-l refuza.

După ce s-a întors acasă, Nikolai și cu mine am încercat tot posibilul să-l convingem să-și cedeze unele responsabilități consilierilor săi, dar el a continuat să ne îndepărteze.

Trei săptămâni mai târziu, eram încă în impas, iar eu eram la capătul răbdării.

— E atât de încăpățânat, am zis fierbând de frustrare în timp ce mă îndreptam călare pe calul meu spre zona din spatele palatului.

Edvard, sătul de faptul că și eu și Nikolai îl cicăleam să țină seama de avertismentele doctorilor, aproape ne dăduse afară din palat.

Stați la soare, zisese. *Și lăsați-mă să mă stresez în liniște.*

Nikolai și cu mine nu ne-am amuzat.

— Ar trebui măcar să mai renunțe să participe la evenimente care se prelungesc seara târziu.

— Știi cum e bunicul, a venit Nikolai lângă mine pe propriul cal, cu părul ciufulit de vânt. E mai încăpățânat decât tine.

— Mă faci încăpățânată pe *mine*? Ca să vezi! am pufnit. Dacă îmi amintesc bine, tu ești cel care a făcut greva foamei timp de trei zile, pentru că bunicul nu te-a lăsat să faci parașutism cu prietenii tăi.

Nikolai a zâmbit.

— A funcționat, nu? A cedat înainte de sfârșitul celei de-a treia zi.

Fratele meu era copia fidelă a tatălui nostru — păr de culoarea grâului, ochi albaştri, faţă pătrată — şi uneori, asemănarea era atât de puternică, încât mă durea inima.

— În plus, asta nu a fost nimic în comparaţie cu *insistenţa* ta de a trăi în America. Este ţara noastră chiar atât de urâtă?

Şi aşa începem. Nimic nu se compară cu o zi frumoasă de toamnă cu o nuanţă de vinovăţie.

— Ştii că nu acesta e motivul.

— Bridget, pot număra pe degete de câte ori ai fost acasă în ultimii cinci ani. Nu văd nicio altă explicaţie.

— Ştii că mi-e dor de tine şi de bunicul. Doar că... de fiecare dată când sunt acasă...

Am încercat să mă gândesc la cel mai bun mod de a mă exprima.

— Parcă sunt sub microscop. Orice fac, port sau spun este analizat. Jur, tabloidele ar putea să-mi transforme *respiraţia* greşită într-o poveste. În shimb, în SUA, nimănui nu-i pasă atâta timp cât nu fac nimic nebunesc. Pot să fiu normală. Sau oricât de normală poate fi cineva ca mine.

Aici nu pot să respir, Nik.

— Ştiu că e copleşitor, a spus Nikolai, cu chipul blând. Dar pentru asta ne-am născut, iar tu ai crescut aici. Nu ai avut nicio problemă cu atenţia înainte.

Ba da. Doar că n-am arătat-o niciodată.

— Eram tânără.

Ne-am oprit şi am mângâiat coama calului. Să îmi trec mâna peste coama lui mătăsoasă mă relaxa.

— Oamenii nu erau la fel de răutăcioşi când eram mică, iar asta a fost înainte să merg la facultate şi să trăiesc ca o fată normală. E un sentiment plăcut.

L-am observat pe Nikolai privindu-mă cu o expresie ciudată. Dacă nu l-aş fi cunoscut mai bine, aş fi jurat că este vinovăţie, dar nu avea sens. De ce s-ar simţi vinovat?

— Bridge...

— Ce?

Am simțit că începe să-mi bată inima mai tare. Tonul lui, expresia, tensionarea umerilor. Orice ar fi avut de spus, n-avea să-mi placă.

A lăsat privirea în pământ.

— O să mă urăști pentru asta.

Am strâns mai tare frâiele calului.

— Spune-mi, ce e?

— Înainte, vreau să știi că nu am plănuit să se întâmple asta, a spus Nikolai. Nu m-am așteptat niciodată să o cunosc pe Sabrina și să mă îndrăgostesc de ea și nici nu mă așteptam să ajungem aici după doi ani.

Am simțit confuzia amestecată cu teamă. *Ce legătură are Sabrina cu asta?*

— Voiam să-ți spun mai devreme, a adăugat. Dar apoi bunicul a fost internat și a fost o nebunie...

A înghițit în sec.

— Bridge, am cerut-o de soție pe Sabrina. Și a spus da.

Dintre toate lucrurile pe care mă așteptam să le spună, acesta nu era unul dintre ele. Nici pe departe.

Nu o cunoșteam bine pe Sabrina, dar îmi plăcea de ea. Era dulce și amuzantă și îl făcea fericit pe fratele meu. Era suficient pentru mine. Nu am înțeles de ce ar avea emoții să-mi spună.

— Nik, e uimitor! Felicitări! I-ai spus deja bunicului?

— Da.

Nikolai încă mă privea cu un soi de vinovăție.

Mi-a dispărut zâmbetul.

— S-a supărat? Știu că nu a fost fericit când ai început să te întâlnești cu ea pentru că...

Am tăcut brusc. Țurțuri de gheață mi s-au târât pe șira spinării, când mi-am dat seama ce însemna asta.

— Stai, am spus încet. Nu te poți însura cu Sabrina. Nu are sânge nobil.

Așa spunea legea, nu eu. Legea Căsătoriilor Regale din Eldorra prevedea ca monarhul să se căsătorească cu cineva de viță nobilă. Era o lege arhaică, dar bătută în cuie și, ca viitor rege, Nikolai trebuia s-a respecte.

— Nu, a spus Nikolai. Nu are sânge nobil.

M-am holbat la el. Era atât de liniște, încât auzeam frunzele foșnind în timp ce cădeau duse de vânt spre pământ.

— Ce vrei să spui?

Am simțit cum mi se amplifică teama în stomac, mai mult și mai mult, până mi-a stors tot aerul din plămâni.

— Bridge, eu abdic.

Cuvintele lui m-au izbit direct în stomac. Groaza mi-a invadat inima, gâtul, ochii și degetele de la mâini și de la picioare. Eram atât de consumată de ea, încât nu am putut vorbi mai bine de un minut.

— Nu!

Am clipit, sperând că mă va trezi din coșmar. Dar n-a fost așa.

— Ba nu. Vei fi rege. Te-ai pregătit toată viața pentru asta. Nu renunța acum.

— Bridget...

— Nu...

Totul în jurul meu s-a încețoșat, culorile frunzelor, ale cerului și ale ierbii amestecându-se într-un singur peisaj nebun și multicolor.

— Nik, cum poți să faci asta?

În mod normal, puteam să găsesc o soluție pentru orice, dar rațiunea mă părăsise, lăsându-mă doar cu emoție pură și o senzație de greață în stomac.

Nu pot fi regină. Nu pot, nu pot, nu pot.

— Crezi că *vreau* să fac asta? a spus Nikolai, cu chipul împietrit. Știu că e un lucru foarte important. M-am chinuit din cauza

asta *luni de zile*, încercând să găsesc lacune în lege și motive pentru care ar trebui s-o părăsesc pe Sabrina. Dar știi cum e Parlamentul. Cât de tradițional e. Nu ar anula niciodată legea, iar eu...

A oftat, și dintr-odată părea mult mai în vârstă decât cei douăzeci și șapte de ani pe care îi avea.

— Nu pot s-o părăsesc, Bridge. O iubesc.

Am închis ochii. Dintre toate motivele pe care le putea găsi Nikolai ca să abdice, l-a ales pe cel pentru care nu-i puteam reproșa nimic.

Nu fusesem niciodată îndrăgostită, dar toată viața visasem la asta. Să găsesc acea mare și zdrobitoare dragoste, genul pentru care merită să renunț la o împărăție.

Nikolai o găsise pe a lui. Cum aș putea să-i reproșez ceva pentru care eu însămi mi-aș fi dat sufletul?

Când am deschis din nou ochii, el era tot acolo, înalt și mândru pe calul său. Fiecare centimetru din el îl făcea să arate a regele care nu va fi niciodată.

— Când? am întrebat resemnată.

Am simțit un strop de ușurare în expresia de pe chipul său. Probabil că se așteptase la mai multă împotrivire, dar stresul lunii trecute îmi epuizase toată înverșunarea. Oricum n-ar fi servit la nimic. Odată ce fratele meu își punea ceva în minte, nu mai era cale de întoarcere.

Încăpățânarea făcea parte din familia noastră.

— Vom aștepta până se domolește tumultul provocat de spitalizarea bunicului. Poate încă o lună sau două. Știi cum e cu știrile în zilele noastre. Până atunci, se va învechi. Vom păstra logodna secretă până atunci. Elin lucrează deja la o declarație de presă și un plan și...

— Stai! am ridicat o mână. *Elin* știe deja?

Am văzut cum se îmbujorează la față, când și-a dat seama de greșeală.

— A trebuit să...

— Cine mai știe?

Poc. Poc. Poc. Inima îmi suna anormal de tare până în urechi. Mă făcea să mă întreb dacă nu cumva am și eu afecțiunea cardiacă a bunicului. Mă mai întrebam și ce s-ar întâmpla dacă Nikolai ar abdica și eu aș muri chiar acolo, în șa.

— Cui i-ai mai spus înaintea mea? l-am întrebat printre dinți. Cuvintele aveau un gust amar, de trădare.

— Doar lui Elin, bunicului și lui Markus. A trebuit să le spun, mi-a susținut Nikolai privirea. Elin și Markus trebuie să iasă în față, din punct de vedere politic și al presei. Au nevoie de timp.

Am izbucnit într-un râs sălbatic. Nu scosesem niciodată un sunet atât de sălbatic în viața mea, iar fratele meu a tresărit când m-a auzit.

— *Ei* au nevoie de timp? *Eu* am nevoie de timp, Nik!

De libertate. Iubire. Alegere. Lucruri pe care le aveam deja atât de puțin, toate duse pentru totdeauna. Sau avea să dispară, după ce Nikolai anunța oficial abdicarea.

— Am nevoie de cele două decenii și jumătate pe care tu le-ai avut deja, de pregătire pentru tron. Nu trebuie să simt că n-am avut de ales, într-o decizie care îmi va schimba întreaga viață. Trebuie să...

Trebuie să plec de aici.

Altfel, aș putea face ceva nebunesc, cum ar fi să-i trag un pumn în fața fratelui meu.

N-am mai lovit niciodată pe cineva, dar m-am uitat la suficiente filme pentru a înțelege cum se face.

În loc să-mi termin fraza, mi-am îndemnat calul la galop, apoi la fugă.

Respiră. Respiră.

— Bridget, stai!

Am ignorat strigătul lui Nikolai și am dat pinteni calului să meargă mai repede, până când copacii treceau pe lângă mine ca prin ceață.

Bridge, abdic.

Cuvintele îmi răsunau în minte batjocoritoare.

Niciodată, nici măcar o dată în viața mea, nu mă gândisem la posibilitatea ca Nikolai să nu preia tronul. *Voia* să fie rege. *Toată lumea* voia ca el să fie rege. Era pregătit.

Eu? Nu credeam că voi fi pregătită vreodată.

Când a cerut-o Nikolai în căsătorie pe Sabrina? De cât timp știa toată lumea? A fost abdicarea lui o parte din motivul pentru care s-a îmbolnăvit bunicul?

Nu-mi aminteam să fi văzut un inel de logodnă pe degetul Sabrinei la spital, dar dacă într-adevăr țineau totul secret până la anunț, atunci nu ar purta niciun inel.

Bâjbâiam în legătură cu ceva care mă afecta pe mine mai mult decât pe oricine altcineva, cu excepția lui Nikolai, și eram atât de măcinată de frământarea mea interioară, încât n-am observat decât prea târziu cum stăteau lucrurile.

Fruntea îmi exploda de durere. Am căzut de pe cal și am aterizat la pământ cu o bufnitură puternică, iar ultimul lucru pe care l-am văzut au fost norii de furtună care se rostogoleau deasupra capului înainte ca întunericul să mă înghită cu totul.

12

RHYS

Mi-am dat seama că e o problemă încă înainte de a intra în salonul de recepții al palatului, unde l-am auzit pe prințul Nikolai vorbind în șoaptă. Mi s-a ridicat părul de pe ceafă și, deși nu puteam să înțeleg ce spunea fratele lui Bridget, tonul stresat al vocii lui m-a făcut să intru în alertă.

Ghetele mele scârțâiau pe podelele de marmură prea lustruite, iar Nikolai a tăcut. Stătea în mijlocul spațiului înalt cât două etaje, lângă Elin și Viggo, șeful adjunct al Securității Regale. Rețin usem chipul și numele fiecărui membru al personalului, ca să pot observa dacă cineva ar încerca să se strecoare deghizându-se în angajat al Palatului.

Am salutat grupul cu un semn din cap.

— Majestatea Voastră!

— Domnule Larsen, mi-a răspuns Nikolai cu un semn din cap. Presupun că te bucuri de ziua liberă?

Întrucât palatul era atât de bine păzit, nu eram la datorie când Bridget era acasă, adică în majoritatea zilelor de la spitalizarea bunicului ei. Părea ciudat. Eram atât de obișnuit să fiu alături de ea 24/7, încât...

Nu ți-e dor de ea. Am respins ideea ridicolă până să devină un gând complet format.

— Da, sunt bine.

Încercasem din nou să desenez, dar nu reuşisem mai mult de câteva linii pe hârtie. Rămăsesem fără creativitate, inspiraţie — cum i-ai spune — cu luni în urmă, iar astăzi fusese prima dată când îmi reluasem caietul de schiţe de atunci.

Aveam nevoie de ceva care să-mi ocupe mâinile şi mintea.

Ceva care nu era aproape non-stop un chip de înger şi forme care mi s-ar potrivi perfect sub palme.

Ah, la naiba!

Mi-am încordat maxilarul, hotărât să nu am fantezii cu clienta mea în faţa fratelui ei. De fapt, niciodată.

— Unde e Prinţesa Bridget?

Potrivit programului ei, trebuia să călărească împreună cu Nikolai. Dar cerul părea gata să se reverse, aşa că am presupus că încheiaseră ziua mai devreme.

Nikolai a schimbat priviri cu Elin şi Viggo, iar instinctul meu care detecta probleme se apropia mai mult de zona roşie.

— Sunt sigur că Alteţa Sa este undeva în palat, a spus Viggo.

Era un bărbat scund, dur, cu o faţă roşie, care aducea un pic la chip cu un Danny DeVito scandinav.

— O căutăm chiar acum.

Instinctul meu a trecut brusc în zona de alarmă.

— Cum adică o căutaţi? am întrebat pe o voce calmă, dar furia mi se zvârcolea în stomac. Credeam că e cu Majestatea Voastră.

Elin s-a uitat la Viggo. Nu trebuia să vorbească ca să o aud ţipând: *Viggo, idiotule.*

Orice era între ei, eu nu trebuia să ştiu.

Nikolai şi-a mutat greutatea pe celălalt picior, iar pe chipul său am citit o stare de nesiguranţă.

— A fost, dar ne-am certat şi hm... a plecat călare, în galop.

— De cât timp?

Nu-mi păsa dacă păream lipsit de respect. Era o problemă de siguranță personală, iar eu eram bodyguardul lui Bridget. Aveam dreptul să știu ce se întâmplase.

Nesiguranța lui Nikolai a crescut vizibil.

— Acum o oră.

Am simțit că mă înfurii, eram la o milisecundă de a izbucni:

— Acum o *oră*? Și nimeni nu s-a gândit să mă sune?

—Controlează-ți tonul, domnule Larsen, m-a avertizat Elin. Vorbești cu prințul moștenitor.

— Știu.

Din partea mea, Elin putea să-și ia privirile aspre și să și le bage în fund, împreună cu bățul pe care îl avea permanent înfipt.

— Nimeni nu a mai văzut-o pe prințesă de atunci?

— Un îngrijitor i-a găsit calul, a spus Viggo. L-am dus înapoi la...

— I-a găsit calul, am spus, simțind că-mi pulsează o venă pe frunte. Înseamnă că nu era călare și nu l-a adus ea însăși înapoi la grajduri.

Oricât de supărată ar fi fost, Bridget nu ar lăsa niciodată un animal de izbeliște. I se întâmplase ceva. Am simțit panică înlăuntrul meu și m-am răstit:

— Spuneți-mi, ați căutat și în împrejurimi sau doar în palat?

— Majestatea Sa nu poate să fie afară, a izbucnit și Viggo. E furtună! Trebuie să fie undeva în palat.

— Doar dacă nu cumva a căzut de pe cal și zace inconștientă pe undeva.

Dumnezeule, cum naiba ajunsese în funcția de adjunct al șefului securității? Și hamsterii aveau mai mult creier decât el!

— Bridget călărește impecabil, iar câțiva dintre oamenii noștri caută pe-afară. Poate că a fugit la una dintre ascunzătorile ei. Obișnuia să facă asta când era mică, a spus Nikolai, uitându-se la Viggo. Dar domnul Larsen are dreptate. Nu strică să fii foarte minuțios. Să trimitem mai mulți oameni să verifice în împrejurimi?

— Dacă doriți, Majestatea Voastră. Stabilesc zonele de căutare...

La naiba! Incredibil!

Deja eram aproape de ușă, înainte ca Viggo să-și termine fraza prostească. Păcat că șeful Securității, care era chiar competent, era în vacanță, pentru că adjunctul său era un idiot nenorocit. Până când termina el de stabilit zonele de căutare, Bridget putea să fie grav rănită pe undeva.

— Unde te duci? a strigat Elin după mine.

— Să-mi fac datoria.

Am accelerat pasul, blestemând dimensiunea palatului, și am sprintat către cea mai apropiată ușă care dădea afară. Până când am ajuns afară, pe moșia palatului, panica mea se transformase deja în groază. Un tunet a bubuit atât de tare, încât a zguduit ușa când am închis-o în urma mea. Ploua torențial și vedeam grădinile și fântânile ca în ceață în fața ochilor mei.

Domeniul palatului era prea mare ca să-l cercetez singur, așa că a trebuit să am o strategie. Cel mai bine ar fi să încep pe traseul oficial de călărie din colțul de sud-est și să plec de acolo, deși ploaia a spălat orice urme de copite până acum.

Din fericire, palatul avea o flotă de vehicule mici motorizate pentru a transporta oaspeții pe moșie și am ajuns la traseul de călărie în zece minute, în loc de jumătate de oră, cât mi-ar fi luat pe jos.

— Haide, Prințesă, unde ești? am murmurat, și mă chinuiam să văd dincolo de stratul gros de apă din fața mea.

Imagini cu Bridget întinsă pe pământ, cu corpul răsucit și cu fracturi, mi-au trecut prin minte. Pielea mi s-a răcit ca gheața, iar volanul îmi aluneca pe palmele ude.

Îmi venea să-l omor pe Viaggo. Dacă i se întâmplase ceva lui Bridget, aveam să-l omor lent, în chinuri.

Am scotocit potecile, dar douăzeci de minute mai târziu tot n-o găsisem și începeam să fiu disperat. *Ar putea* să fie în palat, dar

instinctul îmi spunea că nu era acolo, iar instinctul meu nu greșea niciodată.

Poate că se afla într-o zonă în care nu puteam ajunge cu acest vehicul mic. N-ar strica să verific.

Am oprit motorul și am sărit afară din el, ignorând loviturile picăturilor de ploaie de pe piele.

— Bridget!

Furtuna îi înghițea numele și am mormăit o înjurătură.

— Bridget! am încercat din nou.

Ghetele mi se scufundau în noroi, în timp ce cercetam zona de lângă potecă. Tricoul și pantalonii mi se lipiseră de piele, îngreunându-mi mișcările, dar avusesem de înfruntat lucruri mult mai rele decât o mică furtună, când eram pușcaș marin.

Nu voiam să renunț până nu o găseam.

Mă pregăteam să trec la un alt sector al domeniului, când am văzut cu coada ochiului o nălucă blondă. Inima mi s-a oprit o clipă, și am înghețat. Dar imediat am alergat spre ea.

Te rog, să fie ea.

Ea era.

M-am lăsat în genunchi lângă ea, simțind că-mi iese tot aerul din piept când i-am văzut la paloarea feței și vânătaia mare de pe frunte. Un mic firicel de sânge i se prelingea pe o parte a feței roz de la ploaie. Era inconștientă și udă până-n oase.

Un mârâit atât de puternic și de grav, ca de bestie, mi-a răsărit din piept — cu atâta ferocitate —, că m-a luat și pe mine prin surprindere.

Viggo era ca și mort. Dacă nu ar fi tras de timp, dacă m-ar fi *sunat* cineva ca să-mi spună că Bridget a dispărut...

M-am forțat să dau deoparte furia pentru moment. Acum trebuie să mă concentrez pe lucruri mai importante și mai urgente.

I-am verificat pulsul, era slab, dar constant. *Slavă Domnului!* Am verificat rapid dacă mai are și alte răni. Respirație normală, fără

membre rupte și fără sânge, cu excepția tăieturii de pe frunte. Avea casca strâmbă pe cap, iar fața și hainele erau murdare de noroi.

Bestia din pieptul meu a mârâit din nou, gata să-l facă bucăți nu numai pe Viggo, ci și pe Nikolai pentru că nu o protejaseră, nici măcar nu fuseseră alături de ea.

Probabil că nu ar fi putut face nimic să prevină căzătura — judecând după cască și poziția ei pe pământ, asta era clar —, dar bestiei din pieptul meu nu-i păsa. Știa doar că Bridget e rănită și, pentru asta, cineva trebuia să plătească.

Mai târziu.

Trebuia mai întâi să o vadă un medic.

Am înjurat din nou când mi-am dat seama că nu am semnal la telefon. Probabil că din cauza furtunii.

Regula spune că nu trebuie să miști o persoană rănită fără să fie prezenți profesioniști, dar nu aveam de ales.

Am luat-o pe Bridget în brațe și am dus-o la vehiculul motorizat, sprijinindu-i gâtul cu o mână. Abia ajunsesem la jumătatea drumului când am auzit un geamăt.

Inima mi-a sărit din nou din piept.

— Prințesă, ești trează?

Mi-am păstrat vocea calmă, ca să nu intre în panică sau să o sperii.

Bridget a mai scos un geamăt, deschizând ochii:

— Domnule Larsen? Ce faci? Ce s-a întâmplat?

A încercat să-și răsucească privirea ca să se uite în jur, dar am oprit-o cu o strângere fermă pe coapsă.

— Ești rănită. Nu te mișca dacă nu e neapărat nevoie.

Am ajuns la mașină și am așezat-o cu grijă pe scaunul din dreapta, apoi m-am așezat și eu pe locul șoferului și am porni motorul. Am simțit că m-a izbit un val de ușurare, atât de puternic, încât aproape m-am sufocat.

Bridget era în regulă. Poate că avea o comoție, judecând după vânătaie, dar era conștientă, vorbea și era *în viață*.

— Îți amintești ce s-a întâmplat?

Voiam să ajung repede la palat, care avea un medic intern, dar mă forțam să conduc încet, ca să reduc șocurile de la denivelări și mișcările bruște.

Bridget și-a atins fruntea și a tresărit.

— Călăream și... am văzut o creangă. De fapt, am văzut-o prea târziu.

A închis ochii.

— Mă doare capul și totul e neclar.

La naiba! Cu siguranță o comoție.

Am sugrumat volanul cu mâinile, imaginându-mi gâtul lui Viggo în loc.

— Ajungem acum la palat. Deocamdată, relaxează-te și nu te forța să vorbești.

Bineînțeles că nu a ascultat.

— Cum m-ai găsit?

Bridget vorbea mai încet decât de obicei, iar durerea pe care i-o simțeam în voce m-a făcut să mi se strângă stomacul.

— Te-am căutat.

Am parcat mașina lângă intrarea din spate.

— Ar trebui să-l concediați pe adjunctul șefului de securitate. E un idiot! El încă te caută în *interiorul* palatului...

— Cât m-ai căutat? mi-a aruncat o privire ciudată, care mi-a făcut inima să tresalte.

— Nu-mi amintesc, am mormăit eu. Hai să intrăm. Ești fleașcă.

— Și tu la fel, a răspuns, și a rămas în mașină. M-ai... m-ai căutat singur prin ploaie?

— După cum am spus, Viggo e un idiot. Înauntru, prințesă. Trebuie să-ți trateze tăietura și vânătaia. Probabil ai o comoție cerebrală.

— Sunt bine.

Dar nu a protestat când mi-am strecurat mâna în jurul taliei ei și i-am pus brațul pe după gâtul meu, lăsând-o să se sprijine de mine, în timp ce intram înăuntru.

Din fericire, cabinetul medicului nu era prea departe de intrarea din spate și, când a văzut starea în care se afla Bridget, a intrat în acțiune.

În timp ce-i oblojea fruntea și o verifica mai în amănunt dacă avea și alte răni, eu m-am uscat în baie și am așteptat pe hol. Nu aveam încredere în mine să mă uit la vânătaia și tăietura lui Bridget fără să-mi pierd firea.

Apoi s-a auzit sunet de pași pe hol, iar din gât mi-a ieșit un mârâit involuntar când l-am văzut pe Nikolai alergând spre mine, urmat de Viggo și Elin. Cineva din personal trebuie să-i fi alertat când ne-a văzut pe mine și pe Bridget.

Perfect. Aveam nevoie să mai eliberez din tensiune.

— Bridget e bine? a întrebat Prințul, îngrijorat.

— În cea mai mare parte. Medicul o verifică acum.

Am așteptat până când Nikolai a intrat în cabinetul medicului, apoi mi-am îndreptat atenția către Viggo.

— *Tu.*

L-am apucat de gulerul cămășii și l-am ridicat până când picioarele îi atârnau în aer.

— Ți-am *zis* că e afară. Orice persoană cu bun-simț ar fi știut că e afară, totuși ai pierdut o oră căutând *înăuntru*, în timp ce Bridget zăcea inconștientă în ploaie.

— Domnule Larsen!

Elin părea scandalizată.

— Acesta este un Palat Regal, *nu* un o cârciumă unde vă certați unii cu alții. Lasă-l jos pe Viggo.

Am ignorat-o și am coborât vocea încât doar Viggo m-a auzit:

— Ar fi bine să te *rogi* ca Prințesa să nu fie grav rănită.

— Mă ameninți? a pufnit el.

— Da.

— Aș putea să te concediez.

Mi-am dezvelit dinții în ceea ce părea un zâmbet.

— Încearcă!

Șeful Securității Regale avea contractul meu, dar Viggo nu putea să scape de el, nici dacă cineva îi lumina calea, cu atât mai puțin să mă concedieze fără aprobarea șefului său.

I-am dat drumul la guler și l-am pus pe podea când ușa doctorului s-a deschis.

— Domnule Larsen, Viggo, Elin.

Dacă bănuia cumva că avusese loc o încăierare în afara cabinetului, nu a arătat-o.

— Am terminat verificarea. Intrați.

Furia mea față de Viggo a trecut pe locul doi față de îngrijorarea pentru Bridget, în timp ce ne înghesuiam în cabinetul unde Bridget stătea întinsă pe un pat. Nu părea fericită să-l vadă pe Nikolai, care stătea lângă ea cu o expresie încordată.

Doctorul ne-a informat că Bridget a avut, într-adevăr, o comoție, dar ar trebui să-și revină în zece-paisprezece zile. De asemenea, avea o entorsă ușoară la încheietura mâinii și începutul unei răceli urâte. Nimic care să-i pună viața în pericol, dar nu avea să se simtă bine în următoarele câteva săptămâni.

M-am uitat la Viggo, care s-a micșorat în spatele lui Nikolai ca un laș.

Am rămas după ce toți ceilalți au plecat, iar doctorul a aruncat o privire la chipul meu înainte de a bombăni o scuză și de a se strecura pe ușă, lăsându-ne pe mine și pe Bridget singuri.

— Sunt bine, a spus Bridget până să zic eu ceva. Câteva săptămâni de odihnă și voi fi ca nouă.

Mi-am încrucișat brațele peste piept, neconvins.

— Ce naiba s-a întâmplat? Nikolai a spus că ai fugit după ce v-ați certat.

I s-a întunecat fața.

— Ceartă de frați. Nu e nimic.

— Vrăjeală. Nu fugi așa de la o simplă ceartă.

Ca să nu mai spun că Bridget nu vorbise cu el nici măcar o dată când fusese în cameră, ceea ce era relevant. Nu și-ar fi ignorat niciodată fratele decât dacă el ar fi enervat-o cu *adevărat.*

— Există o prima oară pentru toate, a zis ea.

Un mârâit frustrat mi s-a ridicat în gât, pentru a nu știu câta oară.

— La naiba, Prințesă, trebuie să fii mai atentă. Dacă ți se întâmplă ceva, eu...

M-am întrerupt brusc, înghițind restul cuvintelor. *Nu știu ce aș face.*

Fața lui Bridget s-a luminat.

— Sunt bine, a repetat ea. Nu-ți face griji pentru mine.

— Al naibii de târziu!

Ea a ezitat, parcă se dădea o luptă în mintea ei și, în cele din urmă, a spus:

— Pentru că e datoria ta?

Întrebarea plutea în aer, încărcată cu un sens mai profund.

Mi s-a încordat maxilarul.

— Da, am spus în cele din urmă, simțind din nou acea senzație în inimă. Pentru că e datoria mea.

13

BRIDGET

Următoarele câteva săptămâni au fost îngrozitoare, nu numai pentru că eram bolnavă, ci și pentru că pauza din programul meu public mi-a dat suficient timp ca să îmi fac griji pentru abdicarea lui Nikolai.

Aveam să fiu Regină. Poate nu mâine sau peste o lună, ci într-o bună zi, iar acea zi era mult prea devreme.

Am ridicat paharul de vin la buze și m-am uitat la cerul nopții. Trecuseră trei săptămâni de la discuția mea cu Nikolai.

Rana de la cap mi se vindecase și îmi revenisem de mult din răceală. Încă trebuia să fiu atentă cu încheietura mâinii, dar în rest eram din nou pe picioare, ceea ce însemna că trebuia să particip la întâlniri una după alta, legate de modul în care și momentul când se va anunța abdicarea, cum vor fi gestionate consecințele, planurile pentru mutarea mea definitivă înapoi în Eldorra și un milion de alte lucruri care mă amețeau.

În dimineața aceea, familia mea, Markus, și cu mine am convenit să facem anunțul oficial peste o lună. Sau, mai degrabă, toți ceilalți au fost de acord și eu am încuviințat, pentru că nu aveam de ales.

O lună. Încă o lună de libertate și gata.

Mă pregăteam să-mi mai torn un pahar, când s-a deschis ușa de la terasă cu un scârțâit. Mi-am îndreptat spatele, cu gura căscată când l-am văzut pe Rhys ieșind. După cum a ridicat sprâncenele, se pare că și el a fost la fel de surprins să mă vadă.

— Ce faci aici? am întrebat în același timp.

Am râs timid.

— Domnule Larsen, este casa mea. Eu sunt singura care pune întrebarea asta.

— Nu credeam că vine cineva aici.

S-a așezat lângă mine și am încercat să nu observ cât de bine mirosea, a săpun și a ceva foarte specific lui, indescriptibil. Curat, simplu, masculin.

Ne aflam pe acoperișul unuia dintre turnurile de nord ale palatului, unde se putea ajunge doar prin holul de serviciu de lângă bucătărie. În comparație cu grădina terasată de pe acoperișul palatului, era ceva minuscul, abia aveau loc scaunele pe care mituisem pe cineva din personal să le aducă. Dar de aceea îmi plăcea. Era refugiul meu secret, locul în care evadam, când aveam nevoie să mă gândesc și să fiu departe de privirile indiscrete.

Am scurs restul de vin și am întins mâna spre sticla de la picioarele mele, dar mi-am dat seama că era goală. Rareori beam atât de mult, dar aveam nevoie de ceva care să-mi mai ia din anxietatea care mă urmărea ca un nor negru în aceste zile.

— Doar eu. Nu știu mulți despre acest loc, am spus. *Tu* cum de l-ai găsit?

— Eu găsesc orice.

Rhys a zâmbit când am strâmbat din nas la aroganța lui.

— Am planurile palatului, Prințesă. Cunosc fiecare colțișor al acestui loc. Asta îmi este...

— Datoria, am continuat eu. Știu. Nu trebuie să tot repeți.

Spusese același lucru în cabinetul doctorului Hausen. Nu eram sigură de ce mă enerva atât de mult. Poate pentru că, pentru o

secundă, aş fi putut să jur că grija lui pentru mine îi depăşea obligaţiile profesionale. Şi poate că, pentru o secundă, aş fi putut jura că asta voiam. Voiam să-i pese de mine ca *persoană*, nu ca de un client.

Rhys s-a strâmbat puţin, iar apoi și-a îndreptat privirea spre fruntea mea:

— Cum e rana?

— Aproape că a dispărut, slavă Domnului!

Încă mai aveam un semn gălbui pal, unde mă lovisem cu capul de acea creangă, dar era mult mai bine acum.

— Şi nici nu mai doare.

— Bine.

Rhys și-a trecut uşor degetele peste vânătaie și mi s-a oprit respirația. Nu mă atinsese niciodată decât dacă trebuia, dar în acel moment nu *trebuia*. Asta însemna că voia s-o facă.

— Trebuie să fii mai atentă, Prințesă.

— Ai spus deja asta.

— Şi o s-o mai spun, până-ți intră-n cap.

— Crede-mă, mi-a intrat deja în cap. Cum să nu-mi fi intrat în cap, când mă tot cicăleşti?

În ciuda bombănelilor mele, sâcâiala lui mi se părea și ciudat de liniștitoare. Într-o lume în care totul se schimba, Rhys rămânea el însuşi, într-un fel minunat, de neclintit, și nu voiam ca acest lucru să se schimbe vreodată.

Mâna i-a zăbovit pe fruntea mea încă o clipă înainte de a o lăsa jos şi a se retrage. În sfârşit, am simțit că-mi revine iar oxigenul în plămâni.

— Aşadar, a început Rhys.

S-a lăsat pe spate, împreunându-și degetele în spatele capului. Nu s-a uitat la mine când a întrebat:

— Pe cine aduci de obicei aici?

— Poftim? am ridicat capul, confuză.

Nu aduceam pe nimeni aici niciodată.

— Două scaune, a arătat el spre scaunul pe care stăteam eu, și apoi spre cel pe care stătea el. Pentru cine e al doilea?

Vorbea pe un ton relaxat, dar i se simțea încordarea în glas.

— Pentru nimeni. Sunt două scaune pentru că..., am ezitat eu. Nu știu. Cred că speram să găsesc pe cineva pe care să-l aduc aici într-o bună zi.

Nutream gânduri copilărești și romantice despre mine și misteriosul tip împreună cu care m-aș furișa aici ca să ne sărutăm, să râdem și să vorbim toată noaptea, dar șansele ca asta să se întâmple scădeau de la un minut la altul.

— Hmm, a făcut Rhys, a tăcut o clipă și apoi a spus: Vrei să plec?

— Poftim?

Parcă eram o placă stricată.

Poate că lovitura de la cap chiar îmi *afectase* creierul, pentru că nu fusesem niciodată atât de incoerentă.

— Se pare că acesta e locul tău secret. Nu mi-am dat seama că poate deranjez.

Am simțit o pâlpâire caldă în stomac.

— Nu deranjezi, am spus. Rămâi, te rog. Mi-ar prinde bine puțină companie.

— Bine.

Și asta a fost tot.

N-am putut să nu zâmbesc. Nu credeam că o să-mi placă să împart acest spațiu cu cineva, dar îmi plăcea ca Rhys să se afle aici cu mine. Nu simțea nevoia să umple tăcerea cu vorbe inutile, iar prezența lui mă alina, chiar dacă mă și enerva. Când se afla în apropiere, eram în siguranță.

Mi-am întins picioarele și am dărâmat din greșeală sticla goală de vin, care s-a rostogolit spre Rhys. M-am aplecat s-o ridic în același timp cu el, iar degetele noastre s-au atins o secundă.

Nu, nici măcar pentru o secundă. O milisecundă. Dar a fost suficient să-mi trimită semnale electrice prin braț și apoi de-a lungul coloanei vertebrale.

Mi-am tras mâna, îmi simțeam pielea fierbinte, iar el a luat sticla și a așezat-o de cealaltă parte a scaunului pe care stătea, departe de picioarele noastre.

Scurta noastră atingere părea indecentă, ca și cum am fi făcut ceva ce nu trebuia să facem. Ceea ce era ridicol. Nici măcar nu o plănuisem. Fusese un accident.

Gândești prea mult.

Norii s-au mișcat pe cer, dând la iveală o parte de lună, iar lumina s-a revărsat peste turn, luminând o parte a feței lui Rhys. Părea mai sumbră decât puțin mai devreme.

Chiar și așa, era frumos. Nu ca o sculptură perfectă, ca un zeu grec, ci într-un fel pur, extrem de masculin. Neras de câteva zile, mica cicatrice care îi tăia sprânceana, ochii metalici...

Am simțit că mi se strânge stomacul luptându-mă să nu mă concentrez pe faptul că eram atât de singuri aici, sus. Puteam să facem orice și n-ar fi aflat nimeni.

Doar noi am fi știut.

— Am auzit că plecăm săptămâna viitoare, a spus Rhys.

Poate era doar în imaginația mea, dar mi s-a părut încordat, ca și cum și el s-ar fi luptat cu ceva ce controla cu greu.

— Da.

Am sperat ca vocea mea să nu pară așa de nesigură cum mi-a sunat mie în urechi.

— Starea bunicului este stabilă, deocamdată, și trebuie să-mi închei treburile la New York, ca să mă mut înapoi aici.

Mi-am dat seama de greșeala pe care o făcusem chiar înainte să termin de rostit aceste cuvinte.

Încă nu-i spusesem lui Rhys despre abdicarea lui Nikolai, ceea ce însemna că nu știa despre planurile mele de a mă muta înapoi la Athenberg permanent.

Rhys a rămas ca o stană de piatră.

— Să te muți înapoi?

Părea calm, dar furtuna din privirea lui spunea cu totul altceva.

— Aici?

Am înghițit în sec.

— Da.

— Nu mi-ai spus asta, Prințesă.

Glasul lui era calm încă, dar periculos, ca un uragan.

— Mi se pare un lucru important, cred că trebuia să știu.

— Nu este finalizat, dar acesta este planul. Aș vrea să fiu mai aproape de bunicul.

În parte, era adevărat. Își revenise destul de bine după spitalizare și avea oameni care îl monitorizau non-stop, dar încă îmi făceam griji pentru el și voiam să fiu aproape, dacă se întâmpla ceva. Cu toate acestea, în calitate de Prințesă Moștenitoare, era nevoie să mă întorc la Athenberg ca să mă pregătesc să devin Regină. Eram deja în urmă cu zeci de ani.

Am văzut cum se umflă nările lui Rhys.

— Când aveai de gând să-mi spui?

— Curând, am șoptit.

Palatul păstra secretă abdicarea lui Nikolai și nu trebuia să vorbesc despre asta, decât în apropierea datei anunțului oficial. Aș fi putut să-i spun lui Rhys că mă mut înapoi în Eldorra mai devreme, folosind scuza pe care tocmai i-o oferisem, dar voiam să mă prefac mai mult timp că totul este normal.

Era o prostie, dar mintea mea fusese foarte distrasă în ultimul timp și nu-mi puteam înțelege propriile acțiuni.

Am zărit o pâlpâire în ochii lui Rhys. Dacă nu aș ști, aș crede că se simțise *rănit*.

— Păi, acum poți să scapi în sfârșit de mine, a spus el, cu chipul parcă săpat în piatră. O să vorbesc cu șeful meu luni și o să demarez documentele pentru transfer.

Transfer.

Am simțit că mi se oprește respirația, la fel și inima.

— Demisionezi?

— Nu ai nevoie de mine aici. Ai Garda Regală. Demisionez sau palatul mă eliberează de contract. E totuna.

Nu mă gândisem la asta, dar avea sens. Palatul îl angajase pe Rhys pentru că nu doreau să ia niciun membru al Gărzii Regale de lângă familie, când locuiam în SUA. Acum, că mă întorceam, nu aveau nevoie de un bodyguard cu contract.

— Dar eu...

Eu chiar *am nevoie de tine.*

Poate că nu ne-am înțeles noi la început, dar acum nici măcar nu-mi puteam imagina să nu-l am lângă mine.

Răpirea. Absolvirea. Spitalizarea bunicului. Zeci de excursii, sute de evenimente, mii de momente mărunte, cum a fost atunci când mi-a comandat supă de pui pentru că eram bolnavă, sau când mi-a împrumutat haina lui, pentru că o lăsasem pe a mea acasă.

Fusese tot timpul alături de mine.

— Deci asta a fost, am clipit ca să nu mai simt durerea din spatele ochilor. Mai avem o lună și apoi... pleci.

Ochii lui Rhys s-au întunecat, devenind aproape negri, iar un mușchi din maxilar i-a tresărit.

— Nu-ți face griji, Prințesă. Poate îl vei primi pe Booth din nou ca bodyguard. O să fie ca pe vremuri.

Dintr-odată, m-am enervat în mod complet irațional. M-am enervat pe el, pe tonul lui disprețuitor, pe întreaga situație.

— Poate, am izbucnit. Abia aștept. A fost cel mai bun bodyguard pe care l-am avut vreodată!

A fost o lovitură sub centură și, judecând după felul în care a înghețat Rhys, și-a lovit ținta.

— Bun. Atunci toată lumea câștigă, a spus el cu o voce rece și controlată.

S-a ridicat și a mers spre ieșire fără să se uite înapoi.

Ușa s-a trântit în urma lui, făcându-mă să tresar.

Simțeam tot mai tare durerea din spatele ochilor, până când o lacrimă rătăcită mi-a alunecat pe obraz. Am șters-o cu furie.

N-aveam de ce să plâng. Îmi schimbasem gărzile de corp de multe ori înainte și eram obișnuită ca oamenii să plece. Rhys nici măcar nu fusese alături de mine atât de mult timp. Booth fusese cu mine patru ani și n-am plâns când a plecat.

Mi-a mai mai căzut o lacrimă. Am șters-o și pe aceea.

Prințesele nu plâng. Îmi răsuna în cap vocea dezaprobatoare a lui Elin.

Avea dreptate.

Refuzam să-mi petrec ultima lună de libertate chinuindu-mă pe tema Rhys Larsen, nici mai mult nici mai puțin! O să ne întoarcem la New York, să-mi rezolv treburile și să profit de fiecare minut din timpul meu rămas ca Prințesă.

Fără convenții și protocol. Dacă a existat vreodată un moment în care să-mi trăiesc viața așa cum îmi doream, acesta era.

Iar dacă Rhys avea o problemă cu asta, ghinion!

14

RHYS

Trei săptămâni mai târziu

Unii au zile de rahat sau săptămâni de rahat. Eu avusesem o *lună* de rahat.

Atmosfera dintre mine și Bridget fusese cam rece de când mi-a spus că se întoarce în Eldorra și detestam faptul că așa ne petreceam ultimele zile împreună.

Ultimele zile împreună.

Am simțit o greutate în piept la acest gând, dar m-am forțat să-l ignor și să mă concentrez asupra sarcinilor de zi cu zi. Eram încă la datorie. Mai aveam o săptămână de stat la New York. După aceea, trebuia să o însoțesc înapoi la Athenberg, unde aveam să mai rămân încă o săptămână, până când își intra complet în rol noul ei bodyguard.

Încă nu știam cine va fi tipul nou, dar deja îl uram... deși nu la fel de mult pe cât îl uram pe tipul cu care dansa Bridget acum.

Eram în salonul VIP de la Borgia, un club de noapte elegant din centrul Manhattanului, iar Bridget își ținea brațele în jurul gâtului unui băiat drăguț, care o pândise toată noaptea. L-am recunoscut — Vincent Hauz, unul care moștenise o avere în industria de electronice și un afemeiat notoriu, care-și petrecea zilele în

beții, petreceri și avea grijă ca dealerii de droguri din oraș să fie mereu doldora de bani gheață. El și Bridget luaseră parte la câteva evenimente comune în trecut.

Nu-mi dorisem niciodată până acum să-i smulg brațele.

Nu trebuia decât să te uiți la fața lui ca să-ți dai seama ce fel de gânduri îi treceau prin cap, și că acestea nu aveau nimic de-a face cu dansul. Cel puțin, nu cu cel vertical.

Simțeam că-mi curge sânge fierbinte prin vene, ori de câte ori o auzeam pe Bridget râzând de ceva ce spunea Vincent. Eram sigur că nu era în stare să spună ceva isteț nici dacă îl amenința cineva că-i ia moștenirea, dar Bridget era și ea beată. Băuse deja două cocktailuri și cinci shoturi — numărasem eu — și i se vedea roșeața din obraji chiar din cealaltă parte a salonului.

Purta o rochie argintie strălucitoare, care abia îi acoperea fundul, și o pereche de pantofi cu toc mortali, care o făceau să arate ca o amazoană, de unde era deja înaltă. Părul auriu ciufulit, picioarele lungi, pielea strălucind ușor de sudoare — era magnifică. Și, în același timp, nu era ea.

Bridget cea normală nu ar fi purtat niciodată o rochie ca asta — nu pentru că nu putea, ci pentru că nu era stilul ei —, dar se purta ciudat din acea noapte pe acoperiș. Mai sălbatică, mai puțin inhibată și mai predispusă la decizii dubioase.

Cazul de față: Vincent Hauz. Nu îi plăcea tipul. Ea însăși spusese asta odată și totuși iat-o, distrându-se cu el.

El a tras-o mai aproape și și-a lăsat mâna să alunece pe spatele ei până a ajuns cu palma pe fundul ei.

Până să-mi dau seama ce fac, am dat buzna pe ringul de dans și l-am strâns pe Vincent de umăr suficient de tare încât a tresărit și s-a depărtat de Bridget ca să vadă cine îl deranjează.

— Pot să te ajut cu ceva? a întrebat el pe un ton plin de dispreț când m-a văzut.

Evident, n-a fost impresionat de hainele mele care nu erau de designer, și nici accesorii extravagante nu aveam.

Nasol pentru el. Poate că ar fi mai impresionat dacă i-aș trage un pumn în față.

— Da, am răspuns dezvelindu-mi dinții într-un fel de rânjet. Mâinile jos de pe ea, ca să nu ți le dau eu jos de tot.

— Și cine naiba ești tu să-mi spui ce să fac? a întrebat Vincent batjocoritor.

Cel care se pregătește să-ți stâlcească mutra.

Până să răspund, a intervenit Bridget:

— Nimeni!

Apoi s-a uitat la mine:

— Sunt *bine*. Întoarce-te la postul tău!

Mă întorc pe naiba!

M-am uitat la ea și m-am străduit să-mi păstrez controlul.

Voia să petreacă? Bine. Voia să mă trateze cu răceală? Bine. Dar să se distreze cu cretinul de Vincent Hauz? Doar peste cadavrul meu! Idiotul probabil colcăia de boli cu transmitere sexuală.

Vincent și-a plimbat privirea de la unul la altul, și apoi dintr-odată și-a dat seama.

— Ești bodyguardul! a pocnit el din degete. Amice, trebuia să zici așa de la început! Nu-ți face griji, a spus, trecându-și brațul în jurul taliei lui Bridget și trăgând-o mai aproape. O să am grijă de ea!

Să-i stâlcesc fața? Pe naiba! Acum îmi venea să-i scot toți dinții!

Din păcate, asta ar provoca o scenă, iar regula numărul unu a unui bodyguard, așa cum a numit-o Bridget, era să nu provoace o scenă. Deci, am făcut următorul cel mai bun lucru pe lista mea de bodyguard. L-am strâns și mai tare de umăr, până când am auzit un *trosnet*, mai puternic decât muzica.

Vincent a țipat și și-a retras brațul de pe Bridget, cu chipul cuprins de durere.

— Ce *dracu'*, omule?

— Ți-am spus să-ți iei mâinile de pe ea? am întrebat calm.

— Ești nebun, a izbucnit el. Bridget, cine e tipul ăsta? Dă-l afară!

L-am ignorat și m-am întors către Bridget.

— E timpul să plecăm, Majestate.

Deja atrăgeam atenția, și nu-mi doream acest lucru, dar la naiba dacă aveam de gând să-l las pe ciudatul ăsta să profite de ea.

— Mâine ne trezim devreme.

Nu voia să plece. Îi oferisem o cale de ieșire — dar n-a profitat.

— Bună idee! a spus Bridget, ignorând avertizarea din ochii mei și punând o mână pe pieptul lui Vincent.

Îmi simțeam pulsul bătând ca o tobă furioasă.

— Plec cu Vincent. Poți să-ți iei liber restul nopții.

— Ai auzit-o.

Vincent s-a smuls din strânsoarea mea și a făcut un pas în spatele lui Bridget. *Lașul.*

— Pleacă de aici. O aduc acasă dimineață.

Și-a plimbat privirea libidinoasă peste sânii și peste picioarele goale ale lui Bridget.

Individul ăsta nu avea nici măcar un singur neuron în creier. Mai era și impertinent. Dacă ar fi avut câțiva neuroni, ar fi luptat pentru viața lui.

— Greșit! Uite ce-o să faci!

Continuam să-i vorbesc pe o voce prietenoasă, ca o simplă conversație. Dar sub fațada politicoasă se afla o lamă de oțel ascuțită ca briciul.

— Te întorci, pleci și nu mai vorbești, n-o mai atingi, nici măcar nu te mai uiți vreodată spre ea. Consideră că acesta este primul și ultimul avertisment pe care-l primești, domnule Hauz.

Știam cum îl cheamă. Știa că știu. Și dacă era destul de prost încât să-mi ignore avertismentul, aveam să-l urmăresc, să-i smulg boașele și să i le îndes pe gât.

Vincent s-a înroşit la faţă, ba chiar era de culoare aproape violet pătat.

— Mă *ameninţi*?

M-am ridicat ameninţător peste el, savurând frica pe care i-am citit-o în privire.

— Da.

— Nu-l asculta, a spus Bridget printre dinţi. Nu ştie despre ce vorbeşte.

Vincent s-a mai dat un pas înapoi, mustind de ură, dar încă i se citea frica în priviri.

— Mă rog, m-am săturat de prostia asta!

Apoi a luat-o la fugă şi a dispărut în mulţimea de petrecăreţi beţi.

Bridget s-a întors spre mine.

— Care-i *problema* ta?

— Problema mea este că te comporţi ca alea care umblă moarte de bete prin cluburi, am izbucnit eu. Eşti atât de terminată, că habar n-ai ce faci!

— Ştiu exact ce fac!

Mă privea fix, în ochii ei citeam furie şi sfidare, iar în mine am simţit o mare căldură. Nu ştiam de ce mă excita atât de tare furia ei. Poate pentru că era unul dintre puţinele momente în care puteam s-o văd pe *ea*, şi nu masca pe care o arăta lumii.

— Mă distrez şi am de gând să plec cu un tip de aici în seara asta. Nu mă poţi opri.

Am zâmbit rece.

— Ai dreptate. Pleci cu un tip. Cu mine.

— Ba nu! a spus, încrucişându-şi mâinile la piept.

— Ai două opţiuni, i-am spus încet, aplecându-mă spre ea cât să-i simt parfumul. Fie pleci de aici cu mine ca un adult, fie te iau pe sus şi te duc de aici ca pe un copil. Ce preferi, Prinţesă?

Nu doar ea era furioasă pe toată situaţia din seara asta.

Și eu eram supărat că, în ultima jumătate de oră, îi dăduse voie unui nenorocit s-o pipăie la greu. Eram supărat că ne certam, când mai aveam doar două săptămâni împreună. Cel mai mult, eram supărat pentru cât de mult o doream și nu o puteam avea.

Mutarea ei înapoi în Eldorra clarifica un lucru — și anume, acela că relația noastră era una temporară. Fusese întotdeauna așa, dar niciodată atât de aproape de final.

În fond și la urma urmei, ea era o Prințesă, iar eu eram tipul angajat până când nu mai aveau nevoie de mine.

Bridget s-a înroșit în obraji ca focul:

— N-ai îndrăzni!

— Provoacă-mă!

— Ai uitat că nu tu ești șeful aici, domnule Larsen.

Zâmbetul meu a devenit mai rece cu vreo zece grade.

— Vrei să testezi teoria asta?

A strâns buzele. O clipă, m-am gândit că s-ar putea să mai stea aici doar ca să îmi facă în ciudă. Apoi, fără să spună un cuvânt sau să mă privească, a trecut pe lângă mine spre ieșire, cu umerii țepeni. Am urmat-o, atât de încruntat, încât ceilalți petrecăreți se împrăștiau ca potârnichile din fața mea.

Am luat primul taxi pe care l-am găsit. Abia a apucat să se oprească taxiul în fața casei, că Bridget a și sărit afară și a mers repede spre ușa de la intrare. L-am plătit pe șofer și am ajuns-o din urmă din patru pași.

Am intrat în casă, iar pașii noștri răsunau pe podelele din lemn. Când am ajuns la etaj, Bridget a deschis ușa dormitorului și a încercat să mi-o trântească în față, dar mi-am înfipt repede brațul între ușă și perete.

— Trebuie să vorbim, am zis.

— Nu vreau să vorbesc. Deja mi-ai distrus seara. Acum lasă-mă în pace!

— Mai întâi spune-mi ce naiba se întâmplă, i-am cerut, iar privirea mea o cerceta arzător pe a ei, căutând un indiciu legat de ce se întâmplă în capul acela frumos. Te porți ciudat de săptămâni întregi. Ceva nu e în regulă.

— Totul este în regulă.

Bridget a renunțat să mai încerce să-mi blocheze accesul în camera ei și a dat drumul ușii. Am deschis-o de perete, dar am rămas în prag, privind. Așteptând.

— Am douăzeci și trei de ani, domnule Larsen. Tinerele de douăzeci și trei de ani ies și beau și se culcă cu tipi.

Am simțit că-mi tresare un mușchi în maxilar.

— Dar nu cum faci tu de când ne-am întors la New York.

Și nu mă refeream la culcatul cu tipi, slavă Domnului, ci la ieșiri și la băut.

— Poate că m-am săturat să trăiesc viața așa cum *trebuie* și vreau s-o trăiesc așa cum *pot*.

Bridget și-a scos bijuteriile și le-a pus pe comodă.

— Bunicul era să moară. Acum era bine, iar peste un minut s-a prăbușit. Cine îmi garantează că nu mi se va întâmpla același lucru?

Cuvintele ei aveau un miez de adevăr, dar nu adevărul deplin. Îi cunoșteam fiecare inflexiune a vocii, fiecare înțeles din spatele fiecărei mișcări. Îmi ascundea ceva.

— Așa că te-ai hotărât că vrei să-ți petreci ultimul moment cu idiotul de Vincent Hauz? am întrebat în batjocură.

— Nici măcar nu-l cunoști.

— Știu destule despre el.

— Te rog!

Bridget s-a răsucit spre mine, iar în ochii ei sclipea furia și ceva infinit mai trist de-atât:

— *De fiecare dată* când îi zâmbesc unui bărbat, dai buzna între noi ca un animal care-și apără teritoriul. De ce, domnule Larsen?

Mai ales când mi-ai spus în termeni clari, când ne-am cunoscut, că nu te implici în viața personală a clienților tăi.

Nu am răspuns, dar maxilarul meu continua să ticăie în ritm cu pulsul. *Tic. Tic. Tic.* O bombă care aștepta să explodeze și să ne arunce viețile în aer.

— Poate...

Expresia lui Bridget a devenit contemplativă, și a făcut un pas spre mine. *Greșeala numărul unu.*

— ...vrei să fii tu în locul acelor bărbați, a zâmbit ea, dar cu aceeași privire ca bântuită de ceva. Mă dorești, domnule Larsen? Prințesa și bodyguardul. Ar fi o poveste frumoasă pentru amicii tăi.

Greșeala numărul doi.

— Ar fi bine să nu continui cu discuția asta acum, Majestatea Voastră, am spus încet. Și fii foarte, foarte atentă ce faci în continuare.

— De ce?

A mai făcut un pas spre mine, apoi încă unul, până când între noi mai erau doar câțiva centimetri.

— Nu mă tem de tine. Toți se tem, dar eu nu.

Și-a pus mâna pe pieptul meu.

Greșeala numărul trei.

Încă mai gâfâia de efort când am răsucit-o și am aplecat-o peste comoda din apropiere, cu o mână strângându-i bărbia și forțându-i capul înapoi, în timp ce cealaltă i se închidea în jurul gâtului. Penisul meu îi presa fundul, tare și furios.

Fusesem excitat toată seara. La naiba, eram excitat de doi ani. Din clipa în care Bridget von Ascheberg a intrat în viața mea, începusem numărătoarea inversă până la auto-distrugere, iar seara asta ar putea fi cea în care totul se duce naibii.

— Ar trebui să-ți fie frică, Prințesă. Știi de ce? am mârâit eu. Pentru că ai dreptate. Te vreau. Dar nu vreau să te sărut sau să fac

dragoste cu tine. Vreau să ți-o *trag*. Vreau să te pedepsesc pentru că te-ai răstit la mine și ai lăsat un alt bărbat să pună mâna pe tine. Vreau să-ți ridic rochia asta minusculă de pe tine și să mă înfig în tine atât de tare, încât să nu mai poți merge normal zile întregi. Îmi doresc toate aceste lucruri, chiar dacă nu le pot avea. Dar dacă nu încetezi să mă privești așa...

I-am strâns mai tare bărbia și gâtul. M-a privit în oglindă, cu buzele întredeschise și ochii întunecați.

— S-ar putea să trec la fapte oricum.

Erau cuvinte aspre, amare, parțial de poftă, parțial de furie. Voiam s-o sperii, dar Bridget numai speriată nu era. Părea *excitată*.

— Atunci fă-o, a spus ea.

Am înghețat, cu mâna încordată în jurul gâtului ei, în timp ce penisul amenința să-mi iasă prin pantaloni.

— Trage-mi-o așa cum tocmai ai promis!

15

RHYS

Auzind cum a spus *trage-mi-o*, cu gura ei așa de delicată și frumoasă...

A fost nevoie de toată bruma de autocontrol pe care o mai aveam ca să nu fac ce spusesem că voi face. Ce-mi *ceruse* ea să fac.

Și, deși nu-mi doream altceva decât să dau naibii orice grijă la o parte și să spun: s-o ia dracu' de treabă și să-i ofer exact ce ne doream amândoi, totuși nu am făcut-o. Bridget era încă beată. Poate că nu la fel de beată ca în urmă cu o jumătate de oră, dar suficient de amețită încât să nu gândească limpede.

Habar n-aveam dacă acum vorbea ea sau alcoolul din ea. La naiba, fusese gata să meargă acasă cu Vincent Hauz și îl ura!

— N-a fost o promisiune, Prințesă.

Am simțit că mi se înfig degetele în pielea ei.

— Mie așa mi s-a părut.

Dumnezeule! Tentația era îngrozitor de chinuitoare. Tot ce trebuia să fac era să întind mâna și...

Ce naiba e în capul tău, Larsen? a mârâit conștiința mea. E clienta ta, ca să nu mai spun că e o Prințesă, fir-ar! Pleacă naibii de lângă ea, să nu faci ceva ce-o să regreți chiar mai mult decât ce faci cum.

Nu conta că era clienta mea doar pentru încă două săptămâni. Încă era clienta mea și deja depășisem aproape orice graniță profesională în seara asta.

— Uite ce-am vrut să-ți spun, m-am răstit eu la ea pentru că nu știam pe cine eram mai supărat, pe ea sau pe mine. Te comporți de parcă n-ai fi tu însăți. Bridget pe care o cunosc nu i-ar cere bodyguardului ei să i-o tragă. Ce *naiba* se întâmplă cu tine?

S-a întunecat la față:

— Nu m-am angajat într-o relație serioasă, domnule Larsen. Ori mi-o tragi, ori găsesc pe altcineva s-o facă.

A scos un mic țipăt când am aplecat-o complet peste comodă, iar corpul ei ajunsese într-un unghi de nouăzeci de grade, cu obrazul lipit de mobila lemn.

M-am aplecat până am fost atât de aproape, încât îi auzeam fiecare gâfâit.

— Fă asta! i-am spus. Și vei fi responsabilă pentru moartea lentă și sângeroasă a unui om. Asta vrei?

Bridget și-a strâns pumnii.

— Tu nu vrei să mă atingi și nici nu lași pe nimeni altcineva să mă atingă. Deci spune-mi, ce naiba vrei, domnule Larsen?

Pe tine.

Frustrarea mea față de tot, față de întreaga viață, ajunsese în punctul culminant:

— Vreau să știu de ce te porți ca o adolescentă impulsivă, în loc să te porți ca o femeie în toată firea!

Bridget era cea mai echilibrată persoană pe care o cunoscusem vreodată. Cel puțin, așa fusese înainte.

— Pentru că e *ultima* șansă pe care o am! a strigat ea.

Niciodată, nici măcar o singură dată în cei doi ani de când lucram pentru ea, n-am auzit-o ridicând vocea și m-a șocat suficient încât să slăbesc strânsoarea și să mă trag înapoi. Mi-am luat

mâinile de pe ea și s-a ridicat cu fața înspre mine, cu pieptul înainte.

— Mai am doar o săptămână. O săptămână până...

Brusc, m-a cuprins groaza:

— Până când? am întrebat eu, simțind că mi se ridică fierea în gât. Ești bolnavă?

— Nu, a spus Bridget, întorcând privirea. Nu sunt bolnavă. Doar primesc singurul lucru la care visează majoritatea oamenilor.

Am simțit ușurare, dar imediat și o mare confuzie.

— Titlul de Prințesă Moștenitoare, a clarificat ea.

Apoi s-a prăbușit lipindu-se de comodă, cu chipul răvășit.

— Înainte să spui ceva, știu. Există multe alte probleme pe lumea asta. Sunt oameni care mor de foame, iar eu mă plâng că moștenesc tronul.

Confuzia mea s-a dublat.

— Dar Prințul Nikolai...

— Abdică. În favoarea iubirii, a zâmbit Bridget. A avut tupeul să se îndrăgostească de un om de rând și, pentru asta, trebuie să renunțe la dreptul de întâi născut la moșternirea tronului. Pentru că legea îi interzice monarhului din Eldorra să se căsătorească cu oricine nu este de sânge nobil.

Ah, pentru Dumnezeu! Ce, eram în secolul al XVII-lea?

— Ce porcărie!

Da, dar o porcărie pe care trebuie s-o respectăm. Inclusiv eu, acum că urmez la tron.

M-am strâmbat și am scos un mârâit la gândul că se va căsători cu un alt bărbat. Era irațional, dar niciuna dintre reacțiile mele nu era rațională când era vorba de ea. Bridget era în stare să șteargă orice urmă de logică și decență pe care le aveam.

A continuat, fără să țină seama de frământările mele.

— Palatul face anunțul oficial săptămâna viitoare. N-ar trebui să spun nimănui până atunci, de aceea am tăcut.

A înghițit în sec.

— După anunț, voi fi oficial moștenitoarea tronului, iar viața nu-mi va mai aparține după aceea. Tot ce fac și tot ce spun va reflecta instituția Coroanei și nu-mi pot dezamăgi familia sau țara.

A inspirat adânc.

— De aceea am luat-o razna puțin în ultima vreme. Vreau să mă bucur pentru ultima oară că sunt normală. Relativ vorbind.

Am tăcut, digerând bomba pe are mi-o dăduse.

Bridget, viitoarea Regină a Eldorrei. *La naiba!*

Avea dreptate că majoritatea femeilor ar fi dat orice să fie în locul ei. Dar Bridget era fata care odată fugise în toiul furtunii și dansase în ploaie. Care-și petrecea timpul liber făcând voluntariat la un adăpost de animale și prefera să stea acasă la televizor și să mănânce înghețată, decât să participe la o petrecere elegantă.

Pentru ea, nu era un vis să devină Regină; era cel mai rău coșmar al ei.

— Nu trebuia să fiu eu. Eu eram de rezervă, a clipit Bridget, cu ochii strălucitori de lacrimi nevărsate.

Am simțit că mi se strânge inima văzând-o astfel.

— Nu trebuia să fiu eu, repeta întruna.

I-am apucat bărbia și am tras ușor, până s-a uitat la mine.

— Ești o mulțime de lucruri, Prințesă. Încăpățânată, enervantă, o mare bătaie de cap, de cele mai multe ori. Dar pe cuvântul meu că nu ești de rezervă!

A râs timid.

— Cred că ăsta e cel mai frumos lucru pe care mi l-ai spus vreodată.

— Nu te obișnui cu complimentele.

Încă un râs timid, care s-a stins la fel de repede cum a venit.

— Ce o să mă fac? a șoptit Bridget. Nu sunt pregătită. Nu cred că voi fi pregătită vreodată.

— Ești Bridget von Ascheberg, am spus. O să fii pregătită.

Bridget excela în tot ce făcea, iar când avea să devină Regină, n-ar fi existat vreo excepție.

— Între timp...

Speram să nu regret ce aveam să spun.

— O să-ți trăiești viața așa cum îți dorești. Atâta timp cât nu e vorba de idiotul de Vincent-rahat-Hauz.

Dacă aveam să-l mai văd vreodată pe nenorocitul ăla, îi rupeam toate oasele, doar pentru că o atinsese și ocupase spațiu în gândurile ei. Nu merita niciun centimetru din ea.

Bridget s-a luminat puțin:

— Asta înseamnă că mi-o tragi tu?

Clar era încă beată.

Am gemut, conștient de erecția care nu-mi scăzuse deloc în tot acest timp.

— Nu, Prințesă. Nu e o idee bună.

S-a încruntat.

— Dar e pe lista mea de dorințe.

Ah, Dumnezeule! Aproape că îmi era frică să întreb, dar...

— Ai o listă de dorințe?

Bridget a dat din cap.

— Pentru perioada asta, înainte de a mă întoarce în Eldorra.

Și a început să-mi enumere dorințele pe degete:

— Unu, să merg într-un loc unde nimeni nu mă cunoaște și nimănui nu-i pasă cine sunt. Doi, să mănânc, să citesc și să fac plajă toată ziua, fără să mă gândesc la niciun eveniment de mai târziu sau că trebuie mă trezesc devreme a doua zi. Trei, să fac o activitate care implică multă adrenalină, pentru care bunicul o să țipe la mine mai târziu, cum ar fi bungee jumping. Și patru, să am un orgasm pe care să nu mi-l ofer singură.

I-au căzut umerii.

— A trecut ceva timp de la ultimul.

La naiba! Acum, imaginea mentală cu Bridget oferindu-și singură orgasm avea să mă bântuie pentru totdeauna.

M-am frecat cu mâinile pe față. Cum *naiba* am ajuns eu în această situație? Noaptea deraiase atât de departe de șine, încât nici măcar nu mai vedeam drumul.

— Probabil că prima dorință e imposibilă, a spus Bridget. Dar mă poți ajuta cu a patra.

Avea să realizeze ceva ce nici mama mea, nici armata nu reușiseră. Avea să mă omoare!

— Mergi la culcare, am spus cu o voce încordată. *Singură.* Ești beată și e târziu.

Bridget s-a uitat în jos, acolo unde excitarea evidentă îmi împungea pantalonii.

— Dar...

— Nu.

Trebuia să plec de acolo urgent.

— Niciun „dar"! Îmi vei mulțumi dimineață.

Până să mai protesteze ea, am plecat și m-am dus direct la baie, unde am făcut cel mai lung și mai rece duș din lume. Dar asta nu mi-a atenuat starea în care eram. Și nici pumnul meu strâns în jurul penisului, până când am ajuns la un orgasm complet nesatisfăcător.

Un singur lucru mi-ar fi putut alina frustrarea, dar îl refuzasem ca un idiot.

Am închis robinetul și m-am șters, resemnat cu o noapte de insomnie.

Între timp, ideea care îmi trecuse prin minte de când Bridget mi-a spus despre lista ei de dorințe nu voia să dispară. În schimb, mi se părea din ce în ce mai mult o idee *bună*.

Era o nebunie și poate periculos. Nu aveam timp să mă pregătesc și era împotriva tuturor instinctelor mele de antrenament și protecție.

Dar nu-mi puteam scoate din minte privirea tristă și cuvintele lui Bridget.

Vreau să mă bucur pentru ultima oară de faptul că sunt normală.

„O să regret asta", am mormăit eu când am ieșit din baie și am deschis laptopul.

Nu conta.

Pentru că oricât de mult îmi doream ca Bridget să fie în siguranță, îmi doream mai mult s-o văd fericită.

16

BRIDGET

Oare poți să mori de umilință?

Cu patruzeci și opt de ore în urmă, aș fi spus nu, dar acum, când luam micul-dejun alături de Rhys, m-am trezit ferm în fața unui mare *DA*. Mă gândeam că fie o să explodez de cât de roșie eram la fața, fie o să mă topesc într-o baltă de umilință, una din două.

— Mai vrei șuncă? a împins el farfuria spre mine.

Am scuturat din cap, neputând să mă uit la el.

Mă trezisem de dimineață cu o durere de cap puternică, o căldură excitantă între picioare și o amintire îngrozitor de clară a ceea ce făcusem — și spusesem — în noaptea precedentă.

Trage-mi-o așa cum ai promis.

Patru, să am un orgasm pe care să nu mi-l ofer singură. A trecut ceva timp de la ultimul.

M-am înecat cu pâinea prăjită și am avut o criză de tuse.

Rhys a ridicat din sprâncene.

— Ești bine?

Fusese calm toată dimineața, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat și nu eram sigură dacă să mă simt ușurată sau jignită.

— Da, am icnit.

Am luat paharul de apă și am dat pe gât jumate, până s-a domolit tusea.

— Ar trebui să mănânci mai mulți carbohidrați, a spus el blând. Ar putea să te ajute cu mahmureala.

— De unde știi că sunt mahmură?

— Ai băut cinci shoturi aseară și ai mai și amestecat băuturile. E destul de logic.

Faptul că el era conștient și recunoștea tot ce se întâmplase în noaptea trecută nu făcea decât să-mi intensifice jena. Mi-aș fi dorit să pot șterge toate evenimentele de după clubul Borgia din mințile noastre, ale *amândurora*.

Din moment ce nu puteam, am fost tentată să mă prefac că nu-mi amintesc ce s-a întâmplat, dar *îmi aminteam*, iar dacă nu abordam problema, m-ar fi bântuit pentru totdeauna.

— Ascultă. În legătură cu seara trecută... am început eu, forțându-mă să mă uit la Rhys. Eram beată și nu gândeam limpede și am spus lucruri pe care nu ar fi trebuit să le spun. Îmi pare rău dacă te-am făcut să te simți prost.

Am văzut pe fața lui Rhys ceva care aducea a dezamăgire, dar a dispărut imediat.

— Și eu la fel, a spus el. Suntem chit.

Nu vreau să te sărut sau să fac dragoste cu tine. Vreau să ți-o trag. Vreau să te pedepsesc pentru că te-ai răstit la mine și ai lăsat un alt bărbat să pună mâna pe tine. Vreau să-ți ridic rochia asta minusculă de pe tine și să mă înfig în tine atât de tare, încât să nu mai poți merge normal zile întregi!

Simțeam că izbucnesc în flăcări. M-am foit pe scaun, încercând să-mi atenuez tensiunea pe care o simțeam în clitoris, dar asta doar a înrăutățit lucrurile.

N-ar fi trebuit să spun lucrurile pe care le-am spus, dar asta nu însemna că nu vorbisem serios. Când Rhys m-a făcut să mă aplec peste comodă și și-a lipit penisul de mine...

Am înghițit restul de apă ca să răcoresc puțin căldura care-mi încinsese pielea.

— În acest caz, cel mai bine ar fi să ne prefacem că nu s-a întâmplat nimic aseară și să nu mai vorbim niciodată despre asta.

Chiar aveam nevoie de mai multă apă. Și de aer condiționat. Probabil și de o baie în gheață.

— Din partea mea e în regulă.

Rhys s-a rezemat de blat și și-a sprijinit o mână, în timp ce sorbea cafeaua din cana ținută în cealaltă mână. O mișcare obișnuită, de zi cu zi, care nu era menită să fie așa sexy.

— În afară de un singur lucru.

Ah, Doamne!

— Și care ar fi acela?

— Lista ta de dorințe.

Am simțit că mă sfredelește cu ochii aceia metalici.

— Chiar vrei să faci toate lucrurile alea înainte de a te întoarce în Eldorra?

Nu mă așteptam să spună asta.

Am răsuflat ușurată, dar apoi mi-am amintit de numărul patru de pe listă și m-am înroșit din nou.

— Da, dar majoritatea probabil că nu sunt posibile.

Era mai mult o listă cu fantezii decât una de dorințe. Știam asta chiar în momentul când o făceam, dar speranța moare ultima, cum se spune.

— Dacă ți-aș zice că sunt posibile?

Rhys și-a pus cana în chiuvetă și s-a întors spre mine.

— Să-mi trag una..., pe bune?

I-a înflorit un mic rânjet pe buze, iar eu am simțit furnicături pe piele. Rhys nu zâmbea des, dar când o făcea, era devastator.

— E o plăcere să te aud vorbind urât, Prințesă.

Trage-mi-o așa cum ai promis.

Cred că ne-a trecut prin minte aceeași amintire amândurora în același timp, pentru că zâmbetul i s-a stins și ochii i s-au încins, iar eu simțeam că mă scufund mai jos în scaun.

— Nu, nu-mi bat joc de tine, a spus el, cu vocea mai aspră decât o secundă în urmă. Pot să-ți îndeplinesc dorințele, dacă vrei.

La lumina zilei nu mai eram la fel de curajoasă ca să-l întreb dacă asta includea și numărul patru.

— De ce-ai face asta?

— E fapta mea bună pe anul ăsta.

Un non-răspuns tipic pentru Rhys, însă acum eram mai mult intrigată decât supărată.

— Bine, mă bag, am spus. La ce te gândești?

— Nu la ce, ci unde, a zâmbit Rhys din nou, văzându-mă atât de surprinsă. Mergem în Costa Rica.

17

BRIDGET

Două zile mai târziu, am aterizat în Costa Rica, așa cum promisese Rhys, și am mers cu mașina două ore de la aeroport până la un orășel de pe coasta Pacificului.

Mă uitam pe fereastră la peisajul luxuriant al țării, și simțeam că mi se învârte capul de cât de repede se mișcase totul. Nu-mi venea să cred că Rhys, domnul Siguranță și Securitate în persoană, fusese cel care sugerase o călătorie de ultim moment, dar nu mă plângeam. Nu mai vizitasem Costa Rica până acum, iar patru zile într-un paradis tropical păreau chiar un paradis.

Terminasem de împachetat lucrurile din casă și predasem cheile în acea dimineață. Tot ce mai trebuia să fac puteam face online. Eram, din toate punctele de vedere, liberă până ne întorceam la New York.

— Aici e, a spus Rhys, oprind în fața unei vile mari, cu două etaje. Dorința numărul unu.

Unu, să merg într-un loc unde nimeni nu mă cunoaște și nimănui nu-i pasă cine sunt.

Cu siguranță se aplica aici. Casa era amplasată sus, între dealuri și era singura reședință din jur. Cum oare găsise Rhys locul ăsta?

Am simțit o strângere în piept când ne-am luat valizele din portbagajul mașinii închiriate și ne-am îndreptat spre intrare.

— Cum ai făcut totul atât de repede?

Rhys nu m-ar lăsa niciodată să plec nicăieri fără să cerceteze totul înainte, iar acum trecuseră doar patruzeci și opt de ore de când spusesem despre lista mea. Pentru ca el să fi cercetat orașul, să fi rezervat avionul charter și vila, și să se ocupe de milioanele de detalii care veneau odată cu voiajul regal într-un timp atât de scurt...

— Am trișat puțin, a recunoscut el, descuind ușa din față. Un vechi prieten de-al meu din armată s-a mutat aici acum câțiva ani, și casa asta e a lui. El e plecat în vacanță acum și m-a lăsat să stau aici pentru câteva zile. Vin aici în fiecare an, deci cunosc bine orașul și oamenii. E sigur. Liniștit. Fără probleme.

— Exact ce am nevoie, am murmurat.

Am simțit că mi se strânge și mai tare ceva în piept.

Rhys mi-a făcut turul vilei. Pereții erau toți din sticlă, oferind o vedere superbă, de trei sute șaizeci de grade, cu dealurile din jur și Oceanului Pacific în depărtare. Totul era deschis, aerisit și făcut din piatră naturală și lemn, iar designul casei făcea să pară că se contopește cu împrejurimile, în loc să le domine. Dar ceea ce mi-a plăcut cel mai mult era piscina uriașă de pe terasa de la etaj. Dacă te uitai dintr-un anumit unghi, părea că apa vine direct din ocean.

Rhys, fiind Rhys, mi-a prezentat și toată configurația de securitate. Sticlă securizată anti-glonț peste tot, senzori de mișcare de ultimă generație, un buncăr la subsol, aprovizionat cu hrană pentru un an. Asta a fost tot ce am putut să procesez înainte să nu mai fiu atentă.

Am apreciat măsurile de securitate, dar nu aveam nevoie de o defalcare detaliată a mărcii și modelului camerelor de securitate. Voiam doar să mănânc și să înot.

— Amintește-mi să-i trimit prietenului tău mulțumiri, am spus. Locul ăsta e incredibil.

— Îi place să se dea mare, de obicei, lăsându-i pe prietenii lui să stea aici, a spus Rhys sec. Dar o să-i transmit mulțumiri.

Era deja aproape ora două, așa că primul lucru pe care l-am făcut după ce am terminat turul a fost să ne schimbăm și să mergem în oraș să luăm prânzul. Orașul se afla la douăzeci de minute cu mașina de vilă și, potrivit lui Rhys, avea mai puțin de o mie de locuitori. Nici măcar unul dintre ei nu părea să știe sau să-i pese cine sunt.

Dorința numărul unu.

Am mâncat la un restaurant mic, de familie, a cărui proprietăreasă, o femeie în vârstă cu fața rotundă, pe nume Luciana, s-a luminat la față când l-a văzut pe Rhys. L-a sufocat cu sărutări și abia apoi m-a îmbrățișat și pe mine.

— *Ay, que bonita!* a exclamat ea, privindu-mă. *Rhys, es tu novia? Ce frumoasă e! Rhys, e iubita ta?*

— *Nu*, am spus amândoi în același timp.

Ne-am uitat unul la altul, iar el a lămurit situația:

— *Solo somos amigos. Suntem doar prieteni.*

— Ah! și-a exprimat Luciana dezamăgirea. Într-o bună zi, o să aduci o prietenă, a spus ea. Poate vei fi tu, a adăugat spre mine și mi-a făcut cu ochiul.

Apoi ne-a condus la o masă.

Am roșit, dar am dat vina pe căldură.

În loc să comand din meniu, Rhys mi-a spus să am încredere în Luciana și m-am bucurat că am făcut asta, atunci când a venit mâncarea, douăzeci de minute mai târziu. *Olla de carne, arroz con pollo, plátanos maduros*... toate atât de delicioase, încât îmi venea să-i cer rețetele Lucianei, dacă aș fi avut vreo abilitate în bucătărie, în afară de a face omletă și cafea.

— E incredibil, am spus după ce am înghițit o gură de pui și orez.

— Luci face cea mai bună mâncare din oraș.

— Da, dar nu asta am vrut să spun. Mă refeream la *asta*.

Am făcut un semn arătând spre împrejurimi.

— Călătoria, totul. Nu era nevoie să faci asta.

Mai ales că Rhys plătea totul din buzunar. Bănuiam că prietenul lui l-a lăsat să împrumute vila gratis, dar zborul, închirierea mașinii... toate costau bani frumoşi. Mă oferisem să-i dau banii, dar îmi răspunsese cu o privire atât de întunecată, încât n-am mai adus vorba de asta.

— Consideră-l cadoul meu de rămas-bun, a spuse Rhys, fără să ridice privirea din farfurie. Doi ani. M-am gândit că e binevenită călătoria asta.

Puiul, care fusese atât de delicios cu o secundă înainte, s-a transformat în cenușă în gura mea.

Așa e. Aproape uitasem. Rhys mai avea doar două săptămâni ca bodyguard al meu.

Mi-am înfipt cuțitul în mâncare. Îmi dispăruse apetitul.

— Ai deja un client nou? am întrebat ca din întâmplare.

Oricine ar fi fost, îl uram deja pentru că urma să înceapă o relație cu Rhys, nu ca mine, care încheiam relația cu el.

Rhys s-a scărpinat la ceafă.

— Iau o mică pauză. Poate mă întorc în Costa Rica sau mă duc puțin în Africa de Sud.

— Ah! mi-am înfipt și și mai sălbatic cuțitul în pui. Sună bine.

Super! El avea să joace rolul călătorului prin lume, în timp ce pe mine mă așteptau lecțiile de regină la palat. Poate că va întâlni o fată frumoasă din Costa Rica sau din Africa de Sud și-și vor petrece zilele făcând surf și sex...

Încetează!

— Dar tu? a întrebat Rhys, pe un ton la fel de relaxat. Știi cine este noua ta gardă de corp?

Am scuturat din cap.

— L-am cerut pe Booth, dar el este deja repartizat altcuiva.

— Amuzant. M-am gândit că vor fi mai îngăduitori, având în vedere că ești Prințesa Moștenitoare.

Rhys își tăia și el puiul cu puțin mai multă forță decât era necesar.

— Nu sunt încă Prințesă Moștenitoare. Oricum, hai să vorbim despre altceva.

Conversația asta mă deprima.

— Ce lucruri distractive sunt de făcut pe aici?

Nu multe, a fost răspunsul. După prânz, Rhys și cu mine ne-am plimbat prin oraș, de unde am luat câteva suveniruri pentru prietenele mele. Am vizitat o galerie de artă a unor artiști locali, am luat o pauză la o cafenea, unde am băut cea mai bună cafea din viața mea, și am făcut cumpărături la piața fermierilor.

A fost o zi simplă, obișnuită și plină de activități normale.

A fost perfect.

Când ne-am întors la vilă, eram gata să mă culc, dar Rhys m-a oprit înainte să mă bag în pat.

— Dacă poți să mai stai trează încă puțin, trebuie să vezi ceva.

Curiozitatea a câștigat în fața epuizării.

— Ar fi bine să fie ceva impresionant.

L-am urmat pe terasă și m-am cufundat într-unul dintre scaunele de răchită de lângă piscină, unde mi-am înăbușit un căscat.

— Devin foarte irascibilă dacă nu dorm suficient.

— Crede-mă, știu, a rânjit Rhys. Totuși, e frumos din partea ta că recunoști.

A stins toate luminile, inclusiv reflectoarele de exterior.

— Ce faci?

El nu stingea *niciodată* toate luminile până în momentul când mergea la culcare.

S-a așezat lângă mine și am zărit o străfulgerare a dinților în întuneric. Apoi a ridicat bărbia în sus.

— Uită-te în sus, Prințesă!

M-am uitat. Și am icnit.

Mii și mii de stele împrăștiate pe cerul de deasupra noastră, atât de numeroase și de dens aranjate, încât semănau mai mult cu o pictură, decât cu ceva real.

Calea Lactee se vedea chiar deasupra noastră, în toată splendoarea, lungă și strălucitoare.

Nu-mi trecuse prin minte că am putea s-o vedem atât de clar aici, dar avea sens. Eram sus pe dealuri, la kilometri depărtare de cel mai apropiat oraș mare. Nu era nimeni și nimic în jur, în afară de noi, cerul și noaptea.

— M-am gândit că ți-ar plăcea, a spus Rhys. Nu vezi așa ceva la New York sau Athenberg.

— Nu. Nu vezi, am spus, și mi-am simțit inima cuprinsă de emoție. Ai avut dreptate. Îmi place. Merită să stau peste ora mea de culcare și să devin irascibilă.

A scos un chicotul ușor, pe care l-am simțit până în măruntaie, încălzindu-mă din interior.

Am mai stat afară încă o oră, doar privind cerul și lăsând să ne pătrundă toată această frumusețe.

Îmi plăcea să cred că părinții mei sunt acolo sus, veghind asupra mea.

Mă întrebam dacă am ajuns așa cum au sperat ei și dacă sunt mândri de mine. Mă întrebam ce vor spune despre abdicarea lui Nikolai și dacă mama știa că eu sunt cea care ar fi trebuit să moară în ziua aceea în spital, și nu ea.

Ea ar fi trebuit să fie regină, nu eu.

Cel puțin ea și tatăl meu erau împreună. Fuseseră unul dintre cuplurile norocoase, care au pornit la drum printr-o căsătorie aranjată și au ajuns să se îndrăgostească unul de celălalt. Tata n-a mai fost niciodată la fel după moartea mamei, cel puțin așa mi-a spus toată lumea. Eu eram prea mică pe-atunci ca să-mi amintesc.

M-am întrebat uneori dacă nu cumva a pierdut controlul mașinii intenționat, ca să i se alăture mamei mai devreme.

Am întors capul și m-am uitat la Rhys. Mi se adaptaseră ochii la întuneric suficient încât să pot distinge conturul nasului și curba fermă a buzelor.

— Ai fost vreodată îndrăgostit? am întrebat, parțial pentru că îmi doream cu adevărat să aflu, și parțial pentru că voiam să-mi scot din cap gândurile morbide.

— Nu.

— Serios? Niciodată?

— Nu, a zis Rhys din nou, ridicând o sprânceană. Ești surprinsă?

— Puțin. Ești bătrân. Ar fi trebuit să fi fost îndrăgostit de cel puțin trei ori până acum.

Era cu zece ani mai mare decât mine, adică nu era deloc atât de bătrân, dar îmi plăcea să-l tachinez când aveam ocazia.

Un sunet profund și bogat a umplut aerul și mi-am dat seama șocată că Rhys *râdea*. Cel mai profund, mai tare și mai real râs pe care l-am scos de la el până acum.

Era frumos.

— O iubire pentru fiecare deceniu de viață, a spus Rhys, când s-a oprit din râs. După calculul ăsta, ar fi trebuit să fi fost și tu îndrăgostită de două ori până acum.

I-am simțit prin întuneric intensitatea privirii.

— Deci, spune-mi, Prințesă: ai fost vreodată îndrăgostită?

— Nu.

Mi-am concentrat din nou atenția către stele.

— Dar sper să fiu într-o zi.

18

BRIDGET

Am petrecut patru zile perfecte în Costa Rica.

M-am trezit târziu, m-am culcat târziu și tot ce am făcut a fost să mănânc, să fac plajă și să citesc un roman de dragoste pe care l-am luat de la aeroport. *Dorința numărul doi.*

În cea de-a treia zi, Rhys a condus două ore până la Monteverde, la o tiroliană. A spus că era cea mai bună companie din zonă și că s-a dat și el cu tiroliana la ei de mai multe ori.

Totuși, avea chipul încordat de tensiune când mă pregăteam să cobor cea mai lungă tiroliană. Până acum parcursesem doar traseele mai scurte și erau distractive, dar eram pregătită pentru *mai mult.*

Cel pe care urma să ajung se întindea sus, deasupra pădurii, atât de mult, încât nici nu-i vedeam măcar celălalt capăt. Simțeam că-n stomac i se răsucea un amestec de emoție și tulburare.

— Mai verific-o o dată, a spus Rhys, după ce ghidul nostru spusese deja că totul e în ordine.

N-a ripostat nimeni. Rhys l-a pus pe ghid să-mi verifice hamul de trei ori înainte de a coborî pe fiecare traseu și era în zadar să riposteze.

— Dacă rămâi blocată pe traseu, nu te panica, a spus Rhys după ce ghidul a încuviințat — din nou. Venim după tine.

— Vrea să spună că *eu* voi veni, a glumit ghidul. Dar da, vom veni după tine. Nu-ți face griji, domnișoară.

— Nu mă gândisem până acum că e posibil să rămân blocată, așa că mulțumesc pentru asta, am spus ironic.

Expresia severă de pe chipul lui Rhys nu s-a schimbat deloc, dar toate gândurile despre felul lui morocănos au dispărut când am ajuns în poziția de pornire. Ghidul m-a împins și, *în cele din urmă*, am zburat pe sârmă. Vântul îmi trecea prin păr și nu mă puteam abține să zâmbesc larg.

Tiroliana arăta înfricoșător de jos, de pe pământ, dar odată ce eram în aer era senzațional.

Am închis ochii, bucurându-mă de vânt și de senzația de a fi *departe* de toate. Fără griji, fără responsabilități, doar eu și natura.

Când am ajuns la următoarea platformă din vârful copacului, încă eram euforică de la tiroliană și nu m-am putut abține să-l tachinez din nou pe Rhys, când a aterizat la scurt timp după mine.

— Vezi? Sunt bine, am spus. N-a fost nevoie să aduni bucăți din mine de pe jos.

Nu i s-a părut deloc amuzant, dar nu-mi păsa.

Dorința numărul trei, bifată.

Cu toată supra-protecția lui, Rhys *era* mai relaxat aici. Nu pe deplin relaxat, de ținut cont, dar renunțase la ținutele negre în favoarea unor pantaloni scurți și — surpriza surprizelor! — tricouri *albe*, și a fost de acord cu majoritatea activităților pe care am vrut să le fac, cu o rezistență minimă, inclusiv cu parasailing și un tur cu ATV-ul.

Singurul lucru pe care a refuzat să-l facă, totuși, a fost să intre în piscină cu mine și, în ultima noastră noapte, am făcut un ultim efort de a-l face să se răzgândească.

— Nu am auzit niciodată de un pușcaș marin care să nu înoate, i-am spus, ieșind pe terasă, unde el desena în caietul de schițe.

Nu-mi arătase încă niciuna dintre schițele lui și nu i-am cerut asta. Arta era ceva profund personal și nu voiam să-l oblig să-mi arate ceva, dacă nu voia.

— Haide! Este ultima noastră zi aici și nu ai profitat de asta nici măcar o dată, am arătat spre piscina lucitoare.

— E doar o piscină, Prințesă, a spus fără să-și ridice privirea din caiet. Am mai fost în piscine.

— Dovedește-o.

N-a răspuns.

— Bine. Atunci, o să înot singură din nou.

Am lăsat să-mi cadă de pe umeri materialul alb, subțire, apoi am trecut pe lângă Rhys spre apă.

Poate că am mers mai încet decât în mod obișnuit și mi-am și legănat șoldurile un pic mai mult.

Poate că, de asemenea, purtam cel mai mic și mai scandalos bikini. În fond și la urma urmei, mai aveam de bifat o dorință din listă.

Eram beată când i-am spus lui Rhys despre lista mea de dorințe, dar acum eram trează și tot voiam să mă ajute să-mi îndeplinesc dorința numărul patru.

Eu eram atrasă de el; el era atras de mine. Era extrem de evident, judecând după ce se întâmplase în camera mea, când ne-am întors de la Borgia. N-avea să-mi mai fie bodyguard pentru mult timp și nimeni n-avea să știe nimic.

O partidă sălbatică și pasională cu bodyguardul meu sexy, înainte să-mi asum datoria vieții. Ceream atât de mult?

Am intrat în piscină și am zâmbit, când am simțit căldura privirii lui Rhys pe pielea mea, dar nu m-am întors până nu am ajuns la marginea îndepărtată a piscinei. Când m-am uitat la el, Rhys era din nou aplecat peste caietul de schițe, dar în umerii lui se simțea o tensiune care nu era acolo mai devreme.

— Ești sigur că nu vrei să vii? l-am tachinat. Apa e minunată.

— Sunt bine, a zis el scurt.

Am oftat și am renunțat... pentru moment.

În timp ce el desena, eu înotam în jurul piscinei, delectându-mă cu senzația minunată a apei pe piele și cu soarele pe spate.

Când am luat, în sfârșit, o pauză, soarele ajunsese aproape la apus, iar căldura „orei de aur" arunca o strălucire cețoasă, de vis, asupra împrejurimilor.

— Ultima șansă, domnule Larsen, i-am spus în timp ce-mi dădeam părul pe spate și clipeam să-mi iasă apa din ochi. Înoată acum sau abține-te pentru totdeauna.

Era o aluzie siropoasă, dar buzele lui s-au arcuit într-un ușor zâmbet, și imediat au redevenit o linie aspră.

— O să încetezi să mă deranjezi dacă spun nu?

Am rânjit:

— Probabil că nu.

Mi-a sărit inima din piept când și-a închis caietul, l-a pus pe masă și s-a ridicat.

Nu mă așteptam să cedeze.

Rhys a mers spre piscină, și-a tras tricoul peste cap, iar eu am simțit că nu mai pot să respir.

Umeri lați, mușchi perfect sculptați, abdomen tare, plin de pătrățele de puteai să razi brânză pe el. Perfecțiune masculină absolută!

Îl devoram din priviri, iar pântecul mi s-a tensionat. Tatuajele i se răsuceau pe piept, pe bicepși, pe o parte a abdomenului, și o tăietură în V adâncă, cu vârful în jos, spre locul în care — judecând după ceea ce simțisem când mă aplecase peste comoda din camera mea — era foarte dotat, impresionant chiar.

Rhys a intrat în apă și a înotat spre mine, trupul lui mare și puternic tăind lichidul albastru, grațios ca un delfin. A venit lângă mine, iar o șuviță udă de păr întunecat i-a căzut peste ochi. Am rezistat tentației să i-o îndepărtez de pe față.

— Poftim. Sunt în piscină. Ești fericită?

— Da. Ar trebui să stai mai des la bustul gol.

Rhys a ridicat sprâncenele, iar eu am simțit că-mi iau foc obrajii. Apoi m-am corectat repede:

— Pari mai relaxat așa. Mai puțin intimidant.

— Prințesă, este datoria mea să fiu intimidant.

Dacă n-aș mai auzi niciodată cuvintele *este datoria mea*, ce bine-ar fi!

— Știi ce vreau să spun, am mormăit eu. Ești mereu atât de încordat!

A ridicat din umeri.

— Asta se întâmplă atunci când ai SSPT-C.

SSPT-C — sindrom de stres post-traumatic complex. Am căutat după ce mi-a spus el că suferă de asta. Simptomele includeau hipervigilență, faptul că e permanent în alertă în fața oricăror amenințări. Spre deosebire de SSPT-ul obișnuit, care era provocat de un eveniment traumatic singular, SSPT-ul complex provenea dintr-o traumă de lungă durată, care continua luni sau chiar ani.

Mi s-a strâns inima gândindu-mă la traumele prin care trebuie să fi trecut ca să fie diagnosticat cu această afecțiune.

— Arta ajută?

— Oarecum, a spus Rhys, fără nicio expresie pe chip. Dar nu am reușit să mai desenez nimic luni de zile, a adăugat, făcând un semn cu bărbia către masă: Doar mă prosteam. Să văd ce pot să fac.

— Când reușești, vreau să văd. Îmi place o schiță frumoasă a unei alarme de securitate, am glumit, dar imediat mi-am amintit că mai aveam doar o săptămână împreună.

Zâmbetul mi-a dispărut.

Rhys m-a urmărit îndeaproape.

— Dacă vrei...

Voiam o mulțime de lucruri, dar niciunul nu avea legătură cu arta.

— Pot să-ți spun ceva, domnule Larsen?

Și-a înclinat capul.

— O să-mi fie dor de tine.

A rămas nemișcat, atât de nemișcat, încât am crezut că nu m-a auzit. Apoi, cu o voce neobișnuit, dureros de blândă, a spus:

— Și mie o să-mi fie dor de tine, Prințesă.

Atunci nu pleca. Trebuia să existe o modalitate ca el să rămână! Nu făcea parte din Garda Regală, dar era alături de mine de doi ani. Nu vedeam de ce ar trebui să schimb gărzile doar pentru că mă întorceam în Eldorra.

Cu excepția, desigur, a faptului că Rhys va trebui să se mute cu mine în Eldorra. Într-devăr, fusese alături de mine în tot acest timp, dar era o diferență între protecția locuinței în SUA și mutarea într-o altă țară, pentru o perioadă nedeterminată. În plus, deja demisionase.

Chiar dacă aș convinge Palatul să-i prelungească contractul, ar fi oare dispus să accepte oferta?

Mi-a fost prea frică să întreb, de teamă că va refuza, dar timpul trecea.

N-am apucat să deschid subiectul pentru că în depărtare s-a auzit un zgomot puternic, iar Rhys s-a întors brusc și a văzut artificii explodând pe cer.

S-a relaxat. Dar eu nu, pentru că în sfârșit am înțeles de ce nu și-a scos niciodată tricoul în preajma mea până acum.

Avea spatele — spatele ăla al lui puternic și frumos — acoperit de cicatrici. Îi tăiau pielea în crestături furioase, aproape albe, presărate cu câteva semne rotunde care eram sigură că sunt cicatrici provocate de arsuri de țigară.

Judecând după felul în care și-a încordat umerii, probabil că și-a dat seama de greșeală, dar nu și-a mai ascuns spatele. N-avea niciun sens. Le văzusem deja și amândoi știam asta.

— Ce s-a întâmplat? am șoptit.

A urmat o tăcere lungă, iar apoi a răspuns:

— Mamei mele îi plăcea cureaua, a spus el rece.

Am tras aer în piept și am simțit că mi se întoarce stomacul de greață. *Mama lui* i-a făcut asta?

— Și nimeni n-a spus și n-a făcut nimic? Profesorii, vecinii?

Nu-mi puteam imagina că abuzul la acest nivel putea trece neobservat.

Rhys a ridicat din umeri.

— De unde vin eu, erau o mulțime de copii cu situații proaste acasă. Unii dintre ei o duceau mult mai rău decât mine. Un copil care era „disciplinat" nu stârnea întrebări celor din jur.

Îmi venea să plâng la gândul că tânărul Rhys fusese atât de singur, nimic mai mult decât o statistică pentru cei care ar fi trebuit să aibă grijă de el.

Nu uram prea mulți oameni, dar dintr-odată i-am urât pe toți cei care știuseră sau bănuiseră prin ce trecuse el și nu făcuseră nimic în privința asta.

— De ce-ar face asta?

Mi-am trecut degetele peste spatele lui, atât de ușor, încât abia dacă îl atingeam. Mușchii i s-au strâns sub degetele mele, dar nu s-a tras înapoi.

— Hai să-ți spun o poveste, a zis. E vorba despre o tânără frumoasă, care a crescut într-un oraș mic și de rahat, de unde visase mereu să evadeze. Într-o zi, a întâlnit un bărbat care se afla în oraș cu afaceri, vreme de câteva luni. Era frumos. Fermecător. A promis că o s-o ia cu el când pleacă, iar ea l-a crezut. Ea s-a îndrăgostit și au avut o aventură pasională. Dar apoi, a rămas însărcinată. Și când i-a spus bărbatului ăstuia, care pretindea că o iubește, el s-a înfuriat și a acuzat-o că încearcă să-l prindă în capcană. A doua zi, plecase. Pur și simplu! Nici urmă de el, și s-a dovedit că până și numele pe care i-l spusese era fals. Era singură, însărcinată și săracă lipită. Fără prieteni și părinți care să o ajute. A păstrat copilul, poate din speranța că bărbatul o să se întoarcă după ei într-o

zi, dar nu s-a întors niciodată. Și-a căutat alinarea în droguri și alcool și s-a schimbat. A devenit mai rea, mai dură. L-a învinovățit pe copil că i-a distrus șansa la fericire și și-a vărsat furia și frustrarea asupra lui. De obicei, cu o curea.

În timp ce vorbea, cu vocea atât de joasă, încât abia îl auzeam, am pus informațiile cap la cap. De ce Rhys refuza să bea, de ce vorbea rar despre familia lui și despre copilărie, despre SSPT-C... Poate că acest sindrom era rezultatul copilăriei la fel de mult ca și al serviciului militar.

O mică parte din mine empatiza cu mama lui și cu durerea prin care trebuie să fi trecut, dar nicio durere, oricât de mare, nu justifica răzbunarea pe un copil nevinovat!

— Nu a fost vina băiatului, am spus.

O lacrimă mi-a alunecat pe obraz până s-o opresc.

— Sper că știe asta.

— Știe, a zis Rhys.

Mi-a șters ușor lacrima cu degetul mare.

— Nu plânge pentru el, Prințesă. E bine.

Nu știu de ce, dar asta m-a făcut să plâng și mai tare. Era prima dată când plângeam în fața cuiva de când a murit tata și mi-ar fi fost rușine, dacă nu aș fi fost atât de sfâșiată de durere.

— Shhh! mi-a șters o altă lacrimă, cu sprâncenele încruntate. Nu trebuia să-ți spun. Nu e cel mai bun mod de a încheia o vacanță.

— Nu. Mă bucur că mi-ai povestit.

I-am acoperit mâna cu a mea și nu a apucat să și-o tragă.

— Îți mulțumesc că mi-ai spus asta. Înseamnă mult!

Era cel mai sensibil și sincer moment din partea lui Rhys, de când ne cunoșteam, și nu l-am lăsat să treacă neapreciat.

— E doar o poveste, a spus el simplu, dar ochii lui erau cuprinși de o furtună de emoții.

— Nu există *doar* o poveste. Toate poveștile sunt importante. Inclusiv a ta.

Mai ales a ta.

I-am eliberat mâna și am înotat în spatele lui, unde mi-am trecut din nou degetele peste pielea lui, apoi am depus cel mai delicat și mai blând sărut pe una dintre cicatrici.

— Este în regulă? am șoptit.

I s-au încordat toți mușchii, atât de tare, încât au vibrat sub atingerea mea, dar el a răspuns cu un semn timid din cap.

Am sărutat altă cicatrice. Apoi încă una.

Era liniște deplină în jurul nostru, se auzeau doar respirațiile neregulate ale lui Rhys și vuietul slab al oceanului în depărtare.

M-am oprit din suspinat, dar încă mă durea inima pentru el. Pentru noi. Pentru tot ceea ce nu puteam să fim niciodată, pentru că trăiam în lumea în care trăiam.

Dar acum, nu mai exista nimic în jurul nostru, iar ziua de mâine nu venise încă.

Ultima șansă.

— Sărută-mă, am zis încetișor.

Am simțit că tot trupul lui e străbătut de un fior.

— Prințesă...

Vocea lui a sunat grav și dur. Era profund îndurerat.

— Nu putem. Ești clienta mea.

— Nu aici.

Mi-am pus brațele în jurul lui și i-am pus o mână pe piept, unde inima îi bătea cu putere sub atingerea mea.

— Aici, eu sunt doar eu, iar tu ești doar tu. Dorința numărul patru, domnule Larsen. Îți amintești?

— Nu știi ce-mi ceri.

— Ba da. Nu sunt beată, ca în noaptea când ne-am întors din Clubul Borgia. Știu exact ce fac.

Mi-am ținut respirația, apoi am continuat:

— Întrebarea e, tu știi ce-ți cer?

Nu-i vedeam faţa, dar vedeam războiul care se dezlănţuise înlăuntrul său.

Mă voia. Ştiam asta. Dar nu ştiam dacă era suficient.

Apa se ondula în jurul nostru. Alte artificii explodau în depărtare. Şi totuşi, Rhys nu-mi răspundea.

Tocmai când credeam că o să mă respingă și să o plece, a înjurat încet, s-a întors şi m-a tras înspre el. Abia dacă am apucat să inspir repede, şi am simţit mâna lui care-mi prindea părul și-mi astupa gura cu a lui.

19

RHYS

Bridget von Ascheberg de Eldorra însemna sfârşitul meu. Ştiusem asta din clipa în care o văzusem pentru prima oară, iar predicția mea se derula în timp real acum, când o devoram, practic.

S-a zis cu toată stăpânirea mea de sine, cu tot profesionalismul meu și cu orice sentiment de autoconservare avusesem. Nimic din toate astea nu a mai contat, când am văzut cât de dulce e sau când am simțit cât de perfect se potriveau curbele ei în palmele mele, ca și cum ar fi fost făcută pentru mine.

Doi ani de așteptare și dorință. Și totul a dus la asta, și era chiar mai bine decât mi-am imaginat.

Brațele lui Bridget în jurul gâtului meu, corpul ei flexibil lipit de al meu. Avea gust de mentă și zahăr și, în acel moment, a devenit gustul meu preferat de pe pământ.

Am împins-o în marginea piscinei ținând-o în continuare strâns de păr, iar gura mea nu-i dădea drumul gurii ei deloc, în tot acest timp.

Nu era un sărut dulce. Era greu, solicitant şi posesiv, născut din anii de frustrare şi tensiune acumulată, dar Bridget mi se potrivea centimetru cu centimetru. M-a tras şi ea de păr, iar limba ei s-a împletit cu a mea, şi gemetele ei îmi dădeau impulsuri direct înspre penis.

— Asta vrei?

I-am ciupit sfârcul prin sutienul costumului de baie.

Al naibii costum de baie! Aproape că-mi ieșiseră ochii din orbite când trecuse mai devreme pe lângă mine în costumul ăla minuscul al ei, și m-am bucurat că nu l-a purtat niciodată la plajă. Dacă l-ar fi purtat acolo, ar fi trebuit să-i omor pe toți nenorociții care s-ar fi uitat la ea, și prefer să fac alte lucruri în vacanță... cum ar fi, să-mi folosesc fiecare minut explorând la milimetru corpul ei perfect.

— Hmm?

— Da, s-a arcuit Bridget sub atingerea mea. Încă, mai mult, te rog!

Am gemut. Categoric, ăsta va însemna sfârșitul pentru mine!

Am sărutat-o din nou apăsat, apoi i-am ridicat picioarele în jurul taliei mele, am scos-o din piscină și am urcat scările spre camera ei. Pentru ce aveam în minte, aveam nevoie de mai mult decât de marginea piscinei.

Am așezat-o pe pat, nevenindu-mi să cred cât de frumoasă era. Părul ud, pielea strălucitoare, fața înroșită de excitare.

Nu voiam altceva decât să mă îngrop în ea atât de adânc, încât să nu mă uite niciodată. Dar chiar și așa, înnebunit de dorință, știam că nu era posibil.

Dacă am întrece acea limită, nu i-aș mai da drumul niciodată și ne-ar distruge pe amândoi. Nu-mi păsa de mine. Eram deja distrus.

Dar Bridget? Merita mai mult decât pe mine.

Merita totul pe lume.

— Dorința numărul patru. Două reguli, am zis și a simțit că vorbesc mai aspru. Unu: dacă facem asta, rămâne aici. În camera asta, în noaptea asta. Nu mai vorbim niciodată despre asta. Ai înțeles?

Era ceva greu, dar trebuia spus — pentru amândoi. Altfel, m-aș putea pierde prea ușor în fantezia a ceea ce ar putea fi, iar asta era mai periculos decât orice prădător sau dușman.

Bridget a aprobat din cap.
— Doi: nu ne-o tragem.
I-am citit confuzia pe chip.
— Dar ai spus...
— Există și alte moduri de a face pe cineva să aibă orgasm, Prințesă.
I-am prins sânul în palmă și mi-am trecut degetul mare peste sfârcul ei, apoi m-am retras puțin.
— Acum, fii fată bună și scoate-ți costumul de baie pentru mine.
Un mic fior i-a răscolit corpul, dar a îngenuncheat pe pat și a făcut ce i-am cerut, dezlegându-și mai întâi partea de sus a costumului de baie, apoi partea de jos, cu o încetineală agonizantă.
Doamne sfinte! Nu eram un om religios, dar dacă a existat vreodată un moment să cred în Dumnezeu, acesta era acum.
Din moment ce nu puteam s-o ating cu mâinile — cel puțin, nu încă — o mângâiam cu privirea. Îndrăzneț și aspru, privirea mea retrăgându-se de la sânii ei plini și fermi, la păsărica dulce, care deja strălucea de umezeală.
— Mângâie-te, i-am cerut. Vreau să văd ce ai făcut în toate nopțile alea când erai singură în camera ta.
O dungă roșiatică i-a apărut pe piele, de sus până jos, transformând fildeșul în trandafir, și îmi venea să iau această cale cu limba. S-o însemn cu dinții și atingerea mea. Să proclam lumii cui îi aparține, cui *ar trebui* să aparțină.
Mie.
Mi-am încleștat pumnii pe lângă mine.
În ciuda faptului că obrajii îi luau foc, Bridget nu-și lua ochii de la mine în timp ce își dezmierda sânii, strângându-și și ciupindu-și sfârcurile, iar apoi o mână i s-a dus ușor în jos, alunecând între picioare.
Curând, a început să geamă de plăcere, deschizând și închizând gura, iar respirația i-a devenit superficială, în timp ce își freca clitorisul și își băga și își scotea degetele din ea.

Între timp, ochii mei o devorau așa cum sfâșâie un leu dintr-o gazelă. Feroce. Vorace. Distructiv.

Penisul îmi era atât de tare, încât mă durea, dar nu l-am atins. *Nu încă.*

— Te gândești la mine, Prințesă? am întrebat blând. Hmm? Te gândești cât de mult ai vrea să te țintuiesc de pat și să mă afund cu limba-n tine până îți dai drumul pe fața mea?

Bridget a scâncit, iar degetele ei au început să se miște mai repede, auzindu-mă. Era încă în genunchi și coapsele îi fremătau puternic.

— Mmm... Poate.

— Răspunde cu da sau nu. *Spune-mi*, am mârâit. La cine te gândești când îți bagi degetele în păsărica ta strâmtă?

Pe Bridget au trecut-o toți fiorii și și-a lăsat capul pe spate, închizând ochii.

— La tine.

— Ce-ți fac?

A gemut.

M-am dus în pat, m-am apropiat de ea și i-am prins bărbia într-o mână, forțând-o să-mi întâlnească din nou privirea.

— Ce. Îți. Fac?

— Mi-o tragi.

Eram destul de aproape cât să-i simt mirosul de excitare și să aud sunetele alunecoase ale degetelor ei intrând și ieșind din ea.

— Te văd în oglindă cum mi-o tragi pe la spate, cum mă tragi de păr și cum mă umpli cu penisul tău.

La naiba! Nu-mi mai dădusem drumul în pantaloni din primul an de liceu, dar acum eram extrem de aproape.

— Ai o gură murdară pentru o Prințesă.

I-am prins încheietura cu cealaltă mână, forțând-o să se oprească. Bridget a scâncit în semn de protest, dar nu mi-am eliberat strânsoarea.

Îmi dădeam seama că era gata să aibă orgasm, dar în seara asta, toate orgasmele ei îmi aparţineau mie.

Am împins-o pe pat şi i-am prins încheieturile deasupra capului, legându-i-le cu dibăcie cu şnururile sutienului de la costumul de baie.

— Ce faci? a întrebat, cu un amestec de tremur şi aşteptare pe chip.

— Mă asigur că am suficient timp pentru tine, Prinţesă. Acum, întinde-te pe spate și lasă-mă să-ţi îndeplinesc ultima dorinţă de pe listă.

I-am prins gura într-un sărut, apoi am coborât spre gât. După care, spre claviculă, umeri. Când am ajuns la sâni, i-am lins şi supt sfârcurile până când a început să scâncească şi a încercat să scape din legăturile improvizate, dar nodul era prea strâns.

Una dintre cele mai utile abilităţi pe care le-am învăţat în marină — să fac un nod bun.

Am tras uşor de sfârcul ei cu dinţii, în timp ce mi-am introdus un deget în ea, apoi încă unul.

Din gât mi-a ieşit un geamăt profund.

— Eşti atât de udă.

— Te rog, a spus cu greu, iar pielea ei era fierbinte la atingere. Am nevoie... am nevoie...

— De ce ai nevoie?

I-am lins tot abdomenul, de la stomac, până am ajuns între picioare. Mi-am împins degetele mai adânc în ea, apoi le-am scos şi le-am împins din nou. Suficient cât s-o aduc pe culme, dar nu suficient ca s-o arunc de-acolo în plin orgasm.

— Am nevoie să-mi dau drumul, a gemut ea. Rhys, te rog.

M-am oprit.

— Cum mi-ai zis?

Am ridicat capul, iar ea s-a uitat la mine cu dorinţă nebună şi cu încă ceva, care îi strălucea în acei ochi albaştri superbi.

— Rhys, a repetat ea în şoaptă.

Sunetul numelui meu pe buzele ei cred că a fost cel mai frumos lucru pe care l-am auzit vreodată.

Am expirat prelung înainte de a-mi relua treaba.

— O să-ți dai drumul, Prințesă. Dar numai când îți dau eu voie.

Mi-am coborât din nou capul și mi-am trecut ușor dinții peste clitorisul ei, înainte să încep să-l strâng și să-l sug. Între asta și mișcările cu degetele în ea, se udase până pe coapse și am sorbit fiecare picătură din ea ca însetat de viață.

Al naibii de delicios! Nu fusesem niciodată dependent de nimic, dar eram dependent de gustul ei.

Bridget s-a lipit de fața mea, cu mișcări frenetice și disperate, iar scâncetele ei rugătoare deveneau mai puternice, cu cât o devoram mai mult.

În cele din urmă, mi s-a făcut milă de ea, mi-am apăsat degetul mare pe clitorisul ei și mi-am îndoit degetele până au atins locul care avea să o facă să explodeze.

— Dă-ți drumul, i-am ordonat.

Abia am rostit cuvintele, și Bridget s-a arcuit pe pat țipând ascuțit. Și-a dat drumul atât de puternic și de lung, încât i-au trebuit cinci minute bune ca să se potolească din tremurat, iar vederea orgasmului ei a fost suficientă pentru a mă face să uit regula pe care tocmai eu o impusesem.

Nu ne-o tragem.

Am dezlegat-o și i-am mângâiat urmele roșii, acolo unde șnururile de la sutien i se înfipseseră în piele.

Bridget stătea răstignită pe pat, dar când m-am mișcat să mă dau jos, m-a oprit.

— Ai uitat ceva, a spus, cu ochii la umflătura evidentă din șortul meu.

— Crede-mă, n-am uitat nimic.

Ar fi fost și greu să uit, când penisul meu *era* atât de tare, încât puteam să bat cuie cu el.

— Lasă-mă să am eu grijă de problema asta.

Am tras aer în piept când i-am simțit degetele pe mine.

— Asta nu făcea parte din plan.

— Schimbare de planuri.

Bridget mi-a tras jos șortul, făcând ochii mari și mirându-se de dimensiunea mea.

— Bridget...

Protestul meu a devenit doar un geamăt, când mi-a cuprins penisul cu mâinile.

— Mi-ai spus pe nume, a spus.

Apoi și-a pus limba pe capul penisului meu și a devorat umezeala de dinainte de spermă, iar apoi mi-a luat complet penisul în gură.

N-am răspuns. N-am mai putut.

Totul a încetat să mai existe, cu excepția căldurii ei din jurul penisului și eram destul de sigur că nici măcar în rai nu avea cum să fie mai bine de-atât.

Îmi simțeam sângele curgând prin vene ca un foc lichid, iar inima îmi pompa un amestec de poftă și altceva, pe care preferam să nu-l numesc, în timp ce îmi încurcam mâinile în părul lui Bridget.

Era al naibii de frumoasă!

A încercat să mă ia în gură cu totul, dar penisul meu era prea mare sau unghiul era prea incomod. A scos un sunet slab, înăbușit de frustrare, iar eu am râs zgomotos înainte să mă retrag și să o așez în altă poziție, întinsă din nou pe spate.

— Spune-mi dacă e prea mult.

Mi-am strecurat vârful penisului printre buzele ei, apoi i l-am băgat în gură. Mă opream la fiecare câțiva centimetri, ca să-i dau timp să se obișnuiască cu dimensiunea, până când am ajuns, în sfârșit, îngropat fericit în gâtul ei.

La naiba! Nu mi se întâmpla prea des să fiu nevoit să mă bazez pe vechiul meu truc de a trece în revistă în minte jucători de baseball, dar acum, gândurile la Washington Nationals erau singurele care mă împiedicau să închei seara mai devreme decât trebuia.

Bridget s-a înecat și a pufnit, cu ochii plini de lacrimi, iar eu m-am retras până când a rămas doar vârful.

— Prea mult?

A clătinat din cap, cu ochii întunecați și nerăbdători, iar eu m-am împins din nou în ea cu un geamăt.

Am stabilit împreună un ritm — la început încet, apoi mai repede pe măsură ce ea devenea mai confortabilă. Sunetele explozive ale lui Bridget s-au atenuat treptat, înlocuite de gemete ce trimiteau vibrații care-mi pulsau direct în vârful penisului, iar ea s-a întins și și-a dus degetele între picioare, în timp ce eu o ciupeam și mă jucam cu sfârcurile ei.

— Așa, am mârâit. Ia-o fiecare centimetru, ca o fată bună.

Transpirația îmi curgea pe piele în timp ce intram și ieșeam din gura ei, până când nu am mai putut. Căldura mătăsoasă a gurii ei, văzând-o cum își mișca degetele în ea, în timp ce gâtul i se umfla în jurul penisului meu...

Orgasmul m-a lovit ca un foc de artificii și mi-a explodat în spatele ochilor. M-am retras în ultimul moment și am erupt, acoperindu-i pieptul cu dâre groase de spermă. M-a izbit atât de tare, că era să cad pe podea și asta nu s-a mai întâmplat niciodată. Niciodată!

Când am terminat, îi venise un nou orgasm și lui Bridget, iar sunetele respirațiilor noastre greoaie se amestecau cu mirosul greu al sexului din aer.

— Uau, a clipit ea, puțin șocată.

Am râs, iar capul meu — adică, ambele — încă îmi zvâcneau din cauza replicilor șocului.

— Eu ar trebui să fiu cel care spune asta.

Am sărutat-o repede și am luat-o din pat să o duc la baie:

— Hai să te spălăm, Prințesă.

După duș, în timpul căruia nu m-am putut abține să-i provoc încă un orgasm cu degetele, am schimbat cearșafurile înainte de a o așeza pe spate pe pat. Era epuizată și satisfăcută, iar astea i se

citeau pe chip și, pentru prima dată, m-a lăsat să-i ofer atenție fără să se plângă, în timp ce am băgat-o sub pături și i-am înlăturat ușor părul de pe față.

— Dorința numărul patru. Să nu spui că nu ți-am dat niciodată nimic, am tachinat-o eu.

Bridget a reușit să caște și să râdă în același timp.

— Dorința numărul patru, a murmurat somnoroasă. A fost perfect.

A clipit spre mine, cu ochii albaștri puțin triști.

— Mi-aș dori să putem rămâne aici pentru totdeauna.

Am simțit o strângere în piept.

— Și eu, Prințesă.

Am sărutat-o încă o dată, cel mai blând sărut al nopții, și am încercat să-mi gravez în memorie gustul ei.

După ce a adomit, m-am așezat și am privit-o o vreme cum doarme, simțindu-mă ca un ciudat, dar incapabil să-mi întorc privirea. Pieptul ei se ridica și cobora cu respirații profunde și avea un zâmbet întipărit pe față. Părea mai mulțumită decât fusese în ultimele săptămâni și mi-aș fi dorit să am puterea de a face momentul să dureze pentru totdeauna, așa cum își dorea ea.

Dacă facem asta, rămâne aici. În camera asta, în noaptea asta. Nu mai vorbim despre asta niciodată.

Regula mea. Una pe care trebuia s-o urmăm, pentru că Bridget nu era doar clienta mea. Ea era viitoarea Regină a Eldorrei, iar odată cu asta veneau o mulțime de complicații și prostii pe care le uram, dar nu puteam face nimic.

Mi-am aruncat privirea asupra ei pentru ultima dată, memorând fiecare detaliu, înainte să fac eforturi să mă adun și să plec.

Dorința numărul patru.

Indiferent ce spunea sau voia inima mea, seara asta a fost o împlinire a dorințelor ei.

Doar atât.

Doar atât putea fi.

20

BRIDGET

M-am trezit a doua zi dimineață cu dureri, dar zâmbind. Nu mă mai trezisem într-o dispoziție atât de bună de mulți ani și mi-a luat o clipă să-mi amintesc de ce.

Îmi reveneau mici frânturi din noaptea trecută, la început încet, apoi dintr-odată, și m-am înroşit când mi-am adus aminte de lucrurile murdare pe care le spusesem și le făcusem chiar în această cameră.

Dar nu puteam să-mi șterg zâmbetul de pe față.

Trebuie să fac mai des liste cu dorințe.

Am zăbovit o vreme în pat, nevrând să rup vraja de vis care mă învăluia, dar astăzi plecam la New York și trebuia să mă trezesc devreme.

Când m-am ridicat din pat, mi-am găsit hainele de călătorie aşezate pe comodă și mi-am dat seama că restul camerei era impecabilă. Fără pantofi împrăștiați pe podea, fără bikini care atârnă peste scaun sau produse de machiaj împrăștiate pe chiuvetă.

Rhys trebuie să fi terminat de făcut bagajul în locul meu. Dormisem atât de adânc, încât nici măcar nu-l auzisem.

Bănuielile mele s-au confirmat când am coborât în camera de zi şi l-am găsit aşteptând lângă bagaje. Dispăruseră şi tricourile

lejere, și pantalonii scurți pe care le purtase în ultimele zile; era îmbrăcat din nou în ținuta lui obișnuită complet neagră.

Am simțit o mică strângere de inimă. Deja mi-era dor de Rhys cel din vacanță.

— Bună dimineața, Majestatea Voastră, a spus el fără să ridice privirea din telefon. Micul-dejun este pregătit la bucătărie. Zborul nostru este la prânz, așa că ar trebui să plecăm în patruzeci și cinci de minute.

Zâmbetul mi-a dispărut. *Majestatea Voastră.* Nici măcar *Prințesă.* Am fost de acord ca ceea ce s-a întâmplat aseară să rămână aici, dar nu mă așteptam la o schimbare atât de bruscă, atât de curând. Rhys era aproape mai rece acum decât atunci când ne cunoscuserăm.

— Mulțumesc.

Fusesem prinsă cu garda jos și nu m-am putut gândi să răspund altceva.

— Mulțumesc pentru că ai făcut bagajele și pentru micul-dejun.

— Cu plăcere.

Îmi trecuse toată buna dispoziție de mai devreme, dar mi-am ascuns dezamăgirea în timp ce luam micul-dejun singură, iar Rhys se asigura că totul în casă arăta în regulă, ca să putem pleca. A lăsat bucătăria la final, poate pentru că eram acolo.

— Domnule Larsen.

Nu mi s-a părut corect să-i spun Rhys, având în vedere atmosfera rece dintre noi.

— Da?

A deschis frigiderul acum gol și l-a cercetat rapid, apoi a închis ușa.

— Am o propunere pentru tine.

S-a încordat și nu mi-am putut reține un zâmbet amar.

— Nu genul ăla de propunere, am spus. Și, până să-ți spun propunerea, vreau să știi că nu are nicio legătură cu... evenimentele recente.

Speram să nu mă fac de râs, dar dacă mă făceam, mi-era totuna. Dacă îmi doream ceva, trebuia să îmi exprim dorința cu voce tare. Altfel, nu puteam să dau vina pe nimeni altcineva în afară de mine, dac-aş fi fost cuprinsă de regrete pentru ce-ar fi putut să fie.

— Ești un bodyguard bun și deja trec prin destule schimbări odată cu abdicarea lui Nikolai. Aş dori să am alături de mine pe cineva cu care să mă simt confortabilă în timpul tranziției.

Rhys rămăsese nemişcat ca o stană de piatră.

— Dacă depui o cerere, cred că Palatul ar putea să-ți prelungească contractul, până când m-aş simți mai confortabilă în noul meu rol, am spus, inspirând adânc. Ar însemna că va trebui să te muți temporar în Eldorra și înțeleg dacă ar fi prea mult pentru tine. Dar am vrut să-ți ofer această opțiune. În caz că vrei să rămâi.

Nu mințisem când spusesem că nu are nicio legătură cu noaptea trecută. Rumegam ideea asta de săptămâni și o tot amânam. Dar ajungeam la capăt și, dacă nu vorbeam acum, nu mai vorbeam niciodată.

În cele din urmă, Rhys a clipit.

— Până când ai nevoie de un răspuns?

M-am luptat cu un alt val de dezamăgire. Sigur că trebuia să se gândească la asta. Era un angajament uriaș. Dar crezusem...

— Până la sfârșitul săptămânii viitoare, înainte să ți se încheie oficial contractul.

A dat din cap, cu chipul indescifrabil.

— Îți voi da un răspuns până la sfârșitul săptămânii. Mulțumesc pentru oportunitate.

Rhys a ieșit din bucătărie, iar eu am rămas cu privirea la locul în care stătuse.

Asta fusese tot.

Fără nici un zâmbet, fără nici un indiciu dacă era fericit, surprins sau inconfortabil de propunerea mea. Doar *Îți voi da un*

răspuns până la sfârșitul săptămânii, de parcă nu eram altceva decât niște cunoștințe care aveau relații pur profesionale.

Am încercat să mai iau o mușcătură de pâine prăjită, dar am renunțat și mi-am îngropat fața în mâini.

Bridget von Ascheberg, ce ai făcut?

Nu am schimbat nicio vorbă cu Rhys în timpul lungii călătorii cu mașina către aeroport și nici în avion. Lucrurile dintre noi erau atât de încordate, încât aproape că mi-aș fi dorit ca seara trecută să nu fi avut loc, dar nu puteam să regret cu adevărat.

Consecințele nu erau frumoase, dar momentul fusese minunat.

Dorința numărul patru.

Era mai mult decât un element pe o listă de dorințe, dar acesta era secretul meu.

— Nu ești obligat, dar... poți să mă însoțești mâine? am întrebat, când Rhys mi-a adus valiza în apartament.

Aterizasem la New York cu câteva ore în urmă și aveam să stăm la Plaza, până când eu plecam în Eldorra, în două zile. Nikolai își anunța abdicarea mâine, iar eu aveam conferința de presă după aceea. Doar gândul îmi provoca greață.

— La discurs.

Pentru prima dată în ziua aceea, chipul lui Rhys s-a mai înmuiat.

— Sigur, Prințesă!

Era amuzant cât de mult urâsem la început să-mi spună așa, dar acum îmi făcea inima să tresalte de bucurie.

Mai târziu în acea noapte, am încercat să dorm, dar în minte mi-a năvălit un milion de gânduri și griji. Costa Rica, Rhys, dacă va rămâne bodyguardul meu, reacția publicului la abdicarea și logodna lui Nikolai cu Sabrina, sănătatea bunicului, debutul meu ca Prințesă Moștenitoare, mutarea mea înapoi în Eldorra...

Am închis ochii și i-am strâns. *Respiră! Respiră, doar!*

În cele din urmă, am căzut într-un somn agitat, afectată de coșmaruri în care eram zdrobită sub o coroană uriașă în fața palatului, în timp ce toată lumea mă arăta cu degetul și râdea.

A doua zi dimineața, m-am trezit mai devreme decât era planificat. Trebuia să mă pregătesc pentru conferința de presă și să-mi acopăr cu machiaj cearcănele de sub ochi. Am sărit peste micul-dejun, nu aveam încredere în mine însămi că voi putea ține mâncarea în stomac, dar când Rhys a apărut fix la ora șapte, așa cum mi-a promis, a insistat să comande ouă și un smoothie de la room service. Fără cafea. A spus că mâncarea avea să mă ajute cu anxietatea și, în mod surprinzător, așa a fost.

Discursul lui Nikolai a început la ora opt și am privit în tăcere cum fratele meu — îmbrăcat în uniforma militară, cu fața încordată, dar hotărâtă — rostea cuvintele care aveau să schimbe pentru totdeauna istoria Eldorrei.

— Prin prezenta, anunț că abdic de la titlul meu de Prinț Moștenitor al Eldorrei și ies din linia regală de succesiune. Această decizie nu a fost ușoară...

Murmurul de uimire al publicului se auzea chiar și prin ecran, dar Nikolai a continuat:

Cea mai importantă decizie din viața mea...

Dragostea de patrie...

Succedat de sora mea, Prințesa Bridget...

Am rămas înmărmurită tot timpul. Știam că va veni abdicarea, dar era ceva de neînchipuit să-l văd și să-l aud pe Nikolai anunțând-o la televizor.

După ce și-a încheiat discursul, camera a trecut la o prezentatoare de știri vizibil uluită, dar Rhys a oprit televizorul și nu am mai auzit ce voia să spună.

— Ai nevoie de un moment de liniște?

Radia o încredere și o autoritate atât de naturale, încât aproape că mi-a liniștit nervii răvășiți.

Aproape.

Aveam propria mea conferință de presă în curând și îmi venea să vomit.

Da. De preferat un milion de momente de liniște.

— Nu.

Mi-am dres glasul și am repetat cu o voce mai puternică:

— Nu. Să mergem!

Mi-am verificat părul și hainele pentru ultima dată și am ieșit din apartament. Tot ce spunea și purta un membru al familiei regale în public avea simboluri ascunse, iar astăzi mă îmbrăcasem combativ, într-un costum elegant Chanel, pantofi cu toc și o broșă subtilă cu rubin, aur și diamant, care reflecta culorile steagului Eldorrei.

Mesajul: dețin controlul și sunt gata să preiau totul.

Realitatea: praf total!

Când Rhys și cu mine am coborât cu liftul în holul principal, am simțit cum mă cuprinde o oarecare stare de amorțeală, făcând lumea din jurul meu neclară.

Etajul zece... etajul nouă... etajul opt...

Simțeam că mi se scufundă și stomacul odată cu fiecare etaj coborât.

Când am ajuns în lobby, ușile liftului s-au deschis cu un zgomot specific, și am văzut o mare mulțime de reporteri strânși în jurul intrării hotelului, ținuți în frâu doar de securitate. Strigătele lor au ajuns la un crescendo când m-au văzut, iar toți cei din lobby s-au întors să se uite la sursa agitației.

La mine.

Mai avusesem de-a face cu presa de multe ori în trecut, dar aceasta era prima mea întâlnire cu ei ca Prințesă Moștenitoare. N-ar fi trebuit să fie diferit, dar era.

Totul era diferit.

Am început să respir sacadat. Cu coada ochiului vedeam parcă niște limbi întunecate, iar pașii mi se clătinau.

— Respiră, Prințesă, a spus Rhys încet.

Nu știu cum, dar el își dădea seama mereu ce e cu mine.

—Ești viitoarea Regină. Nu-i lăsa să te intimideze.

Inspiră. Expiră.

Avea dreptate. Nu puteam să încep prima zi în noul meu rol speriată și timidă. Chiar dacă nu-mi doream decât să fug în apartamentul meu și să nu mai ies niciodată, aveam responsabilități de îndeplinit.

Pot să fac asta!

Eram viitoarea Regină a Eldorrei. Era timpul să mă comport ca atare.

Am inspirat adânc, mi-am îndreptat umerii și mi-am ridicat bărbia, ignorând privirile celorlalți oaspeți ai hotelului și îndreptându-mă spre ieșire și spre începutul noii mele vieți.

PARTEA A II-A

21

BRIDGET

Șase săptămâni mai târziu

— Majestatea Sa este gata să te primească, a ieșit Markus din biroul bunicului, cu fața atât de palidă, de parcă tocmai înghițise o lămâie întreagă.

— Mulțumesc, Markus, i-am zâmbit.

Nu mi-a zâmbit înapoi. Doar a dat din cap rapid, politicos, înainte de a se răsuci pe călcâie și a ieși pe hol.

Am oftat. Dacă eu credeam că, devenind Prințesă Moștenitoare, voi avea o relație mai bună cu cel mai apropiat consilier al lui Edvard, mă înșelasem grav. Markus părea mai nemulțumit ca niciodată, poate pentru că articolele media de după abdicarea fratelui meu nu fuseseră grozave.

Ce altceva nu era grozav? Porecla mea: Prințesă cu jumătate de normă. Se pare că tabloidele n-au apreciat timpul petrecut de viitoarea lor regină departe de Eldorra și erau încântate să pună sub semnul întrebării tot timpul angajamentul meu față de țară și potrivirea mea, în general, pentru tron.

Cel mai rău era că nu se înșelau cu totul.

— Ne vedem mâine la tăierea panglicii, i-am spus Mikaelei, care mă însoțise la întâlnirea mea cu Elin mai devreme, în ceea ce privea controlul daunelor aduse imaginii.

— Sună bine!

Mikaela a aruncat o privire înspre ușa întredeschisă a lui Edvard.

— Succes, mi-a șoptit ea.

Nu știam de ce voia bunicul să vorbească cu mine, dar știam că nu e de bine. Nu mă chema în biroul lui decât dacă era grav.

— Mulțumesc, am zâmbit timid.

Mikaela fusese cea mai bună prietenă a mea în copilărie, iar în prezent era mâna mea dreaptă, în timpul pregătirii pentru a deveni Regină. Fiica baronului și a baronesei Brahe, știa totul despre toată lumea din înalta societate din Eldorra, iar eu o recrutasem să mă ajute să-mi fac din nou intrarea în societatea din Athenberg. Nu mai locuisem aici de atât de mult timp, încât eram complet ieșită din circuit, ceea ce era inacceptabil pentru viitoarea Regină.

Nu mă așteptam să spună da unei sarcini atât de importante, dar, spre surprinderea mea, fusese de acord.

Mikaela mi-a strâns rapid brațul și a plecat, iar eu m-am încurajat singură, când am intrat în biroul lui Edvard. Era un salon imens, cu lambriuri de mahon, cu tavane foarte înalte, ferestre care dădeau spre grădinile palatului și un birou suficient de mare încât puteai să dormi pe el.

Când m-a văzut, pe chipul lui Edvard a apărut un zâmbet. Arăta mult mai sănătos decât în săptămânile care au urmat accidentului, și nu mai avusese niciun simptom de la marea sperietură, dar tot îmi făceam griji pentru el. Medicii au spus că starea lui era imprevizibilă și în fiecare zi mă trezeam întrebându-mă dacă asta avea să fie ultima zi în care îl vedeam pe bunicul în viață.

— Cum merge pregătirea? m-a întrebat după ce m-am așezat pe scaunul din fața lui.

— Merge bine, am spus, și mi-am băgat mâinile sub coapse ca să-mi domolesc emoțiile. Deși unele dintre sesiunile parlamentare sunt destul de...

Plictisitoare. Numai bune de ațipit.

— ...lungi.

Nimănui nu-i plăcea să se audă vorbind mai mult decât ministrului care avea cuvântul. Era uimitor cât de puține lucruri putea spune cineva folosind atât de multe cuvinte.

Din păcate, îndatoririle unui monarh includeau participarea la sesiunile parlamentare cel puțin o dată pe săptămână, iar bunicul s-a gândit că mi-ar fi util să mă familiarizez cu procesul de pe acum.

De când mă întorsesem în Eldorra, zilele mele erau pline de întâlniri, evenimente și „lecții de regină", de la sculare și până la culcare. Dar nu mă deranja. Mă ajuta să nu mă gândesc la Rhys.

La naiba! Am simțit o lovitură în piept și m-am forțat să las deoparte toate gândurile despre fostul meu bodyguard.

Chicoteala lui Edvard m-a adus înapoi în prezent.

— O modalitate diplomatică de-a spune. Parlamentul este o fiară diferită față de ceea ce ești obișnuită, dar *este* o parte esențială a guvernării și, ca Regină, vei avea nevoie să ai o relație bună cu ei. Și așa ajungem la motivul pentru care te-am chemat astăzi aici.

A făcut o mică pauză, iar apoi a spus:

— De fapt, sunt trei lucruri pe care am vrut să le discut cu tine, începând cu Andreas.

Confuzia mea s-a amestecat cu neliniștea.

— Vărul Andreas?

— Da, a spus Edvard, și pe chipul lui am citit o mică grimasă. Va locui la palat câteva luni. Urmează să sosească marți.

— *Ce?*

M-am adunat rapid, dar bunicul a apucat totuși să se încrunte văzând cum încalc eticheta.

— De ce vine aici? am întrebat cu o voce mai calmă, deși numai calmă nu eram. Are casa lui în oraș.

Andreas, fiul răposatului frate al bunicului meu, Prințul Alfred, era — cum să spun asta cu tact? — cel mai mare ticălos idiot. Dacă pretențiile aduse de rang, misoginia și prostia generală ar putea să meargă și să vorbească, atunci acestea ar lua forma lui Andreas von Ascheberg.

Din fericire, se mutase la Londra ca să meargă la universitate și rămăsese acolo. Nu-l mai văzusem de ani de zile și nu-mi era dor de el.

Doar că acum, nu numai că se întorcea la Eldorra, dar avea să locuiască în palat cu noi.

Îmi venea să mor pe loc!

— Ar vrea să se întoarcă definitiv în Eldorra, a spus Edvard cu grijă. Să se implice mai mult în politică. Cât despre motivul pentru care rămâne aici, el a spus că ar dori să reia legătura cu tine, deoarece nu v-ați mai văzut de atâta vreme.

Nu am crezut nici măcar o secundă această scuză. Eu și Andreas nu ne înțeleseserăm niciodată, iar gândul că s-ar putea implica în politică m-a făcut să-mi doresc să dispar.

Spre deosebire de majoritatea monarhiilor constituționale, în care familia regală rămânea neutră din punct de vedere politic, Eldorra saluta participarea regală în politică într-o măsură limitată. Mi-aș fi dorit să nu se întâmple asta, dacă însemna ca Andreas să aibă ceva de spus în orice ar putea afecta viața oamenilor.

— De ce acum? am întrebat. Am crezut că era ocupat cu chefurile la Londra.

Andreas era un mare lăudăros. Se lăuda cu notele lui și zicea pe ici-pe colo ce rege bun ar fi el — uneori chiar de față cu Nikolai, pe vremea când acesta fusese primul în rând la succesiune — dar se limitase la asta. Doar vorbe. Nu avea nicio legătură nici cu clasa politică, doar studiase științe politice la facultate.

Edvard a ridicat o sprânceană groasă, cenușie.

— El este următorul în linia succesiunii la tron, după tine.

L-am fixat cu privirea. Nu era posibil să insinueze ce credeam eu. Întrucât mama fusese copil unic, iar eu nu aveam copii, Andreas era într-adevăr al doilea în linia de succesiune acum, după ce Nikolai abdicase. Am încercat să mi-l imaginez ca rege și m-am înfiorat.

— O să fiu cinstit cu tine, a spus Edvard. Andreas a făcut aluzie la anumite... ambiții, în ceea ce privește coroana și nu crede că o femeie este pregătită pentru acest rol.

Ah, cât mi-aș fi dorit ca Andreas să fie în cameră chiar acum, ca să-i pot spune unde să-și bage ambițiile!

— Poate că ar trebui să-i spună asta Reginei Elisabeta, data viitoare când vizităm Palatul Buckingham, am spus eu rece.

— Știi că nu sunt de acord cu el. Dar Eldorra nu e Marea Britanie sau Danemarca. Țara este mai... tradițională, și mă tem că mulți membri ai Parlamentului nutresc în secret aceeași părere ca Andreas.

Mi-am strâns degetele pe marginea scaunului.

— Atunci, e bine că nu Parlamentul îl numește pe monarh.

Poate că nu vreau să conduc eu țara, dar nici nu aș suporta ca cineva să-mi spună că *nu pot* conduce pe criterii de gen. Ca să nu mai vorbim despre faptul că monarhia era doar simbolică. Eram reprezentanții națiunii și n-aș fi putut în niciun fel să las pe cineva ca Andreas să ne reprezinte.

Edvard a ezitat.

— Ajungem la celălalt motiv pentru care am vrut să vorbesc cu tine. Chiar dacă Parlamentul nu numește monarhul, există chestiunea Legii Căsătoriilor Regale.

Am simțit că mi se strânge un ghem de groază în stomac. Legea Căsătoriilor Regale, promulgată în 1732, era legea arhaică ce impunea monarhilor să se căsătorească cu cineva de sânge nobil. Era motivul pentru care abdicase Nikolai, iar eu evitasem pe

cât posibil să mă gândesc la asta, pentru că însemna că șansele mele de a mă căsători din dragoste erau minime spre nule.

Nu era doar o chestiune de a găsi un nobil care să-mi placă. Potențialii parteneri de căsătorie erau aleși pentru un câștig politic maxim și nu eram chiar așa de naivă, încât să sper la o potrivire amoroasă.

— Nu trebuie să mă căsătoresc încă, am spus, străduindu-mă să-mi ascund tremurul din voce. Mai am timp...

— Aș vrea să fie așa, a spus Edvard, și l-am văzut încordându-și chipul de un amestec de vinovăție și frământare. Dar starea mea e imprevizibilă. M-aș putea prăbuși din nou în orice minut, iar data viitoare, s-ar putea să nu mai fiu atât de norocos. Acum că Nikolai a abdicat, există și mai multă presiune ca să ne asigurăm că ești pregătită pentru tron cât mai curând posibil. Asta include găsirea unui soț acceptabil.

Din punct de vedere tehnic, căsătoria nu era o cerință pentru monarh, dar Eldorra nu avusese un conducător necăsătorit din... ei bine, dintotdeauna.

M-a cuprins furia, atât la gândul de a-mi pierde bunicul în orice moment, cât și la perspectiva de a trăi tot restul vieții cu un bărbat pe care nu-l iubeam.

— Îmi pare rău, draga mea, dar acesta este adevărul, a spus Edvard cu blândețe. Mi-aș dori să te protejez de adevărurile dure ale vieții, așa cum o făceam înainte, dar vei deveni Regină într-o zi, așa că e timpul să înfrunți realitatea dură. Ești ultima persoană din linia noastră directă de succesiune, singura care stă între Andreas și coroană — am ridicat din umeri la unison — și căsătoria cu un aristocrat respectabil, în mod ideal, la anul, este singura modalitate de a ne asigura că tronul și țara rămân pe mâini bune.

Am lăsat capul în jos, copleșită de resemnare. Aș putea abdica așa cum a făcut Nikolai, dar n-aveam să fac asta. Oricât de mult

mă supărase pentru că mă pusese în această poziţie, o făcuse din dragoste. Dacă eu aş face asta, ar fi din pur egoism.

În plus, ţara nu ar supravieţui la *două* abdicări una după alta. Am ajunge de râsul lumii, iar eu nu aş păta niciodată numele nostru de familie sau coroana, dându-i-o lui Andreas.

— Cum ar trebui să-mi găsesc un soţ atât de curând? Programul meu este deja atât de plin, încât abia am timp să dorm, cu atât mai puţin să merg la întâlniri.

Am zărit ceva în privirea bunicului, ceva care l-a făcut deodată să pară mai degrabă un tânăr pus pe şotii decât un Rege care a domnit decenii.

— Lasă asta în seama mea. Am o idee, dar înainte de a o pune în aplicare, trebuie să mai discutăm ceva. Despre bodyguardul tău.

Cuvântul *bodyguard* mi-a făcut inima să tresară.

— Ce-i cu el?

Încă mă obişnuiam cu noul meu bodyguard, Elias. Era în regulă. Drăguţ, competent, politicos.

Dar nu era Rhys.

Rhys, care-mi respinsese oferta de a-şi prelungi contractul.

Rhys, care plecase cu o lună în urmă, fără să se uite înapoi.

Rhys, care îmi oferise cele mai minunate patru zile din viaţa mea, iar apoi se comportase ca şi cum nu ar fi însemnat nimic pentru el.

Poate chiar n-au însemnat nimic pentru el. Poate că mi-am imaginat conexiunea pe care o aveam, iar el era ocupat acum să-şi trăiască viaţa în Costa Rica sau Africa de Sud.

Dorinţa numărul patru.

Am simţit o căldură cunoscută în piept şi în spatele ochilor, dar imediat mi-am încordat maxilarul ca să mă adun.

Prinţesele nu plâng. Cu atât mai puţin pentru un bărbat.

— Am primit un apel destul de neobişnuit de la Harper Security, a spus Edvard.

Harper Security. Agenția pentru care lucra Rhys.

— Rh... domnul Larsen e bine?

Mi-a crescut pulsul de groază. Era rănit? *Mort?*

Nu-mi puteam imagina niciun alt motiv pentru care ne-ar suna șeful lui, având în vedere că nu mai avea contract cu Palatul.

— E bine, a spus Edvard, uitându-se ciudat la mine. În orice caz, au formulat o cerere cam ciudată. În mod normal, nu am accepta o astfel de idee, dar Christian Harper are o influență considerabilă. Nu este cineva pe care să-l refuzi cu ușurință, chiar dacă ești Regele, și a cerut un fel de favoare în numele domnului Larsen.

Eram din ce în ce mai nedumerită.

— Ce fel de favoare?

— Vrea să facă parte din nou din personalul tău de securitate.

Dacă nu aș fi stat jos, aș fi căzut în stare de șoc, și asta înainte ca Edvard să adauge:

— Permanent.

22

RHYS

— Acum suntem chit.

Mi-am pus telefonul între ureche și umăr ca să îmi pot lua valiza din compartimentul de deasupra capului.

— Ți-am zis deja că așa e.

— Vreau să mă asigur că ne-am înțeles, s-a auzit în telefon vorba domoală a lui Christian, sub aparența fină și fără viață ascunzându-se un tăiș ascuțit.

Vocea lui Christian reflecta omul din spatele vocii, un fermecător degajat, care te putea ucide cu o mână și cu zâmbetul pe buze.

Mulți oameni nu reușiseră să privească dincolo de zâmbet până când era prea târziu.

Asta îl făcea pe Christian atât de periculos și un CEO atât de eficient al celei mai de elită agenții private de securitate din lume.

— Nu mi-am dat seama că te-ai atașat atât de mult de Prințesă, a adăugat el.

Mi-am simțit maxilarul încordându-se când am auzit insinuarea și, în graba de a coborî din avion, aproape că am dat peste un bătrân îmbrăcat într-o jachetă maronie.

— Nu m-am *atașat*. Ea este clientul cel mai puțin enervant pe care l-am avut și m-am săturat să mă rotesc, la fiecare câteva luni,

între vedete pop oarecare și moștenitoare cu nasul pe sus. E o decizie practică.

De fapt, la mai puțin de douăzeci și patru de ore după ce i-am refuzat oferta de a-mi prelungi contractul, mi-am dat seama că făcusem o greșeală. Eram în avionul care mă ducea înapoi la D.C. și l-aș fi forțat pe pilot să facă cale-ntoarsă, dacă acest lucru nu m-ar fi înscris pe lista celor cu interdicție de zbor și ar fi dus la o detenție foarte neplăcută, din partea guvernului SUA.

Dar Christian nu trebuia să știe asta.

— Așa că te muți în Eldorra, țara pe care o urăști cel mai tare.

Nu era o întrebare și părea puțin convins.

— Da, e logic, a adăugat el.

— Nu urăsc Eldorra.

Erau câteva aspecte legate de țara asta, dar nu aveam nimic împotriva locului propriu-zis. Era o problemă a mea, nu a lor... în cea mai mare parte.

Femeia care mergea lângă mine îmbrăcată într-un tricou cu inscripția „I Heart Eldorra" s-a uitat la mine, iar eu m-am uitat la ea, până când a roșit și a trecut în grabă mai departe.

— Dacă așa zici tu, am detectat o ușoară avertizare în vocea lui Christian. Am fost de acord cu cererea ta pentru că am încredere în tine, dar să nu faci vreo prostie, Larsen. Prințesa Bridget e o clientă. Viitoarea Regină a Eldorrei, de fapt.

— Nu, zău, Sherlock.

Teoretic, Christian era șeful meu, dar nu mă pricepusem niciodată să fiu lingușitor, nici măcar când eram în armată. Asta îmi adusese destule necazuri.

— Și nu ai făcut asta pentru că ai încredere în mine, am adăugat. Ai făcut-o pentru că în ultima lună m-am ocupat doar de mizeriile *tale*.

Altfel, aș fi luat următorul avion înapoi spre Eldorra, după ce aterizam la DC.

Pe de altă parte, dacă nu aş fi făcut-o, Christian putea să nu fie de acord să tragă sforile pentru mine. Nu făcea nimic doar din bunătatea inimii sale.

— Oricum, ţine minte de ce te afli acolo, a spus el calm. Trebuie s-o protejezi pe Prinţesa Bridget de vătămarea corporală. Acesta este motivul.

— Ştiu.

Am ieşit din aeroport şi imediat m-a lovit o suflare de aer rece. Iarna în Eldorra era rece ca naiba, dar supravieţuisem unor condiţii mai rele în Marină.

— Trebuie să plec.

Am închis fără să mai spun niciun cuvânt şi m-am aşezat la rând la taxi.

Care a fost reacţia lui Bridget când a aflat că mă întorc? A fost fericită? Furioasă? Indiferentă? Nu-mi refuzase cererea de a fi reinstalat ca bodyguardul ei, ceea ce era un semn bun, dar nici nu eram sigur că Palatul i-a dat de ales.

Oricum ar fi fost, aveam să fac faţă. Voiam doar s-o văd din nou.

Am plecat pentru că am crezut că asta trebuia să fac. Convenisem că ceea ce s-a întâmplat în Costa Rica va rămâne în Costa Rica și am făcut tot posibilul să mă distanţez după aceea. Ca să avem fiecare dintre noi o şansă. Dacă am fi rămas unul lângă celălalt, am fi ajuns într-o situaţie care putea să o distrugă.

Bridget era o prinţesă şi merita un prinţ. Eu nu eram nici pe departe!

Dar o zi departe de ea a fost destul ca să-mi dau seama că nu-mi pasă de asta. Nu puteam acţiona după sentimentele mele, dar nici nu puteam să stau departe, aşa că iată-mă. Să mă aflu alturi de ea, fără *să fiu* chiar cu ea era o formă specială de tortură, dar era mai bine decât să nu fiu deloc în preajma ei. Ultimele şase săptămâni fuseseră dovada clară a acestui lucru.

— Ți-a căzut asta.

Mușchii mi s-au încordat și l-am cercetat în cinci secunde pe străinul care venise în spatele meu.

Părea să aibă în jur de treizeci și ceva de ani. Părul grizonat, haina scumpă și mâinile fine — ambele la vedere — ale cuiva care nu făcuse niciodată o muncă fizică mai grea decât să ridice un stilou.

Cu toate acestea, am ținut garda sus. Nu era o amenințare fizică, dar asta nu însemna că nu putea fi o amenințare în alte moduri. În plus, nu toleram oamenii care se apropiau de mine.

— Nu-mi aparține, mi-am aruncat ochii spre portofelul din piele neagră crăpată din mâna lui.

— Nu? s-a încruntat el. Am crezut că l-am văzut căzând din buzunarul tău, dar e atât de aglomerat. Probabil că n-am văzut bine.

M-a cercetat cu privirea pătrunzătoare.

— American?

Am răspuns dând scurt din cap. Uram conversațiile de complezență și în plus, nu-mi plăcea omul ăsta, ceva mă punea în gardă în fața lui.

— Mă gândeam eu.

Individul vorbea o engleză perfectă, dar avea același accent slab eldorrian ca Bridget.

— Ai venit în vacanță? Nu vin mulți americani iarna.

— Pentru muncă.

— A, și eu m-am întors pentru muncă, într-un fel. Eu sunt Andreas, a spus întinzându-mi mâna liberă, dar eu nu m-am mișcat.

Nu strângeam mâna unor străini la întâmplare, mai ales în aeroport.

Poate că Andreas a fost nedumerit de grosolănia mea, dar nu a lăsat să se vadă asta.

Și-a băgat mâna în buzunar și a zâmbit, dar nu era un zâmbet sincer.

— Şedere plăcută! Poate o să ne vedem.

Unora poate că le-ar fi sunat prietenos sau chiar ca o invitaţie. Mie îmi suna vag a ameninţare.

— Poate.

Speram că nu. Nu-l cunoşteam pe tip, dar îmi dădeam seama că nu am încredere în el.

Mi-a venit rândul la coada la taxi şi nu i-am mai acordat deloc atenţie lui Andreas. În schimb, mi-am aruncat valiza în portbagaj şi i-am spus şoferului adresa Palatului.

Din cauza traficului, a durat aproape o oră ca să ajungem la domeniul întins, iar corpul meu s-a încordat de aşteptare, când în faţa ochilor mi-au apărut porţile aurii cunoscute.

În sfârşit!

Trecuseră doar şase săptămâni, dar îmi păreau şase ani.

Nu ştii ce pierzi până nu mai ai, aşa se spune, şi a trebuit să recunosc adevărul zicalei.

După ce paznicul mi-a permis să intru, m-am întâlnit cu Malthe, şeful securităţii, apoi cu Silas, şeful gospodăriei regale, care m-a informat că voi sta în casa de oaspeţi a palatului. Mi-a arătat cabana de piatră, situată la cincisprezece minute de clădirea principală, şi m-a pus la curent cu regulile şi protocolul gospodăriei, până când l-am întrerupt.

— Majestatea Sa e aici?

Stătusem în casa de oaspeţi de fiecare dată când mă aflasem în Eldorra şi nu aveam nevoie să ascult toată pologhia din nou.

Silas a oftat din toţi rărunchii:

— Da, Alteţa Sa este în palat cu Lady Mikaela.

— Unde?

— În salonul de la etaj. Te aşteaptă mâine, a adăugat el înţepat.

— Mulţumesc. Mă descurc mai departe.

În traducere: *Poţi să pleci!*

A mai oftat o dată din toţi rărunchii şi a plecat.

După aceea, am făcut un duş rapid, m-am schimbat şi m-am întors la Palat. Mi-a luat o jumătate de oră să ajung în salon şi am încetinit paşii când am auzit râsul cristalin al lui Bridget prin uşi.

Doamne, ce dor îmi fusese de râsul ei! Îmi fusese dor de tot ce însemna ea.

Am deschis uşile şi am păşit înăuntru, cu ochii la Bridget.

Mă uitam la părul ei auriu, la pielea ei catifelată. Graţie şi surâs de soare, îmbrăcată în rochia ei galbenă preferată, pe care o purta mereu când dorea să aibă un aspect profesionist, dar relaxat.

Stătea în faţa unui panou uriaş pe care erau lipite zeci de fotografii portret, sau aşa părea. Prietena ei, Mikaela, îşi flutura mâinile şi vorbea animat, asta până când m-a observat.

— Rhys! a exclamat ea.

Era o brunetă minionă, cu părul creţ, pistrui şi o personalitate neliniştit de înflăcărată.

— Bridget mi-a spus că o să te întorci. Mă bucur să te văd din nou!

Mi-am înclinat capul în semn de salut:

— Lady Mikaela!

Bridget s-a întors spre mine. Ochii ni s-au întâlnit, și am rămas fără suflu în plămâni. Timp de șase săptămâni m-am agățat doar de amintirea ei, iar faptul că o revedeam era copleșitor.

— Domnule Larsen, a rostit pe un ton rece și formal, dar sub care se ascundea un uşor tremur.

— Majestate!

Ne uitam unul la altul, cu respirațiile sincronizate. Chiar și de la această distanță îi vedeam pulsul bătând mai tare la gât. Micul semn de frumusețe de sub urechea ei stângă. Cum îi îmbrățișa rochia șoldurile, asemenea mângâierii unui iubit.

Nu m-am gândit niciodată că aş putea fi gelos pe o rochie, dar iată!

— Ai ajuns la fix, s-a auzit vocea Mikaelei spulberând vraja. Avem nevoie de o a treia părere. Eu și Bridget nu cădem de acord.

— Cu referire la ce? am continuat să o privesc pe Bridget, care a rămas încremenită pe loc.

— Ce ar trebui să primeze la un partener romantic, inteligența sau simțul umorului?

Am văzut că Bridget a rămas cu umerii țepeni și în cele din urmă mi-am întors privirea de la ea spre Mikaela.

— Să primeze?

— Clasificăm oaspeții pentru balul de ziua de naștere a lui Bridget, a explicat Mikaela. Cel puțin, eu. Ea refuză. Dar vor fi atât de mulți bărbați prezenți, iar ea nu poate să danseze cu toți. Trebuie să restrângem lista. A mai rămas un loc la dans și nu pot să mă decid între Lordul Rafe și Prințul Hans, a spus, lovindu-și ușor bărbia cu pixul. Dar, pe de altă parte, Prințul Hans este *prinț*, așa că poate nu are nevoie de simțul umorului.

Căldura care mă cuprinsese când am revăzut-o pe Bridget a dispărut.

— Despre ce vorbiți? am întrebat, iar vocea mea avea o intensitate cu două octave mai jos decât în mod normal.

— Balul de ziua de naștere a lui Bridget, a spus Mikaela radiind. De fapt, va fi un eveniment dublu, va fi și cu pețit. O să-i găsim un soț!

23

BRIDGET

Îmi venea să mor!

Dacă s-ar deschide podeaua și m-ar înghiți cu totul, aș fi cea mai fericită persoană de pe pământ. Sau de sub pământ, în acest caz.

Din păcate, am rămas în salon, împreună cu un panou acoperit cu poze de bărbați burlaci europeni, Rhys cu fața de piatră și Mikaela neștiutoare.

— Este evenimentul sezonului, a continuat ea. Este cam din scurt, dar echipa lui Elin lucrează la asta non-stop și invitațiile au fost trimise în această dimineață. Zeci de persoane au confirmat deja participarea, a oftat ea visătoare. Toți bărbații ăia atrăgători, îmbrăcați elegant se vor afla în același loc. Aș putea să mor!

Da, marea idee la care bunicul meu făcuse aluzie zilele trecute în biroul lui era o gală ușor voalată de pețit. Protestasem, îngrozită la gândul că voi petrece o seară întreagă — chiar *ziua mea de naștere*, nu altă zi! — stând de vorbă și dansând cu ego-uri inflamate, deghizate în oameni.

Protestele mele au fost ignorate.

Se pare că ziua de naștere, când împlineam douăzeci și patru de ani, era o scuză bună pentru a invita toți burlacii eligibili din Europa la petrecere, *și* avea să aibă loc în câteva săptămâni, ceea ce

făcea momentul perfect, chiar dacă era, așa cum spusese Mikaela, cam din scurt.

— Nu mi-am dat seama că vă căutați un soț, Majestatea Voastră, a spus Rhys atât de rece, că dintr-odată am simțit piele de găină pe brațe.

Curentul de electricitate care circula între noi a încremenit, transformându-se în gheață.

În același timp, am simțit o lovitură puternică în stomac. Nu avea dreptul să fie supărat. *El* fusese cel care plecase și insistase să mențină lucrurile între noi la nivel profesional, după Costa Rica. Doar nu credea că poate să se întoarcă aici, după șase săptămâni, pentru că s-a răzgândit, așteptându-se ca eu să-mi fi pus viața în așteptare pentru el.

— E o chestiune de politică și de imagine publică, a spus Mikaela până să mă gândesc eu la un răspuns. Oricum, despre ce vorbeam? Ah, da! a pocnit ea din degete. Lordul Rafe și Prințul Hans. Nu contează. Prințul Hans are prioritate, desigur. I-a mutat portretul în partea cu *da* a panoului.

— Atunci vă las, Majestatea Voastră. Doar verificam dacă totul e în regulă.

Chipul lui Rhys s-a închistat, iar eu am simțit că mă cuprinde frustrarea, care s-a adăugat la cocktailul de emoții pe care le simțeam deja — emoție și amețeală când l-am revăzut, supărare din cauza ipocriziei lui, încă eram furioasă din cauza plecării lui inițiale și un strop de vinovăție, chiar dacă noi nu eram un cuplu și nu fusesem niciodată și eram liberă să dansez cu toți bărbații din Athenberg, dacă voiam.

Dacă facem asta, rămâne aici. În camera asta, în noaptea asta. Nu mai vorbim niciodată despre acest lucru.

Asta fusese regula *lui*, așa că de ce mă simțeam vinovată?

— Domnule Larsen...

— Ne vedem mâine, Majestate.

Rhys a plecat.

Până să-mi dau seama ce fac, l-am condus la ușă, și am simțit un val de hotărâre și m-am îndreptat de spate numaidecât.

Nu aveam să fiu atrasă din nou într-un ciclu nesfârșit de „ce-ar fi dacă". Aveam destule griji. Dacă Rhys avea o problemă cu asta, putea să-mi spună în față.

— Unde te duci? a strigat Mikaela după mine. Trebuie să stabilim ordinea dansurilor!

— La baie, i-am aruncat peste umăr. Am încredere în tine. Pune-i în ce ordine vrei tu.

Mi-am grăbit pașii și l-am ajuns din urmă pe Rhys după colț.

— Domnule Larsen.

De data asta, s-a oprit, dar nu s-a întors să mă privească.

— Balul a fost ideea bunicului, nu a mea.

Nu îi datoram o explicație, dar m-am simțit obligată să i-o ofer oricum.

— E ziua ta, Prințesă. Poți să faci ce vrei.

Mi-am ținut firea, chiar dacă am simțit fluturi în stomac, când am auzit cuvântul *Prințesă*.

— Deci ești de acord să dansez cu alți bărbați toată noaptea?

Rhys s-a întors în cele din urmă și i-am zărit pâlpâirea din ochii aceia cenușii, enigmatici.

— De ce n-aș fi? Pare soluția perfectă. Îți vei găsi un prinț drăguț, vă căsătoriți și veți guverna fericiți până la adânci bătrâneți, a spus, dar i-am citit și o ușoară inflexiune batjocoritoare printre cuvinte. Viața unei Prințese, exact așa cum ar trebui să fie.

Am simțit că plesnește ceva în mine, pur și simplu.

Eram *furioasă*. Furioasă pe Nikolai, pentru că abdicase și apoi fugise în California cu Sabrina, ca să poată să „aibă puțin timp" pentru ei. Furioasă că nu aveam control asupra vieții mele. Și, mai ales, furioasă pe Rhys, pentru că transforma reîntâlnirea noastră în ceva urât, după ce fusesem despărțiți *șase săptămâni*.

— Ai dreptate, am zis. *Este* soluția perfectă. Abia aștept! Poate că voi face mai mult decât să dansez. Poate voi găsi pe cineva să mă sărute și să mergem...

Două secunde mai târziu, m-am trezit lipită de perete. Pâlpâirea din ochii lui Rhys nu mai era acolo. Ochii lui se întunecaseră, transformându-se din cenușii, în nori de furtună aproape negri, ca cei care inundau orașul primăvara.

— Nu e o idee bună să termini fraza, Prințesă, a spus el cu blândețe.

Îl provocasem intenționat, dar a trebuit să lupt cu pericolul care emana din el.

— Ia-ți mâinile de pe mine, domnule Larsen. Nu mai suntem în SUA și îți depășești limita.

Rhys s-a apropiat și mai mult, iar eu mă străduiam să mă concentrez, când eram atât de mistuită de *el*. De parfumul lui, de respirația lui pe pielea mea. De amintiri despre priviri persistente și râsete furate și apusuri într-o piscină, aproape la capătul lumii.

— S-o ia dracu' de limită! a rostit fiecare cuvânt lent și sacadat, de parcă ar fi vrut să mi le graveze pe piele.

— Ce comportament minunat pentru prima zi din nou la muncă! E la fel ca în vremurile bune! am exclamat și mi-am lipit mai tare spatele de perete, încercând să scap de căldura arzătoare din corpul lui Rhys. De ce ai venit, domnule Larsen? Ai fost foarte fericit să pleci, atunci când ți-am cerut să rămâi.

— Dacă tu crezi că am fost vreun pic fericit în ultimele șase săptămâni, te înșeli foarte tare, a spus el pe un ton sumbru.

— Ai fost destul de fericit cât să stai departe atât de mult, am spus, încercând fără succes să-mi ascund durerea din voce.

Chipul lui Rhys s-a îmblânzit:

— Crede-mă, Prințesă! Dacă aș fi avut de ales, m-aș fi întors mult mai devreme.

Vârfurile catifelate ale aripilor de fluture din stomac ajunseseră să-mi gâdile inima.

Încetează! Rămâi pe poziție!

— Ceea ce mă readuce la întrebarea mea, am spus. De ce ai venit?

I-a tresărit un mușchi al maxilarului. Nu se bărbierise în ziua aceea, iar barba mai groasă îi acoperea fața mai mult decât eram obișnuită.

Mi-am strâns mâinile în pumni, rezistând impulsului de a le trece peste firele scurte de păr negru de pe obrazul lui și peste cicatricea din sprânceană. Doar ca să mă asigur că este într-adevăr aici, în fața mea.

Furios și enervant, dar *aici*.

— Pentru că...

— Vă întrerup cumva?

Rhys s-a îndepărtat de mine atât de repede, încât mi-a luat câteva secunde să procesez ce se întâmplase. Imediat ce mi-am dat seama cine ne întrerupsese, am simțit că mi se prăbușește cerul în cap.

Pentru că, la capătul holului, cu o expresie pe jumătate curioasă, pe jumătate zâmbitoare, nu era nimeni altul decât vărul meu, Andreas.

— Mă duceam spre camera mea când am auzit ceva și am venit să văd ce e, tărăgăna el vorba. Îmi cer scuze dacă am... deranjat.

Rhys a apucat să vorbească înaintea mea.

— Ce naiba faci aici?

— Sunt vărul lui Bridget, a zâmbit Andreas. Bănuiesc că, până la urmă, ne *vom mai vedea* pe aici. Lumea e mică.

Mi-am răsucit capul de la unul la celălalt.

— Vă cunoașteți?

Cum era posibil așa ceva?

— Ne-am întâlnit la aeroport, a spus Andreas degajat. Am crezut că și-a scăpat portofelul, dar, vai, m-am înșelat. Am avut o discuție drăguță, deși nu ți-am reținut numele.

Ultima replică îi fusese adresată lui Rhys, care a așteptat câteva momente înainte de a răspunde:

— Rhys Larsen.

— Domnul Larsen este bodyguardul meu, am spus. Mă ajuta să-mi scot ceva din ochi.

În sinea mea, m-am mustrat pentru că fusesem atât de neglijentă. Eram pe un hol al unei părți mai liniștite a palatului, dar peste tot erau ochi și urechi. Ar fi trebuit să știu că nu e bine să pornesc discuția cu Rhys undeva pe unde putea trece oricine și ne poate auzi.

Judecând după expresia lui Rhys, și el se gândea la același lucru.

— Serios? Câtă amabilitate din partea lui! a exclamat Andreas fără să pară niciun pic convins, și nu mi-a plăcut felul în care ne analiza.

M-am ridicat impunătoare și l-am privit de sus. Nu aveam să-l las să mă intimideze, ba încă, la mine acasă.

— Ai spus că mergeai spre camera ta, am spus eu repede. Nu-ți stăm în drum.

— Ne vedem pentru prima oară după ani de zile, iar asta este întâmpinarea pe care o primesc, a oftat Andreas, scoțându-și mănușile cu o lentoare intenționată, pentru ca apoi să le strecoare în buzunar. Ești altfel acum, că ești Prințesă Moștenitoare, dragă verișoară.

— Ai dreptate, am zis. *Sunt* altfel. Sunt viitoarea ta Regină.

Zâmbetul lui Andreas a dispărut și l-am văzut pe Rhys zâmbind cu coada ochiului.

— Mă bucur că ai ajuns aici în siguranță, i-am întins eu o ramură de măslin, vrând să fac pace, pentru că nu aveam niciun chef să mă angajez în ostilități cu vărul meu luna următoare sau cât plănuia să rămână aici. Dar am o întâlnire la care trebuie să mă întorc. Putem vorbi mai târziu.

Prin „mai târziu", am vrut să spun „niciodată", căci așa speram.

— Desigur, a înclinat Andreas capul și a aruncat o ultimă privire către mine și Rhys, apoi a dispărut pe hol.

Am așteptat câteva clipe bune până să-mi permit luxul să mă relaxez.

— Vărul tău pare un nemernic, a spus Rhys.

Am izbucnit în râs, iar starea de spirit dintre noi s-a mai înseninat, în cele din urmă.

— Nu pare. Chiar *este* un nemernic. Dar face parte din familie, așa că nu putem scăpa de el.

Îmi răsuceam inelul pe deget, încercând să găsesc o modalitate plină de tact de a reveni la conversația anterioară.

— Legat de ce vorbeam...

— M-am întors pentru că *am vrut să mă întorc*, a spus Rhys. Și...

S-a oprit puțin, de parcă ar fi pendulat între a-mi spune sau nu ceea ce voia să spună.

— Nu am vrut să fii singură în lupta cu toate rahaturile astea, a făcut semn împrejur.

Singură.

Era a doua oară când o spunea. Mai întâi în seara absolvirii mele și acum. Avusese dreptate în ambele dăți.

Am încercat fără succes să numesc sentimentul de gol și mâhnire care mă bântuise de la plecarea lui Rhys. Acel sentiment care mi se strecura în suflet, când stăteam întinsă în pat noaptea și încercam să mă gândesc la ceva ce așteptam cu nerăbdare să se întâmple a doua zi. Acel sentiment care îmi dădea fiori în cele mai ciudate momente, ca atunci când mă aflam în mijlocul unui eveniment sau când mă prefăceam că râd împreună cu toți ceilalți.

Acum, aveam un nume pentru asta.

Singurătate.

— Ei bine, am zâmbit, încercând să ascund cât de mult mă afectaseră cuvintele lui. Mă bucur că te-ai întors, domnule Larsen. Cel puțin, atâta timp cât nu te comporți ca un știi tu ce.

A chicotit.

— Şi eu mă bucur că m-am întors, Prinţesă.

Acesta era momentul de reîntâlnire pe care mi-l dorisem. Nu-mi plăcea Andreas, dar cel puţin, spărsese gheaţa dintre mine şi Rhys.

— Deci, încotro ne îndreptăm acum?

Orice spuneam amândoi, el nu era doar garda mea de corp şi, în adâncul sufletului, amândoi ştiam asta.

— Merg oriunde mergi tu, a spus Rhys. Am grijă de siguranţa ta. Sfârşit!

— Faci lucrurile să sune atât de simplu!

Când realitatea este atât de complicată! Între Costa Rica, plecarea şi reapariţia lui, chiar atunci când mă apăsa presiunea găsirii unui soţ „potrivit", m-am simţit ca o insectă blocată într-o reţea de secrete şi responsabilităţi de care nu mă puteam elibera.

— Chiar e simplu, a spus Rhys, cu o încredere atât de liniştitoare în glas, încât mi-a răsunat până în oase. Am făcut o greşeală când am plecat şi acum o repar.

— Pur şi simplu.

— Pur şi simplu, a spus, lăsându-şi colţurile gurii în jos. Deşi îmi imaginez că o să-mi îngreunezi misiunea cât mai mult posibil.

Am râs uşor.

— Când au fost vreodată lucrurile uşoare pentru noi?

Dar, deşi eram încă supărată pe Rhys pentru că plecase, mi-am dat seama de ceva. Sentimentul chinuitor de gol dispăruse.

24

BRIDGET

— Pot să spun că arătați absolut minunat în seara asta, Majestatea Voastră, a spus Edwin, Contele de Falser, în timp ce mă conducea pe ringul de dans.

— Mulțumesc. Și tu arăți foarte bine.

Cu părul de culoarea nisipului și construcția atletică, Edwin nu era o apariție neplăcută, dar nu am putut să-mi adun mai mult entuziasm dincolo de complimentul meu sec.

După săptămâni de planificare frenetică, sosise în sfârșit noaptea balului meu și nu puteam fi mai dezamăgită. Partenerii mei de dans fuseseră toți nepricepuți până acum și nici măcar nu apucasem să-mi trag sufletul. Dans după dans, discuție după discuție. Nu mâncasem nimic altceva decât cele două căpșuni pe care le luasem pe furiș de la masa de desert, între dansuri, și simțeam că am în călcâie lame de ras.

Edwin și-a umflat pieptul:

— *Depun* mult efort pentru felul cum arăt, a spus el, încercând firav să adopte un ton umil. Smokingul mi l-a făcut cel mai bun croitor din Athenberg, iar Eirik — numit recent de *Vogue* drept cel mai bun coafor-stilist din Europa — vine la mine acasă la fiecare două săptămâni. Mi-am construit și o nouă sală de sport acasă. Poate vii s-o vezi într-o zi, a adăugat, aruncându-mi o

privire încrezătoare. Nu vreau să mă laud, dar cred că se ridică la înălțimea oricărei săli de sport din Palat, cu echipamentele cardio de ultimă generație, seturile de gantere DISKUS din oțel inoxidabil nereactiv de grad 303...

Mi-am dat ochii peste cap. *Doamne sfinte!* Mai bine îl ascultam pe precedentul partener de dans analizând tiparele de trafic din Athenberg în timpul orelor de vârf.

Dansul meu cu Edwin s-a încheiat, din fericire, până să apuce să-mi explice mai multe despre echipamentul de la sala lui, iar curând m-am trezit în brațele următorului meu pretendent.

— Așadar, i-am zâmbit veselă lui Alfred, fiul contelui de Tremark.

Era cu câțiva centimetri mai scund decât mine și aveam o vedere directă asupra începutului lui de chelie. Am încercat să nu las asta să mă afecteze. Nu voiam să fiu una dintre acele persoane superficiale, cărora le pasă doar de aspect, dar ar fi fost mai ușor să *nu* mă concentrez asupra felului în care arăta, dacă mi-ar fi oferit altceva la care să mă gândesc. Nu mă privise în ochi nici măcar o dată de când începusem să dansăm.

— Am auzit că ești un mare cunoscător de păsări.

Alfred construise o volieră pe proprietatea sa și, după cum îmi povestise Mikaela, una dintre păsările lui și-a făcut nevoile în capul lordului Ashworth, în timpul balului anual de primăvară al contelui.

Alfred a mormăit un răspuns.

— Îmi pare rău, nu am înțeles, am spus politicos.

A mormăit din nou, și s-a înroșit până la chelie.

Am făcut un bine amândurora și am încetat să mai vorbim. M-am întrebat cine l-a forțat să participe în seara asta și cine se chinuia mai rău — el sau eu.

Mi-am înăbușit un căscat și m-am uitat prin sala de bal, căutând ceva interesant care să-mi rețină atenția. Bunicul ținea o mică ședință cu câțiva miniștri în colț. Mikaela își făcea de lucru lângă masa de desert, flirtând cu un oaspete pe care nu l-am

recunoscut, iar Andreas șerpuia prin mulțime, arătând ca, mă rog, ca un șarpe.

Mi-aş fi dorit ca prietenele mele să fie aici. Vorbisem pe video-chat cu Ava, Jules și Stella mai devreme și îmi era atât de dor de ele, că mă durea sufletul. Aş fi preferat să-mi petrec ziua de naștere mâncând înghețată și uitându-mă la filme romantice de comedie, decât să dansez până mă dor picioarele cu oameni care nici măcar nu-mi plăceau.

Am nevoie de o pauză. Doar una mică. Să-mi trag sufletul.

— Îmi cer scuze, am spus atât de brusc, când Alfred s-a împiedicat și aproape că a dărâmat tava din mâna unui chelner care trecea. Nu mă simt bine. Te superi dacă oprim dansul? Îmi pare nespus rău!

— Ah, deloc, Majestatea Voastră, a spus el clar, în sfârșit, și ușurat. Sper să te simți mai bine curând.

— Mulțumesc!

Am aruncat o privire spre Elin. Era întorsă cu spatele la mine și stătea de vorbă cu editorialistul care se ocupa de pagina socială și trebuia să scrie despre petrecere, iar eu am ieșit din sala de bal să nu mă vadă.

M-am repezit pe hol și am ajuns la toaleta ascunsă într-un alcov retras, pe jumătate protejată de un bust uriaș de bronz al regelui Frederic I.

Am încuiat ușa, m-am așezat pe scaunul de toaletă și mi-am dat jos pantofii oftând ușurată. Rochia se așezase în jurul meu într-un nor de mătase și tul bleu. Era o creație superbă, la fel ca pantofii cu tocuri argintii cu bretele și colierul cu diamante așezat de claviculă, dar tot ce-mi doream era să mă schimb în pijama și să mă târăsc în pat.

— Încă două ore, am spus.

Sau poate trei. Nu puteau fi mai mult de trei ore. Cred că dansasem deja cu toți bărbații din salon și nu eram mai aproape de alegerea unui soț, decât fusesem la începutul serii.

Am închis ochii și mi-am sprijinit capul în mâini. *Nu te gândi la asta!*

Dacă începeam să mă gândesc — la faptul că întreaga națiune era cu ochii la mine și la faptul că unul dintre bărbații din sala de bal avea să fie, probabil, viitorul meu soț —, amețeam. Iar dacă mă apucam să mă gândesc la un bărbat anume, ursuz, cu cicatrici, și cu ochi care puteau să topească oțelul, și cu mâini care puteau să mă topească pe mine, aș ajunge pe un drum care nu poate să ducă decât la ruină.

Evitasem să mă uit la Rhys toată noaptea, dar știam că-i acolo, îmbrăcat într-un costum închis la culoare, cu cască în ureche, revărsând valuri de masculinitate atât de necizelată, încât mai multe invitate de sex feminin roiau în jurul lui, decât în locul prinților care erau de obicei vânați la astfel de petreceri.

Nu mai avusesem timp să fim singuri din ziua aceea lângă salon, dar probabil că era mai bine. Nu aveam încredere în mine în preajma lui.

Am mai stat în baie câteva minute, dar știam că trebuie să plec. Altfel, Elin avea să mă caute și să mă târască înapoi ca pe-un copil rătăcit.

Mi-am pus pantofii înapoi scâncind ușor, am deschis ușa și am intrat direct într-un zid.

Unul de doi metri, care nu zâmbea.

— Doamne sfinte! mi-am dus mâna la piept, unde inima îmi bătea de trei ori mai repede. M-ai speriat.

— Îmi pare rău! a spus Rhys, dar nimic nu-mi spunea că într-adevăr îi părea rău.

— Ce cauți aici?

— Ai plecat de la petrecere. Sunt bodyguardul tău, a spus ridicând dintr-o sprânceană. Are sens?

Tipic pentru Rhys! Dacă exista vreun mod nepoliticos de a răspunde la o întrebare, el îl găsea.

— Sigur! Păi, sunt gata să mă întorc la petrecere, așa că, dacă vrei, te rog să mă scuzi...

L-am ocolit, dar m-a prins de braț.

Timpul s-a oprit în loc în jurul mâinii lui care îmi prinsese încheietura mâinii. Bronzul lui natural contrasta cu pielea mea palidă de iarnă, iar degetele lui erau aspre și bătătorite, spre deosebire de mâinile netede și moi ale lorzilor și prinților cu care dansasem toată noaptea. M-a cuprins o dorință care-mi făcea genunchii să tremure, aceea de a-i simți degetele alunecând pe pielea mea, luându-mă în stăpânirea lui.

Dorința numărul patru.

Respirația mea era superficială în alcovul minuscul și intim. Nu era corect, omul ăsta avea o putere asupra mea, dar eu eram neputincioasă în fața inimii mele, a hormonilor și a forței de nestăpânit care era Rhys Larsen.

După ceea ce mi s-a părut o eternitate, dar în realitate au fost doar câteva secunde, Rhys a spus:

— Nu am avut ocazia să-ți spun mai devreme. La mulți ani, Prințesă!

Bum, bum, bum, îmi bătea inima.

— Mulțumesc!

Nu mi-a dat drumul la încheietura mâinii și nici nu i-am cerut asta.

Aerul dintre noi s-a încărcat de cuvinte nerostite.

Mă întrebam cum ar fi fost totul pentru noi într-o altă viață, o altă lume. Una în care eu aș fi fost doar o simplă femeie, iar el doar un simplu bărbat, fără regulile și așteptările celor din jur.

Și m-am urât pentru că mă gândisem la asta, pentru că Rhys nu-mi dăduse niciodată vreun indiciu că ar fi fost interesat de mine, dincolo de atracția fizică și obligația profesională.

Niciunul, cu excepția momentelor trecătoare în care se uita la mine de parcă, pentru el, eram lumea întreagă și nu avea putere nici să clipească.

— Îți place balul?

Poate mi-am imaginat, dar mi s-a părut că i-am simțit degetul mare mângâindu-mi pielea moale la încheietura mâinii.

Bum. Bum. Bum.

— E în regulă.

Eram prea distrasă de ce se întâmpla sau nu cu încheietura mea ca să găsesc un răspuns mai bun.

— Doar în regulă?

Din nou. Încă o mângâiere cu degetul. Aș fi putut să jur.

— Ai petrecut destul de mult timp alături de Contele de Falser.

— De unde știi care este contele?

— Prințesă, cunosc fiecare bărbat care doar *se gândește* să te atingă. Cu atât mai mult pe cei care dansează cu tine. De două ori, a adăugat Rhys, încet, extrem de blând.

Ar fi trebuit să mă sperie, dar, în schimb, simțeam furnicături pe piele și coapsele mi s-au încleștat.

Ce se întâmplă cu mine?

— Ce talent!

Dansasem cu Edwin de două ori pentru că insistase și eram prea obosită să protestez.

Rhys a zâmbit, dar privirea îi rămăsese împietrită.

— Deci, Contele de Falser? El e alesul?

— Nu, am scuturat din cap. Doar dacă vreau să-mi petrec tot restul vieții ascultându-l perorând despre hainele lui și echipamentul de sală.

Rhys și-a apăsat degetul mare pe pulsul meu care îmi bătea la încheietura mâinii.

— Bine!

O spusese într-un fel, ca și cum contele ar fi scăpat milimetric de la moarte.

— Ar trebui să mă întorc la dans, am spus, deși acesta era ultimul lucru pe care mi-l doream. Elin e pe cale s-o ia razna.

— *E pe cale?*

Am râs cu adevărat pentru prima oară în această seară.

— Ești îngrozitor.

— Dar nu greșesc.

Acesta era Rhys de care-mi fusese dor. De umorul lui sec, de momentele lui rare de blândețe. Acesta era adevăratul Rhys.

— Cum te simți la douăzeci și patru de ani? a întrebat el, în timp ce ne întorceam spre sala de bal.

— Ca la douăzeci și trei, doar că sunt mai flămândă și mai obosită. Cum te simți la treizeci și patru de ani?

Împlinise treizeci și patru de ani în săptămânile în care fuseserăm despărțiți. Mă gândisem să-l sun de ziua lui, dar m-am panicat în ultimul moment.

— Ca la treizeci și trei, doar că mai puternic și mai deștept.

Am pufnit, pe jumătate amuzată, pe jumătate enervată, iar el a zâmbit larg.

Când ne-am întors la bal, am găsit-o pe Elin așteptându-ne la intrare cu brațele încrucișate la piept.

— Bun! Ai găsit-o, a spus ea fără să se uite la Rhys. Majestatea Voastră, unde ai fost?

— A trebuit să merg la toaletă.

Era doar pe jumătate o minciună.

— Patruzeci de minute? Ai ratat dansul cu prințul Demetrios, care tocmai a plecat, a oftat Elin. Nu contează. Mai sunt mulți potențiali pretendenți aici. Mergi, repede. Aproape că s-a terminat petrecerea.

Slavă Domnului pentru asta!

Mi-am reluat dansurile. Elin mă urmărea ca un șoim și eram prea îngrozită să mă uit spre Rhys, ca nu cumva să mi se citească pe față ceva ce nu voiam să vadă ea.

— Sunt așa de plictisitor?

— Îmi cer scuze, îi răspund.

Mi-am concentrat atenția la actualul meu partener de dans, Steffan, fiul ducelui de Holstein.

— Te tot uiți peste umărul meu. Fie se întâmplă ceva fascinant în spatele meu, fie analiza mea aprofundată asupra stilului arhitectural al palatului nu e atât de sclipitoare pe cât credeam.

Am roșit și mi-am simțit obrajii încălzindu-se.

— Îmi cer scuze.

Niciunul dintre foștii mei parteneri de dans nu-mi atrăsese atenția și am presupus că nici el nu o va face.

— A fost îngrozitor de nepoliticos din partea mea! am spus.

— Nu trebuie să-ți cer scuze, Majestate, a zâmbit Steffan plin de bunăvoință, într-un fel care i-a încrețit și ochii. Trebuie să recunosc, aș fi putut veni cu un subiect de conversație mai bun decât istoria neoclasicismului. Asta mi se întâmplă când am emoții. Spun tot felul de fapte inutile.

Am râs.

— Cred că există moduri mai rele de a face față emoțiilor.

Pielea a început brusc să-mi ardă și m-am împiedicat o secundă.

— Ești bine? a întrebat Steffan îngrijorat.

Am dat din cap, forțându-mă să nu mă uit spre Rhys, dar îi *simțeam* căldura privirii în spate.

Concentrează-te pe Steffan.

Era cel mai plăcut partener de dans pe care-l avusesem toată seara și bifa toate condițiile pentru un Prinț Consort eligibil: amuzant, fermecător și atrăgător, să nu mai vorbim de cel mai albastru dintre sângele albastru.

Îmi plăcea de el. Dar nu-mi plăcea de el *din punct de vedere romantic.*

— Se pare că timpul nostru s-a terminat, a spus Steffan când muzica a încetat.

Noaptea se terminase în sfârșit.

— Dar poate am putea ieși cândva, doar noi doi? Noul patinoar de pe Nyhausen este foarte drăguț și acolo servesc cea mai bună ciocolată caldă din oraș, a adăugat el.

O întâlnire.

Am vrut să-l refuz, pentru că nu voiam să duc relația mai departe, dar acesta era scopul final al balului — să-mi găsesc un soț, și nu puteam să am un soț fără să mă întâlnesc cu el mai întâi.

— Sună minunat, am spus.

Steffan a zâmbit:

— Excelent! Te sun mai târziu și stabilim detaliile.

— Așa rămâne!

Am plecat să țin discursul de încheiere, ca să le mulțumesc tuturor pentru prezență, iar după ce oaspeții au plecat unul câte unul, am ieșit grăbită din sala de bal, dornică să plec înainte ca Elin să pună mâna pe mine.

Abia ajunsesem la jumătatea drumului spre ieșire, când mi-a blocat calea cineva.

— Majestatea Voastră.

Mi-am înăbușit un geamăt.

— Lord Erhall.

Președintele Parlamentului mă privea de sus. Era un bărbat înalt, subțire, cu părul cărunt și ochii reci și prădători ca de reptilă. Era însă și unul dintre cei mai puternici oameni din țară, de aceea fusese invitat, în ciuda faptului că nu se afla în intervalul de vârstă eligibil pentru bărbații de însurat.

— Mie și Majestății Sale ne-ați lipsit la întâlnirea de ieri, a spus el. Am discutat despre noua propunere legislativă de reformă fiscală, la care sunt sigur că v-ați fi adus o mare și importantă contribuție.

Nu mi-a scăpat tonul batjocoritor. Uneori participam la întâlnirile săptămânale pe care le avea bunicul meu cu Președintele Parlamentului, iar Erhall insinuase de mai multe ori că, după părerea lui, nu trebuia să mă aflu acolo.

El era unul dintre acei membri ai Parlamentului la care se referise Edvard, atunci când spusese că unii oameni nu vor să vadă o femeie pe tron.

— Într-adevăr, am spus cu răceală. Încercați să adoptați o legislație similară de ani de zile, nu-i așa, domnule Președinte? Se pare că într-adevăr, ar *putea* beneficia de idei noi.

Erhall a strâns buzele, dar a răspuns, cu o voce înșelător de senină:

— Sper că v-a plăcut balul, Alteță. Vânătoarea de soț este cu siguranță o prioritate de top pentru o Prințesă.

Toată lumea știa adevăratul scop al balului, dar nimeni nu era suficient de prost sau lipsit de tact ca să exprime lucrurile cu voce tare... cu excepția lui Erhall, care avea destulă putere încât să scape teafăr insultând-o pe Prințesa Moștenitoare la propria ei petrecere. Existau chiar zvonuri că el ar putea fi următorul prim-ministru, atunci când, inevitabil, va candida pentru acest post.

Am rezistat impulsului de a-l pălmui. Astfel, aș fi căzut în jocul lui. Nimeni nu ar fi mai fericit decât Erhall, dacă imaginea mea publică ar fi afectată, ceea ce s-ar întâmpla, dacă aș fi prinsă atacându-l pe președintele Parlamentului de ziua mea.

— O să fiu sincer, Majestate, a spus Erhall aranjându-și cravata. Sunteți o tânără drăguță, dar ca să fiți monarhul Eldorrei e nevoie de mai mult decât de o față frumoasă. Trebuie să înțelegeți politica, dinamica, *problemele* serioase actuale. Fratele Majestății Voastre a fost pregătit pentru asta, dar Majestatea Voastră nici măcar nu ați locuit în Eldorra în ultimii ani. Nu credeți că ar fi cel mai bine dacă ați preda responsabilitățile coroanei unei persoane mai potrivite pentru acest rol?

— Și cine ar putea fi acea persoană?

Vocea mea picura miere otrăvitoare.

— Presupun că cineva de sex masculin.

Era de necrezut că aveam această conversație, dar nimeni nu acuzase vreodată Parlamentul că rămâne în urma vremurilor.

Erhall a zâmbit, suficient de înțelept cât să nu dea un răspuns direct.

— Oricine credeți c-ar fi mai potrivit, Alteță.

— Dați-mi voie să clarific ceva, domnule Președinte.

Îmi simțeam fața fierbinte și plină de pete roșii din cauza umilinței, dar am trecut peste asta. Nu voiam să-i ofer satisfacția de a vedea că mă afectează.

— Nu am intenția de a abdica, de a mă da deoparte sau de a-mi preda responsabilitățile altcuiva.

Oricât mi-aș dori.

— Într-o zi, voi sta pe tron și va trebui să-mi dați socoteală — *dacă* veți mai fi încă în această poziție atunci.

Erhall s-a întunecat la față auzind aluzia mea nu atât de subtilă.

— Prin urmare, este mai bine pentru toți cei implicați dacă avem o relație civilizată.

Am făcut o pauză, apoi am adăugat:

— În această notă, sugerez să vă controlați tonul atunci când vorbiți cu mine sau cu oricare membru al familiei regale. Sunteți un oaspete aici. Asta e tot!

— Majestatea Voastră...

Erhall a făcut un pas spre mine, apoi s-a albit la față și s-a dat repede înapoi.

Rhys a venit lângă mine, cu chipul lipsit de expresie, dar cu ochii mai întunecați decât un nor de furtună.

— Vă deranjează, Majestatea Voastră?

Erhall s-a uitat la el, dar a avut înțelepciunea să tacă.

— Nu. Președintele tocmai pleca, i-am aruncat un zâmbet politicos. Nu-i așa, domnule Președinte?

Și-a subțiat buzele. A făcut o plecăciune rapidă și mi-a adresat un scurt „Alteță" înainte de a se învârti pe călcâie și a pleca.

— Ce ți-a zis?

Vedeam o mare amenințare emanând din toată ființa lui Rhys, în valuri palpabile aproape, și eram sigură că l-ar vâna pe Erhall și i-ar rupe gâtul, dacă i-aș cere.

— Nimic care să merite să repet cuvintele lui, serios, am spus, văzând că Rhys continuă să privească locul în care stătuse Erhall. Uită de el.

— Era cât pe ce să pună mâna pe tine.

— N-ar fi făcut-o.

Nu eram sigură ce voia Erhall să facă înainte să apară Rhys, dar era prea priceput ca să-și piardă calmul în public.

— Te rog, las-o baltă. Vreau doar să dorm. A o fost o seară lungă!

Nu voiam să mai risipesc energie cu Erhall. Nu merita.

Rhys s-a conformat, deși nu părea mulțumit de asta. Pe de altă parte, rareori părea mulțumit de ceva.

M-a escortat în camera mea și, când am ajuns la ușă, a scos ceva din buzunarul costumului.

— Cadoul de ziua ta de naștere, mi-a spus el serios, întinzându-mi o foaie de hârtie rulată, legată cu o panglică. Nu e ceva luxos, dar îl luasem și m-am gândit că ți-ar plăcea.

Mi s-a tăiat respirația.

— Nu trebuia să-mi aduci nimic.

Nu ne-am cumpărat niciodată cadouri de ziua de naștere. Doar ne-am oferit unul altuia câte o masă și, chiar și atunci, ne-am prefăcut că este pentru altceva decât pentru ziua noastră de naștere.

— Nu e mare lucru, a spus Rhys, urmărindu-mă cu umerii încordați, în timp ce eu dezlegam cu grijă panglica și desfăceam hârtia de împachetat.

Când am văzut ce era, am icnit.

Eram eu.

Un desen cu mine, mai exact, într-o piscină înconjurată de dealuri, cu oceanul în depărtare. Cu capul aplecat pe spate, cu zâmbetul pe buze, păream mai liberă și mai fericită decât îmi aminteam că am fost vreodată. Forma buzelor mele, sclipirea din ochi, chiar și alunița de sub ureche...

Surprinsese totul în detalii rafinate și minuțioase și, văzându-mă prin ochii lui, mi se părea că sunt cea mai frumoasă femeie din lume.

— Nu sunt bijuterii sau ceva de genul ăsta, a spus Rhys. Păstrează-l dacă vrei sau aruncă-l. Mi-e totuna.

— Să-l arunc? am strâns desenul la piept. Glumești? Rhys, e splendid!

Cuvintele mele pluteau în aer și ne-am dat seama, în același timp, că l-am strigat din nou pe numele lui. Prima dată când făceam asta de atunci, din Costa Rica.

Dar așa mi s-a părut corect pentru că, în acel moment, el nu era domnul Larsen. Era Rhys.

Iar Rhys îmi oferise cel mai frumos cadou pe care l-am primit vreodată. Avea dreptate — *nu era* o poșetă elegantă sau bijuterii cu diamante, dar preferam de o mie de ori un desen al lui decât o sută de diamante Tiffany.

Oricine putea cumpăra un diamant. Dar nimeni, în afară de el, n-ar fi putut să mă deseneze așa cum o făcuse el și observasem și că era prima oară când împărtășea cu mine ce desena.

— Este în regulă, a ridicat din umeri.

— Nu e în regulă, este *splendid*, am repetat. Serios, mulțumesc. Îl voi prețui pentru totdeauna!

N-am crezut vreodată că voi vedea ziua asta, dar Rhys a roșit. Chiar *a roșit*.

Am privit cu fascinație în timp ce îmbujorarea i se întindea pe gât și pe obraji, și m-a cuprins o dorință sălbatică să urmăresc drumul ăsta cu buzele.

Dar desigur, nu puteam să fac asta.

Îmi dădeam seama că voia să mai spună ceva, dar orice ar fi fost, s-a gândit mai bine.

— Nu este o alarmă de securitate, dar păstrez complimentul tău pentru Crăciun, a spus el cu un zâmbet pieziș.

Am zâmbit, ameţită de combinaţia dintre darul şi gluma lui. Nimic nu-mi plăcea mai mult decât să-l văd glumind pe Rhys cel serios în mod normal.

— O să ţin minte.

— Noapte bună, Prinţesă!

— Noapte bună, domnule Larsen!

În acea noapte, am stat întinsă în pat şi m-am uitat la desenul lui Rhys în lumina lunii pătrunzând prin perdele. Îmi doream să fiu din nou fata aceea. Nu Prinţesă Moştenitoare. Să mă mai bucur de soare într-un oraş îndepărtat, unde să nu mă poată găsi nimeni. Dar nu eram.

Poate că îmi plăcea atât de mult desenul lui Rhys, nu numai pentru că el era artistul, ci şi pentru că imortalizase o versiune a mea la care nu aş mai putea să mă întorc niciodată.

Am rulat uşor desenul şi l-am pus într-un colţ sigur al sertarului meu de la noptieră.

Prinţesă cu jumătate de normă.

Ca să fiţi monarhul Eldorrei aveţi nevoie de mai mult decât de o faţă frumoasă.

Daţi-mi voie să clarific ceva, domnule Preşedinte. Nu am de gând să abdic, să mă dau deoparte sau să predau responsabilităţile altcuiva.

Până acum, fusesem participant pasiv în propria mea viaţă, lăsându-i pe alţii să decidă pentru mine, presa să mă calce în picioare şi oameni ca Erhall să-mi vorbească de sus.

Dar gata! Era timpul să acţionez.

Jocul politicii din Eldorra era un câmp de luptă, iar acesta era un război.

25

RHYS

Cineva a spus odată că *Iadul sunt ceilalți oameni*[1].

Avea dreptate.

Mai exact, iadul însemna *privirile* altor oameni în jurul unui patinoar, bând ciocolată caldă și făcându-și ochi dulci, de parcă ar fi fost în mijlocul unui film Hallmark.

Nici măcar nu era sezonul Crăciunului, pentru numele lui Dumnezeu! Era mai rău.

Parc-ar fi fost Ziua Îndrăgostiților!

Am simțit că-mi zvâcnește un mușchi în maxilar, iar râsul lui Bridget, însoțit imediat de râsul mai profund al lui Steffan, mi-au stârnit dorința de a ucide pe cineva — și anume, pe un bărbat cu păr blond și un nume care începea cu S.

Și oricum, ce era așa de amuzant?

Nu-mi imaginam ceva atât de amuzant, mai ales ceva spus de Sfântul Steffan.

Bridget și Steffan nici nu ar trebui să *fie* la o întâlnire acum. Trecuseră doar patru zile de la balul de ziua ei de naștere. Cine naiba ieșea la o întâlnire cu cineva pe care-l cunoscuse în urmă cu patru zile? Trebuia să-i fie verificat trecutul, cazierul, supraveghere

[1] Jean-Paul Sartre.

24/7 ca să ne asigurăm că Steffan nu era un criminal psihopat sau un adulter secret.

Prinţesele nu ar trebui să meargă la o întâlnire până când nu există date de verificat de cel puţin un an, în opinia mea. Cinci ani chiar, pentru mai multă siguranţă.

Din păcate, părerea mea nu însemna nimic pentru familia regală, aşa că m-am trezit la cel mai mare patinoar din Athenberg, privind-o pe Bridget zâmbindu-i lui Steffan, de parcă acesta ar fi eradicat foametea din lume.

Steffan a spus ceva care a făcut-o din nou să râdă, iar el a zâmbit mai larg. I-a dat la o parte de pe faţă o şuviţă de păr rătăcită, iar mâna mea a zvâcnit spre pistol. Poate că aş fi dus acţiunea la capăt, dacă reporterii nu ar fi umplut patinoarul, făcând poze cu Bridget şi Steffan, filmând şi postând în direct pe Twitter, ca şi cum ar fi fost un eveniment olimpic.

— Formează un cuplu atât de drăguţ, a răcnit reportera de lângă mine, o brunetă cu forme generoase, îmbrăcată într-un costum roz aprins care-mi rănea ochii. Nu crezi?

— Nu.

A clipit, clar surprinsă de răspunsul meu scurt.

— De ce? Ai ceva împotrivă?

Parc-o şi vedeam salivând, practic, la ideea unei poveşti lacrimogene.

— Fac parte din personal, am spus. Nu am nicio părere despre viaţa personală a angajatorului meu.

— Toată lumea are păreri, mi-a zâmbit reportera, dar imaginea zâmbetului ei m-a dus cu gândul la un rechin învârtindu-se în apă. Mă numesc Jas, mi-a spus, şi a întins mâna.

Nu am dat mâna cu ea, dar asta nu a descurajat-o.

— Dacă te gândeşti la o părere... sau la orice altceva..., a strecurat ea o notă sugestivă în vocea ei, sună-mă.

A scos o carte de vizită din poșetă și mi-a pus-o în mână. Aproape că am lăsat-o să cadă pe podea, dar nu eram *chiar* atât de nemernic, așa că am pus-o în buzunar fără să mă uit la ea

Cameramanul lui Jas i-a spus ceva în germană, iar ea s-a întors să-i răspundă.

Bun. Nu puteam suporta oamenii insistenți sau vorbăreți. În plus, eram ocupat — ocupat să mă chinui să nu-l ucid pe Steffan.

Îl verificasem înainte de întâlnirea de astăzi și, pe hârtie, era al naibii de perfect. Fiul ducelui de Holstein, unul dintre cei mai puternici bărbați din Eldorra, era un călăreț desăvârșit, care vorbea fluent șase limbi și absolvise printre primii Harvard și Oxford, unde studiase științe politice și economie. Avea un istoric consacrat de filantrop, iar ultima lui relație cu o moștenitoare eldorriană s-a încheiat în condiții amiabile după doi ani. Pe baza interacțiunilor mele cu el până acum, părea prietenos și sincer.

Îl uram.

Nu pentru că avusese oportunitatea de a crește într-o viață de privilegii, ci pentru că o putea atinge liber pe Bridget în public. Putea să o ducă la patinoar, să o facă să râdă și să-i dea părul de pe față, și nimeni nici măcar nu clipea.

Între timp, tot ce puteam face eu era să stau acolo și să privesc, pentru că femeile ca Bridget nu erau pentru bărbați ca mine.

— N-ai să ajungi niciodată nimic, rahat cu ochi, îmi spunea mama, uitându-se la mine cu ochi răutăcioși și plini de ură. Uită-te la tine! Ești un sfrijit complet inutil! Trebuia să scap de tine când am avut ocazia!

Am tăcut. Ultima dată când i-am răspuns, m-a bătut atât de tare cu cureaua, încât am sângerat prin tricou și nu am putut să dorm pe spate săptămâni întregi. Învățasem că cel mai bine puteam să-i gestionez dispozițiile proaste dacă speram că, în cele din urmă, avea să uite că sunt măcar acolo. Asta se întâmpla, de obicei, după ce trecea de jumătatea sticlei de tărie.

— Dacă nu erai tu, eram plecată de mult din împuțiciunea asta de oraș!

Resentimente, asta era tot ce simțeam din partea ei, revărsându-se în valuri asupra mea. Mama stătea lângă masă, în halatul ei roz decolorat și fumând țigară după țigară. Avea obrajii palizi și supți și, deși avea doar douăzeci și ceva de ani, părea că era trecută de patruzeci.

Mi-am băgat mâinile sub brațe și am încercat să mă strâng cumva în mine însumi, în timp ce ea dădea întruna din gură. Era vineri seara. Uram serile de vineri pentru că însemna că aveam în față un weekend întreg doar cu mama.

— Risipă de spațiu... nu semeni deloc cu taică-tu... mă auzi, rahat cu ochi?

Îmi țineam privirea în jos, la crăpăturile din podea, până am început să le văd ca prin ceață. Într-o zi, o să plec de aici. Cumva, oricum.

— Mă asculți?

M-a prins de umeri și m-a scuturat atât de tare, că îmi zdrăngăneau dinții.

— Uită-te la mine când vorbesc cu tine, băiete!

M-a lovit cu podul palmei atât de tare, încât m-am împiedicat, și simțeam că-mi țiuie urechile de durere.

Corpul mi s-a răsucit și am văzut că se apropie, dar nu am avut timp să mă pregătesc, m-am lovit cu capul de colțul mesei și totul s-a întunecat în fața ochilor mei.

Am clipit, iar mirosul de sos vechi de spaghete și vodcă a dispărut, înlocuit de cel de gheață proaspătă și de parfumul copleșitor al lui Jas.

Bridget și Steffan patinau, iar blițurile au luat-o razna.

Clic. Clic. Clic.

— ...pentru un timp, a spus Steffan. Dar mi-ar plăcea să mai ieșim împreună când mă întorc.

— Pleci undeva? am întrebat.

Era deplasat să mă bag în conversația lor, dar nu-mi păsa.

Steffan mi-a aruncat o privire uluită.

— Da. Mama a căzut și și-a rupt șoldul ieri. E bine, dar se recuperează la casa noastră din Preoria. E destul de singură acolo, căci tata este în sesiune la Parlament, așa că o să stau cu ea până se simte mai bine.

Mi-a răspuns cu mare bunăvoință, lucru care m-a enervat și mai mult. Cu cât era mai greu de urât, cu atât îl uram mai mult.

— Ce trist! am spus.

Steffan a făcut o pauză, neștiind ce să-nțeleagă din tonul meu.

— Să sperăm că-și revine curând.

Bridget mi-a aruncat o privire ușor mustrătoare.

— Acum, ciocolata caldă promisă...

Ea l-a însoțit spre standul de ciocolată caldă de la celălalt capăt al patinoarului, în timp ce eu spumegam.

Poziția permanentă de bodyguard al lui Bridget însemna că trebuia să o văd întâlnindu-se cu alți bărbați. Știam acest lucru, iar asta avea să-mi fie crucea mea de purtat.

Doar că, pur și simplu, nu mă așteptam să se întâmple așa de curând.

Mai cunoscuse bărbați și la New York, dar acolo era altceva. Nu-i plăcuse niciunul dintre acei băieți și nici nu plănuise să se *căsătorească* cu vreunul dintre ei.

Am simțit o mare usturime în capul pieptului.

Din fericire, întâlnirea s-a încheiat la scurt timp după aceea, și am dus-o în mașină înainte ca Steffan să facă o prostie precum un sărut la prima întâlnire.

— Recuperarea inițială pentru un șold rupt durează între una și patru luni, am spus eu în mașină, întorcându-ne la palat. Păcat pentru Alteța Sa. Ce sincronizare proastă!

Nici măcar soarta nu credea că fac o pereche bună. Dacă ar fi fost, nu l-ar fi eliminat pe Steffan atât de curând după ce o cunoscuse pe Bridget.

Nu am crezut niciodată în soartă, dar s-ar putea să trebuiască să-i trimit mai târziu o felicitare de mulțumire. Aș putea chiar să-i dau niște ciocolată și flori.

Bridget nu a mușcat momeala.

— De fapt, este o sincronizare perfectă, a spus ea. Și eu voi fi plecată din Athenberg pentru câteva săptămâni.

Am privit-o în oglinda retrovizoare. La naiba, nu știam asta!

— N-a fost confirmat încă, așa că nu-mi arunca privirea asta, a spus ea. Am propus să merg într-un turneu prin țară. Să mă întâlnesc cu localnicii și întreprinderile mici, să aflu cum gândesc și cu ce probleme se confruntă. Am primit multe critici pentru că nu sunt la curent cu ceea ce se întâmplă în Eldorra și, ei bine, au dreptate.

— E o idee minunată, am spus când intram pe aleea Palatului.

— Crezi? a întrebat Bridget, și i-am simțit ușurarea temperând incertitudinea din voce.

— Nu sunt expert în politică, dar mi se pare că e bine.

Poate că Bridget nu voia să fie Regină, dar asta nu însemna că nu ar fi o Regină grozavă. Oamenii cred că cea mai importantă calitate a unui lider este puterea, dar de fapt, este compasiunea. Puterea însemna o prostie, dacă nu era folosită din motive corecte.

Din fericire pentru ea și pentru Eldorra, le avea pe amândouă.

— Regele trebuie să aprobe cererea mea, a spus ea după ce am parcat și ne-am dus la intrarea în Palat. Dar nu cred că va spune nu.

— Te referi la bunicul tău.

Membrii Casei Regale făceau lucrurile diferit, dar mi s-a părut ciudat cât de formali erau uneori unul cu celălalt.

Bridget a zâmbit rapid când am intrat în marea Sală a Palatului.

— În majoritatea cazurilor, da. Dar în chestiuni ca aceasta, el este Regele, nu bunicul meu.

— Vorbind de Rege...

Am înțepenit amândoi când am auzit vocea.

— Dorește să te vadă.

Andreas a apărut de nicăieri, și m-a cuprins o mare iritare. Nu știam ce anume mă deranja atât de tare la el, dar lui Bridget nu-i plăcea și asta era suficient pentru mine.

— Cum a fost întâlnirea? Ai primit deja o cerere în căsătorie?

— Trebuie să-ți găsești un alt hobby, dacă ești atât de interesat de viața mea amoroasă, a spus Bridget pe o voce plată.

— Mulțumesc, dar am o mulțime de hobby-uri care să mă țină ocupat. De exemplu, tocmai am venit de la o întâlnire cu Majestatea Sa și Lordul Erhall pe tema legislației privind reforma fiscală, a zâmbit el văzând-o pe Bridget suprinsă, deși ea a încercat să ascundă asta. După cum poate știi, sunt interesat de politică, iar Președintele Parlamentului a fost destul de amabil să mă lase să-l însoțesc câteva săptămâni. Să văd cum funcționează lucrurile.

— Ca un intern, a zis Bridget.

Andreas a zâmbit mai larg:

— Unul care învață destul de multe, a spus, și s-a uitat spre mine: Domnule Larsen, mă bucur să te văd din nou.

Aș vrea să pot spune același lucru.

— Majestatea Voastră!

Detestam să mă adresez lui cu același titlu ca al lui Bridget. Nu merita.

— Majestatea Sa te așteaptă în birou, i-a spus Andreas lui Bridget. Vrea să te vadă. Singură. Acum, vă rog să mă scuzați, am câteva chestiuni stringente care necesită atenția mea. Deși niciuna nu e la fel de interesantă ca o întâlnire la patinoar, sunt sigur.

Mi-a trebuit toată stăpânirea de sine ca să nu-i scot toți dinții.

— Spune-mi doar, și pot face să pară un accident, am spus eu după ce Andreas s-a îndepărtat destul cât să nu ne audă.

Bridget a scuturat din cap.

— Ignoră-l! Tor timpul a fost un mic ticălos satanic, încă de când eram copii, și doar caută atenție.

Am izbucnit în râs.

— Spune-mi că termenii „ticălos satanic" nu au ieșit din gura ta, Prințesă.

Ea a răspuns cu un zâmbet viclean.

— În mintea mea, l-am numit mult mai rău de-atât!

Asta-i fata mea!

Era plăcut să văd frânturi din adevărata Bridget, chiar și atunci când se scufunda sub toate prostiile astea regale.

În timp ce avea întâlnirea cu Regele, eu m-am întors la casa de oaspeți, deși am presupus că era casa mea adevărată acum, că lucram aici permanent.

Tocmai intrasem în cameră când mi-a sunat telefonul.

— Da?

— Bună ziua și ție, a spus Christian tărăgănat. Oamenii nu mai au maniere la telefon în zilele noastre. Ce păcat!

— Treci la subiect, Harper.

L-am dat pe difuzor și mi-am tras tricoul peste cap. Mă pregăteam să-l arunc în coșul de rufe, când m-am oprit. M-am uitat în jur.

Nu am putut spune cu exactitate despre ce era vorba, dar simțeam că ceva nu e-n regulă.

— Ești plin de farmec, Rhys, ca de obicei.

A urmat o scurtă pauză, iar apoi Christian a spus:

— Magda a dispărut.

Am înghețat.

— Cum adică a dispărut?

O păzisem o lună pe Magda, la cererea lui Christian, până când o altă gardă de corp, aleasă pe sprânceană, și-a încheiat contractul cu clientul său anterior și a preluat cazul. Acesta fusese motivul pentru care nu m-am putut întoarce în Eldorra mai devreme.

— Adică nu mai e. Rocco s-a trezit azi-dimineață și ea dispăruse. Fără alarme declanșate, nimic.

— Nu poţi să dai de ea?

Christian putea găsi pe oricine şi orice cu cea mai mică amprentă digitală. Era expert în softuri de recunoaştere.

— Pot şi o voi face, a răspuns, cu glas liniştit.

Deodată mi-a părut rău pentru oricine a avut de-a face cu dispariţia Magdei. Dar meritau ce li se întâmpla, dacă erau aşa de proşti să-l supere pe Christian Harper.

— Ce vrei să fac eu?

— Nimic. Mă ocup eu. Voiam doar să ştii, a spus Christian, revenind la glasul tărăgănat.

Chiar şi atunci când era furios, aşa cum mi-am imaginat că trebuie să fie când se simte depăşit, se putea comporta ca şi cum totul ar fi fost simplu... şi apoi îi scotea maţele ca dintr-un peşteăluia care-l supărase.

— Cum merge cu Prinţesa?

— Bine.

— Am auzit că a fost la o întâlnire astăzi.

Am simţit că-mi pulsează o venă la tâmplă. Mai întâi Andreas, acum el. De ce insista toată lumea să aducă asta în discuţie?

— Am fost acolo. Dar mulţumesc pentru ştirile de ultimă oră!

Nenorocitul a râs.

Am închis, întrerupându-l. Se transforma într-un obicei, dar dacă avea o problemă cu asta, putea să-mi spună în faţă.

Pe de altă parte, Christian avea probleme mai mari, dacă Magda dispăruse.

M-am uitat din nou prin cameră, încercând să identific sursa senzaţiei sâcâitoare de mai devreme. Ferestrele erau închise şi încuiate din interior, toate lucrurile mele erau acolo unde trebuiau să fie şi nimic nu era în neregulă fizic.

Dar instinctul meu nu se înşela niciodată şi ceva îmi spunea că cineva intrase aici recent... cineva care nu ar fi avut ce să caute aici.

26

BRIDGET

Bunicul voia să știe cum decursese întâlnirea cu Steffan.

Exact! Motivul pentru care m-a chemat Regele în birou, imediat după ce m-am întors la Palat, a fost acela de a-i oferi detalii de la prima întâlnire cu viitorul duce de Holstein — și potențial viitor Prinț Consort. Și-a cerut și scuze că nu m-a inclus în ședința „de urgență" pentru reforma fiscală, pe care Erhall o convocase în ultimul moment. Eram convinsă că Erhall a făcut acest lucru, știind că nu voi putea participa din cauza întâlnirii programate cu Steffan, dar nu aveam dovezi.

Edvard, între timp, era convins că Steffan era *alesul.* Nu știam bine pe ce se baza când credea asta, dar îmi imaginam că titlul lui Steffan, aspectul său fotogenic și comportamentul diplomatic aveau legătură cu asta.

De altfel, bunicul nu era singurul care credea asta. Presa și publicul o luaseră razna cu fotografii cu noi la patinoar, iar toată lumea vorbea deja despre „relația noastră în plină dezvoltare", chiar dacă interacționasem cu Steffan doar de două ori în viața mea.

Totuși, Elin a insistat să capitalizez atenția cu încă o întâlnire. Trebuia să fie o întâlnire „privată", fără reporteri — pentru a da iluzia de intimitate —, dar mai târziu avea să „scape" în presă. Am fost de acord, doar pentru că avea dreptate. Titlurile de „prințesă

cu jumătate de normă" dispăruseră, înlocuite de speculații nesfârșite asupra noii „iubiri" din viața mea.

Dacă ar fi știut ei!

Pe hârtie, Steffan era soțul perfect. Era arătos, inteligent, amabil și amuzant și era de departe cea mai bună opțiune dintre așa-zișii burlaci eligibili, care participaseră la balul de ziua mea de naștere.

Era o singură problemă: nu exista chimie între noi.

Nimic. Zero. Nada.

Aveam la fel de mult interes romantic pentru Steffan cum aveam pentru planta suculentă din camera mea.

— Pentru că nu l-ai sărutat încă, a spus Mikaela când i-am povestit despre dilema mea. Măcar sărută-l. Îți dai seama pe urmă dintr-un singur sărut.

Poate că avea dreptate.

Așa că, la sfârșitul celei de-a doua întâlniri cu Steffan, mi-am făcut curaj să-l sărut, deși mi s-a părut mult prea devreme. Dar a doua zi pleca la Preoria și aveam *nevoie* să știu dacă toate acestea vor duce undeva. Nu puteam să mă gândesc la asta săptămâni la rând.

— Trebuie să recunosc, am fost surprins că ai vrut să ne revedem atât de curând după prima noastră întâlnire, mi-a zâmbit timid. Plăcut surprins, adică.

Ne plimbam prin sera mare și încălzită a Grădinii Botanice Regale. Flori luxuriante înfloreau la fiecare colț, parfumând aerul cu mirosul lor dulce, iar șiruri de lumini scânteiau deasupra capului ca niște stele minuscule. Era cel mai romantic decor la care puteam spera și am încercat să mă concentrez asupra lui Steffan, și nu asupra bodyguardului încruntat care ne urmărea fiecare mișcare.

Dacă privirile ar putea ucide, Rhys l-ar fi băgat deja pe Steffan la doi metri sub pământ.

Acesta era un alt motiv pentru care am ezitat să-l sărut pe Steffan. Părea... greșit să fac asta în fața lui Rhys.

Doamne, trebuia să mă fi gândit la asta înainte!

— M-am simțit bine, am spus, când mi-am dat seama că nu-i răspunsesem încă. Mulțumesc că ai fost de acord, deși sunt sigură că ești ocupat să te pregătești pentru călătoria de mâine.

— Desigur!

Steffan a zâmbit.

Am zâmbit și eu.

Aveam palmele lipicioase de transpirație.

Fă-o și gata! Un mic sărut. Nu ai de ce să te simți vinovată. Tu și Rhys nu sunteți împreună.

— Nu știu de ce, dar mi-a venit o dorință ciudată să fac o listă cu toate lucrurile amuzante pe care le știu despre flori, a spus Steffan. Știai că lalelele valorau mai mult decât aurul în Olanda, în secolul al XVII-lea? La propriu!

Asta mi se întâmplă și mie atunci când am emoții. Spun tot felul de lucruri inutile.

Un indiciu subtil din partea lui Steffan că și el dorea un sărut. Altfel, nu avea de ce să aibă emoții.

Mi-am șters discret palmele pe fustă. *Nu te uita la Rhys!* Dacă mă uitam, n-aș fi mai fi mers mai departe cu Steffan niciodată.

— E fascinant!

Am tresărit când mi-am dat seama că acesta este exact genul de răspuns pe care îl dă cineva, atunci când subiectul i se pare oricum altfel *decât* interesant.

— Serios!

Steffan a râs.

— Mă tem că există o singură modalitate de a mă împiedica să vă plictisesc de moarte cu cunoștințele mele despre flori, Majestatea Voastră, a spus el sumbru.

— Care anume? am întrebat, cu senzația că privirea lui Rhys mă ardea în coastă.

— Aceasta!

Iar înainte să pot reacţiona, buzele lui Steffan erau deja lipite de ale mele şi, deşi ştiam că va veni şi sărutul, tot am fost atât de uimită, încât nu puteam decât să stau acolo, fără să pot face nimic.

Avea un gust slab de mentă, şi-am simţit buzele moi atingându-le pe ale mele. Era un sărut drăguţ, dulce, genul pentru care camerele făceau zoom în filme şi majoritatea femeilor leşinau.

Din păcate, eu nu eram una dintre acelea. La fel de bine aş fi putut să sărut o pernă.

Am simţit că mă loveşte dezamăgirea. Sperasem că un sărut va schimba lucrurile, dar a confirmat doar ceea ce ştiam deja. Cu toate trăsăturile lui minunate, Steffan nu era pentru mine.

Poate că eram naivă crezând că puteam să găsesc un logodnic de care să fiu atrasă *şi* a cărui companie să-mi facă plăcere, dar aveam doar douăzeci şi ceva de ani. Oricât cât de mult ar fi încercat toată lumea să mă grăbească, nu eram încă pregătită să renunț să sper la iubire.

În cele din urmă, mi-am revenit cu firea și m-am retras, dar chiar înainte de asta, un zgomot puternic a spulberat tăcerea din seră.

Eu și Steffan ne-am despărțit, iar ochii mi-au căzut pe Rhys, care stătea lângă un vas spart de crini.

— Mi-a alunecat din mână, a spus, dar în vocea lui nu se simţea nici un dram de scuze.

Fusese, în lipsa unui termen mai bun, o prostie totală. Lui Rhys nu-i alunecase nimic din mână. Poate că era mai mare decât o persoană obişnuită, dar se mişca cu grația letală a unei pantere.

De asta îmi amintea el acum — de o panteră care se pregătea să se năpustească asupra pradei. Faţa încordată, muşchii strânşi şi ochii antrenaţi, aţintiţi cu o intensitate spectrală asupra lui Steffan, care se mişca inconfortabil sub privirea lui.

— Atenţie către toţi vizitatorii, grădinile se închid în cincisprezece minute.

Anunțul a răsunat din sistemul de sonorizare, salvându-mă din cel mai ciudat moment din viața mea.

— Vă rugăm să mergeți spre ieșiri. Grădinile se închid în cincisprezece minute. Vizitatorii din magazinul de cadouri, vă rugăm să finalizați achizițiile.

— Cred că trebuie să plecăm, a întins Steffan brațul zâmbind, deși cu un ochi pe Rhys. Mergem, Majestatea Voastră?

Rezervasem sera pentru noi, deși restul grădinilor rămăseseră deschise publicului. Probabil că puteam să mai stăm dacă mai voiam, dar nu aveam chef să prelungesc seara.

L-am luat de braț pe Steffan și m-am dus spre ieșire, unde ne-am luat rămas-bun cu o jumătate de îmbrățișare, jumătate de sărut pe obraz și promisiunea că ne vom revedea când se întoarce la Athenberg.

Rhys și cu mine nu am vorbit până nu am ajuns la mașină.

— Plătești pentru ghiveci, am spus.

— Mă ocup eu de asta.

Parcarea era goală, cu excepția câtorva mașini în depărtare, iar tensiunea crescuse între noi atât de mult, încât practic îi simțeam gustul.

— Știu că se potrivește cu imaginea de Făt-Frumos, dar poate vrei să mai cauți, a spus Rhys, descuind ușile mașinii. Te-am văzut sărutând o pisică cu mai multă pasiune.

— De asta ai dat peste crini?

— Mi-a. Alunecat. Din. Mână, s-a răstit el, vorbind sacadat.

Poate că a fost din cauza vinului pe care îl băusem la cină sau a stresului care mă afecta. Dar orice-ar fi fost, nu m-am putut abține — am izbucnit în râs. Un râs sălbatic, isteric. Pur și simplu nu mă puteam opri.

— Ce naiba e așa amuzant?

Tonul morocănos al lui Rhys m-a făcut să râd mai tare.

— Tu. Eu. Noi, am reuşit să spun, în timp ce-mi ştergeam lacrimile de râs. Tu eşti un fost puşcaş marin, iar eu sunt de viţă regală, și suntem într-o negare aşa mare, încât am putea solicita cetățenia egipteană.

Nu a zâmbit la încercarea mea, desigur, neghioabă de a face o glumă.

— Nu ştiu despre ce vorbești.

— Încetează!

Obosisem să mă cert.

— Te-am mai întrebat și te întreb din nou: de ce te-ai întors, domnule Larsen? Răspunsul adevărat, de data asta!

— Ți-am dat răspunsul adevărat.

— *Celălalt* răspuns adevărat.

Rhys și-a încordat maxilarul.

— Nu știu ce vrei să zic, Prințesă.

— Vreau să-mi zici adevărul.

Știam adevărul meu. Aveam nevoie să-l aud pe al lui.

Adevărul meu? Un singur bărbat îmi provocase fluturi în stomac cu un sărut. Un bărbat a cărui atingere m-a pus pe jar și m-a făcut să cred în toate lucrurile fantastice la care visasem de când eram copil.

Dragoste, pasiune, dorință.

— Adevărul?

Rhys a făcut un pas spre mine, iar cenușiul din ochii lui a lăsat loc unor furtuni turbulente.

Am făcut un pas instinctiv înapoi, până când am lovit cu spatele SUV-ul nostru. Lângă noi era o altă mașină, iar cele două vehicule formau un fel de adăpost. Ryhs mi-a luat capul între mâini.

— *Adevărul*, Prințesă, este că m-am întors știind că asta mă aştepta. Să te văd în fiecare zi și să nu te pot atinge. Să nu te pot săruta. Să nu te pot *avea*.

Am simțit respirația lui Rhys fierbinte pe piele, iar el și mi-a pus o mână pe coapsă. Atingerea lui a trecut prin straturile groase ale fustei și ale dresurilor, până când am simțit o durere surdă între picioare și sfârcurile mi s-au întărit.

— M-am întors, deși știam c-o să trec prin iad. Să stau departe de tine e o tortură pentru mine. Chiar și atunci când nu ești cu mine, ești peste tot. În capul meu, în plămânii mei, în sufletul meu, la naiba! Și mă străduiesc din greu să nu-mi pierd firea chiar acum, draga mea, căci tot ce vreau este să-i tai capul nenorocitului și să-l servesc pe un platou, pentru că a îndrăznit să te atingă. Apoi să te întind pe capota asta și să te plesnesc la fund pentru că i-ai dat voie.

Mi-a desfăcut picioarele, mi-a atins chiloții și m-a strâns. Am scâncit cu un amestec de durere și plăcere.

— Deci. Nu. Mă. Provoca!

Am simțit că-mi curg prin vene o mie de emoții, amețindu-mă de excitare și pericol.

Pentru că ceea ce spusese Rhys era periculos. Ceea ce făceam, ce *simțeam*, era periculos.

Dar nu reușeam să fac să-mi pese că e periculos.

— Rhys, eu...

Dintr-odată, tăcerea serii a fost retezată de sunetul unei alarme de mașină, urmat de un hohot de râs în depărtare. Am clipit, am simțit că mi se limpezește o parte din ceața de pe ochi, dar nu m-am mișcat.

Rhys s-a depărtat un pas de lângă mine cu un zâmbet silit.

— Iată-ți adevărul, Prințesă. Ești fericită?

Am încercat din nou.

— Rhys...

— Urcă în mașină.

Am făcut cum mi-a cerut. Nu eram inconștientă să-l provoc acum.

— Trebuie să vorbim despre asta, am zis pe drum.

— Am terminat cu vorba.

De pe scaunul meu din spate, i-am văzut muşchii gâtului încordaţi de furie, iar el a strâns volanul atât de tare, că i-au pocnit încheieturile degetelor.

Avea dreptate. Nu aveam să mai vorbim în seara asta.

M-am uitat pe fereastră la luminile din Athenberg. Dacă înainte credeam că viaţa mea era complicată, nu era nimic în comparaţie cu problemele pe care le aveam acum.

27

BRIDGET

La două săptămâni după întâlnirea cu Steffan, am plecat în turneul de campanie cu Mikaela, Elin, Rhys, un alt bodyguard pe nume Elliott, Alfred, fotograful de la Palat, Luna, asistenta lui, și Henrik, un reporter de la *Eldorra Herald*.

Tuturor le-a plăcut ideea mea, inclusiv bunicului, iar cei de la castel au lucrat non-stop ca să pregătească itinerarul perfect, într-un timp scurt. Am bifat cele mai importante regiuni ale țării, inclusiv centrul de producție din Northern Kurtland și centrul de petrol și energie din Hesbjerg. Simțeam că fac campanie pentru un post pe care îl câștigasem deja, oarecum nemeritat, datorită loteriei genetice.

Dar trebuia s-o fac. După ani de trăit în străinătate, aveam nevoie să reiau legătura cu oamenii din Eldorra. Să înțeleg felul în care trăiau, ce probleme îi țineau treji noaptea, ce dorințe aveau și pe care era în puterea mea să le îndeplinesc. În practică, prim-ministrul și Parlamentul conduceau țara, dar Familia Regală, ca instituție, deținea mult mai multă putere în Eldorra decât monarhiile din alte țări. Se lăuda cu un procent de susținere de optzeci și nouă la sută — cu mult mai mare decât oricare alt politician —, iar opiniile monarhului aveau o mare influență.

Dacă voiam să fiu o regină bună, trebuia să reiau legătura cu oamenii. Nu conta că nu voiam coroana. Într-o zi, tot avea să fie a mea.

— Suntem doar noi și o mână de angajați, a spus Ida, proprietara fermei de lapte pe care o vizitam. Ferma noastră este mică, dar facem tot ce putem.

— Se pare că faceți o treabă minunată.

Mergeam prin hambar. Era, într-adevăr, o fermă mai mică decât celelalte pe care le vizitasem, dar era bine întreținută, iar vacile păreau sănătoase. Cu toate acestea, am observat că jumătate din grajduri erau goale.

— Celelalte vaci sunt cu fermierii?

În spatele nostru, aparatul foto al lui Alfred țăcănea și zbârnâia. Titlurile din ziare care mă numiseră „prințesă cu jumătate de normă" se estompau deja datorită întâlnirilor mele cu Steffan, iar acum aproape dispăruseră din mass-media în timpul turneului, fiind înlocuite cu imagini cu mine făcând vizite la fabrici și citindu-le elevilor.

Cu toate acestea, aș fi făcut turneul chiar dacă nu relata despre el nimeni din presă. Chiar îmi făcea *plăcere* să mă întâlnesc cu localnicii, mult mai mult decât să merg la vreo gală plictisitoare.

— Nu, a scuturat Ida din cap. Industria produselor lactate nu merge atât de bine. Prețul laptelui a scăzut de-a lungul anilor, iar o mulțime de ferme din zonă s-au închis. A trebuit să vindem unele vaci. În plus, nu există suficientă cerere pentru lapte ca să justifice păstrarea lor.

I-am citit tristețea în priviri. Ferma aparținea familiei ei de generații întregi și nu puteam decât să-mi imaginez cât de greu trebuie să fie să o vadă cum se micșorează an de an.

— Ați luat legătura cu ministrul, pentru această problemă?

Potrivit materialelor mele de informare, scăderea prețului laptelui rezultase dintr-o luptă comercială între Eldorra și alte câteva

țări din Europa. Politicile comerciale și tarifare erau de competența Parlamentului.

Ida a ridicat din umeri, resemnată:

— Altădată le scriam oficialilor noștri, dar primeam doar răspunsuri formale, așa că ne-am oprit. Oricum nu ne ascultă nimeni.

M-am încruntat. Scopul Parlamentului era să reprezinte preocupările alegătorilor. Atunci ce făceau parlamentarii, dacă nu își făceau treaba?

— Poți să-mi scrii mie, am spus eu din impuls. Toți prietenii și vecinii tăi îmi pot scrie. Dacă aveți o problemă pe care doriți să o rezolvați, scrieți-mi sau trimiteți un e-mail și o voi aduce în atenția Parlamentului. Nu pot garanta legislația, dar mă pot asigura măcar că sunteți ascultați.

Elin a tușit, iar Henrik, reporterul, mâzgălea ceva cu furie în carnetul său.

Ida a clipit:

— Ah, dar n-aș putea...

— Insist! am zis categoric. Elin, poți, te rog, să-i lași adresa poștală și de e-mail Idei, când plecăm? De fapt, te rog să le dai tuturor celor pe care i-am întâlnit până acum.

Elin și-a frecat tâmplele:

— Da, Majestate!

A așteptat până ne-am întors la han, în seara aceea, și a sărit pe mine.

— Prințesă Bridget, scopul acestui turneu este de a crea *bunăvoință*, a spus ea, nu de a complica lucrurile cu Parlamentul. Chiar vreți să vă scrie oameni oarecare, despre cea mai mică problemă?

— Nu sunt oameni oarecare, sunt eldorrieni.

Mă aflam în salonul comun împreună cu Rhys, în timp ce Elin stătea lângă șemineu, cu mâinile în șolduri. Henrik, Alfred, Luna și Elliott se retrăseseră deja în camerele lor.

— Nu schimb politica. Doar încerc să ajut oamenii să-și facă auzită vocea. Nu! am continuat, când am văzut că Elin voia să spună ceva. N-o să ne certăm pe tema asta. A fost o zi lungă și mâine ne trezim devreme.

A strâns din buze și a încheiat cu un reticent:

— Da, Alteță!

Era o maestră în alegerea bătăliilor, și se pare că aceasta nu merita să fie dusă.

A dispărut pe scări, lăsându-mă singură cu Rhys.

Stătea într-un colț, urmărind flăcările din vatră cu o expresie chinuită. Dar acum nu-l deranja ceva legat de noi și de ce se întâmplase în parcarea Grădinii Botanice Regale. Era altceva. De când începuse călătoria, era mai prost dispus decât de obicei.

— La ce te gândești?

Abia dacă vorbiserăm toată călătoria.

Rhys m-a privit în cele din urmă. Pe chipul lui pâlpâia lumina focului, aruncând umbre mișcătoare asupra maxilarului lui puternic și a pomeților cizelați.

— Pari fericită, a spus. Mult mai fericită decât te-am văzut la acele petreceri de lux la care mergi în Athenberg.

Observase. Bineînțeles că observase. Era cel mai atent om pe care-l întâlnisem vreodată.

— Îmi place, am recunoscut. Să cunosc oameni, să le ascult preocupările, să contribui cu ceva concret la următoarea mea întâlnire cu Președintele Parlamentului. Simt că în sfârșit pot face ceva important. Am un scop în viață.

Acesta era lucrul care mă deranjase atât de mult la a fi prințesă. Da, monarhia era simbolică, dar nu voiam să-mi petrec viața doar zâmbind în fața camerelor foto și dând interviuri despre stilul meu de viață. Voiam mai *mult*.

Dar poate că abordasem greșit rolul meu. Poate că, în loc să mă conformez cu ceea ce însemna dintotdeauna să fii Prințesă

Moștenitoare, puteam să modelez rolul meu așa cum îmi doream eu să fie.

Rhys a zâmbit timid.

— Întotdeauna am știut că vei fi o regină grozavă!

— Nu sunt regină încă.

— N-ai nevoie de coroană ca să fii regină, Prințesă.

I-am simțit cuvintele ca pe o mângâiere, lăsând furnicături în urma lor. Mi-am permis să le cântăresc un minut, înainte să schimb subiectul, dureros de conștientă de cine și ce eram.

Nu mi se permite să simt furnicături.

— Îți place călătoria? am întrebat. E bine să mai ieși din oraș.

Zâmbetul i s-a stins.

— E în regulă.

— Doar în regulă?

Poate că eram părtinitoare, dar Eldorra era frumoasă și vizitaserăm unele dintre cele mai uimitoare regiuni ale țării.

A ridicat din umerii lui lați.

— Nu sunt cel mai mare fan al Eldorrei. Aproape că nu am acceptat această slujbă, ca să nu fie nevoie să o vizitez.

— Ah!

Am încercat să nu mă simt ofensată, dar nu am reușit.

— De ce nu?

Eldorra era ca Elveția sau Australia. Nu toată lumea o iubea, dar nimeni n-o ura.

Tăcerea s-a prelungit câteva momente.

— Tatăl meu era eldorrian, a spus el, cu vocea lipsită de emoție. I-a promis mamei că o va aduce aici și că vor trăi fericiți până la adânci bătrâneți. Ea nu a renunțat niciodată la acel vis, nici măcar după ce el a plecat și a fost foarte clar că nu avea să se mai întoarcă. Tot vorbea despre Eldorra, despre cum avea să părăsească orașul nostru de rahat și să se mute aici. Avea prin toată casa cărți poștale și articole din reviste despre acest loc. Doar asta am auzit

când eram mic: Eldorra, Eldorra, Eldorra. Iubea fanteziile ei despre țara asta mai mult decât pe mine, așa că eu am ajuns să urăsc țara. A devenit un simbol al tuturor lucrurilor care erau în neregulă în copilăria mea. Totuși, s-ar putea să-mi fi depășit blocajul, în cele din urmă, dar...

Rhys își tot strângea un genunchi între degete.

— Una dintre ultimele mele misiuni a fost una comună. Atât SUA, cât și Eldorra aveau agenți care au fost prinși de gruparea teroristă pe care o urmăreau, și trebuia să-i recuperăm. Din motive diplomatice, a trebuit să ținem misiunea secretă, ceea ce însemna să nu folosim sprijin aerian. Eram pe un teritoriu ostil, depășiți numeric și din punct de vedere al armamentului. Cel mai mare avantaj al nostru era elementul-surpriză.

Am simțit un fior rece coborând pe șira spinării.

— În noaptea misiunii, unul dintre soldații eldorrieni — un tip arogant și exaltat — s-a abătut de la plan. Ne-am ciocnit de la început, iar el ura că foloseam planul meu în loc de al lui, a povestit Rhys sumbru. În loc să aștepte semnalul meu, așa cum conveniserăm, a tras când l-a văzut pe unul dintre liderii grupului părăsind complexul. Cel care se ocupa de torturarea prizonierilor, conform informațiilor noastre. A ucis un adversar important, dar nu asta fusese prioritatea noastră, iar decizia colegului meu ne-a dat poziția de gol. După aceea, totul a mers prost. Am fost încercuiți și, din cei opt bărbați din echipa mea, au supraviețuit trei. Nici agenții nu au scăpat cu viață. A fost o baie de sânge.

Cuvintele lui mi-au amintit de ceva. O unitate de soldați eldorrieni fusese decimată într-o misiune comună care mersese prost, în urmă cu câțiva ani. Fusese difuzată la știri, fără oprire, timp de o săptămână și pun pariu că era vorba de aceeași misiune despre care povestea acum Rhys.

Pieptul mi-a fost cuprins de groază și de milă.

— Îmi pare așa de rău!

Trebuia să fiu loială Eldorrei, și *eram*, dar loialitatea nu însemna orbire. Toată lumea face greșeli, iar în cazul lui Rhys, greșeala soldatului îl costase pe Rhys viețile celor pe care îi iubea.

— Nu trebuie! Nu e vina ta, a spus Rhys, frecându-și fața. S-a întâmplat cu ani în urmă și da, s-a adăugat la uriașele mele nenorociri legate de Eldorra, dar trecutul e trecut. Nu mai putem să facem nimic acum.

Am tăcut din nou, fiecare pierdut în propriile gânduri, apoi mi-am adunat curajul să întreb:

— Atunci, de ce ai acceptat să-mi fii bodyguard dacă știai că însemna că trebuie să vizitezi Eldorra?

Expresia lui Rhys s-a relaxat într-un zâmbet:

— Pentru chipul tău drăguț.

A zâmbit și mai larg, iar eu am pufnit exasperată.

— Nu știu. Așa mi s-a părut corect la momentul acela.

— Întotdeauna ajungem acolo unde trebuie să fim, am spus încet.

Ochii lui au zăbovit asupra alor mei.

— Poate.

Ura Eldorra, dar nu numai că acceptase postul, ci se mutase aici definitiv. Pentru mine.

— Ei bine..., am zâmbit forțat, reușind cu greu să-mi aud vocea peste vuietul inimii. Ar trebui să merg la culcare. Mâine ne trezim devreme.

Rhys s-a ridicat odată cu mine.

— Te conduc la camera ta.

Scârțâitul scărilor de lemn sub picioarele noastre se suprapunea cu respirația noastră — a mea superficială, a lui Rhys profundă și egală.

Oare simțea și el tensiunea dintre noi? Sau era doar în imaginația mea?

Poate că nu era doar în imaginația mea, deoarece, când am ajuns la camera mea, nu am deschis ușa, iar el nu a plecat.

Mi s-a făcut pielea de găină, fie din cauza apropierii de Rhys, fie din cauza aerului condiționat care sufla prin hol.

Chiar și atunci când nu ești cu mine, ești peste tot. În capul meu, în plămânii mei, în sufletul meu, la naiba!

Mărturisirea pe care mi-o făcuse în parcare îmi răsuna în cap. Nu mai vorbiserăm despre acea noapte de atunci, dar poate că nu aveam nevoie de cuvinte.

Ochii lui Rhys s-au îndreptat spre sânii mei. I-am urmărit privirea și am observat pentru prima dată cât de subțire era bluza mea. Purtam un sutien din dantelă, dar sfârcurile mele erau atât de tari, încât se vedeau clar prin cele două straturi de material subțire.

Trebuia să plec, dar privirea arzătoare a lui Rhys mă țintuia pe loc, ștergându-mi fiorul de mai devreme și lăsând o durere profundă și răscolitoare în urma lui.

— Știi ce ai spus mai devreme? Că ajungem întotdeauna acolo unde trebuie să fim?

M-a mângâiat pe gât, iar eu am simțit că inima mi-o ia la goană atât de tare, încât mă așteptam să-mi iasă din piept și să-i sară în brațe.

Nu am reușit să spun niciun cuvânt, dar am dat din cap.

Aerul mă mângâia ca o atingere îndrăzneață de îndrăgostit și *știam*, în adâncul sufletului, că mă aflam pe marginea unei prăpăstii periculoase. Cea mai mică mișcare din partea mea, și aveam să mă prăbușesc.

Întrebarea era dacă voiam să mă salvez sau dacă merita să sufăr ca să simt plăcerea aceea.

— Poate...

Mângâierea lui Rhys mi-a coborât pe gât și pe umăr. M-am cutremurat, iar pielea mi s-a făcut, din nou, ca de găină.

— ... că mi-a fost sortit încă de la început să-mi găsesc drumul spre tine.

Ah, Doamne!

Parcă nu mai aveam aer.

— Ar trebui să intri în cameră, Prințesă, a spus el cu voce răgușită și aspră. Intră în cameră și încuie ușa!

Am scuturat din cap.

— Nu vreau.

Indiferent ce se întâmpla acum, era altceva decât în Costa Rica. Nu aveam o listă de dorințe sau scuze la care să recurgem. Eram doar el și eu, făcând o alegere care ne pândea de mult.

Rhys a gemut și, auzind acel sunet, am știut că el alesese deja.

Respiră! Chiar și atunci când nu există nici oxigen, nici aer, nimic în afară de el. *Respiră!*

Și-a coborât capul, dar în loc să-mi sărute gura, mi-a sărutat scobitura gâtului. Un sărut atât de moale, mai mult o șoaptă decât un sărut, dar suficient pentru a-mi face genunchii să tremure.

Eram un paratrăsnet, iar Rhys era fulgerul care mă lumina din interior spre exterior.

Am închis ochii și mi-am înăbușit un geamăt când el și-a prelungit sărutul pe gâtul meu, în sus, centimetru cu centimetru. Și-n timp ce posesivitatea leneșă a atingerii lui mă ademenea într-o semitoropeală, Rhys m-a tras spre el cu o mână și și-a înfipt dinții în zona dintre gâtul și umărul meu. Tare. Aproape la fel de izbitor ca excitarea incredibilă pe care o simțeam până-n adâncul meu, făcându-mi pântecul să palpite de dorință. Cu cealaltă mână, Rhys mi-a acoperit gura, înăbușindu-mi strigătul surprins.

— Spune-mi, a cerut cu voce gravă. Ce ar crede iubitul tău despre asta?

Iubit? Mi-a luat un minut să-mi dau seama la cine se referea. La *Steffan.*

Ieşiserăm de două ori la întâlniri. Cam puţin pentru a fi considerat iubitul meu, indiferent de ce spunea presa.

Dar am avut sentimentul că acest argument nu va funcţiona la Rhys, care şi-a slăbit strânsoarea de pe gura mea destul încât să răspund:

— Steffan nu este iubitul meu.

Am simţit că aerul s-a impregnat de pericol.

— Nu-mi place să-i aud numele pe buzele tale.

Cuvintele lui erau letal de blânde, rostite cu precizia unui proiectil teleghidat.

— Dar te-ai întâlnit cu el. L-ai sărutat.

Vocea lui Rhys era şi mai înnegurată, iar eu m-am lipit de perete, în timp ce el îmi strângea gâtul cu o mână.

— Ai făcut asta ca să mă momeşti, Prinţesă? Hmm?

— N-nu.

Eram udă leoarcă. Întunericul holului, asprimea vocii lui Rhys, totul sporea căldura care îmi pulsa între picioare.

— Trebuia să-mi găsesc un partener după bal. Şi n-am crezut că-ţi pasă.

— Îmi pasă de tot ce faci. Chiar şi când n-ar trebui, a spus Rhys, strângându-mă de gât şi mai tare. Ultima şansă, Prinţesă. Spune-mi să mă opresc.

— Nu.

Eram conştientă că Elin, Mikaela şi restul grupului dormeau în spatele uşilor de pe holul acesta. Era destul ca unul din ei să meargă la baie târziu în noapte ca să ne audă şi să arunce totul în aer.

Dar, nu ştiu de ce, pericolul nu făcea decât să intensifice fiorul care-mi gonea prin vene. Indiferent ce era această legătură dintre noi, ea începuse să se construiască încă din momentul în care Rhys coborâse din maşina lui, în faţa casei mele din Thayer, şi nu puteam să o evit nici dacă aş fi vrut.

Rhys a șuierat și și-a retras mâna, însă apoi mi-a cuprins ceafa. M-a tras din nou spre el, strivindu-mi gura de a lui, iar lumea mea a explodat.

Limbi, dinți, mâini. Ne devoram unul pe altul, de parcă venea sfârșitul lumii, iar aceasta era ultima noastră șansă de a *simți* ceva. Poate că așa și era. Dar nu mă gândeam la asta acum, când trupurile noastre se lipiseră atât de tare unul de celălalt, încât ar fi putut părea doar unul, iar eu mă prăbușeam, mă prăbușeam într-un abis din care nu voiam să mai ies niciodată.

Mikaela avusese dreptate. Îți dai seama dintr-un singur sărut.

L-am tras de păr pe Rhys, dorindu-mi cu disperare *mai mult*. Voiam să mă atingă mai mult, să-i simt gustul, mirosul. Voiam să-mi umplu fiecare centimetru din suflet cu acest om.

Mi-a apucat buza de jos între dinți și a tras. Am icnit, atât de excitată, încât puteam să simt propria umezeală alunecându-mi pe coapse.

— Liniște! a șoptit el. Să nu ne audă cineva.

Palma lui a alunecat pe interiorul coapsei mele, până între picioare, și a icnit și el când a descoperit cât de udă eram.

— Mă omori, Prințesă!

Și-a frecat degetul mare peste clitorisul meu, prin chiloții uzi, iar eu mi-am reținut un geamăt. M-am arcuit toată. Mi-a tras chiloții laoparte și...

Un pat a scârțâit în spatele unei uși.

Eu și Rhys am înghețat la unison, cu respirația grea.

Ne captivase atât de tare ceea ce făceam, încât uitaserăm cu totul de oamenii care dormeau la doar câțiva metri de noi.

Am auzit un alt scârțâit, iar cineva s-a dat jos din pat. Cred că era Henrik.

Rhys a înjurat apăsat și și-a retras mâna. Desigur, asta trebuia să facă, dar tot îmi părea rău.

A deschis ușa camerei din spatele meu și m-a împins ușor înăuntru.

— Mâine-seară. La foișor, a spus cu voce joasă. Mergem împreună.

În spatele unei ferme abandonate era un foișor, la vreo cincisprezece minute de mers pe jos de hanul nostru. Trecuserăm pe lângă el în drum spre oraș.

— Și, Prințesă... nu te mai deranja să porți lenjerie intimă.

Zvâcnetul dintre picioarele mele s-a întețit.

Rhys mi-a închis ușa chiar când s-a deschis a lui Henrik. Le auzeam vocile, în timp ce mă îndreptam în vârful picioarelor spre pat și mă urcam în el, buimăcită din cauza evenimentelor din ultima oră.

Merita să sufăr ca să simt plăcerea aceea?

Nu trebuia decât să-mi ascult bătăile disperate ale inimii ca să aflu răspunsul.

28

RHYS

Încercasem să rezist, chiar încercasem!

Poate că aș fi reușit dacă Bridget ar fi fost frumoasă și atât. Frumusețea, în sine, nu însemna nimic pentru mine. Mama mea fusese frumoasă, până când n-a mai fost — și nu mă refer la frumusețea fizică.

Dar asta era problema. Bridget nu era frumoasă și atât. Avea tot ce trebuie. Căldură, putere, înțelegere, simț al umorului. Vedeam toate astea în felul în care râdea, în felul atent în care asculta problemele oamenilor și în calmul ei, în timp ce aceștia îi vorbeau despre tot ce credeau că e în neregulă cu țara.

Încă dinainte de această călătorie, știusem că e mai mult decât o față frumoasă, dar ceva din mine s-a frânt seara trecută. Poate din cauza felului în care mă privea, ca și cum ar fi crezut că eu sunt totul, când de fapt nu sunt nimic, sau poate fiindcă știam că poate fi smulsă de lângă mine în orice moment. Poate pentru că se logodea săptămâna viitoare și urma să pierd pentru totdeauna chiar și simpla posibilitate de a o avea.

Orice ar fi fost, mi-a șters și ultima fărâmă de autocontrol care mi-a rămas. În Costa Rica apăruse o fisură, dar asta? Aceasta era distrugere totală.

Iarba foșnea când Bridget și cu mine ne croiam drum pe câmp, spre foișor. Ne-am furișat după ce s-a culcat toată lumea și, deși

era târziu, luna strălucea suficient de tare, încât nu aveam nevoie de luminile telefoanelor ca să găsim drumul.

Oare ceea ce făceam — ceea ce ne pregăteam să facem — era o idee proastă? La naiba, da! Povestea noastră era destinată unui sfârşit tragic, dar când deja te aflai într-un tren care se îndrepta spre o stâncă, nu puteai decât să te ţii bine şi să profiţi de fiecare secundă.

N-am scos niciun sunet până am ajuns la foişor. În afară de vopseaua scorojită, foişorul rezistase surprinzător de bine trecerii timpului.

— Nu vine nimeni aici? a întrebat ea.

— Absolut nimeni.

Mă documentasem. Oraşul avea o populaţie mică, dar se întindea pe hectare întregi de ferme. Hanul era cea mai apropiată clădire locuită şi toată lumea dormea acolo. M-am asigurat de asta înainte să-i trimit un mesaj lui Bridget, să ne întâlnim în holul de la intrare.

— Bine, a venit răspunsul ei şoptit.

În Eldorra de Sud era mult mai cald decât în Athenberg şi puteam sta fără haine groase, chiar şi noaptea. Îmbrăcasem uniforma mea obişnuită, formată din tricou, pantaloni largi şi ghete, în timp ce Bridget purta o rochie mov.

Am analizat-o, fără să las să-mi scape niciun detaliu. Buclele care îi încadrau faţa, aşteptarea emoţionată din privire, felul în care pieptul i se ridica şi cobora la unison cu propriile mele respiraţii zbuciumate.

O parte din mine voia să se repeadă la ea, să-i smulgă rochia şi să i-o tragă pe loc. O altă parte din mine voia să savureze momentul — ultimele secunde sălbatice înainte să distrugem tot ce mai rămăsese din limitele noastre.

Eram un adept al regulilor. Aşa supravieţuisem în cea mai mare parte din viaţă. Dar aş fi încălcat toate regulile pentru Bridget.

Fusese nevoie de doar șase săptămâni departe de ea și de alte șase de agonie ca să accept adevărul, dar acum nu mai aveam cale de întoarcere.

— Deci, a început Bridget, dându-și o șuviță de păr în spatele urechii, cu mâna tremurândă. Acum, că am ajuns aici, ce ai plănuit, domnule Larsen?

Am zâmbit viclean și am văzut cum corpul ei e răscolit de un mic fior.

— Am o mulțime de planuri pentru tine, prințesă, și fiecare se termină cu degetele, limba sau penisul meu în păsărica ta.

N-am pierdut timpul ascunzându-mă după deget. Trecuseră doi ani de când pășisem pe aleea ei și o văzusem uitându-se la mine cu acei ochi mari și albaștri.

Bridget von Ascheberg era a mea și numai a mea. Nu conta că nu era a mea de drept. Aveam s-o posed oricum, iar dac-aș fi putut, m-aș fi tatuat pe pielea ei, m-aș fi îngropat în inima ei și m-aș fi gravat pe sufletul ei.

A făcut ochii mari, dar nu a apucat să spună nimic, căci am eliminat distanța dintre noi și i-am prins bărbia în palmă.

— Dar mai întâi, vreau să clarific un lucru. Din acest moment, ești a mea. Niciun alt bărbat nu te atinge. Dacă o face...

Degetele mele s-au înfipt în pielea ei.

— Știu șaptezeci și nouă de moduri de a ucide un om și pot face ca șaptezeci dintre ele să pară un accident. Înțelegi?

A dat din cap, gâfâind.

— Vorbesc serios, Prințesă.

— Înțeleg.

Se topise toată.

— Bine, am spus, trecându-mi degetul mare peste buza ei de jos. Vreau să te aud: cui aparții?

— Ție, a șoptit ea.

Îi simțeam deja mirosul excitării, dulce și amețitor, și nu m-am mai putut abține.

Aveam pielea acoperită de transpirație, iar penisul îmi împungea pantalonii. Muream de dorință să intru în ea, dar puteam și să o privesc așa toată noaptea. Fără zâmbete false, fără inhibiții, doar plăcere și abandon sălbatic. Vaginul ei se strângea în jurul degetelor mele.

A naibii de frumoasă! Și a *mea*!

— Trage-mi-o! a gâfâit.

Și-a înfipt mai tare unghiile în bicepșii mei, până când mi-a dat sângele.

— Trage-mi-o, te rog!

— Ce murdar vorbești, Prințesă!

Mi-am scos penisul din pantaloni și mi-am pus un prezervativ folosind mâna liberă, înainte să-mi scot degetele, să o ridic și să-i agăț picioarele în jurul taliei mele.

— Știi că nu mai există cale de întoarcere după asta?

— Știu, a spus Bridget, cu ochii mari, încrezători și strălucitori de poftă.

Am simțit o strângere în piept. Nu o meritam, dar, la naiba, nu-mi mai păsa!

Oricum, nimeni nu mi-a spus vreodată că sunt un om bun.

Mi-am potrivit vârful penisului la intrarea în ea și am așteptat un moment înainte de-a o penetra cu o opintire puternică. Era atât de udă, încât am alunecat aproape imediat, dar încă îi simțeam mușchii forțându-se să mă cuprindă.

Bridget a strigat, vaginul ei m-a strâns ca o menghină, iar eu am înjurat.

Fierbinte. Udă. Strâmtă. *Așa de strâmtă!*

— Mă omori, am gemut.

Mi-am apăsat fruntea pe a ei și am închis ochii, imaginându-mi cele mai puțin sexy lucruri la care mă puteam gândi — broccoli, proteze dentare —, până când am căpătat suficient autocontrol ca să pot continua.

Am ieșit din ea, apoi am împins din nou. Și iar. Și iar.

— Așa e, am mârâit. Mie.

Am prins-o de ceafă, am tras-o aproape și mi-am lipit buzele de ale ei. Și-a înfășurat brațele în jurul gâtului meu, cu corpul ei cald și flexibil, în timp ce îi invadam gura. Avea gust de mentă și de căpșuni, iar eu îmi doream mai mult. *Aveam nevoie* de mai mult.

Inima mea era o tobă, bătând ritmul în același timp cu zvâcnetul penisului meu. Toate simțurile mele s-au ascuțit aproape dureros — gustul ei, senzația pielii ei sub mâinile mele, mirosul parfumului ei și scâncetele, în timp ce se agăța de mine ca și cum ne înecam, și eu eram ultimul ei colac de salvare.

Am sprijinit-o pe Bridget de una dintre grinzile de lemn, i-am ridicat rochia în jurul șoldurilor și i-am depărtat coapsele cu genunchiul. Am întins mâna între picioarele ei și am murmurat în semn de aprobare când am găsit-o umedă și goală.

— Fără chiloți. Bravo! am susurat. Dacă nu mi-ai fi respectat ordinul...

I-am mușcat buza de jos și am băgat un deget în căldura ei umedă, zâmbind când am auzit-o gâfâind.

— Ar fi trebuit să te pedepsesc.

Șoldurile i-au săltat când am mai băgat un deget în ea. Le-am introdus și le-am scos, la început încet, apoi mai repede, până când sunetele degetelor mele care i-o trăgeau se amestecau cu gemetele ei.

Bridget avea ochii pe jumătate închiși, gura întredeschisă. Și-a lăsat capul pe spate, pe bârna de lemn, dezvelindu-și gâtul, iar întregul ei corp tremura, apropiindu-se de orgasm. Mi-am încetinit ritmul în ultimul moment, dar am primit un geamăt frustrat.

— Te rog!

M-a strâns în brațe, unghiile ei lăsându-mi semne mici pe piele.

— Ce mă rogi? am întrebat-o și mi-am înfipt din nou degetele în ea, cu putere, până când s-a cabrat și a scos un țipăt. Ce mă rogi? am repetat.

Am stabilit un ritm rapid, profund, brutal, făcând-o să mă primească cu fiecare centimetru, până când testiculele mele îi plesneau pielea, iar gemetele ei au devenit țipete.

— Șșșt! O să trezești pe toată lumea, Prințesă.

I-am împins în jos decolteul rochiei. Sânii îi săltau la fiecare împingere, sfârcurile îi erau întărite de excitare, iar priveliștea asta aproape că m-a dus la orgasm.

Am strâns din dinți. *Nu încă.*

Mi-am lăsat capul în jos și i-am lins și supt sfârcurile în timp ce i-o trăgeam sălbatic, intrând și ieșind din păsărica ei strâmtă.

În acel moment, eram mai mult animal decât om — mânat de nimic altceva decât de o nevoie primordială de a mă îngropa în ea cât de adânc puteam și de a o revendica atât de complet, încât să devenim o singură ființă.

Tunetele au bubuit în depărtare, înăbușind sunetele gemetelor mele și ale lui Bridget.

Vag, mi-am dat seama că se pregătea să înceapă ploaia și că nu aveam o umbrelă, dar mi-am zis c-o să-mi fac griji pentru asta mai târziu. În acest moment, singurul lucru care conta eram noi.

— *Rhys!* Ah, Doamne! a suspinat Bridget. Nu pot... trebuie să...

— Ce-ți trebuie? mi-am trecut dinții peste sfârcul ei. Vrei să-ți dai drumul? Hmm?

— D-da, a spus — pe jumătate rugăminte, pe jumătate geamăt.

Era răvășită: părul în dezordine, fața brăzdată de lacrimi, pielea umedă de transpirație și fierbinte de excitare.

Am ridicat capul și mi-am târât gura pe gâtul ei până am ajuns la ureche, unde i-am șoptit:

— Dă-ți drumul pentru mine, Prințesă.

I-am ciupit sfârcul și i-am tras-o și mai brutal, iar ea a explodat, gura ei deschizându-se într-un țipăt mut, în timp ce vaginul ei îmi strângea penisul.

Tunetul s-a auzit din nou, mai aproape de data aceasta.

I-am susținut corpul tremurător de grindă, până când și-a revenit. Imediat, am așezat-o pe podea, am răsucit-o și am aplecat-o.

Nu-mi dădusem drumul încă — vechiul truc de a recita liste cu jucători de baseball funcționa încă —, iar corpul meu vibra plin de tensiune abia controlată.

— Din nou? a gâfâit ea, iar eu îmi îndesam penisul în carnea ei alunecoasă.

— Draga mea, n-aș simți că mi-am făcut datoria dacă nu-ți dai drumul pe mine de cel puțin trei ori în seara asta.

Furtuna a izbucnit imediat cum m-am împins în ea, iar ploaia ne-a izbit din lateral în timp ce i-o trăgeam aplecată peste grinda de lemn. Fulgerul a brăzdat cerul, luminând curba palidă a umărului lui Bridget, iar ea s-a agățat de balustradă ca și cum viața ei depindea de asta. Și-a întors capul într-o parte, astfel încât obrazul ei să se lipească de lemn, și i-am putut vedea gura deschizându-se, în vreme ce se străduia să respire între opintirile mele.

I-am prins părul în pumn și l-am folosit ca pârghie pentru a o face să mă primească mai adânc.

— Asta este pentru toate momentele în care nu m-ai ascultat.

I-am strâns fundul în palme, apoi l-am pălmuit, ceea ce a făcut-o să țipe.

— Asta e pentru Borgia.

Jap!

— Și asta pentru grădini.

Jap!

Frustrarea pe care o acumulasem de-a lungul anilor a înflorit pe pielea ei roz și un chicot întunecat mi s-a ridicat în gât. Bridget se lovea mai tare de mine, cu fiecare smucitură.

— Îți place?

I-am tras capul pe spate până când s-a uitat la mine cu ochii plini de lacrimi.

— Îți place să te pălmuiesc la fund în timp ce îți torturez păsărica regală, așa de strâmtă, cu scula mea?

— *Da!*

Cuvântul a izbucnit într-un geamăt, iar genunchii i s-au înmuiat.

Am șuierat. Doamne, ce frumoasă era! Din toate punctele de vedere.

Mi-am petrecut un braţ pe sub talia ei, ridicând-o, și m-am aplecat peste ea până când i-am atins spatele cu pieptul meu. Îi acopeream cea mai mare parte a corpului cu al meu, ferind-o de stropii de ploaie, și mă îngropam atât de adânc în ea, încât nu credeam că voi mai ieși vreodată.

Nici nu voiam să ies. Ce aveam acum, aici, era tot ce-mi doream.

Bridget. Doar pe Bridget.

— *Ah, Doamne, Rhys!*

Să-mi aud din nou numele pe buzele ei, în timp ce exploda încă o dată, m-a făcut să cedez, în cele din urmă.

Mi-am dat drumul imediat după ea, cu un geamăt puternic, orgasmul rupându-mă cu forța unui uragan. Jur că mi-am pierdut auzul pentru o secundă, iar când mi-am venit în fire, totul părea amplificat. Mirosul ploii și al pământului se amesteca cu cel al sexului și al transpirației, cu sunetul apei lovindu-se de lemn și cu răcoarea picăturilor de pe pielea mea supraîncălzită.

Bridget tremura sub mine. Am ridicat-o și am tras-o în interiorul foișorului, departe de ploaie.

— Ești bine, Prințesă?

Respirația mi se liniștise în cele din urmă, apropiindu-se de normal. I-am pus bretelele rochiei înapoi pe umeri și i-am dat deoparte părul de pe față, apoi am sărutat-o blând.

Nu eram un tip dulce și drăguț în niciun domeniu al vieții mele, dar poate că fusesem prea dur cu ea. Dacă era după mine, am fi făcut sex într-o cameră ca lumea, cu un pat ca lumea, dar la han pereţii erau subţiri ca hârtia.

Bridget a dat din cap, încă tremurând.

— Uau!

Am chicotit.

— O să consider exclamația ta un lucru bun.

O țineam în brațe, în continuare. Mă cuprinsese un sentiment aprig de protecție, iar ea își sprijinea fața pe pieptul meu.

Doamne, femeia asta! Habar n-are ce aș face pentru ea!

Am rămas în foișor până a încetat ploaia, ceea ce, din fericire, nu a durat mult. Aș fi fost fericit să rămân pentru totdeauna, dar voiam să mă asigur că Bridget avea timp să facă un duș și să doarmă puțin, înainte de ora de trezire de dimineață.

— Nu este nevoie să mă cari în brațe. Pot să merg, a râs Bridget când am luat-o pe sus și am pornit înapoi spre han. Totuși, nu știu ce să zic de mâine. Am senzația că o să am dureri.

— Pământul este ud și e întuneric, am spus.

Un nor acoperise luna și a trebuit să merg încet, să mă asigur că nu calc în ceva neplăcut.

— E mai bine să te duc în brațe, draga mea.

Nu mi-a răspuns, dar și-a strâns brațele în jurul gâtului meu și m-a sărutat blând pe maxilar, lucru care mi-a făcut inima să explodeze de fericire, în cel mai ciudat mod.

Dar, pe de altă parte, totul în viața mea era ciudat de când în ea apăruse Bridget von Ascheberg.

29

BRIDGET

După noaptea petrecută în foișor, Rhys și cu mine nu am mai rămas singuri în timpul turneului. Dar când ne-am întors la Athenberg, câteva zile mai târziu, am reușit să ne întâlnim pe furiș, în ciuda programului meu încărcat.

La casa de oaspeți, la miezul nopții, după ce se culca toată lumea. În debaraua de la etajul trei al clădirii personalului, la ora prânzului. Pe acoperișul meu preferat, deasupra bucătăriei. Niciun loc nu ne era străin.

Era riscant, periculos și nu ne era în caracter niciunuia dintre noi, având în vedere cât de practici eram de obicei, dar nu ne-am fi putut opri nici dacă am fi vrut. Așteptaserăm prea mult și doeința era copleșitoare.

Era o călătorie nebunească, una care trebuia să se termine în cele din urmă și, deși nu vorbeam niciodată despre viitor, ajunseserăm la un acord tacit, în care ne bucuram de fiecare secundă.

Dar, oricât de mult îmi doream să-mi petrec toate zilele și nopțile cu Rhys, aveam și alte responsabilități. La trei săptămâni după întoarcerea mea la Athenberg, mă aflam în biroul bunicului. Așteptam ca Erhall să termine de vorbit ca să-mi pot prezenta subiectele de pe ordinea de zi.

— Dați-mi voie să ghicesc. Aveți o altă problemă din perspectiva de *cetățean* pe care doriți s-o discutați, Majestate, a spus Erhall scurt, amintindu-și, fără îndoială, că era și bunicul în birou.

Am răspuns cu un zâmbet senin.

— Da. Nu asta facem? Nu ajutăm cetățenii Eldorrei?

Erhall, Edvard, Andreas și cu mine stăteam în jurul biroului lui Edvard, la întâlnirea săptămânală a regelui cu Președintele Parlamentului. Era a treia întâlnire de acest gen la care participam de când revenisem din turneul de campanie, care fusese un succes nemaipomenit. Henrik scrisese la superlativ despre mine în *Eldorra Herald*, iar procentul meu de susținere publică crescuse fulgerător, aproape rivalizând cu cel al bunicului.

Mie, personal, nu-mi păsa prea mult de aceste cote, dar era una dintre cele mai puternice arme din arsenalul meu, de vreme ce nu aveam nicio putere politică reală. De asemenea, mă bucuram că ratingul lui Erhall era cu aproape douăzeci de puncte mai mic decât al meu.

— Bineînțeles, și-a netezit Erhall cravata, arătând de parcă tocmai ar fi supt o lămâie. Ce-ați dori să discutăm?

M-am bazat pe decizia mea spontană de la ferma Idei și am creat un Program oficial de Scrisori de la Cetățeni, prin care eldorrienii puteau să-mi scrie sau să îmi trimită e-mailuri despre preocupările lor, iar eu le luam în considerare pe toate. Pe cele mai importante urma să le aduc în atenția lui Erhall, în timpul întâlnirilor săptămânale. Probabil că nu avea să facă nimic în privința lor, dar trebuia să încerc.

— Este vorba despre drumurile din Rykhauver, m-am lansat în prezentare, ignorând zâmbetul lui Andreas.

Uram că era și el acolo, dar încă îl „urmărea" pe Erhall și, din moment ce era al doilea în succesiune la tron, nimeni nu s-a opus ca el să participe la întâlnirile noastre.

Nu conta. N-avea să fie rege niciodată, câtă vreme eu aveam un cuvânt de spus despre asta — și, în calitate de Prințesă Moștenitoare, aveam multe de spus.

— Voi analiza problema, a spus Erhall.

Ceea ce voia să însemne: *Voi pretinde că această conversație nu a avut loc, după ce voi părăsi această cameră.*

— Acum, Maiestate, legat de reforma fiscală...

Edvard mi-a aruncat o privire plină de compasiune. Evita să ducă bătăliile în locul meu, pentru că n-ar fi dat bine dacă aș fi fugit să caut ajutor la el de fiecare dată când Erhall se purta ca un nesimțit, dar eu...

Ah, Doamne! Aproape am sărit de pe scaun.

Erhall a făcut o pauză și mi-a aruncat o privire ciudată înainte de a-și continua discursul.

Mi-am strâns coapsele sub masă. Vibrațiile tăcute, dar puternice au reînceput.

Îl omor!

Rhys îmi ordonase să port un vibrator toată ziua, iar eu, ca o idioată, fusesem de acord. Părea sexy, iar Rhys avea un desfășurător al activităților mele pe parcursul zilei. Ținea vibratorul oprit în timpul ședințelor, așa că de ce...

Ochii mi-au căzut pe ceasul bunicului, aflat în colțul biroului.

La naiba! Întârziasem. Cincisprezece minute, mai exact. Rhys probabil crezuse că am terminat până acum.

Fruntea mi s-a acoperit de sudoare, în timp ce încercam să nu icnesc, să nu mă zvârcolesc și să nu fac nimic care m-ar fi dat de gol.

— Ești bine? Ești... roșie, a ridicat Andreas sprâncenele, uitându-se atent la mine.

— Da, m-am forțat să zâmbesc. Foarte bine!

— Nu arăți prea bine, a spus Edvard îngrijorat.

Doamne Sfinte! Cu fiecare minut în care mă întrebau de sănătate, întâlnirea se prelungea. Trebuia să se termine curând, înainte să am orgasm în mijlocul unei discuții despre legile fiscale.

— Doar că e cam cald aici. Vă rog, nu vă opriți din cauza mea, am reușit să îngaim.

Vibrațiile au crescut cu un nivel, și mi-am înfipt unghiile atât de tare în piele, încât mi-au lăsat mici șanțuri în palme.

Edvard nu părea convins, dar el și Erhall și-au reluat conversația, în timp ce Andreas mă privea cu ochii mijiți.

În mod normal, i-aș fi aruncat o privire de gheață, dar acum nu mă puteam concentra la nimic, în afară de pulsația clitorisului meu și frecarea sfârcurilor de sutien.

Din fericire, întâlnirea s-a încheiat la scurt timp după aceea. Mi-am luat la revedere rapid de la Edvard, i-am făcut lui Erhall un semn scurt din cap și l-am ignorat complet pe Andreas, înainte de a ieși cât de firesc am putut. Nu am vrut să le stârnesc bănuieli și mai mult, fugind din încăpere, chiar dacă eram la un pas de orgasm.

În clipa în care am ieșit în hol, vibrațiile au încetat.

Bineînțeles!

Mi-am netezit cu o mână partea din față a fustei și am reușit să merg aproape normal către biroul meu, unde mă aștepta Rhys.

Inima mi-a tresărit când l-am văzut rezemat de biroul meu. Cu ochii întunecați, cu brațele încrucișate la piept — poziția lui obișnuită și arogantă.

— Ai fost crud!

L-am fixat cu o privire aspră, chiar dacă clitorisul îmi pulsa din nou — nu de la vibrator, ci pentru că-l vedeam pe el. Barba lui, tatuajele, felul în care mă privea ca și cum eram singura persoană din lume...

Oprește-te. *Concentrează-te!*

— Eram într-o ședință.

— Trebuia să se termine acum jumătate de oră.

— S-a prelungit.

— Evident!

Privirea lui Rhys s-a luminat de o strălucire jucăușă.

— Vino aici, Prințesă.

Eram atât de excitată, că și cea mai slabă adiere pe piele îmi făcea respirația să se accelereze. Dar nu puteam ceda așa ușor — era o problemă de principiu.

— Nu!

— Nu a fost o rugăminte.

Sfârcurile mi s-au întărit dureros la auzul tonului autoritar și mi-am încrucișat brațele peste piept, ca să le ascund.

— Nu-mi spui tu mie ce să fac!

— Vino! și-a coborât vocea, înșelător de blând. Până nu te pun în poală și te plesnesc la fund așa de tare, că n-o să mai poți să stai jos zile întregi.

Am simțit că mi se contractă vaginul și aproape că am refuzat, doar ca să facă exact cum spunea. Dar, după ore de așteptare, nu mai rezistam și m-am dus spre el cu picioare tremurătoare.

— Iată! N-a fost așa greu, m-a apucat Rhys de ceafă și m-a tras spre el. Ține minte: în public, ești prințesa mea, dar în privat ești târfa mea.

A întins cealaltă mână și mi-a ciupit clitorisul umflat până când am icnit, iar tremurul de început al orgasmului m-a străpuns.

— Faci ce spun eu, când spun eu, și o să te ocupi de scula mea cum vreau eu. Nu-i așa?

Ah, Doamne!

Un alt val de umezeală mi-a inundat zona dintre picioare.

— Da, am expirat cu greu.

Nici nu spusesem bine cuvântul, că l-a și înăbușit cu un sărut apăsat, care mi-a înmuiat genunchii, și am renunțat la orice urmă de rezistență.

Mi-am înfășurat brațele în jurul gâtului lui, delectându-mă cu gustul și cu atingerea lui. Eram nesățioși încă din noaptea din foișor și încă nu mă puteam sătura de el.

Furișările, întâlnirile târzii în noapte și privirile sugestive în camere pline de oameni... Totul se putea prăbuși în jurul nostru în orice secundă. Dar nici nu-mi păsa!

Nu mă simțisem niciodată mai vie.

— Cum ți-a fost ziua, draga mea? mi-a șoptit Rhys pe buze, tonul lui de mai devreme îmblânzindu-se.

— Bună. *Frustrantă*, am zis și apoi mi-am coborât și eu vocea. Mi-a fost dor de tine.

Nu-l văzusem de la micul-dejun.

Ochii lui s-au luminat de un zâmbet frumos, iar eu mi-am simțit inima crescând atât de mult, încât aveam senzația că aș putea pluti deasupra pământului.

Dacă aș putea avea doar trei lucruri pe lume, acestea ar fi pacea mondială, părinții mei vii din nou și zâmbetele lui Rhys, pentru totdeauna.

— Și mie mi-a fost dor de tine.

M-a sărutat mai blând, mai lung, înainte de a-și lăsa din nou mâna să alunece pe interiorul coapsei mele. A gemut ușor:

— Ești fleașcă!

Apoi tonul lui a redevenit cel dur, poruncitor, cu care eram obișnuită:

— Apleacă-te și ridică-ți fusta!

M-am supus. Perspectiva de a-l avea în mine în curând îmi făcea degetele să tremure. M-am aplecat peste birou, ridicându-mi fusta peste șolduri.

— Scoate-ți chiloții!

Mi-am lăsat chiloții să cadă în jurul gleznelor.

Căldura mi-a năvălit în obraji când mi-am dat seama că Rhys avea acum vedere nestingherită asupra vibratorului meu și a chiloților complet uzi.

Totuși, eram suficient de excitată încât să nu-mi pese de propria jenă.

M-am prins de marginea biroului, cu corpul încordat de nerăbdare, dar era liniște. Niciun cuvânt, nicio atingere.

Mi-am răsucit capul, confuză.

Rhys stătea în spatele meu și mă analiza cu ochi lacomi. Între privirea lui flămândă și poziția în care mă aflam, mă simțeam ca un miel care așteaptă ca leul să se năpustească și să-l devoreze.

— Desfă picioarele mai mult! Lasă-mă să-ți văd păsărica fleașcă!

Am simțit că mă scald în o mie de ape fierbinți, din cap până-n picioare, dar am făcut ce mi-a cerut.

— Atât de frumoasă! a spus și mi-a apucat fundul cu ambele mâini, strângându-l. Ce-ar spune bunii cetățeni din Eldorra, dacă te-ar putea vedea acum, hm? Prințesa lor elegantă și perfectă s-a aplecat și și-a desfăcut larg picioarele, așteptând un penis tare să i-o tragă.

Era posibil să-mi dau drumul doar datorită cuvintelor lui? Pentru că aproape mi se întâmpla asta.

— Nu orice penis, am gâfâit. Ci al tău. Acum mai vorbești mult sau mi-o tragi?

Rhys a râs. Și-a scos rapid cureaua și pantalonii, și mi s-a uscat gura. N-o să uit niciodată cât de mare era. Gros, lung și tare.

— Așa!

A scos vibratorul și și-a potrivit vârful penisului la intrarea în vaginul meu.

— A mea. *Doar* a mea. Și să nu uiți asta, Prințesă!

A intrat în mine cu o mișcare apăsată, iar țipătul meu s-a transformat într-o serie de gemete, în timp ce mă penetra din spate. Mormăielile lui, scârțâitul biroului scuturându-se sub noi și sunetul cărnii lovindu-se de carnea celuilalt alcătuiau o simfonie delicioasă, murdară, care-mi încețoșa gândurile, până când nu m-am mai putut concentra decât la mișcările lui.

— Bridget? Ești acolo?

Mikaela.

A durat câteva secunde pentru ca vocea ei să pătrundă prin ceața din mintea mea, dar odată ce a făcut-o, ochii mi s-au deschis și am încercat să mă ridic, însă Rhys m-a împins din nou în jos.

— Nu am terminat cu tine încă, Prințesă.

S-a împins din nou în mine și mi-a pus o mână peste gură, ca să-mi înăbușe geamătul.

— Rhys, este *la ușă*, am șuierat când el și-a slăbit strânsoarea suficient de mult ca să pot vorbi.

Îmi doream cu disperare să-mi dau drumul, dar inima mi s-a strâns gândindu-mă că aş putea fi prinsă.

Aş fi putut să mă prefac că nu sunt aici, dar aveam o ședință programată cu Mikaela, de care uitasem complet până acum.

— Ușa e încuiată.

— Ne poate auzi.

Vorbeam doar atât cât să ne auzim unul pe celălalt, dar pentru urechile mele paranoice, era ca și cum am fi strigat.

— Atunci mai bine taci, OK?

Respirația fierbinte a lui Rhys mi-a alunecat pe piele, iar el s-a întins să-mi ciupească sfârcurile. M-a străbătut încă un fior de dorință.

— Bridget, a repetat Mikaela, nerăbdătoare. Ușa e încuiată. Este totul în regulă?

— D-da. O să...

Rhys m-a penetrat încă o dată, brutal.

- ...vin!

Ultimul cuvânt s-a transformat într-un gâfâit, și am simțit orgasmul căzând peste mine, într-un val copleșitor.

Mi-am îngropat fața în brațe și le-am mușcat ca să-mi înăbuș țipetele.

Respirația lui Rhys s-a precipitat și, imediat, și-a dat drumul cu un mormăit, iar apoi a alunecat afară din mine.

Nu ne permiteam luxul să ne bucurăm de euforia de după sex, iar eu încă simțeam undele orgasmului.

— Un minut! i-am strigat Mikaelei.

M-am uitat la Rhys, care se ștersese în timp-record și părea că încearcă să nu râdă.

— Nu e amuzant.

— Frumos dublu înțeles ai folosit! a spus el zâmbind.

Vin.

M-am înroșit. O privire rapidă în oglindă mi-a spus că arătam încă puțin dezordonată, dar aș putea da vina pe faptul că alergasem prin palat toată ziua.

— Aproape că mi-e dor de zilele în care erai un măgar supraprotector.

— Atunci vei fi încântată să afli că sunt încă un măgar supraprotector. Și încă ceva, Prințesă, a adăugat Rhys, când mă apropiam de ușă. Ai uitat ceva.

Am simțit că-mi ia foc fața când a ridicat vibratorul la vedere.

— *Chiar încerci* să ne bagi în necazuri.

I-am smuls din mână vibratorul și l-am înfășurat în grabă într-un șervețel, apoi l-am aruncat într-un sertar al biroului. Urma să mă ocup de el mai târziu.

— E Mikaela. Ea nu observă nimic care nu are legătură cu petrecerile și bârfele. Ai putea să-i pui un elefant în față, și nici n-ar observa. Crezi că aș fi făcut asta dacă ar fi fost Markus sau Elin la ușă?

Da, Mikaela nu era cea mai atentă persoană de pe planetă, dar Rhys exagera. În acest caz însă, am sperat că avea dreptate.

Am deschis ușa și, în cele din urmă, am lăsat-o să intre pe prietena mea enervantă.

— De ce a durat atât de mult? a mormăit ea. Trebuie să mă întâlnesc cu mama...

S-a oprit când l-a văzut pe Rhys:

— Ah, bună, Rhys! Ce faci aici?

Teoretic, când eram la palat, Rhys nu era de serviciu. M-am grăbit să mă gândesc la o scuză plauzibilă.

— Verificam planurile de securitate, am improvizat. Pentru nunta lui Nik. Unele sunt confidențiale. De aceea mi-a luat atât de mult să deschid ușa.

Nikolai și Sabrina erau încă în California, dar urmau să se căsătorească la Athenberg, iar pregătirile erau în plină desfășurare.

Mikaela s-a încruntat.

— Doar voi doi? Credeam că se ocupă Garda Regală de asta.

— Planuri *personale* de securitate, m-am corectat repede.

— Ah! s-a risipit confuzia din ochii Mikaelei. Este un moment bun să discutăm? Pot să mă întorc mai târziu.

— Acum e bine, am spus, deși tot ce îmi doream era să fac un duș și să trag un pui de somn.

Eram recunoscătoare că nu a mai pus întrebări despre motivul pentru care îmi luase atât de mult să descui ușa. Scuza mea s-ar fi deșirat mai repede decât un pulover ieftin.

— Ne vedem mai târziu, Majestatea Voastră. Lady Mikaela! a înclinat Rhys capul și a plecat, dar nu înainte de a-mi face cu ochiul.

M-am abținut să zâmbesc.

— E păcat, a spus Mikaela, cu ochii zăbovind pe spatele lui un pic mai mult decât mi-aș fi dorit, înainte ca ușa să se închidă în urma lui.

— Ce anume? am întrebat, aranjând distrată câteva hârtii pe birou și încercând să alung amintirea a ceea ce făcuserăm exact în acel loc, în urmă cu zece minute.

— Că Rhys este bodyguard, mi-a răspuns Mikaela și s-a așezat pe scaunul din fața mea. Este *așa* de minunat! Nu știu cum poți să-l vezi în fiecare zi fără să salivezi. Dacă nu ar fi un om de rând... — și-a făcut vânt cu mâna —, aș sări pe el.

Mi-a înțepenit tot corpul.

— Doar pentru că nu are un titlu nobiliar, nu înseamnă că Rhys este mai prejos decât cineva care are.

Ar fi trebuit să fiu de acord cu ea, pentru că Dumnezeu știe că nu voiam să încurajez atracția pe care o simțea față de Rhys, dar

detestam presupunerea că aristocrații erau mai buni doar pentru că fuseseră destul de norocoși să se nască într-o familie cu titlul nobiliar.

Mikaela a clipit, surprinsă de tonul meu tăios.

— Bineînțeles că nu, a spus ea. Dar înțelegi dinamica socială, Bridge. Să te încurci cu propriii angajați este lipsit de tact. Și sunt fiica unui baron — și-a punctat ultima propoziție cu o notă neobișnuită de amărăciune. Statutul meu social nu este suficient de înalt pentru a supraviețui unui *asemenea* scandal.

Aristocrația avea o ierarhie strictă, iar baronii și baronesele se aflau în partea de jos. Bănuiam că asta făcea parte din motivul pentru care Mikaela își dădea silința atât de tare să-și facă relații și să se țină la curent cu bârfele. Voia să-și depășească statutul ei perceput drept inferior, chiar dacă familia ei era mai bogată decât orice eldorrian de rând.

— După cum am spus, e păcat, dar măcar pot să mă uit la el, s-a înveselit Mikaela din nou. Ești atât de norocoasă că ai un bodyguard sexy! De fapt, nu ești norocoasă, din moment ce nu te poți cupla cu el.

A râs, iar eu m-am forțat să o imit.

— Bineînțeles că nu, am spus. Ar fi o nebunie!

30

RHYS

Eram dependent.

Eu, care evitasem toată viața substanțele care provoacă cea mai mare dependență — drogurile, fumatul, alcoolul, chiar și zahărul, într-o oarecare măsură —, găsisem singurul lucru căruia nu-i puteam rezista.

Forță, tenacitate și lumină, toate viețuind într-un trup superb și catifelat, și un calm rece, care ascundea o inimă de foc.

Dar, la naiba, dacă era o dependență, nu voiam să mă vindec niciodată.

— Ai de gând să mă pictezi nud? mă tachina Bridget, întinzându-și brațele peste cap.

Penisul meu a zvâcnit la vederea ei întinsă pe canapea, goală; deși, ca să fiu sincer, erau foarte puține lucrurile pe care le făcea Bridget și *nu-mi* stârneau interesul.

Avea liber după ședințele ei de dimineață și ne-am petrecut întreaga după-amiază într-o cameră de hotel de la periferia orașului Athenberg. Dacă întreba cineva, Bridget era, pasămite, la spa, dar, în realitate, tot ce făceam era să ne-o tragem, să mâncăm și să ne-o tragem iar.

— Ai grijă cu tachinarea, Prințesă, dacă nu vrei un neg în portretul tău, am amenințat-o.

A zâmbit. Să o văd zâmbind, goală, m-a lovit ca un pumn în stomac.

Nu m-aş sătura niciodată de zâmbetele ei. De zâmbetele ei *reale*, nu cele pe care le arăta publicului. O văzusem pe Bridget goală, în rochii de lux şi în lenjerie intimă, dar nu era niciodată mai frumoasă decât atunci când era ea însăşi, fără măştile pe care titlul ei o forţa să le poarte.

— N-ai face-o.

S-a rostogolit şi şi-a sprijinit bărbia în palme.

— Eşti mult prea perfecţionist cu arta ta.

— Vom vedea.

Dar avea dreptate. *Eram* un perfecţionist în ceea ce privea arta mea, şi desenul la care lucram era preferatul meu până acum, exceptându-l pe cel care o înfăţişa pe ea în Costa Rica şi care mă deblocase ca artist, în cele din urmă.

— Hmm, să vedem. Mai pun un al treilea sfârc aici... un neg păros acolo...

— Opreşte-te! a râs Bridget. Dacă ai de gând să-mi desenezi negi, măcar pune-i undeva unde nu se văd.

— Bine. Pe buric, atunci.

De data aceasta, eu am fost cel care a râs, iar ea a aruncat cu o pernă în mine.

— Ani de zile de morocăneală, şi deodată ai glume în program.

— Mereu am avut glume. Doar că nu le-am spus.

I-am schiţat părul. I se revărsa pe spate, urmând curba graţioasă a gâtului şi a umărului. Buzele i se deschideau într-un zâmbet reţinut, iar ochii îi scânteiau jucăuş. Făceam tot posibilul pentru ca schiţa în cărbune să pară realistă, deşi nu nu se putea compara cu modelul.

Stăteam într-o tăcere confortabilă — eu desenam, iar Bridget mă privea cu o expresie moale şi adormită.

Eram mai relaxat decât fusesem de multă vreme, în ciuda faptului că încă mă îngrijora că cineva ar umbla prin casa mea de

oaspeți. Actualizasem sistemul de securitate și adăugasem camere de filmat ascunse, pe care le puteam accesa de pe telefon. Nu se întâmplase nimic ieșit din comun încă, așa că trebuia să aștept.

Deocamdată, voiam să mă bucur de unul dintre rarele momente pe care Bridget și cu mine le puteam petrece împreună, fără să-mi fac griji că ne poate surprinde cineva.

— Arăți vreodată desenele tale cuiva? m-a întrebat ea după un timp.

Apusul de soare se apropia, iar lumina aurie a după-amiezii o scălda într-o strălucire nepământeană.

— Ți le arăt ție.

— Dar altcuiva în afară de mine?

— Nu.

Nici măcar Christian nu-mi văzuse desenele, deși știa că există. La fel și fostul meu terapeut.

Bridget și-a ridicat capul, cu buzele întredeschise de surprindere.

— Deci eu sunt...

— Prima persoană căreia i le-am arătat? Da.

Mă concentram să-mi termin desenul, dar îi simțeam privirea pe fața mea.

— Domnule Larsen.

— Da? am zis tărăgănat, sesizând nota senzuală din vocea ei.

— Vino aici.

— Îmi dai ordine?

Bridget mi-a aruncat un alt zâmbet.

— Poate. Am probleme și am nevoie de ajutorul tău.

Mi-am lăsat creionul deoparte, oftând.

— Nu ai probleme. Tu *ești* problema.

M-am apropiat de canapea, iar ea a țipat când am luat-o și am așezat-o în poala mea. Penisul meu s-a lipit de păsărica ei. Ne despărțea doar materialul slipului meu.

— Sunt aici. Acum ce?

— Acum...

S-a ridicat în genunchi, ca să-mi tragă jos slipul.

— Ajută-mă! Sunt puțin încordată.

Am șuierat când m-a încălecat.

— Ești nesătulă.

Pentru cineva atât de rezervat în public, Bridget era dinamită în dormitor. Și în camera de zi, și în duș sau pe blatul de bucătărie.

A zâmbit larg:

— Îți place!

Chicotul meu s-a transformat într-un geamăt, când ea a întețit ritmul.

— Da, Prințesă. Îmi place!

O priveam extaziat de fața ei înroșită, de senzația că vaginul ei mă cuprinde.

O jumătate de oră mai târziu, când eram amândoi fără suflare și mulțumiți, mi-am încolăcit un braț în jurul ei și ne-am întins pe canapea. Erau momentele mele preferate cu Bridget — cele liniștite, în care puteam, pur și simplu, să stăm împreună. Aveam așa de puține astfel de momente!

— De unde ai căpătat-o? m-a întrebat, trecându-și degetele peste cicatricea de pe sprânceana mea. Nu mi-ai povestit niciodată despre asta.

— M-am lovit de o masă, am răspuns, mângâind distrat brațul lui Bridget. Mama se înfuriase și mi-a tras un dos de palmă. Am căzut. Am avut noroc că nu m-am lovit la ochi; altfel, ți-ai fi tras-o cu unul care aduce a pirat.

Bridget nu a zâmbit la gluma mea. În schimb, și-a trecut din nou degetele peste cicatrice, apoi și-a lipit buzele de ea într-un sărut blând, așa cum făcuse cu cicatricile de pe spatele meu, în Costa Rica.

Am închis ochii, simțind o greutate în piept.

Discutasem cu Bridget despre mama mai mult decât cu oricine altcineva, inclusiv cu fostul meu terapeut. Nu mai era atât de

greu; iar Bridget avea un mod de a face chiar și cele mai grele lucruri să pară ușoare.

Relaxare. Discuții. Râs. Lucruri simple, care mă făceau să mă simt din nou aproape om.

— Te-ai gândit vreodată să-ți găsești tatăl? m-a întrebat ea. Ca să faci pace cu trecutul.

— Dacă m-am gândit? Da. Dacă am și făcut-o? Nu.

Dacă voiam, puteam să-mi găsesc tatăl chiar și mâine. Christian îmi spusese de mai multe ori că ar avea nevoie doar să apese câteva butoane ca să găsească informații pentru mine, dar nu mă interesa.

— Nu doresc să-l cunosc. Dacă l-aș cunoaște, probabil aș fi arestat pentru crimă.

Tatăl meu era un rahat și, în ceea ce mă privea, nu exista. Un bărbat capabil să lase o femeie cu ochii în soare nu merită să fie cunoscut.

Chiar dacă nu-mi doream nimic mai mult decât o familie, preferam să mănânc cuie, decât să-mi irosesc energia căutându-l.

— Este de necrezut cât de mult ne modelează viața părinții noștri, a spus Bridget. Cu alegerile lor, amintirile lor, moștenirile lor.

O umbră de tristețe a trecut prin ochii ei și am știut că se gândea la propriii părinți. Unul mort la nașterea ei, celălalt trecut în neființă doar câțiva ani mai târziu. Bridget fusese nevoită să plângă în copilărie, în timp ce milioane de ochi o priveau.

Mi-am amintit că văzusem o fotografie cu ea mergând în spatele sicriului tatălui ei, în copilărie, cu fața încordată într-o încercare evidentă de a-și reține lacrimile. M-am gândit că, deși aveam o situație proastă acasă, măcar puteam să plâng la înmormântarea părintelui meu.

— Cred că o parte din motivul pentru care sunt atât de speriată să devin regină este că mi-e teamă că nu mă voi ridica la înălțimea moștenirii mamei mele. Mă tem să n-o dezamăgesc.

Bridget s-a uitat în tavan, cu o expresie gânditoare.

— Nu am întâlnit-o niciodată, dar am citit și am urmărit fiecare interviu pe care am putut să pun mâna. Filmele de acasă, poveștile angajaților și ale familiei mele... Era prințesa, fiica și mama perfectă. Ar fi fost o regină grozavă. Mai bună decât mine. Dar am omorât-o.

Vocea i s-a stins și, într-un fel, am știut că era prima dată când rostise acele cuvinte.

O durere adâncă mi-a străpuns inima și a crescut când am văzut lacrimile nevărsate din ochii ei.

M-am ridicat și i-am cuprins fața în mâini.

— Bridget, nu ți-ai ucis mama, am spus cu înverșunare. Înțelegi? Erai un bebeluș. Nu ești vinovată pentru că te-ai născut.

— Nu eram în plan, a spus, și o lacrimă i s-a scurs pe obraz. A fost o sarcină nedorită. Dacă nu m-aș fi născut, ea ar fi încă în viață și ar fi regină, iar lucrurile ar fi mai bune pentru toată lumea.

La naiba! Am simțit că mi se rupe ceva în piept. Suferința ei mă sfâșia. Erau foarte puține lucruri pe lume pe care nu le puteam suporta, iar plânsul lui Bridget era unul dintre ele.

— Nu și pentru mine, am spus eu. Nu și pentru prietenii tăi, pentru familia ta sau pentru oricare dintre persoanele ale căror vieți le-ai atins. Mama ta a ales să te aibă, și nimeni nu te învinovățește pentru ce i s-a întâmplat. A fost o problemă medicală care i s-ar fi putut întâmpla oricui. Nu are nicio legătură cu tine.

— Știu, mi-a răspuns cu glas tremurat.

Am strâns-o mai tare în brațe, disperat s-o fac să înțeleagă. Nu știam de ce mi se părea așa de important. Doar știam că era.

— Îți amintești ce mi-ai zis în timpul turneului? Întotdeauna ajungem acolo unde trebuie să fim, iar ție ți-a fost menit dintotdeauna să fii aici. *Cu mine.*

Bridget a scos un sunet — pe jumătate râs, pe jumătate suspin.

— Domnule Larsen, cred că acestea sunt cele mai multe cuvinte pe care mi le-ai adresat vreodată într-o singură discuție.

— Nu cred că-i adevărat. Dar dacă este, mă aştept să primesc o medalie regală.

A râs din nou şi şi-a şters ochii.

— Îmi pare rău. De obicei nu mă pierd aşa cu firea. Nu ştiu ce mi s-a întâmplat.

— Nu trebuie să-ţi ceri scuze.

I-am şters o lacrimă cu degetul mare.

— Doar spune-mi că ai înţeles.

— Da, a şoptit ea. Cred că am înţeles.

I-am sărutat creştetul. Încă mă durea inima. Dacă ar fi putut să se vadă şi ea aşa cum o vedeam eu!

Frumoasă, inteligentă, puternică. Perfectă din toate punctele de vedere.

Când am părăsit camera de hotel, soarele coborâse dincolo de linia orizontului, iar Bridget îşi recăpătase calmul, deşi în ochii ei rămăsese o urmă de vulnerabilitate.

Am mers în tăcere spre lift — încă o dată, prinţesa şi bodyguardul ei. Dar când am dat colţul, s-a oprit atât de brusc, că aproape m-am împiedicat de ea.

Simţurile mele au intrat în alertă maximă, şi am început cercetez împrejurimile, bănuitor.

Nu erau arme. Nu erau paparazzi.

În schimb, am văzut ceva chiar mai rău.

— Bridget!

Steffan a făcut ochii mari, cu un amestec de surpriză şi îngrijorare.

— Ce faci aici?

31

BRIDGET

— Steffan! am exclamat panicată, chiar dacă nu făceam nimic rău. Nu ştiam că te-ai întors în oraş.

— Eu... aa, da, s-a bâlbâit el, neobişnuit de tulburat. A fost o decizie de ultim moment. Nu trebuia să mă întorc până săptămâna viitoare, dar am avut o urgenţă în oraş şi a fost nevoie să revin imediat. Aveam de gând să te sun mâine, după ce rezolvam totul.

Privirea i-a alunecat spre stânga şi mi-am dat seama că nu era singur.

O femeie minionă, drăguţă, cu părul creţ şi negru, stătea lângă el, cu faţa roşie şi cuprinzându-se cu braţele.

— Majestatea Voastră! a făcut ea o mică reverenţă, cu buzele încremenite într-un zâmbet încordat.

— Ea e Malin, a spus Steffan, și mai stânjenit. Ea m-a adus înapoi în oraş.

— Nu ştiam că viitorii duci sunt nevoiţi să facă autostopul.

Din tonul egal al lui Rhys răzbătea o urmă de suspiciune.

Rhys cel jucăuş şi blând de mai devreme dispăruse, înlocuit de bodyguardul stoic şi calm pe care îl cunoşteam atât de bine.

— Malin oricum se întorcea în oraş, aşa că m-a dus cu maşina.

Ochii lui Steffan ezitau între mine şi Rhys.

Ceva nu se potrivea. Dacă avusese o urgență în oraș, ce căuta la un hotel de la periferia orașului Athenberg, atât de târziu în noapte?

Dar, pe de altă parte, nu eram tocmai eu persoana potrivită să mă întreb de ce era aici.

Stăteam toți patru în hol, privindu-ne cu atenție unii pe alții. S-a auzit liftul, iar aparatul de aer condiționat bâzâia. În aer plutea o tensiune atât de apăsătoare, încât simțeam că o pot zgâria cu unghia.

— Hotelul ăsta nu este în oraș, a spus Rhys.

Malin se uita în pământ, în timp ce Steffan și-a trecut o mână prin păr.

— Am avut o cină la restaurant. Și Malin a fost destul de amabilă să aștepte până am terminat. Tu ce faci aici?

Întrebarea îmi era adresată mie, și mi-am dat seama că nu i-am răspuns prima dată când a întrebat.

— Am petrecut o zi la spa. Tocmai plecam.

Am evitat să mă uit la Rhys, temându-mă că mișcarea va da de gol ce făcusem cu adevărat toată după-amiaza.

Ce înseamnă întoarcerea capului în Eldorra? Ah, doar că mi-am tras-o cu bodyguardul în vreo zece poziții diferite, în decurs de șase ore.

— Desigur. N-am vrut să te rețin.

Steffan s-a dat deoparte, ca să trec, dar înainte să plec, Malin a luat cuvântul.

— Steffan, nu voiai s-o întrebi ceva pe Alteța Sa?

Și-a ațintit privirea asupra lui Steffan, care și-a subțiat buzele și a privit-o la rândul lui. Între ei a avut loc o conversație nerostită, apoi el s-a întors spre mine.

— Nu așa voiam să fac acest lucru, a spus el, ca și cum își cerea scuze. Dar, din moment ce suntem aici, chiar *am* o întrebare pentru tine. Te rog să mă ierți dacă par prea îndrăzneț, dar, ăăă, ai vrea să fii partenera mea la nunta prințului Nikolai?

Rhys s-a mişcat în cele din urmă, corpul lui apropiindu-se de al meu şi mâna alunecându-i spre pistolul de la brâu.

— Eu...

Nu mă aşteptam să mă întrebe asta. Schimbaserăm câteva mesaje politicoase după întâlnirea noastră de la Grădina Botanică Regală, dar nu mai vorbiserăm de săptămâni și, să fiu sinceră, nici măcar nu mă mai gândisem la el până acum.

De asemenea, am bănuit că el și Malin aveau o relație mai complicată decât lăsau să se vadă — poate chiar una romantică. În mod clar, nu voise să mă invite să ieșim împreună, iar ea se uita din nou în podea, încruntată.

Dar dacă erau împreună, de ce l-ar împinge să meargă la o întâlnire cu mine?

— Voiam să te întreb mâine, la telefon, a adăugat Steffan.

A zâmbit și l-am zărit din nou pe vechiul Steffan, prietenos și relaxat.

— Am zis că ne mai întâlnim după ce mă întorc și, din moment ce se apropie nunta, m-am gândit că ți-ar plăcea să mergem împreună. Dacă nu ai deja un partener...

Nunta lui Nikolai și a Sabrinei avea loc peste o lună, iar ei urmau să se întoarcă în acest weekend, pentru ultimele pregătiri. Eram domnișoară de onoare, împreună cu sora și cu cea mai bună prietenă din SUA a Sabrinei.

— Nu am.

Ar fi trebuit să am un partener, dar nici nu mă gândisem la asta. Fusesem prea ocupată cu programul Scrisori de la Cetățeni, cu pregătirile și cu Rhys.

Am ezitat, gândindu-mă bine înainte să răspund:

— Aş fi bucuroasă să fiu partenera ta. Mulţumesc că m-ai invitat!

Rhys a înţepenit şi mai mult lângă mine.

— Excelent! şi-a dres glasul Steffan. Stabilim detaliile mai târziu, da? Abia aştept!

— Şi eu.

— Veţi fi un cuplu adorabil.

Era ceva ciudat în vocea lui Malin. O urmă de avertisment, poate? Sau animozitate amestecată cu tristeţe. Nu puteam să-mi dau seama, dar, indiferent ce era, l-a făcut pe Steffan să tresară.

— Mulţumesc.

A fost nevoie de toată pregătirea mea de prinţesă ca să nu pun un semn de întrebare la final. Ce ar fi trebuit să spun?

S-a lăsat din nou o tăcere stânjenitoare, înainte să mă scuz în cele din urmă şi să-i las pe Steffan şi Malin stând în hol, uitându-se unul la altul.

Rhys a aşteptat până am ajuns în lift şi apoi a spus:

— Ăștia doi şi-o trag.

Îmi trecuse şi mie prin minte, dar nu avea sens.

— Nu ai cum să ştii asta.

— Crede-mă! Îmi dau seama când oamenii şi-o trag, iar ei fac asta.

Am ieșit din lift şi am intrat în holul principal al hotelului.

— Dacă e aşa, de ce l-a încurajat să mă invite?

— Nu ştiu. Poate le place s-o facă în grup, a spus Rhys fără să se uite la mine.

Era furios. Nu a spus-o, dar *simţeam*, şi ştiam foarte bine de ce era supărat.

— A trebuit să accept întâlnirea, am spus după ce am urcat în maşină. Toată lumea se aşteaptă să vin însoţită la nunta lui Nik.

Edvard şi Elin nu uitaseră că trebuia să-mi găsesc un soţ şi continuau s-o aducă în discuţie la fiecare pas, dar nu puteau face mare lucru, când Steffan era plecat. Acum, că se întorsese...

Mai multe complicaţii. Mai puţin timp cu Rhys.

Am simţit un ghem de frustrare în stomac.

— Înțeleg, a spus Rhys pe un ton neutru, dar nu era nimic neutru în pericolul care emana din el, precum căldura care se ridică din asfaltul ars de soare.

Uram că nu puteam să-l iau pe Rhys ca partener și că trebuia să ne ascundem și să ne furișăm, deși singurul lucru care ne despărțea era în ce familii ne născuserăm. Trăiam în secolul XXI, pentru numele lui Dumnezeu, dar parcă am fi trăit în secolul al XVIII-lea!

Am simțit o frustrare ascuțită, care parcă mă înjunghia.

Cum trecuserăm atât de repede de la după-amiaza noastră minunată, de vis, la *asta*?

— Lumea încă se așteaptă să te căsătorești în curând.

Rhys a făcut un viraj la dreapta, cu mâinile atât de strânse pe volan, că i s-au albit degetele.

— Da, am zis încet.

Ultimele câteva săptămâni fuseseră, pentru noi, un fel de lună de miere, una în care puteam fi împreună fără să ne facem griji pentru norii din depărtare. Dar sosise furtuna și fericirea noastră era amenințată.

Eu eram prințesa moștenitoare, iar el era garda mea de corp.

În cele din urmă, trebuia să ne despărțim... doar dacă nu făceam ceva drastic.

Ceva ce nimeni nu mai făcuse până acum.

Cum ar fi, abrogarea Legii Căsătoriilor Regale.

32

BRIDGET

Problema: nu puteam să abrog legea pe cont propriu. Aveam nevoie de susținere, însă opțiunile mele erau limitate. N-am vrut să-i spun lui Rhys până nu aveam un plan mai concret și, cu siguranță, nu puteam să le spun familiei mele sau vreunuia dintre administratorii palatului. Prietenele mele din DC erau prea departe și nu erau familiarizate cu politica din Eldorra, deci nu mă puteau ajuta.

Într-o singură persoană puteam să am încredere.

— *Ce* vrei să faci? a rămas Mikela cu gura căscată, de parcă mi-ar fi crescut încă un cap. Bridget, Legea Căsătoriilor Regale este aproape la fel de veche ca țara însăși. Este imposibil de răsturnat, mai ales cu înapoiații ăia din Parlament!

— Nu este imposibil, este doar improbabil, am corectat-o eu. E o diferență. Iar lucrurile improbabile pot deveni probabile, odată ce este adoptată strategia corectă.

— Bine. Care e strategia ta?

— Nu știu încă.

Mikaela a oftat.

— Bridge, e o nebunie. De ce-ți dai atâta osteneală să anulezi legea? Am crezut că totul merge bine cu Steffan. Adică, a plecat o vreme, dar s-a întors și e la fel de arătos ca întotdeauna. *Și* e

partenerul tău la nunta lui Nikolai, a subliniat ea, sorbind din ceai și așezând apoi cana pe masă. Îmi scapă ceva?

Mi-am mușcat buzele. Oare să spun adevărul despre Rhys? Aveam încredere în Mikaela, dar nu prea aveam încredere în reacția ei când ar auzi vestea, având în vedere ce spusese în biroul meu, despre relațiile romantice cu angajații.

— Legea este depășită, am spus. Nu o fac doar pentru mine. Ci pentru toți regii și reginele de după mine. Dacă nu era această lege, Nikolai ar fi în continuare Prinț Moștenitor *și* fericitul logodnic al Sabrinei.

— Bine, dar legile nu pot fi abrogate decât dacă Președintele aduce moțiunea în discuție *și* dacă o majoritate de trei sferturi din Parlament votează pentru, a subliniat Mikaela. Când a fost ultima dată când au abrogat o lege?

Cu cincisprezece ani în urmă, când abrogaseră o lege care interzicea limitarea vitezei la nouăzeci de kilometri la oră pe șoselele din toată țara.

Șansele nu erau în favoarea mea.

— Mă gândesc eu la ceva!

Să-l înduplec pe Erhall era dificil, dar aveam să găsesc o modalitate să-l conving.

— Mă ajuți?

În ciuda protestelor ei, Mikaela a fost de acord, fără tragere de inimă, iar săptămâna următoare mi-am canalizat toată energia în crearea unui plan viabil. Am analizat toate legile abrogate din istoria Eldorrei — nu erau multe — și i-am studiat pe toți miniștrii din Parlament, împărțindu-i în funcție de probabilitatea ca ei să adopte moțiunea. Încă nu găsisem o strategie pentru Erhall, așa că l-am lăsat la urmă.

Mi-a picat fisa abia la următoarea discuție cu Elin. Ceva atât de simplu, încât m-am simțit ca o idioată că nu mă gândisem mai înainte la asta.

— Majestatea Sa este încântat că participi împreună cu Steffan la nunta prințului Nikolai, a spus Elin, dând din cap. Cetățenii au reacționat favorabil la turneul de bunăvoință și la nuntă, dar vrem să ne asigurăm că totul este în regulă când vei prelua coroana. Nimic nu transmite stabilitate la fel de convingător ca o căsnicie bună, cu un consort potrivit, iar Dumnezeu știe că avem nevoie de stabilitate după abdicarea prințului.

— Nu văd cum afectează căsătoria capacitatea mea de a cârmui, am spus, înăbușind un căscat.

Stătusem trează noaptea trecută, făcând cercetări, și azi trăgeam ponoasele.

— Afectează opinia publică, Majestatea Voastră, a spus Elin pe un ton care sugera că ar trebui să știu deja acest lucru. Nimeni nu este imun la opinia publică. Nici măcar familia regală.

Am înghețat.

— Ce ai spus?

A ridicat întrebător dintr-o sprânceană.

— Nimeni nu este imun la opinia publică, nici măcar familia regală.

Mi s-a aprins un bec în minte și aproape că am sărit de pe scaun, entuziasmată.

— Elin, ești un geniu! Un geniu absolut. Meriți imediat o mărire de salariu.

— Excelent! Vă rog să-i spuneți Majestății Sale data viitoare când vorbiți cu el, a spus ea, uitându-se la ceas. Doar atât am de zis azi, dacă nu...

— Nu mai am nimic de adăugat, am răspuns eu.

Mă ridicasem deja și eram la jumătatea drumului spre ușă.

— A fost o întâlnire minunată. Ne vedem săptămâna viitoare!

Pur și simplu, am fugit pe hol.

— Majestate, vă rog să nu uitați că prințesele nu aleargă! a strigat Elin după mine.

Am ignorat-o. Ideile îmi veneau atât de repede, încât nu puteam ține pasul. Unele erau mai viclene decât altele; măcar una trebuia să funcționeze. *Trebuia!*

În toamnă urmau alegerile parlamentare, iar eu încă eram pe val, după turneul de campanie. Dacă aș putea convinge publicul să susțină o abrogare...

M-am lovit de cineva.

— Uau! Unde te duci așa repede?

Vocea amuzată a lui Rhys m-a smuls din gândurile mele.

Am zâmbit și mi-a tresărit inima văzându-l.

— Ce faci aici?

Nu stabiliserăm să ne întâlnim.

— M-am gândit să explorez. Să văd dacă se întâmplă ceva interesant sau dacă vreo prințesă are nevoie de protecție, a zâmbit, tachinându-mă.

— Hm! am adoptat o expresie gânditoare. Nu știu ce să zic de protecție, dar am în minte câteva lucruri care te-ar putea interesa.

Nu era nimeni pe hol, și totuși vorbeam în șoaptă.

Ochii lui Rhys s-au transformat în argint topit.

— Da? Cum ar fi?

— Un tur al sălii tronului.

M-am dat ușor înapoi, până am ajuns la ușa care ducea către spațiul ceremonial, și am aruncat o privire rapidă în jur, înainte de a ne strecura înăuntru.

Intenționam să fac un brainstorming despre cum aș putea convinge publicul să susțină o abrogare, dar asta putea aștepta. Nu-l văzusem pe Rhys toată ziua.

— Deci aceasta este sala tronului.

Rhys a privit în jur. Cu candelabrele sale masive de cristal, cu covorul gros, purpuriu, cu tapetul și ornamentele aurii, era cea mai luxoasă încăpere a palatului, dar o foloseam doar pentru

ceremonia ocazională de conferire a titlului de cavaler sau pentru recepții oficiale. Nimeni nu intra aici decât dacă trebuia.

— Arată exact așa cum mi-am imaginat că ar arăta o sală a tronului.

— Nu te purta ca și cum nu ai studiat deja fiecare centimetru din fiecare încăpere a palatului.

Rhys mi-a zâmbit ușor, și am simțit că inima îmi freamătă.

— Crezi că mă cunoști bine.

— Da.

— Hm! a murmurat, apropiindu-se de mine. Atunci, știi ce am de gând să fac acum?

Mi-am ținut respirația.

— Ce?

S-a aplecat și a șoptit:

— O să te așez pe tronul ăla frumos și o să te ling până când mă rogi să mă opresc.

Am izbucnit în râs când el m-a ridicat și m-a aruncat pe umăr de parcă eram o păpușă de cârpă.

— Nu se poate! Nimeni nu stă pe tron, în afară de monarh.

Rhys m-a așezat pe jilțul de aur și catifea.

— Va fi al tău într-o zi. Trebuie să te obișnuiești cu el, a zis. Cum e?

— Păi...

M-am uitat în jur. De aici, sala părea diferită. Mai mare, mai intimidantă.

— Ciudat. Și înfricoșător. Dar... nu atât de înfricoșător pe cât credeam.

În imaginația mea, tronul era atât de mare, încât nu aveam să mă obișnuiesc niciodată cu el, dar acum, că stăteam pe el, nu mai era intimidant.

— Pentru că ești pregătită pentru asta, a spus Rhys de parcă nici nu era loc de îndoială. Ești o regină. Nu lăsa pe nimeni să-ți spună altceva! Nici măcar pe tine!

Am zâmbit, iar inima mi s-a topit.

— Dacă renunți vreodată la jobul de bodyguard, ai putea avea mare succes ca speaker motivațional.

A chicotit.

— Nu e motivație, e doar adevărul. Îți stă bine pe tron. Iar acum..., a îngenuncheat în fața mea și mi-a desfăcut coapsele. Cum pot să vă slujesc, Majestatea Voastră?

Simțeam că mă topesc când mi-a tras chiloții în jos.

— Rhys, am șuierat eu, și am simțit că mi se accelerează pulsul, într-un amestec de dorință și anxietate. O să ne prindă cineva!

Erau șanse mici, dar nu chiar zero.

Zâmbetul lui viclean mi-a făcut degetele de la picioare să se strângă.

— Atunci, ar fi bine să merite. Nu-i așa, Prințesă?

N-am apucat să răspund — mi-a pus picioarele pe umerii lui, și-a coborât capul între coapsele mele, iar protestele mi s-au stins pe buze.

Rhys m-a devorat cu foamea unui bărbat pierdut în deșert, sugându-mi clitorisul și băgându-și limba în mine până când mi s-a încețoșat vederea. M-am zvârcolit și am scâncit, alunecând pe jumătate de pe tron, până când doar strânsoarea lui pe șoldurile mele mă împiedica să mă prăbușesc.

Prea mult. Nu destul. Peste tot. Mai mult.

Nici nu mai puteam gândi.

Gemetele mele răsunau în sală, lovindu-se de tapiserii și de portretele regilor și reginelor din vechime, care mă priveau dezaprobator, în timp ce limba bodyguardului meu mă arunca în uitare pe tron.

Mi-a supt tare clitorisul, iar eu am țipat. Am încercat să mă îndepărtez, dar mâinile lui Rhys s-au prins în jurul coapselor mele ca niște chingi de fier, forțându-mă să stau nemişcată, până când corpul mi-a fost cuprins de convulsii şi s-a destrămat.

Până să-mi revin, el era deja în mine. Tronul aproape că se deplasa în spate, cu fiecare împingere.

Atât de greșit.

Era atât de greşit, dar nu mă puteam aduna cât să-mi pese. Rhys m-a prins de glezne şi mi-a aşezat din nou picioarele pe umerii lui.

— Uite, aşa ar trebui să fie tratată o regină, a spus el, cu ochii întunecați și flămânzi. Nu ești de acord?

Am gemut ceva neinteligibil, incapabilă să vorbesc sau măcar *să gândesc.*

Eram o senzație pură, foc pe dinăuntru și pe dinafară, iar ultimul gând coerent pe care l-am avut, înainte ca un alt vulcan să erupă și să mă topească, a fost: *Uneori, e bine să fii regină.*

33

RHYS

Întâlnirea din sala tronului a fost ultima ocazie de-a fi singuri pe care am mai avut-o Bridget și cu mine, înainte ca fratele ei și viitoarea cumnată să sosească, iar ea a fost prinsă într-o serie de obligații înainte de nuntă. Eu eram oricum de părere că nunțile obișnuite sunt plictisitoare, dar nunțile regale le întrec cu mult.

Partea bună a fost că Bridget nu a avut timp să se întâlnească nici cu Steffan. Nenorocitul se întorsese în oraș, iar gândul de a-i vedea împreună la o întâlnire îmi făcea sângele să dea în clocot.

Deraiasem de pe șine. La naiba, zburasem cu totul din tren! În trecut, nu mai fusesem niciodată la o a treia întâlnire cu o femeie. Niciuna nu mă interesase îndeajuns. Și acum mă gândeam să omor pe cineva pentru o femeie.

Bridget îmi dăduse toată viața peste cap.

— Ține-ți firea! am mormăit, trântind un borcan cu sos de roșii pe blat. E doar o zi.

Doar că nu era doar o zi; în cele din urmă, trebuia să se mărite cu cineva de viță nobilă. Cineva cu sânge albastru. Altcineva decât mine.

Am simțit că mă mistuie furia și durerea și m-am forțat să mă concentrez asupra sarcinii de față, ca să n-o iau razna. Altfel,

n-avea să se termine cu bine nici pentru mine, nici pentru obiectele din bucătărie.

Tocmai aprinsesem aragazul când cineva a bătut la ușă. Bridget era la un eveniment, cu restul domnișoarelor de onoare, așa că nu putea fi ea. Cine m-ar mai vizita la această oră din noapte?

Am stins aragazul și am verificat camera de securitate.

Cred că-ți bați joc de mine!

Am ieșit din bucătărie, am traversat livingul și am deschis ușa de la intrare.

— Ce naiba cauți aici?

Andreas a ridicat din sprâncene.

— Mă jignesc salutările grosolane pe care tu și Bridget insistați să mi le oferiți. Poate că ei i se tolerează asta, dar eu sunt prinț, iar tu nu.

I-am simțit o inflexiune ciudată în voce când a spus asta, dar a dispărut atât de repede, încât m-am întrebat dacă nu cumva mi-am imaginat.

— Dacă apari la ușa mea neanunțat, primești ce salut am de oferit, am zâmbit eu, mai mult amenințător decât amuzat. Să te bucuri că nu te întâmpin cu arma!

Andreas părea dezamăgit.

— Și când te gândești că am venit aici ca să te ajut!

— Mă îndoiesc.

— În ciuda a ceea ce ți-a spus Bridget, nu sunt un tip rău. Vreau ce e mai bun pentru familia și țara mea, a spus, îndreptându-și manșetele cămășii. De exemplu, mi se pare admirabil că Nikolai a abdicat pentru dragoste adevărată. În fond, el este cel care trebuie să-și trăiască viața, și a ales fericirea. Bravo lui!

Am simțit că mă cuprinde nerăbdarea.

— Ai ceva de spus sau doar îți place să te auzi vorbind?

— De fapt, chiar îmi face plăcere să mă aud vorbind, a zis Andreas. De obicei, pentru că spun adevărul. Dar nunta lui Nikolai

m-a făcut să mă întreb... ce ar alege Bridget, dacă ar trebui să aleagă: inima sau țara?

Am strâns clanța în mână. Era *cât pe ce* să-i trântesc ușa în față, indiferent de rangul lui.

— Bridget nu abdică. Indiferent ce pui la cale, nu va funcționa.

— S-ar putea să ai dreptate, iar în acest caz, îmi pare rău pentru verișoara mea. O să fie captivă într-o căsnicie de conveniență, pentru tot restul vieții.

Pe fața lui Andreas a apărut o urmă de simpatie, dar nu m-a păcălit.

— Este o romantică, chiar dacă încearcă să o ascundă. Dragostea supremă și așa mai departe. Din păcate, așa ceva nu i se permite întotdeauna moștenitorului tronului.

A făcut o pauză.

— Și totuși, Steffan Holstein ar putea fi o excepție. El și Bridget formează un cuplu drăguț, nu crezi?

Mi-a tresărit un mușchi în maxilar.

— Cum am spus, am grijă de familia și țara mea, a adăugat Andreas, cu un licăr în privire. Vreau ca toată lumea să fie fericită și, chiar dacă Steffan pare un consort ideal, Bridget ar fi mult mai fericită dacă ar abdica.

— De ce? Ca să poți fi tu rege? am comentat.

A ridicat din umeri.

— Oricum, ea n-a vrut niciodată să fie regină. De ce să nu-mi cedeze mie tronul?

— Știi, totul pare o problemă personală de-a ta, am spus rece. Nu înțeleg de ce îmi spui toate astea.

Zâmbetul lui Andreas m-a făcut să intru imediat în alertă.

— Un bodyguard american venit cu contract, mutat în altă țară pentru a fi garda de corp permanentă a prințesei... Cred că înțelegi.

Mi-a întors spatele, dar înainte de a pleca a adăugat:

— Îți mulțumesc că m-ai ascultat, domnule Larsen. A fost o conversație foarte revelatoare.

Bridget avea dreptate. Chiar *era* un nemernic afurisit, ca să nu mai vorbim că era și periculos. Dacă nu știa despre Bridget și mine, cel puțin bănuia că simt ceva pentru ea.

Am trântit ușa.

Andreas fusese cel care îmi cotrobăise prin casa de oaspeți? Nu mă puteam gândi la un motiv pentru care ar face asta, decât dacă ar fi sperat să găsească ceva incriminator în legătură cu Bridget; dar, în acest caz, avea ghinion.

Care era pedeapsa pentru lovirea unui prinț? Oricare ar fi fost, s-ar putea să merite.

Mi-a sunat telefonul și am răspuns fără să mă uit cine mă apelează.

— Ce? m-am răstit.

Probabil că mă suna din nou Christian, ca să mă calce pe nervi și mai mult.

— Te-am prins într-un moment nepotrivit? s-a auzit în difuzor vocea amuzată a lui Bridget.

Mușchii mi s-au relaxat și am răsuflat prelung.

— Credeam că e altcineva, Prințesă, am spus, sprijinindu-mă de perete. N-ar trebui să fii la chestia aia cu domnișoarele de onoare?

— Ba da. M-am furișat în baie. Nu pot vorbi mult, dar nunta e mâine și...

Vorbea mai mult în șoaptă.

— Mi-e dor de tine!

Ne vedeam în fiecare zi, dar o înțelegeam. Mi-era dor de momentele care ne aparțineau doar nouă.

— Și mie mi-e dor de tine, Prințesă — am zâmbit de-adevăratelea, de data asta. Am vreo șansă să te conving să te strecori pe fereastra de la baie ca să încheiem noaptea exploziv?

A izbucnit în râs, apoi a fornăit.

Am izbucnit și eu în râs.

— Tocmai ai fornăit?

— *Nu.*

— Nu e demn de o prințesă.

— *Nu* am fornăit.

Parcă-i și vedeam fața strălucind, roșie de jenă. Era al naibii de adorabilă!

— Oricum, nu mă pot strecura pe fereastră. Suntem la etajul trei.

— Etajul trei nu e chiar așa de sus.

Bridget a pufnit.

— Ți-e ușor să vorbești. Nu tu riști să mori.

— Crede-mă, Prințesă. Aș prefera să-mi pun capăt vieții decât să-ți cer să faci ceva ce ar putea să te rănească.

Nu avusesem de gând să spun asta. Pur și simplu mi-au ieșit cuvintele pe gură, ca și cum ar fi așteptat momentul potrivit.

Era amuzant că nu eram supărat sau jenat, deși ajunsesem incomod de aproape de o mărturisire. Așa mi se păruse corect să spun. Cu Bridget, totul părea corect.

— Știu, a spus ea, bând și cald. Am încredere în tine.

O tăcere încărcată s-a lăsat, plină de cuvinte nerostite, iar eu mi-am simțit inima bătându-mi ca și cum m-ar fi avertizat să nu dau greș.

— Am ajuns departe, nu-i așa? am zis tărăgănat, rupând în cele din urmă tăcerea, ca nu cumva să fac — sau să spun — ceva ce aș regreta, ceva ce niciunul dintre noi nu era gata să accepte. La început ne certam mereu, iar acum ne-o tragem ca...

— *Rhys.*

— Ce? M-ai lăsat să-ți fac sex oral pe tron, dar nu pot spune *ne-o tragem*?

— Ești imposibil, a spus amuzată, și nu m-a mai admonestat. Eu...

S-a auzit un ciocănit în fundal, urmat de voci înfundate. Bridget probabil că acoperise difuzorul cu mâna.

— Scuze, a fost Sabrina, a spus ea, cu vocea mai clară. Trebuie să închid, dar ne vedem mâine. Noapte bună, domnule Larsen!

— Noapte bună, Prinţesă!

Am aşteptat până când a închis.

Am rămas acolo multă vreme, în timp ce mă uitam prin casa mea regală din Eldorra şi mă întrebam cum naiba am ajuns în acest punct.

34

BRIDGET

— Totul e în regulă? m-a întrebat Sabrina când am ieșit din baie.

Bătuse la ușă ca să mă caute, și mi-am dat seama că dispărusem aproape jumătate de oră.

— Da. A trebuit să fac niște pregătiri de ultimă oră pentru un eveniment de săptămâna viitoare, am spus, rușinată de cât de ușor mi-a ieșit minciuna din gură. Îmi cer scuze.

— Nu trebuie să-ți ceri scuze.

Sabrina a făcut semn spre sora și spre cea mai bună prietenă a ei, care adormiseră pe canapea în timp ce pe ecran rula filmul *Diavolul se îmbracă de la Prada*.

— Măcar tu ești trează, a adăugat Sabrina.

Am râs încet.

— Ar *trebui* să ne culcăm curând. Mâine e o zi mare.

— Cred că ai dreptate. Nici nu-mi vine să cred că e așa de aproape! a spus Sabrina, jucându-se cu inelul de logodnă și părând copleșită. Pare ireal. Am vrut o nuntă mică, dar...

— Ai obținut un circ imens? am spus, așezându-mă pe canapea, lângă ea. Bun venit în viața regală! Chiar dacă Nik a abdicat, este încă un membru al familiei regale și tot ce face este o reflectare a Coroanei.

— Știu. Sper doar să nu mă fac de rușine, mi-a zâmbit Sabrina emoționată, iar apoi a devenit serioasă. Bridget, știu că nu ne cunoaștem așa de bine, dar am vrut să-ți mulțumesc că ai acceptat să iei parte la petrecerea mea de nuntă. Serios! Înseamnă mult pentru mine!

— Desigur! Vei fi cumnata mea.

Când Nikolai mi-a povestit prima dată despre abdicarea lui, m-am supărat pe ea. N-am fost mândră de asta, dar era adevărat. Dacă n-ar fi cunoscut-o pe Sabrina, Nik ar fi fost în continuare Prinț Moștenitor, iar eu mi-aș fi trăit viața la New York.

Dar când mă uitam la ea acum, îmi dădeam seama că nu m-aș întoarce la viața mea în SUA nici dacă aș putea. Fusese o iluzie de libertate, nimic altceva. Fusesem prinsă în aceeași monotonie zilnică a zâmbetelor false și a evenimentelor plictisitoare. A fi Prințesă Moștenitoare presupunea mai multe reguli și o cușcă mai mică, dar și un țel, iar acesta era singurul lucru care îmi lipsise mereu în viață.

Pe nesimțite, devenisem loială noului meu rol. Va dura ceva timp până să mă acomodez cu el, dar aveam să ajung și acolo.

— Da. Și sper că vom fi prietene, a zis Sabrina. Îl iubesc pe Nikolai și aș minți dacă aș spune că nu sunt fericită că a abdicat. Dar știu și ce povară uriașă a pus pe umerii tăi și, pentru asta, îmi pare rău.

— Nu e nevoie să-ți ceri scuze. Nu ai făcut nimic rău, doar te-ai îndrăgostit.

Abia acum, rostind aceste cuvinte, mi-a dispărut orice resentiment pe care îl mai aveam față de Nikolai și Sabrina.

Nu era vina lor. Nu existau alegeri greșite aici. Dacă Nikolai ar fi ales tronul în locul Sabrinei, ar fi fost devastator pentru el, dar ar fi fost de înțeles. Dacă ar fi ales-o pe Sabrina, așa cum făcuse, tot ar fi fost de înțeles. Iubirea sau țara? O alegere imposibilă, atunci când viitorul unei națiuni stă pe umerii tăi.

Singurul vinovat era sistemul care îl obligase să aleagă.

— Fratele meu te adoră, am adăugat.

Nikolai și cu mine nu eram foarte apropiați, dar îl cunoșteam destul de bine încât să-mi dau seama de sentimentele lui. Se transforma efectiv în preajma Sabrinei, era mai fericit.

Chipul Sabrinei s-a luminat, iar o parte din stresul de mai devreme a dispărut.

— Uneori, încă mi se pare un vis, a recunoscut ea. Să întâlnesc pe cineva care mă vede așa cum sunt, cu toate defectele mele, și totuși mă iubește.

Mi-a strâns din nou mâna. Ochii Sabrinei erau înțelepți, în ciuda celor douăzeci și cinci de ani ai ei.

— Sper să găsești și tu, într-o zi, acest fel de dragoste. Indiferent dacă se va întâmpla cu Steffan sau cu altcineva.

Crede-mă, prințesă. Prefer să-mi pun capăt vieții decât să-ți cer să faci ceva ce ar putea să te rănească.

M-am forțat să zâmbesc.

— Da. Într-o bună zi.

Dar mai târziu, în acea noapte, cu ochii în tavan, gândindu-mă la Rhys, la Steffan și la eforturile mele de a abroga Legea Căsătoriilor Regale, nu m-am putut abține să mă întreb dacă era loc doar pentru un singur sfârșit fericit în acest regat... și dacă nu era deja prea târziu ca eu să am parte de așa ceva.

35

RHYS

După cum era de așteptat, nunta prințului Nikolai cu Sabrina a fost o nebunie. Se blocaseră jumătate dintre străzile din oraș, elicopterele împânzeau cerul, filmând procesiunea, iar mii de oameni se înghesuiau pe străzi, dornici să arunce o privire la basmul care se desfășura în viața reală. Reporteri din toată lumea relatau cu înfrigurare fiecare detaliu, de la lungimea trenei rochiei de mireasă a Sabrinei, până la lista de invitați plină de persoane faimoase. Singurii reporteri cărora li s-a permis accesul la ceremonia propriu-zisă au fost cei de la ziarul și de la televiziunea națională a Eldorrei, care primiseră drepturi exclusive de difuzare, dar asta nu i-a împiedicat pe ceilalți să lupte pentru a obține cea mai bună fotografie la biserică.

Bridget a alergat toată ziua, cu tot felul de treburi pe care le fac domnișoarele de onoare. Cât timp se pregăteau în apartamentul nupțial, am vegheat pe hol cu Joseph, garda de corp a Sabrinei, tot american, angajat cu contract, pentru că Nikolai renunțase la dreptul de a fi păzit de Garda Regală, când abdicase.

Joseph îmi tot povestea despre ispràvile clientului său anterior — cu totul neprofesionist —, iar eu monitorizam împrejurimile. Există multe șanse ca o zi mare, ca asta, să meargă prost.

Din fericire, totul părea liniştit şi, în scurt timp, uşa s-a deschis şi Sabrina a ieşit radioasă, în rochie albă şi cu voal elegant. Domnişoarele de onoare au fugit după ea.

Bridget era îmbrăcată cu o rochie verde-pal, ca şi celelalte domnişoare de onoare, dar strălucea ca nimeni alta. Privirea mi-a zăbovit în decolteul ei şi am admirat cum i se mula rochia pe şolduri, apoi mi-am ridicat ochii la chipul ei, şi mi s-a tăiat respiraţia.

Nu-mi venea să cred că e reală.

Bridget mi-a aruncat un zâmbet discret, în trecere, observând încântată costumul şi cravata pe care le purtam.

— Arăţi bine, domnule Larsen, a murmurat ea.

— Şi tu la fel.

Am urmat-o şi mi-am coborât vocea până la o şoaptă:

— Abia aştept să sfâşii rochia aia de pe tine mai târziu, Prinţesă!

Nu mi-a răspuns, dar vedeam suficient din profilul ei ca să-i observ strălucirea trandafirie din obraji.

Am zâmbit, dar buna mea dispoziţie nu a durat mult, pentru că, intrând în sala de nuntă, prima persoană pe care am văzut-o a fost nenorocitul de Steffan Holstein, în una dintre stranele din faţă. Cu pantofi strălucitori, păr aranjat şi cu ochii aţintiţi asupra lui Bridget.

Eram convins că i-o trage femeii cu care îl văzusem la hotel, dar, dacă nu înceta să se uite aşa la Bridget, aveam de gând să-i smulg limba şi să-l sufoc cu ea.

M-am străduit să mă concentrez asupra ceremoniei, şi nu asupra gândurilor mele violente. Mai mult ca sigur uciderea unui oaspete de rang înalt, în toiul unei nunţi regale, era dezaprobată.

Bridget şi-a ocupat locul la altar, în timp ce eu am rămas în umbră, analizând-o. Câtă vreme Nikolai şi Sabrina îşi recitau jurămintele, ea mi-a surprins privirea şi mi-a oferit unul dintre zâmbetele ei delicate — atât de subtil, că l-aş fi ratat, dacă nu i-aş fi cunoscut până cea mai mică expresie.

Mi-am relaxat umerii şi am schiţat şi eu o umbră de zâmbet.

Un moment doar pentru noi, furat sub nasul a sute de oameni, în cea mai mare biserică din Athenberg.

După ce s-a încheiat ceremonia, toată lumea a mers spre sala de bal de la palat, pentru prima recepţie. A doua recepţie de seară, mai intimă, a avut loc la Tolose House, noua reşedinţă a lui Nikolai şi a Sabrinei, care se afla la doar zece minute de mers pe jos de palat. Doar două sute dintre cei mai apropiaţi prieteni şi rude ale mirilor au primit invitaţii. Presa nu avea acces.

Acolo s-au dezlănţuit oaspeţii cu adevărat... şi tot acolo a trebuit să-i văd pe Bridget şi pe Steffan dansând împreună. El şi-a pus o mână pe spatele ei, iar ea a zâmbit la o replică de-a lui Steffan.

Gelozia mă lovea, ascuţită şi nemiloasă.

— Formează un cuplu frumos, a spus Joseph, urmărindu-mi privirea. Prinţesa şi ducele. Prostii din basme, şi-a scuturat el capul şi a râs. Păcat că nu s-ar uita niciodată la un obişnuit, ca tine sau ca mine, nu? I-aş trage-o...

— Ai grijă ce zici în continuare! am spus, iar cuvintele mi-au fost urmate de o tăcere ca de moarte. Altfel, va fi ultimul lucru pe care îl spui!

Poate că Steffan era de neatins, dar pe Joseph puteam să-l sfâşii şi să mă scobesc între dinţi cu oasele lui.

Cred că şi-a dat şi el seama de asta, pentru că a tăcut şi s-a îndepărtat câţiva centimetri de mine.

— A fost o glumă, a mormăit el. Îţi iei slujba puţin prea în serios, nu crezi?

— Fii respectuos! Vorbeşti despre prinţesa moştenitoare!

Iar tu nu eşti demn nici să-i speli murdăria de pe pantofi.

Cum naiba ajunsese Sabrina să aibă un bodyguard ca Joseph? Omul ăsta avea tactul unei cărămizi, iar asta o ziceam eu, care nu puteam — şi nici n-aş fi vrut — să linguşesc pe nimeni, nici în ruptul capului.

Joseph a fost destul de deștept încât să nu mai vorbească. A rămas la câțiva metri depărtare, cu o expresie ursuză, dar nu-mi păsa deloc dacă se simțea jignit. Aveam destule griji.

A început altă melodie, dar Steffan și Bridget au rămas pe ringul de dans. Știam că nu avea vreo obligație socială față de el, dar nu mi se părea mai puțin grav să-i văd împreună, mai ales că Joseph avea dreptate. Chiar *formau* un cuplu frumos. Bridget, angelică și maiestuoasă. Steffan, nobil și fermecător, în smokingul său elegant.

În schimb eu eram tatuat și plini de cicatrici, bântuit de lucrurile pe care le făcusem și de sângele cu care-mi pătasem mâinile.

Din toate punctele de vedere, Steffan era opțiunea mai bună și mai ușoară pentru Bridget. Bunicul ei, palatul, presa... toți tânjeau după o poveste de dragoste între o prințesă și un duce.

Nu-mi păsa câtuși de puțin.

Bridget îmi aparținea.

Nu-mi aparținea de drept, dar era a mea oricum. Râsetele ei, temerile, bucuria și durerea ei. Îmi aparținea, cu fiecare bucățică de corp și cu fiecare bătaie a inimii.

Și mă săturasem să o văd în brațele altui bărbat.

Mi-am părăsit postul și am străbătut ringul de dans, ignorând protestele lui Joseph. Încălcam toate regulile de protocol, dar era târziu și majoritatea oaspeților erau deja prea beți ca să-mi mai acorde atenție. Eram un angajat, un om sub demnitatea lor, iar acum statutul ăsta era în favoarea mea.

— Majestate, am spus, pe un ton sumbru. Îmi pare rău că vă întrerup, dar a sunat Jules. E o urgență.

I-am citit groaza pe chip:

— Ah, nu! Trebuie să fie foarte grav. De obicei, nu sună niciodată atunci când are vreo urgență.

I-a aruncat o privire lui Steffan.

— Te superi dacă...

— Sigur că nu, a spus el.

Nici urmă din comportamentul ciudat și stânjenit al lui Steffan, de la hotel.

— Înțeleg. Te rog, răspunde-i. Te aștept aici.

Pun pariu că aștepți! Dacă aș mitui un chelner să-i strecoare ceva în băutură? Nu ca să-l ucidă, ci doar ca să-l scoată din joc tot restul nopții.

I-am întins lui Bridget telefonul. În timp ce ieșeam din sala de recepție, i-am spus:

— N-a sunat Jules.

— Ce? a zis ea, confuză. Atunci de ce...

— Se apropia prea mult de tine.

Mi-am încleștat dinții atât de tare, că m-a durut maxilarul.

O clipă, nu s-a întâmplat nimic, apoi chipul lui Bridget s-a limpezit. S-a uitat în jur înainte să-mi șoptească:

— Știi că a trebuit să dansez cu el.

— Ai dansat cu el *de două ori*.

— Rhys, teoretic, este partenerul meu în seara asta.

M-am oprit în fața unei uși despre care știam că duce în bibliotecă.

— Intră! am spus scurt.

Bridget a înghițit în sec, dar a făcut cum i-am spus, fără să protesteze.

Am urmat-o înăuntru și am încuiat ușa în urma noastră. Camera nu era complet mobilată încă, avea doar un covor, o masă și o oglindă mare. Luminile erau stinse, dar luna se furișa prin perdele îndeajuns ca să văd expresia îngrijorată a lui Bridget.

— Ți-am mai zis, a trebuit să vin cu el, a spus ea. Toată lumea se aștepta să vin cu un un partener și ar fi fost ciudat dacă aș fi dansat o singură dată cu el.

— Nu mai spune cuvântul „partener"! i-am cerut pe un ton amenințător, iar ea a început să tremure.

M-am apropiat de masa de lângă fereastră și m-am sprijinit de ea, privind-o pe Bridget cu ochi întunecați și grei.

Am simțit că pun stăpânire pe mine posesivitatea și furia — furie nu față de ea, ci față de situația noastră și față de o lume în care eram obligați să ne strecurăm ca niște criminali. Uram că trebuia să o ascund, să *ne* ascundem. Voiam ca lumea să știe că ea este a mea și numai a mea. Voiam să mă tatuez în pielea ei și să mă cufund în ea atât de adânc, încât să nu mă poată smulge niciodată de acolo.

— Scoate-ți rochia.

— Rhys...

— Dă-o. Jos!

Am auzit cum i se taie respirația. Nu s-a mai opus. În schimb, a întins mâna la spate și a făcut ce-i cerusem, privindu-mă în ochi.

În afară de respirațiile noastre grele, zgomotul metalic al fermoarului a fost singurul sunet care a rupt tăcerea.

Am rămas nemișcat, cu mușchii încordați.

Nu puteam să o revendic așa cum îmi doream, în afara acestor ziduri, dar aici, acum, când eram doar noi doi...

Aveam de gând să o posed până când am fi fost amândoi complet distruși.

36

BRIDGET

Rochia mi-a căzut în jurul gleznelor, lăsându-mă doar în sutien și în chiloți din dantelă. Tremuram toată — din cauza nerăbdării sau a răcorii din aer, nu eram sigură. Probabil amândouă.

Silueta lui Rhys se contura în lumina lunii, așa că nu-i vedeam fața, dar îi *simțeam* căldura privirii pe chipul meu. Întunecat și posesiv ca atingerea unui iubit, lăsând în urmă fiori delicioși.

Mi-am umezit buzele, ardeam de dorință să-l ating, dar știam că era în interesul meu să nu mă mișc până nu-mi spunea el.

— Sutienul. Jos!

Două secunde mai târziu, dantela albă s-a alăturat mătăsii verzi, pe podea.

M-am întins să-mi scot chiloții, dar un mârâit m-a făcut să încremenesc.

— Nu ți-am zis să faci asta!

Ochii lui Rhys zăboveau pe sânii mei, iar sfârcurile mi s-au întărit și mai mult.

— Păstrează pe tine lenjeria intimă, mănușile și pantofii, a spus el, pe același ton înșelător de blând. Și târăște-te spre mine!

Am icnit șocată, iar pântecul mi s-a încleștat.

Nu mă târâsem pentru nimeni în viața mea — cu atât mai puțin când eram aproape goală. Chiar dacă nu aș fi fost viitoarea regină, tot ar fi fost degradant. Umilitor. Depravat!

Și niciodată nu fusesem atât de excitată.

M-am lăsat în mâini și în genunchi. Tremuram simțind podeaua rece pe pielea mea goală.

Și am început să mă târăsc.

Camera nu era atât de mare, dar așteptarea o făcea să pară nesfârșită. La jumătatea drumului, m-am întrezărit în oglinda în mărime naturală de pe perete, și am simțit că-mi ia foc pielea.

Încă purtam mănușile elegante, până la cot, asortate cu ținuta mea de domnișoară de onoare, dar acum, când eram doar în pantofi și chiloți, păreau obscene.

Respirația mi-a devenit mai agitată. Eram atât de udă! Când am ajuns la Rhys, chiloții mei erau fleașcă.

M-am oprit la picioarele lui și am ridicat privirea. Acum îl vedeam mai clar; expresia lui rămânea de nepătruns, cu excepția flăcării care îi ardea în privire.

— Bravo!

Mi-a strâns părul cu o mână, iar cu cealaltă și-a desfăcut pantalonii. Penisul lui era gros și tare, cu capul umflat.

Doamne, trebuia să-l gust! Nimeni nu mă excitase vreodată așa cum o făcea el. Fiecare cuvânt, fiecare atingere, fiecare privire. Voiam tot!

Îl priveam cu ochii rugători.

Rhys a dat aprobator din cap când l-am luat în gură, savurându-i gemetele, în timp ce lingeam și sugeam cu nerăbdare.

— Ce-ar spune supușii tăi dacă te-ar vedea acum, Prințesă? a mormăit el, împingându-și penisul mai adânc în gura mea.

Am pufnit, cu ochii înlăcrimați.

— Dacă ar vedea cum te târăști și sugi scula bodyguardului tău?

Am gemut un răspuns neinteligibil. Mi-am dus o mână între picioare, dar n-am apucat să mă ating, pentru că m-a ridicat brusc și mi-a prins gura într-un sărut apăsat.

Era încă supărat pe Steffan. Simțeam asta în asprimea mâinilor care îmi strângeau fundul.

— Ești mai mult decât un simplu bodyguard pentru mine.

Aveam nevoie să înțeleagă asta.

— Da, eu pot să-ți provoc și orgasme, a spus Rhys sarcastic. Pun pariu că niciunul dintre aristocrații ăia fandosiți nu poate să ți-o tragă așa cum ai nevoie.

Nu am mușcat momeala.

— E mai mult de-atât.

Eram foarte aproape să exprim ce simțeam în inima mea.

Am văzut ceva vulnerabil licărind în ochii lui Rhys, iar atingerea lui s-a îmblânzit o clipă, apoi chipul său s-a încordat din nou. M-a răsucit și m-a aplecat peste masă, apăsându-și trupul pe al meu, până când fiecare centimetru din el s-a topit în fiecare centimetru din mine.

Și-a coborât gura la urechea mea și mi-a cuprins o mână cu a lui.

— Vreau să știi ceva, Prințesă, a spus el răgușit. Nu sunt multe lucruri în lume pe care vreau să le revendic. Am văzut și am făcut prea multe lucruri urâte în viața mea ca să mai cred în noțiunea „pentru totdeauna". Dar tu...

Mi-a prins bărbia cu mâna liberă.

— Tu îmi aparții. Nu-mi pasă ce spune legea sau altcineva. *Ești a mea.* Înțelegi?

— Da.

I-am strâns mâna; inima și trupul mă dureau, însă din motive cu totul diferite.

Rhys a expirat prelung, tremurând, și s-a tras înapoi. Tocmai mă pregăteam să protestez, dar mi-a desfăcut coapsele și mi-a smuls chiloții.

Am simțit că, de dorință, stomacul mi se face ghem.

— Mai e ceva ce ar trebui să știi.

A înfipt două degete între picioarele mele, apoi mi le-a băgat în gură, forțându-mă să mă gust. Am lăsat să-mi scape un geamăt când am simțit gustul necunoscut.

— Nu-mi place când alții ating ce este al meu. Mai ales când te atinge un *partener* care nu sunt eu.

Am știut c-o să am probleme în momentul în care a spus-o.

— Dar poate că ai nevoie de o lecție ca să înțelegi asta.

Rhys și-a trecut degetul mare peste clitorisul meu umflat, apoi palma lui a aterizat acolo. Am tresărit și am scos un țipăt de surpriză și durere, dar degetele lui Rhys l-au înăbușit.

Din nou, și-a apăsat palma între picioarele mele. Și iar. Și încă o dată.

Tremuram, ochii mi s-au umplut de lacrimi și simțeam că mă răscolește o senzație ascuțită. Toată lumea mea se limita la căldura dintre picioarele mele și la bărbatul care îmi provoca durere și plăcere în egală măsură.

— Cui îi aparține păsărica ta?

Rhys și-a scos degetele din gura mea și mi-a strâns un sân.

— Ție, am gâfâit, apucând muchia mesei atât de tare, că mi s-au albit degetele.

— Mai spune o dată! mi-a cerut tare, poruncitor, autoritar.

— Ție! Păsărica mea îți aparține ție.

Vocea mi s-a frânt într-un suspin când mi-a dat o altă palmă usturătoare peste clitoris.

— Așa e! Îmi aparține mie. Să nu uiți asta niciodată!

Jap!

Am scos un vaiet ascuțit, încercând să mă îndepărtez și să mă împing mai tare în el în același timp. Nu puteam să-mi dau seama dacă îmi plăcea foarte tare sau dacă uram ceea ce mi se întâmpla. Mă topeam și ardeam. Fiecare frecare a sfârcurilor mele pe masa de lemn îmi trimitea un alt val de căldură direct în clitorisul meu, care pulsa.

— Mai dansezi cu *partenerul* tău în seara asta? m-a întrebat Rhys cu o voce incredibil de uniformă și de controlată.

Am scuturat din cap, cu lacrimi pe obraji.

— Bine!

Jap!

— Ești așa de udă, Prințesă.

Jap!

— Ar trebui să vezi cum arată clitorisul tău acum. De parcă m-ar implora să-l torturez mai mult.

Jap!

Era prea mult. Cuvintele, mișcările brutale și murdare, faptul că făceam asta așa de aproape de familia și prietenii mei.

Am explodat. Tare. Lung. Violent. Urechile îmi țiuiau, genunchii mi s-au înmuiat și vedeam puncte luminoase. Aș fi căzut la podea dacă Rhys nu m-ar fi ținut în loc, când cel mai puternic orgasm din viața mea mă sfâșia ca o furtună electrică. A trebuit să-mi las capul în jos și să-mi îngrop fața în braț ca să-mi înăbuș țipetele.

Încă pluteam pe valurile plăcerii când am simțit limba lui Rhys mângâindu-mi ușor clitorisul, lingându-l și liniștindu-l până când arsura a dispărut.

Exact când mă adunam, el s-a ridicat și și-a împins încet penisul în mine. S-a retras la fel de încet, până când doar vârful a rămas înăuntru, și apoi s-a oprit. Am izbucnit într-un țipăt când s-a izbit brusc în mine, cu o forță nebănuită. Pumnul din părul meu mă ținea pe loc în timp ce Rhys se opintea, iar contrastul dintre blândețea de la început și furia sălbatică cu care mi-o trăgea acum mi-a zguduit simțurile până în punctul în care trebuia să mă țin de masă ca să nu cad.

Înainte și înapoi. Din ce în ce mai tare și mai rapid de fiecare dată, până când am început să simt furnicături în pântec și m-am prăbușit din nou.

— *O, Doamne, Rhys!*

— Așa, Prințesă!

M-a sărutat pe umăr, mișcările lui devenind mai sacadate. Era pe cale să ejaculeze.

— Ce fată cuminte! Vreau să-ți dai drumul pentru mine.

Asta am făcut, la nesfârșit și fără rușine, rupându-mă într-un milion de bucăți.

Și când a ejaculat cu un geamăt puternic, m-am întrebat dacă știa că toate acele bucăți — nu doar cele din corpul meu, ci și cele din inima mea – îi aparțineau.

37

BRIDGET

Eu și Rhys nu ne-am mai întors la recepție. Când a terminat cu mine, nu puteam să mă aranjez îndeajuns încât să mă arăt iar în public, așa că ne-am strecurat pe o ușă laterală și ne-am furișat înapoi la palat. Doar printr-un miracol nu ne-a văzut nimeni.

Era aiurea ca o domnișoară de onoare să plece devreme de la nuntă, fără să zică un cuvânt, dar petrecerea se terminase deja când am ieșit. Oricum, cei mai mulți erau deja prea beți ca să mai observe absența mea.

Totuși, mă simțeam îngrozitor că-l lăsasem pe Steffan cu ochii în soare. L-am sunat a doua zi dimineață și mi-am cerut scuze, susținând că urgența prietenei mele durase mai mult decât mă așteptasem. Așa cum era de așteptat, a fost foarte amabil. La recepție nu fusese agitat, ca în urmă cu câteva zile, la hotel, ci mai mult distras. Bănuiam că se simțea ușurat de plecarea mea bruscă.

— Unde-ai dispărut? a întrebat Mikaela după ce am închis telefonul cu Steffan.

Eram amândouă în camera mea și ne străduiam să găsim modalități de a-l determina pe Erhall să aducă în discuție moțiunea de abrogare a Legii Căsătoriilor Regale.

— Ai dispărut la jumătatea recepției, a adăugat Mikaela.

— M-a sunat una dintre colegele de la facultate, avea o urgență, i-am răspuns, evitându-i privirea, și m-am apucat să studiez înregistrarea voturilor parlamentare a lui Erhall.

— Serios? a făcut ea, nu prea convinsă. Chiar dacă sunteți în țări diferite?

— Avea nevoie de un sfat legat de o problemă personală.

Încă o minciună. Se tot adunau minciunile, una după alta, iar în curând aveam să ajung să nu mă mai descurc cu ele.

Am întors pagina cu mai multă forță decât era necesar.

— Bine, a spus Mikaela cu o umbră de îndoială, dar nu a mai insistat. Întreb doar pentru că te căuta vărul tău.

Am înghețat.

— Andreas? Mă căuta la recepție?

— Da, a spus că are ceva important să-ți zică.

Mi-a crescut pulsul. *Exagerezi.* Credeam că Andreas plecase deja. Îl auzisem luându-și rămas-bun de la Nikolai și de la Sabrina cu mult înainte ca eu și Rhys să ieșim. Auzisem greșit sau avusese vreun motiv să se întoarcă? Oare mă văzuse plecând cu Rhys? Chiar dacă ne-ar fi văzut, nu ar fi avut de unde să știe ce facem... decât dacă ne-a urmărit. Dar dacă Andreas *ar fi știut*, mi-ar fi aruncat-o imediat în față — ceea ce nu se întâmplase.

Simțeam că mi se învârte capul în vreme ce analizam toate scenariile posibile.

— I-ai spus unde sunt?

— Nu, a spus Mikaela încet. Nici eu nu știam unde ești. Îți amintești?

— Da. Scuze! am spus apăsându-mi degetele pe tâmple, în încercarea disperată de a gândi rațional. Îmi simt creierul stors de vlagă. Putem să continuăm mai târziu?

— Sigur. Oricum, am o rezervare la restaurant, pentru cină.

I-am citit îngrijorarea pe față. Și-a pus geanta pe umăr.

— Ești sigură că nu se întâmplă nimic altceva? Te porți ciudat de câteva săptămâni.

— Da, sunt doar stresată. Am nevoie de o vacanță, m-am străduit să râd. Vorbim mai târziu. Să ai o cină plăcută!

După plecarea Mikaelei, am lăsat deoparte notițele despre Erhall și, în schimb, am început să răspund la scrisorile de la cetățeni primite în ultima săptămână. Volumul de corespondență, atât fizic, cât și electronic, crescuse atât de mult, încât ar fi trebuit să-mi iau asistenți, dar încă îmi plăcea să răspund personal, când puteam. În plus, îmi distrăgea atenția de la grijile legate de Andreas.

Mă gândeam obsesiv la un comentariu aruncat de Mikaela, probabil la întâmplare. Andreas putea să mă caute din mai multe motive și avea o idee distorsionată despre ce e cu adevărat important. Probabil că voia să se plângă pentru că fusese așezat la masa greșită, la recepție, sau ceva asemănător.

Abia ajunsesem la jumătatea mormanului de scrisori, când din laptopul meu a răsunat o notificare de e-mail. Aproape că am ignorat-o, dar ceva m-a îndemnat să mă uit, iar bănuiala mea a crescut când am văzut adresa de e-mail a expeditorului — un șir fără sens de cifre și litere —, iar apoi mesajul propriu-zis, într-o singură frază.

Nu sunteți destul de atentă, Majestate.

Am rămas cu ochii la fișierul MP4 atașat e-mailului. Fără niciun nume, fără indicii despre ce conținea.

O regulă de bază în securitatea informatică avertizează să nu deschizi fișiere ciudate de la expeditori necunoscuți, dar aceasta era o adresă pe care o cunoștea doar cercul meu apropiat. Aveam alta, separat, pentru corespondența publică.

Cu toate acestea, nu e greu să găsești o adresă de e-mail, chiar și una privată.

Curiozitatea a învins și am dat clic pe fișier.

Iertați-mă, zei ai securității computerelor!

A apărut videoclipul și a început automat redarea. Era atât de întunecat și neclar, încât mi-a luat ceva până să-mi dau seama ce se întâmplă, dar când mi-a picat fisa, am simțit că mi se scurge tot sângele din obraji.

M-am apucat cu mâinile de marginea biroului. Mă uitam îngrozită la o filmare cu mine și Rhys în biblioteca lui Nikolai. Chiar și fără sunet, era mai mult decât incriminator — eu aplecată peste masă, el strângându-mă de păr și posedându-mă.

Era suficient de întuneric încât am fi fost de nerecunoscut, dacă nu mi-aș fi întors capul la jumătatea videoclipului. Fața lui Rhys nu apărea deloc pe cameră, dar părul, înălțimea și corpul său îl dădeau de gol. Nu era nevoie de multă editare ca să rezolvi calitatea și să luminezi suficient scena, încât oricine să-și dea seama exact cine și ce făcea.

Mi se face rău!

Îmi simțeam pielea fierbinte și umedă, iar un bâzâit ciudat mi-a umplut urechile. Prin cap îmi treceau întrebări, una după alta.

De unde a venit videoclipul? Cine ar fi putut să pună mâna pe el atât de repede? Cine știa unde să ne caute?

Judecând după unghi, camera video se afla în încăpere, chiar dacă Nikolai și Sabrina fuseseră neînduplecați în privința lipsei camerelor de securitate în camerele lor private. Cineva trebuie s-o fi pus acolo. Sperau să-i prindă pe Nikolai și Sabrina făcând ceva, dar ne-au surprins pe Rhys și pe mine în locul lor? Dar de ce ar fi pus o cameră video într-o bibliotecă neterminată? De ce nu în dormitoare sau în birou?

Și, cel mai important lucru... ce voia expeditorul?

38

BRIDGET

Am fost praf, din punct de vedere emoțional, toată săptămâna. Am încercat s-o ascund, dar toată lumea a observat — Rhys, Mikaela, familia mea. Am dat vina pe stres, dar nu eram sigură că mă crede cineva.

Nu am spus nimănui despre filmare. Nu încă. Expeditorul nu mă contactase de atunci și nu reușeam să trimit mesaje la acea adresă de e-mail. Am convins echipa de securitate a lui Nikolai și a Sabrinei să le cerceteze casa, în căutare de microfoane, ca „măsură preventivă", dar nu au găsit nimic, nici măcar în bibliotecă.

Vestea asta ar fi trebuit să mă facă să mă simt mai bine, dar m-a pus mai mult pe gânduri. Indiferent cine era expeditorul, putea să intre și să iasă din una dintre cele mai bine păzite clădiri din oraș, fără să fie descoperit, iar asta nu era bine deloc.

Principalul meu suspect era Andreas, dar nu era genul de persoană care se abține. Dacă ar avea un nenorocit de videoclip cu mine și cu Rhys, m-ar hărțui. Probabil că m-ar șantaja. Nu l-ar trimite, pur și simplu, pentru ca apoi să nu mai zică nimic aproape o săptămână.

Mă căutase la recepția de nuntă — tot nu știam pentru ce, pentru că nu-l mai văzusem de atunci — iar el nu mă contactase —, dar asta se întâmpla în timp ce eram cu Rhys în bibliotecă.

Dacă *nu era* Andreas făptașul, cine putea fi? Și când avea să vină următoarea lovitură?

Pentru că urma încă una. Eram sigură!

— Te deranjează ceva, a spus Rhys când ne întorceam la palat, după ceremonia de tăiere a panglicii pentru un magazin caritabil. Și nu-mi spune că ești stresată, că nu e asta!

Am zâmbit.

— Crezi că știi totul.

Ar *trebui* să-i spun lui Rhys. El ar ști ce să facă. Dar ceva din mine, ceva meschin, stupid și egoist, se temea de cum ne-ar afecta dacă i-aș spune. Dacă ar afla că știe cineva despre noi, s-ar retrage și ar rupe relația?

Totuși, dacă nu-i spuneam, toată treaba asta cu videoclipul putea să ni se întoarcă împotrivă, și l-aș fi pierdut oricum.

Mă durea capul de atâta nehotărâre.

— Știu totul despre tine, mi-a spus Rhys, iar cuvintele lui au venit peste mine ca o mângâiere, profunde și încrezătoare.

Spune-i! Și fă-o repede, ca și cum ai smulge un plasture! Altfel, secretul mi-ar atârna deasupra capului pentru Dumnezeu știe cât timp, ca o ghilotină care așteaptă să cadă.

Dar până să deschid subiectul, mașina s-a oprit. Fusesem atât de prinsă în gândurile mele, încât nici nu-mi dădusem seama că ne îndepărtam de palat, în loc să ne îndreptăm spre el.

Rhys oprise pe marginea drumului, lângă o pădure de la periferia orașului Athenberg. Campasem cu Nikolai o dată acolo, când eram la liceu — sub strictă supraveghere, desigur —, dar nu mai venisem de atunci.

— Ai încredere în mine! a spus el când mi-a observat confuzia, care doar creștea, pe măsură ce mă conducea prin pădure.

Printre copaci șerpuia o potecă, deci probabil că și alții au luat-o pe scurtătură, chiar dacă pădurea avea o zonă de intrare dotată cu un magazin de cadouri și o parcare.

— Unde mergem? am şoptit, nevrând să tulbur liniştea aproape sacră care domnea în jurul nostru.

— O să vezi.

Secretos, ca întotdeauna.

Am oftat, deopotrivă enervată şi intrigată.

O parte din mine voia să-i spună despre videoclip *acum*, dar nu puteam să-i stric plăcerea înainte să văd surpriza, nu-i aşa?

Pur şi simplu îţi găseşti justificări, mi-a şoptit conştiinţa.

Am ignorat-o.

Când am ajuns la destinaţie totuşi, nu mi-am putut reţine un suspin de uimire.

— Rhys...

Ne aflam într-o poiană complet pustie, cu excepţia unui foişor mare şi frumos. Nici nu ştiam că există un foişor în pădure, acolo.

Am simţit că-mi sare inima din piept, amintindu-mi de prima noastră oară împreună.

— Dacă suntem prinşi, foloseşte-ţi autoritatea! m-a sfătuit Rhys, întinzându-mi mâna.

I-am luat-o într-a mea şi l-am urmat în interiorul foişorului.

— Totuşi, suntem destul de departe de drumul principal, aşa că ar trebui să fim în siguranţă.

— Cum ai găsit locul ăsta? Eşti ca un îmblânzitor de foişoare.

A râs.

— Plănuiam să fac drumeţii pe-aici la un moment dat, aşa că am studiat hărţile traseelor. Foişorul nu este un secret. Doar că mare parte din oameni sunt prea leneşi ca să vină până aici.

— De ce..., am început eu, dar din nou am tăcut, când el a scos telefonul şi din el a început să răsune muzică.

— Nu am apucat să dansăm la nuntă, a spus el simplu.

— Nu-ţi place când dansez, am glumit pe jumătate, încercând să-mi ascund emoţia.

Ce se întâmplase în bibliotecă, în timpul recepției de la nunta lui Nikolai, avea să rămână pentru totdeauna întipărit în mintea mea.

— Îmi place când dansezi. Dar numai cu mine, a spus el, punându-și o palmă pe spatele meu.

— Tu nu dansezi.

— Dansez numai cu tine, Prințesă.

Am simțit că mă arde ceva în piept.

— Ai grijă, domnule Larsen, altfel o să cred că mă placi!

A schițat un zâmbet.

— Iubito, am depășit demult faza asta.

Am simțit că-mi explodează fluturi în piept, iar o căldură dulce și aurie mi-a umplut venele.

Pentru prima dată după zile întregi, am zâmbit.

Am pășit în brațele lui Rhys și am început să ne legănăm pe muzică. Mi-am îngropat fața în pieptul lui și i-am inspirat parfumul proaspăt și reconfortant.

Dansurile noastre aveau să fie mereu ale noastre. Secrete, private... interzise.

O parte din mine prețuia momentele care ne aparțineau doar nouă, dar o altă parte își dorea să nu trebuiască să ne ascundem. Noi doi nu eram un secret murdar. Eram cel mai frumos lucru din viața mea și voiam să-l împărtășesc lumii, așa cum merită să fie împărtășite toate lucrurile frumoase.

— Unde-ți sunt gândurile, Prințesă? m-a întrebat, trecându-și degetele pe spatele meu, iar eu am zâmbit, deși simțeam că mă doare inima.

Mă cunoștea atât de bine.

— Sunt aici.

Mi-am ridicat chipul spre el și l-am sărutat. Am luat-o încet, explorându-ne unul pe altul cu lejeritatea oamenilor care au tot timpul din lume.

Doar că noi nu aveam timp.

Sărutul, muzica, foişorul. Totul era perfect. Dar, la fel ca toate momentele frumoase, nu putea dura.

În cele din urmă, avea să se termine; la fel şi relaţia noastră.

— Bridget, trezeşte-te!

A doua zi dimineaţa, bătăi puternice în uşă m-au trezit din somn.

Nu aveam chef să mă scol. Dar, auzind vocea panicată a Mikaelei, inima mi-a luat-o la goană.

— Bridget! a continuat ea să strige şi să bată la uşă.

— Un moment!

M-am forţat să mă dau jos din pat şi mi-am luat un halat, apoi am deschis uşa, observând ochii mari şi expresia agitată a Mikaelei. Avea pielea mai palidă decât de obicei, ceea ce-i făcea pistruii să iasă în evidenţă, ca o constelaţie întunecată pe nas şi pe obraji.

Locuia la doar câteva minute de palat, dar nu ar fi ajuns atât de repede aici decât dacă era o urgenţă.

— Ce este?

Oare ieşise la iveală videoclipul?

Am simţit că mi se întoarce stomacul pe dos. Dumnezeule! Ar fi trebuit să-i spun lui Rhys ieri, dar nu am vrut să ne stric momentul petrecut în foişor şi apoi... apoi...

O, pe cine păcăleam? Am avut destul timp să-i spun după aceea. Doar că m-am speriat, iar acum trebuia să plătesc preţul.

Respiră! Rămâi calmă! Nu ştii încă ce se întâmplă de fapt.

— Este..., a ezitat Mikaela. Bridge, uită-te la *The Daily Tea.*

The Daily Tea era o celebră companie media de ştiri şi divertisment, care includea cea mai citită revistă din ţară şi unul dintre cele mai urmărite posturi de televiziune. Unii o considerau un gunoi, dar avea o audienţă uriaşă.

Mikaela m-a urmat în sufragerie, unde am luat telecomanda, cu mâini tremurătoare, şi am pornit televizorul.

— ...raportează că Prințesa Bridget are o relație cu bodyguardul ei, un american pe nume Rhys Larsen.

Vocea crainicei *Daily Tea* trepida de entuziasm.

— Larsen a fost alături de ea încă din ultimul ei an la prestigioasa Universitatea Thayer din SUA, iar bănuieli cu privire la relația lor există de ani de zile...

De ani de zile? Asta era, în lipsa unor cuvinte mai potrivite, un mare rahat. Rhys și cu mine nici măcar nu ne *plăceam* cu ani în urmă.

Mă uitam înmărmurită la televizor, plină de neîncredere, în timp ce fotografii cu noi apăreau pe ecran, însoțite de comentariul crainicei. Noi mergând pe stradă, iar Rhys având o mână pe spatele meu — ca să mă ajute să evit o baltă, dacă îmi aminteam bine. Rhys ajutându-mă să cobor din mașină, la o gală de caritate, în timp ce privirile ni se încrucișau. Eu, stând puțin prea aproape de el la un eveniment în aer liber, în urmă cu câteva luni, dar doar pentru că era frig și aveam nevoie de căldura lui.

Toate, momente nevinovate, dar care, încadrate într-un anumit fel și surprinse într-un anumit context, păreau mai mult decât erau.

Apoi au apărut fotografiile mai compromițătoare. Rhys privindu-l pe Steffan, în timpul întâlnirii noastre la patinaj, și arătând ca un iubit gelos. Rhys înghesuindu-mă în mașină, în parcarea Grădinii Botanice Regale. Noi, plecând de la hotelul în care ne petrecuserăm acea după-amiază minunată.

Cum *naiba* făcuse cineva acele poze? În afară de patinoar, în alte părți nu văzusem niciun paparazzo urmărindu-ne. Dar, pe de altă parte, fuseserăm distrași — îngrozitor de distrași!

Din fericire, nu s-a făcut nicio mențiune despre videoclipul cu scena de sex. Dacă *The Daily Tea* ar fi pus mâna pe el, ar fi fost singurul lucru despre care ar fi vorbit.

— E adevărat? a întrebat Mikaela, făcând ochii mari. Spune-mi că nu e adevărat.

— Sunt doar imagini, am evitat eu întrebarea.

Am respirat puţin mai uşurată. Doar puţin, pentru că tot era o nenorocire, dar nu era totul pierdut. Nu aveau videoclipul cel mai compromiţător.

— Putem...

— Bridget!

Mikaela și cu mine am schimbat priviri uluite, auzind strigătul bunicului pe hol.

Hopa!

O oră mai târziu, mă aflam în biroul bunicului, împreună cu Elin, Markus și Nikolai, care insistaseră să se alăture ședinței de urgență. Mikaela fusese respinsă politicos, dar ferm. Nu eram sigură unde era Rhys, dar era doar o chestiune de timp până să fie și el implicat în discuție.

— Majestate, trebuie să ne spui adevărul. Este singurul mod în care te putem ajuta să repari totul.

Lui Elin îi zvâcnea ochiul stâng ori de câte ori se supăra, iar acum tremura atât de tare, că mă temeam să nu îi plesnească un vas de sânge.

— Există vreun adevăr în acuzațiile astea?

Ajunsesem la o răscruce.

Puteam fie să mint și să continui șarada, fie să spun adevărul și să las lucrurile să curgă de la sine.

Dacă făceam asta, Rhys ar fi fost concediat, dar probabil că era deja compromis, indiferent dacă acuzațiile se dovedeau sau nu a fi adevărate. Acum Rhys era în atenţia presei şi oamenii aveau să bârfească oricum, indiferent dacă el era concediat sau nu.

Dar, dacă minţeam, aş putea măcar să câştig ceva timp. Nu mult, dar era mai bine decât nimic.

— Bridge, poți avea încredere în noi, a spus Nikolai cu blândețe. Suntem aici ca să te ajutăm.

Nu chiar, îmi venea să spun. *Sunteți aici pentru a ajuta instituția Coroanei și reputația acesteia.*

Poate că era nedrept, dar era adevărat în mare măsură. Nu le păsa de mine, Bridget. Le păsa de prințesă, de instituția Coroanei și de imaginea noastră publică.

Bunicul și fratele meu mă iubeau, nu era nicio îndoială, însă atunci când venea vorba de așa ceva, aveau să aleagă ce era mai bine pentru familia regală ca instituție, mai degrabă decât ce era mai bine pentru mine.

Nu-i condamnam. Asta trebuiau să facă, dar însemna că nu le puteam încredința bunăstarea mea.

Singura persoană care mă văzuse vreodată așa cum eram și mă pusese pe primul loc era Rhys.

M-am uitat în jurul meu. Bunicul era aici, cu o expresie neutră, chiar dacă în ochii lui pâlpâiau furia și îngrijorarea. Markus, cu o expresie încordată și cu buzele strânse, care se gândea, fără îndoială, să-mi rupă gâtul. Elin, care măcar o dată nu se uita la telefon, ci mă privea cu răsuflarea tăiată. Și, în cele din urmă, Nikolai, de departe cel mai empatic dintre ei, deși și pe fruntea lui citeam îngrijorarea.

Apoi m-am gândit la Rhys. La mâinile lui aspre, la vocea lui aspră și la felul în care mă ținea în brațe, mă săruta, mă sorbea din ochi.

Iubito, am depășit demult faza asta.

Am respirat adânc, m-am îmbărbătat și mi-am ales calea:

— Acuzațiile sunt adevărate, am spus. Toate.

Am auzit un oftat greu de jur împrejur. Markus s-a ciupit de tâmplă. Elin a intrat în acțiune, degetele ei mișcându-se pe telefon atât de repede, încât ar fi putut declanșa un uragan.

Pe chipul lui Edvard au apărut brusc riduri adânci de dezamăgire.

— Contractul domnului Larsen va fi reziliat imediat, a spus el, mai dur decât îl auzisem vorbind vreodată. Vei pune capăt relației, nu-l vei mai vedea și nu vei mai vorbi cu el niciodată.

A vorbit nu ca bunicul meu, ci în calitate de rege al meu.

Mi-am înfipt unghiile în coapse.

— Nu!

Toată lumea a icnit de uimire.

Edvard s-a îndreptat de spate, iar neutralitatea care-i mai rămăsese pe chip a făcut loc furiei. Îl ascultasem mereu, mai ales când fusese vorba de lucruri importante. Îl iubeam și-l respectam și uram să-l dezamăgesc.

Dar mă săturasem și obosisem să-mi dicteze alții cum să trăiesc și cu cine să fiu. Să nu mă pot bucura niciodată de libertatea unei persoane normale, care nu s-a născut într-o familie regală. Trebuia să trag linie undeva. Cum să conduc o țară, dacă nu îmi puteam conduce nici măcar propria viață?

— Nu te pot împiedica să-l concediezi pe Rhys, am spus. Dar nu pun capăt relației cu el.

— Ah, dă-o dracului!

Era prima oară când îl auzeam pe Markus înjurând.

— Majestate, este... *a fost*... bodyguardul tău! E un om de rând. Ești prima în succesiunea la tron, iar legea dictează...

— Știu ce dictează legea. Am un plan.

Ei bine, o jumătate de plan. Știam ce trebuie să fac, trebuia doar să-mi dau seama *cum* să o fac. Erau câțiva miniștri despre care eram sigură că vor sprijini abrogarea Legii Căsătoriilor Regale, dar ceilalți doreau să vadă că publicul era de acord.

Cu toate acestea, dacă ridicam problema acum, când acuzațiile pluteau în aer, puteam la fel de bine să-mi agăț pe spate un afiș pe care scrie: *Este adevărat! Am o relație cu bodyguardul meu!*

Edvard s-a înroșit la față, iar Markus se uita urât la mine.

— Cum?

Consilierul bunicului meu arăta de parcă ar fi vrut să arunce în mine unul dintre tomurile de o mie de pagini care acopereau pereții bibliotecii.

— Dacă crezi că Parlamentul va abroga legea, crede-mă, nu o va face! Am analizat totul cu prințul Nikolai. Pentru ca ei să ia măcar în considerare abrogarea, Președintele trebuie să înainteze moțiunea, iar Lordul Erhall a spus *foarte* clar că nu va face niciodată acest lucru!

— Se apropie alegerile, am spus. Dacă aş putea...

O bufnitură puternică m-a întrerupt.

Pentru o secundă, am crezut că Markus a cedat nervos și că, de furie, a azvârlit un obiect. Apoi am auzit strigătul alarmat al lui Nikolai și mi-am dat seama cu groază că nu căzuse *ceva*.

Bunicul se prăbuşise de pe scaun şi zăcea pe podea.

39

RHYS

— ... anunță că starea de sănătate a regelui este stabilă, după atacul de cord suferit în urmă cu patru zile. Oficialii Palatului solicită publicului să respecte intimitatea familiei regale în acest moment dificil. Susținătorii au lăsat mii de felicitări și flori în afara palatului...

Vocea prezentatorului de știri se auzea din televizorul din colț, în timp ce mă uitam la garda de corp din fața mea.

— Dă-mi voie să fiu foarte clar, am spus, încercând din răsputeri să-mi domolesc furia. O s-o văd pe prințesa Bridget astăzi, într-un fel sau altul. Nu îngreuna situația!

Omul s-a ridicat amenințător, dar tot era cu vreo cincisprezece centimetri mai scund decât mine.

— Mă amenință?

Am zâmbit, iar el a înghițit în sec.

— Da.

— Ascultă-mă! Fac parte din Gardă Regală...

— Nu-Îmi-Pasă! am pronunțat încet și cu grijă, în caz că era prea prost ca să observe că mai aveam puțin și urma să-i bag pe gât o seringă, dacă nu mi se dădea din cale.

Ne aflam în spital, în aripa privată a regelui. Trecuseră patru zile de când izbucniseră acuzațiile despre relația mea cu Bridget și de când regele suferise un atac de cord.

Patru zile în care nu o văzusem, nu vorbisem cu ea și nu știam dacă e bine.

Patru zile, la naiba!

Cei de la Palat îmi reziliaseră contractul în aceeași zi în care au apărut acuzațiile, invocând îngrijorări cu privire la capacitatea mea de a-mi face treaba, din cauza „profilului meu mass-media crescut".

Nu-mi păsa așa de tare de concediere, la care mă așteptam, însă mă durea că n-o văzusem pe Bridget până să fiu dat afară de pe domeniul regal. Nu-mi mai răspunsese la apeluri sau la mesaje încă din acea zi, și aveam nevoie să știu că e bine, ca să nu-mi pierd mințile. La naiba, aproape c-o luasem razna!

— Nu mai ești garda ei de corp, a spus bodyguardul. Doar rudele și personalul autorizat au voie înăuntru. Cum ai intrat aici?

O parte din mine aprecia că omul ăsta nu ceda, pentru că avea dreptate — *nu* aveam permisiunea să intru —, însă o parte mult mai mare din mine nu mai avea răbdare.

— Nu e treaba ta! Ar trebui să te gândești cum să te dai deoparte, ca să nu trebuiască să-i explici șefului Gărzii Regale cum ai ajuns să ai nasul spart.

De fapt, a trebuit să mă deghizez ca o nenorocită de vedetă pop, ca să mă ascund de presă și să trec de paparazzii postați în fața spitalului. Știrile despre Bridget și despre mine trecuseră în planul doi, după spitalizarea regelui, dar chipul meu apăruse la Eldorran TV, deci nu puteam risca să mă zărească cineva.

La spital era o mare forfotă, așa încât m-am furișat la etajul VIP și la apartamentul privat al regelui fără să fiu observat. Securitatea spitalului și cea regală erau dezamăgitoare, chiar dacă eu puteam evita paznicii și camerele de filmat mai bine decât o persoană obișnuită.

Gardianul a mai făcut o tentativă să spună ceva, dar în clipa următoare, ușa s-a deschis larg. Am simțit că inima mea își ia zborul

pentru o secundă, văzând părul acela blond, dar imediat s-a prăbuşit înapoi pe pământ, când am văzut încruntarea lui Elin.

— Domnule Larsen, a spus ea. Mi s-a părut că ţi-am auzit vocea, a dat ea din cap spre gardian. Mă ocup eu!

I-am citit clar uşurarea pe chip şi am scos un sunet de dezgust. Antrenasem recruţi de optsprezece ani cu mai mult curaj decât el.

Elin a deschis uşa mai larg, iar eu nu am pierdut timpul — mi-am croit drum pe lângă gardian şi am intrat în aripa regelui. Nu am văzut-o pe Bridget, dar putea fi în oricare dintre camerele de acolo. Locul era mai mare decât casele majorităţii oamenilor.

— Presupun că ai venit s-o vezi pe Prinţesa Bridget, şi-a încrucişat Elin braţele la piept, perfect îmbrăcată, ca întotdeauna, cu coc, costum şi pantofi cu toc.

Niciun fir de păr deplasat şi nicio cută pe hainele ei.

Mi-am lăsat bărbia în jos.

— Unde este?

— În camera regelui. A treia uşă la stânga.

Aveam o bănuială. *E prea uşor.*

— Mă laşi să intru aşa, pur şi simplu?

Elin mi-a aruncat un zâmbet dur.

— Deja eşti aici, domnule Larsen, şi presupun că nu vei pleca până nu o vezi. Nu mă angajez în exerciţii inutile, aşa că te rog — a arătat înspre hol: Du-te!

Bănuiala mea a crescut şi mai tare, dar la naiba, calul de căpătat nu se caută de dinţi.

Am mers până la camera regelui şi m-am oprit în faţa uşii, cu răsuflarea tăiată. Am văzut-o pe Bridget prin fereastra mică.

Stătea lângă patul bunicului ei, ţinându-l de mână, şi părea mai mică şi mai vulnerabilă decât o văzusem vreodată. Chiar şi de la distanţă, i-am văzut paloarea feţei şi ochii înroşiţi.

Mi-am simţit inima prinsă ca-ntr-o menghină şi sugrumată.

Am deschis uşa şi am păşit înăuntru.

— Hei, Prinţesă!

Vorbeam încet, nedorind să tulbur liniştea sau să-l trezesc pe rege. Lumina soarelui pătrundea prin ferestrele de pe ambele laturi ale patului de spital, aducând o notă mai senină stării de spirit sumbre, dar nu puteam trece cu vederea monitoarele care ţiuiau sau tuburile lipite de pieptul lui Edvard.

Bridget a rămas cu umerii ţepeni. Au trecut câteva momente înainte să se întoarcă spre mine.

— Rhys. Ce faci aici?

— Am venit să te văd.

Ceva era în neregulă. Poate felul în care îmi evita privirea sau expresia ei încordată. Trecuse prin iad în ultimele zile. Nu mă puteam aştepta să se arunce în braţele mele, cu un zâmbet larg.

— Cum e bunicul tău?

— Mai bine. Slăbit, dar stabil.

L-a strâns de mână.

— Îl mai ţin aici câteva zile. Au spus că ar putea fi externat săptămâna viitoare.

— Asta e bine. Nu poate fi prea rău, dacă îl lasă să plece.

Bridget a dat din cap, evitându-mi în continuare privirea, iar eu am simţit neliniştea coborându-mi pe şira spinării.

— Hai să vorbim într-o altă cameră. Abia a adormit.

A strâns din nou mâna bunicului ei înainte să păşim în hol. Elin dispăruse. Mirosea a antiseptic. Doar sunetele slabe ale monitorului de cealaltă parte a uşii tulburau tăcerea.

— Aici! m-a condus Bridget într-o cameră aflată la două uşi distanţă. Aici am dormit eu.

Am analizat spaţiul. Avea o canapea extensibilă, o chicinetă şi o baie. O pătură groasă pusă pe spătarul canapelei şi o sticlă de Cola pe jumătate goală, pe masă, lângă un teanc de reviste.

Mi-am imaginat-o pe Bridget dormind singură aici, noapte de noapte, așteptând să afle dacă starea bunicului ei s-a înrăutățit. Am simțit cum mi se înfige în inimă acul durerii.

Voiam să o iau în brațe și să o țin strâns, dar o stingherealā ciudată apăruse între noi, făcându-mă să mă opresc. Stătea la doar câțiva metri distanță, dar parcă era la kilometri depărtare de mine.

— Îmi pare rău că nu ți-am răspuns la apeluri sau la mesaje, a spus ea, jucându-se cu pătura. Au fost câteva zile nebunești. Palatul încearcă să-și dea seama cum a pus presa mâna pe acele fotografii cu noi, iar între asta și spitalizarea bunicului meu...

— Înțeleg. Ne putem ocupa de toate astea mai târziu. Dar tu? Cum te simți tu?

— Cam așa cum e de așteptat, m-a privit ea în cele din urmă, cu ochi obosiți și lipsiți de strălucirea lor obișnuită, iar acel ac al durerii m-a străpuns mai adânc. Nik și cu mine am stat aici peste noapte, dar el s-a dus acasă, să se ocupe de niște documente. El și Sabrina își amână luna de miere până când bunicul se va simți mai bine.

A râs slab:

— Ce cadou de nuntă „minunat", nu?

Da, era nasol, dar nu-mi păsa de Nikolai și de Sabrina. Îmi păsa doar de o singură persoană pe lume, iar ea suferea.

— Vino aici, Prințesă.

Am desfăcut brațele.

Bridget a ezitat o secundă, dar apoi a redus în sfârșit distanța dintre noi și și-a cufundat fața în pieptul meu, cu umerii tremurând.

— Este în regulă!

I-am sărutat creștetul și i-am mângâiat părul. Mă simțeam strivit, auzindu-i plânsetul. Înfruntasem tir de artilerie, misiuni nocturne la temperaturi glaciale, suferisem nenumărate oase rupte și răni aproape fatale, dar plânsul lui Bridget mă sfâșia mai tare decât toate acele lucruri la un loc.

— Ba nu este în regulă! Aproape că l-am omorât! a suspinat Bridget cu voce înăbușită, dar durerea ei răsuna foarte clar. A avut un atac de cord din cauza *mea*.

Am strâns-o mai tare, durerea ei pătrunzându-mi prin piele până a devenit a mea.

— Nu este adevărat.

— Ba da. Tu n-ai fost acolo. Nu știi...

S-a tras înapoi, cu nasul roșu și cu ochii sticloși.

— Aveam o ședință de urgență despre știri, despre... noi doi. Am mărturisit că acuzațiile sunt adevărate, iar când mi-a spus s-o rup cu tine, am refuzat. Mă certam cu Markus legat de asta, când bunicul s-a prăbușit, a clipit Bridget, cu genele strălucind de lacrimi nevărsate. A fost vina mea, Rhys! Nu-mi spune că nu a fost vina mea!

Am simțit că mi se rupe inima. Bridget deja se învinuia pentru moartea mamei sale. Acum adăuga la asta și vinovăția privind atacul de cord al bunicului ei.

— Nu-i adevărat, am zis categoric. Bunicul tău are o afecțiune cardiacă. Orice ar fi putut-o agrava.

— Da, iar de data asta eu i-am agravat-o. Trebuia să-și reducă nivelul de stres, iar eu l-am stresat cât pentru un an într-o singură zi, a râs Bridget, iar râsul ei a sunat a gol.

S-a desprins din îmbrățișarea mea și și-a cuprins talia cu brațele.

— Ce nepoată bună sunt!

— Bridget...

Am întins din nou mâna spre ea, dar Bridget a clătinat din cap, cu ochii în podea.

— Nu mai pot să fac asta.

Totul s-a oprit în loc. Inima mea, pulsul, zumzetul frigiderului și ticăitul ceasului de pe perete.

Oare sunt încă în viață dacă nu-mi mai bate inima?

— Ce anume să faci?

Vocea mea suna ciudat în vidul creat de cuvintele lui Bridget. Mai joasă, mai guturală, ca a unui animal prins într-o capcană creată de el însuși.

Era o întrebare tâmpită.

Știam răspunsul. Amândoi îl știam. O parte din mine se așteptase la acest moment încă de la sărutul nostru împărtășit într-un hol întunecat, cu o viață în urmă, dar tot speram.

Bridget a clipit, iar ochii ei albaștri, frumoși au sclipit de durere. Apoi privirea ei a devenit mai dură, iar speranța mea a murit subit.

— Asta! Noi! a gesticulat între noi. Orice a fost între noi trebuie să se termine!

40

BRIDGET

Nu te uita la el.

Dacă m-aș uita la el, m-aș pierde cu firea, și eram deja pe jumătate înnebunită. Stresul, vinovăția și epuizarea din ultimele patru zile îmi pătrunseseră în oase, transformându-mă într-un zombi.

Dar nu m-am putut abține. M-am uitat.

Iar inima mi-a explodat imediat în bucăți.

Rhys se uita la mine atât de nemișcat, încât ai fi putut crede că e o statuie, dacă nu ar fi fost durerea care-i pâlpâia în ochi.

— „Orice a fost"?

Tonul lui calm și uniform nu era de bun augur.

— A fost bine cât a fost!

Cuvintele aveau un gust amar pe limba mea, ca niște pastile otrăvitoare, pline de minciuni, pe care le luam ca să pot trece peste următoarea oră și, eventual, peste tot restul vieții.

— Dar au aflat oamenii. Toată lumea ne urmărește. Nu putem continua cu... asta.

— Zici că „a fost bine"...

Vorbise cu vocea aceea periculos de calmă.

— Rhys...

Mi-am strâns brațele mai tare în jurul meu. Aici nu era frig, dar îmi simțeam pielea ca de gheață.

— Te rog, Rhys, nu îngreuna și mai mult situația!

Te rog, lasă-mi inima să se frângă liniștită!

— Vezi să nu!

Ochii lui cenușii se întunecaseră până aproape de negru și o venă îi zvâcnea la tâmplă.

— Spune-mi ceva, Prințesă. Faci asta pentru că vrei sau pentru că simți că trebuie?

— Nu *simt* că trebuie. Chiar *trebuie*!

M-a cuprins frustrarea. Chiar nu înțelegea?

— Este doar o chestiune de timp până când presa va confirma acuzațiile. Elin, Markus și familia mea știu deja. Ce crezi că se va întâmpla când va ieși totul la iveală?

— Majestatea Voastră!

— Bunicule!

Nikolai, Markus și Elin s-au repezit lângă Edvard, iar eu am rămas acolo, incapabilă să mă mișc.

Ar trebui să mă duc la ei. Să mă asigur că bunicul se simte bine.

Dar sigur că nu era bine. Tocmai se prăbușise... din cauza mea și a ceea ce îi spusesem. Pentru că m-am gândit, pentru o secundă, că aș putea avea un pic de control asupra vieții mele.

Dacă ar fi murit, ultima noastră conversație ar fi fost o ceartă.

— Vei pune capăt relației și nu-l vei mai vedea niciodată pe domnul Larsen.

— Nu.

Am simțit ceva rupându-se definitiv în mine.

— Bridget...

Mi-am auzit numele rostit cu suferință în glas. Îmi punea voința la încercare; voința mea, care nu fusese niciodată puternică. Nu când venea vorba de Rhys.

Am închis ochii, încercând să găsesc versiunea mea tare, de neclintit, pe care o prezentam publicului. Cea care zâmbea ore în şir, salutând în dreapta şi-n stânga, în vreme ce picioarele îi sângerau în pantofi cu toc. Eu, cea care a mers în urma sicriului tatălui meu şi şi-a reţinut lacrimile, până când le-am dat frâu liber în baie, în timpul recepţiei de după înmormântare.

Dar n-am putut. Nu am fost niciodată în stare să ascund de Rhys cine sunt cu adevărat.

L-am auzit venind spre mine. Simţeam acel parfum proaspăt, masculin, care mă alinase de-a lungul anilor, pentru că însemna că el era aproape şi că eu eram în siguranţă. L-am simţit ştergându-mi de pe obraz, cu degetul mare, o lacrimă care nici măcar nu observasem că-mi scăpase.

Nu te uita la el. Nu te uita la el.

— Uită-te la mine, Prinţesă.

Am clătinat din cap şi am strâns din pleoape. Simţeam un nod în gât şi-mi era aproape imposibil să respir.

— Bridget! a strigat din nou, mai ferm de data aceasta, mai impunător. Uită-te la mine!

Am rezistat încă un minut, dar a învins nevoia de a mă lăsa cuprinsă în braţele lui Rhys Larsen, aşa că m-am întors şi m-am uitat la el.

Ochii lui erau două furtuni cenuşii, trosnind de fulgere.

— Mizeria cu pozele o rezolvăm noi, a spus, prinzându-mi bărbia în palmă şi trecându-şi degetul mare peste buza mea de jos, cu o expresie aprigă. Ţi-am spus, eşti a mea şi nu te las să pleci. Chiar dacă toată armata eldorrană ar încerca să mă oprească.

Mi-ar fi plăcut să fie atât de uşor şi să mă pot molipsi de siguranţa lui, lăsând-o să mă ia cu totul.

Dar acum problemele noastre depăşeau acele poze.

— Nu înţelegi. *Nu* există sfârşit fericit pentru noi doi.

Nu jucam roluri într-o poveste. Eram o scrisoare de dragoste interzisă, ascunsă la fundul unui sertar și citită doar în întunericul nopții. Eram capitolul fericirii, înainte să se ajungă la punctul culminant și totul să se prefacă în cenușă. Eram o poveste menită să se termine.

— Asta e!

Mama a murit născându-mă.

Tata a murit când se întorcea acasă, după ce mersese să cumpere ceva ce *eu* îi cerusem să ia.

Bunicul meu aproape a murit pentru că am refuzat să renunț la singurul lucru care m-a făcut fericită vreodată.

Asta primeam pentru că eram egoistă, pentru că voiam ceva pentru *mine*. Viitoarele regine nu trăiesc pentru ele însele, ci pentru țara lor. Acesta e prețul puterii.

Indiferent cât de mult încercasem să schimb realitatea, nu puteam schimba adevărul. Era timpul să mă maturizez și să-l înfrunt.

Rhys m-a strâns mai tare de bărbie.

— N-am nevoie de un sfârșit fericit. Am nevoie să fiu alături de tine. Am nevoie de tine fericită, sănătoasă și în siguranță. La naiba! Bridget, am nevoie de *tine*! Indiferent cum! I-am simțit vocea tremurând pentru prima dată în toți anii petrecuți cu el și mi s-a frânt inima. Dacă tu crezi că te las să înfrunți singură prostiile astea, nu mă cunoști deloc.

Problema era că-l cunoșteam și știam care era singurul lucru care l-ar face să-și piardă firea, dar nu mă simțeam în stare să spun asta chiar acum.

Un ultim lucru egoist.

— Sărută-mă, am șoptit.

Rhys nu a pus la îndoială schimbarea bruscă a tonului meu. În schimb, mi-a cuprins gâtul cu mâna lui puternică și și-a lipit buzele de ale mele. Apăsat, dur și posesiv, ca și cum nimic nu s-ar fi schimbat între noi.

Știa de ce am nevoie, fără să spun.

Savuram fiecare picătură din el. Gustul, atingerea, mirosul lui... Mi-aș fi dorit să le pot îmbutelia pe toate, ca să le am alături în nopțile și anii următori.

Rhys m-a ridicat și m-a dus pe canapea, unde mi-a tras fusta în sus și chiloții în jos și s-a cufundat în mine cu o încetineală minunată. M-a întins, m-a umplut, m-a rupt într-o mie de bucăți, apoi le-a pus la loc, iar și iar.

Chiar dacă mă durea inima, corpul meu îi răspundea ca întotdeauna: lacom, dornic și disperat să simtă mai mult.

Rhys mi-a cuprins un sân în palmă și și-a trecut degetul mare peste el, jucându-se cu sfârcul sensibil, până când un val proaspăt de căldură mi-a izbucnit în pântec. În tot acest timp s-a împins în mine alunecând lent, pe îndelete, atingând un loc care mă făcea să văd stele.

— *Rhys, te rog!*

— Ce vrei, Prințesă? m-a întrebat, ciupindu-mi sfârcul, iar duritatea bruscă a acestui gest m-a făcut să gem.

Pe tine. Pentru totdeauna.

Din moment ce nu puteam spune asta, m-am mulțumit cu un gâfâit:

— Mai repede! Mai tare!

A coborât capul, cuprinzându-mi sfârcul cu buzele. Mi-am înfipt unghiile în spatele lui și, exact când eram aproape de culme, a încetinit din nou.

Aproape că am țipat de frustrare.

Mai repede. Mai încet. Mai repede. Mai încet.

Rhys părea să intuiască exact când mă apropiam de orgasm și schimba viteza, aducându-mă pe culmi, până când mă scotea din minți. În cele din urmă, după o veșnicie, sau așa mi s-a părut mie, a gemut și s-a izbit în mine, punând stăpânire pe gura mea,

într-un sărut violent, în timp ce mi-o trăgea atât de tare, încât canapeaua scârțâia din toate încheieturile.

Mi-au explodat lumini în spatele ochilor. M-am arcuit, scâncetul meu fiind înghițit de sărutul lui, în timp ce un alt orgasm mă sfâșia și mă lăsa epuizată.

Rhys și-a dat drumul imediat după mine, cu un fior tăcut, și ne-am cufundat unul în brațele celuilalt, respirațiile noastre grele topindu-se într-una singură.

Îmi plăcea sexul cu el, dar îmi plăceau și mai mult momentele de liniște de după.

— Din nou! am spus, înfășurându-mi picioarele în jurul lui.

Nu eram pregătită să părăsesc coconul nostru. *Încă puțin.*

— Nesătulă, a șoptit el, frecându-și vârful nasului de gâtul meu și de-a lungul maxilarului.

Am zâmbit amintindu-mi după-amiaza noastră la hotel. Ultimul nostru moment cu adevărat fericit împreună, înainte să se ducă totul naibii.

— Îți place, am spus.

— Da, Prințesă.

Următoarea oră am petrecut-o astfel, tot urcând pe culmi și prăbușindu-ne împreună.

A fost perfect, la fel ca toate momentele noastre furate împreună. Ne-am tras-o tare și repede și am făcut dragoste dulce și încet. Ne prefăceam că aceasta era viața noastră, nu doar un instantaneu în timp, iar eu mă prefăceam că inima încă îmi mai bate în piept, deși totul se sfărâmase la picioarele noastre.

— Nu există altă soluție, Majestate, a zis Elin cu empatie, dar imediat expresia ei a redevenit dură. Asta trebuie să facem!

— Nu, am scuturat din cap, simțind cum negarea își înfige ghearele adânc în mine. E prea devreme. Bunicul se simte bine. Medicii au spus...

— Medicii au spus că o să-și revină... de data asta. Adevărul este că Majestatea Sa a fost internat de două ori într-un an. Nu putem risca o a treia spitalizare.

— Îi putem reduce volumul de muncă, am spus disperată. Să-i lăsăm pe asistenți să se ocupe de documentele și întâlnirile mai grele. Încă poate fi rege!

Elin i-a aruncat o privire lui Markus, care stătea în colț, cu un aer sumbru.

— Am discutat despre asta cu Majestatea Sa după prima sa spitalizare, a spus el. A zis foarte clar că, dacă mai face o criză, abdică.

Îmi aminteam vag că bunicul a spus asta în săptămânile de după prima lui criză, dar fusesem atât de concentrată pe abdicarea lui Nikolai, încât trecusem cu vederea implicațiile acelor cuvinte.

— Îmi dau seama că nu este, probabil, cel mai bun moment ca să discutăm despre asta, a spus Elin. Dar starea Majestății Sale este stabilă și trebuie să începem pregătirile imediat.

— Pregătiri.

Simțeam ceva groaznic, care mi s-a răspândit în piept, gât, brațe și picioare, amorțindu-mă din interior spre exterior.

Elin și Markus au schimbat din nou priviri.

— Da, a spus Elin. Pregătiri pentru încoronarea ta ca regină.

Am crezut că voi avea mai mult timp, atât cu Rhys, cât și pentru a convinge Parlamentul să abroge Legea Căsătoriilor Regale, dar nu era așa. Timpul expirase.

— Îți amintești de Costa Rica?

Buzele lui Rhys le-au atins pe ale mele. S-a întins deasupra mea, trupul lui puternic acoperindu-mă, dar și-a sprijinit antebrațul pe canapea, ca să nu mă zdrobească cu greutatea lui.

— Cum aș putea să uit!

Era una dintre cele mai fericite amintiri din viața mea.

— M-ai întrebat dacă am fost vreodată îndrăgostit și am răspuns că nu. Întreabă-mă din nou, Prințesă.

Am simțit că mi se strâng plămânii. *Respiră!*

Dar îmi era greu să respir, când totul mă durea până într-atât încât nu-mi aminteam cum era să *nu* sufăr. Să nu mă doară inima, capul, sufletul.

— Nu pot! am spus, forțându-mă să-l alung pe Rhys.

Pielea mi s-a răcit imediat din cauza absenței căldurii lui și m-am simțit scuturată de mici fiori când m-am dat jos de pe canapea și m-am dus la baie. M-am spălat și mi-am aranjat hainele cu mâini tremurătoare, în timp ce privirea lui mă cerceta prin ușa deschisă.

— De ce nu?

— Așa.

Spune-i! Spune-i odată!

— O să fiu regină.

— Știam deja asta.

— Nu înțelegi.

M-am spălat pe mâini și m-am întors în cameră, unde, în cele din urmă, m-am uitat din nou la el. Încordarea îi săpase o cută adâncă între sprâncene.

— Nu o să fiu regină într-o bună zi. O să fiu regină peste nouă luni.

Rhys a încremenit.

— Și asta nu e tot, am spus cu greu, abia reușind să rostesc cuvintele. Din cauza Legii Căsătoriilor Regale, trebuie să...

— N-o spune, a zis el cu voce atât de joasă, încât aproape că nu l-am auzit.

— *Trebuie* să mă căsătoresc sau măcar să mă logodesc înainte de încoronare.

Probabil că lumea deja protesta față de încoronarea mea atât de curând.

Ai nevoie de toată susținerea politică pe care o poți obține, spusese Markus. Uram când avea dreptate.

— Eu...

— Nu. O. Spune! La naiba!

— Mă căsătoresc cu Steffan. A fost deja de acord.

Nu era o căsătorie din dragoste. Era un contract politic. Nimic mai mult, nimic mai puțin. Markus îi contactase pe soții Holstein ieri și îi pusese să semneze un acord de confidențialitate, înainte de a face propunerea. Au fost de acord câteva ore mai târziu. Totul se întâmplase atât de repede, că mi se învârtea capul.

Și dintr-odată aveam un logodnic, cel puțin în teorie. Conform acordului, Steffan avea să mă ceară oficial de soție luna viitoare, după ce avea să se stingă agitația din cauza spitalizării bunicului. Ca bonus, logodna avea să scoată din atenția publicului acuzațiile despre mine și Rhys, așa cum subliniase Elin, nu tocmai subtil.

Rhys s-a ridicat de pe canapea. Își aranjase deja hainele. Toate negre. Cămașă neagră, pantaloni negri, ghete negre. Avea o expresie sumbră.

— Pe naiba!

— Rhys, deja s-a stabilit.

— Nu, a spus el categoric. Ce ți-am spus în foișor, Prințesă? Am spus că, din acel moment, niciun alt bărbat nu te mai atinge, și am vorbit serios. Și, cu siguranță, nu te căsătorești cu altcineva, la naiba! Avem nouă luni la dispoziție. Găsim. Noi. O. Soluție!

Aș fi vrut să fiu de acord cu el. Aș fi vrut să fiu egoistă și să fur mai mult timp cu el, dar nu ar fi fost corect pentru niciunul dintre noi.

Îl avusesem pe Rhys trei ani. Era timpul să-l las să-și vadă de drum.

Să nu mai fiu egoistă.

— Dar dacă *vreau* să mă căsătoresc cu altcineva?

Nările lui Rhys s-au umflat.

— Nu mă minți! Abia dacă-l cunoști pe Steffan. Ai ieșit de *trei* ori cu tipul ăla.

— Căsătoria regală nu înseamnă să cunoşti pe cineva. Este vorba despre potrivire, şi adevărul este că el e potrivit pentru mine, iar tu nu.

Speram că Rhys nu a observat tremurul vocii mele.

— În plus, Steffan şi cu mine avem tot restul vieţii ca să ne cunoaştem.

I-am văzut tot corpul scuturat de un fior, iar durerea i se citea clar pe chip, atât de crudă şi de viscerală, că mi-a sfâşiat sufletul.

— Sunt Prinţesa Moştenitoare şi trebuie să mă comport ca atare, am spus, urându-mă cu fiecare secundă. În *toate* domeniile vieţii mele. Nu pot fi iubita unui bodyguard. Eu...

Simţeam că mi se adună lacrimile în gene, dar m-am forţat să continui:

— Mi-e menit să fiu soţie de duce. Amândoi ştim asta.

Rhys a tresărit. O mişcare mică, dar care avea să mă bântuie pentru totdeauna.

— Deci am terminat-o. Pur şi simplu.

Replica lui a venit pe un ton coborât şi oarecum periculos, plin de durere.

Nu, nu pur şi simplu. Nu vei şti niciodată cât de mult mi se rupe inima acum.

— Îmi pare rău, am şoptit.

Îmi doream să-i pot spune că nu am fost niciodată mai fericită decât atunci când eram cu el.

Îmi doream să-i pot spune că nu e vorba despre tron sau despre putere şi că, dacă aş putea, aş renunţa la regat pentru el.

Dar *îmi pare rău* erau singurele cuvinte pe care îmi era permis să le spun.

M-am uitat în ochii lu Rhys şi i-am văzut emoţia dispărând din privire, până când n-au mai rămas decât reflexii de oţel. Ochii lui erau mai tăioşi şi mai reci chiar şi decât atunci când ne-am întâlnit prima dată.

— Nu, Majestatea Voastră, a spus el. *Mie* îmi pare rău.

A ieşit.

Acum era aici, şi în clipa următoare dispăruse.

M-am ghemuit, genunchii mi-au cedat şi m-am aşezat pe podea, lacrimi fierbinţi mi-au scăldat obrajii şi mi-au picurat pe bărbie. Pieptul mă durea atât de tare, încât nu reuşeam să respir şi eram sigură că voi muri chiar acolo, pe podeaua spitalului, la doar câţiva metri distanţă de cei mai buni medici şi asistente din ţară. Dar nici măcar ei nu ar fi în stare să repare ceea ce tocmai distrusesem.

— Trebuie să vă mutaţi.

— Poftim?

— Casa asta... Este un coşmar din punct de vedere al securităţii. Nu ştiu cine a aprobat locaţia, dar trebuie să vă mutaţi.

— Ai fost vreodată îndrăgostită?

— Nu. Dar sper să fiu într-o zi.

— Noapte bună, Prinţesă!

— Noapte bună, domnule Larsen!

Fragmente de amintiri îmi asaltau creierul. Mi-am apăsat faţa în pătura aruncată peste canapea, înăbuşindu-mi suspinele.

— Majestate! a răsunat vocea lui Elin prin uşă, urmată de o bătaie. Pot să intru?

Nu. M-aş bucura dacă nu aş mai vorbi niciodată cu tine.

Dar aveam responsabilităţi de îndeplinit şi o logodnă de planificat.

Mi-am forţat suspinele să încetinească până au dispărut.

Respiraţii profunde, controlate. Capul ridicat. Muşchi încordaţi. Era un truc pe care îl învăţasem şi care îmi fusese util de câteva ori de-a lungul anilor.

— O clipă, am spus după ce m-am adunat.

M-am ridicat de pe podea şi m-am stropit cu apă pe faţă înainte de a-mi aranja părul şi hainele. Am deschis uşa, cu spatele drept.

— Ce este?

Dacă Elin a observat că aveam ochii înroşiţi de plâns, nu a spus nimic.

— L-am văzut pe domnul Larsen plecând.

Mi-a tremurat bărbia o fracţiune de secundă, dar am strâns buzele imediat.

— Da.

— Deci s-a rezolvat.

M-a privit cercetător.

Am răspuns cu o înclinare scurtă din cap.

— Bun. Aţi procedat corect, Alteţă, a spus ea pe un ton mult mai blând. Revizuim planurile pentru cererea în căsătorie a lordului Holstein?

— Sigur, am spus absentă. Să revizuim planurile pentru cererea în căsătorie.

41

RHYS

Prima gură de alcool m-a ars. La fel și a doua. Însă când am trecut de jumătatea sticlei de whisky, încetase să mai ardă și începuse să mă amorțească, exact așa cum voiam.

În cele două zile de când Bridget pusese capăt relației, am cedat nervos. N-am mai ieșit din camera de hotel de când m-am întors de la spital — și pentru că nu aveam unde să merg, și, parțial, pentru că nu aveam niciun chef să am de-a face cu paparazzii. Nu-mi trebuia să fiu acuzat de agresiune.

Mi-am dus sticla la buze. Mă uitam la *The Daily Tea*. Edvard se externase din spital ieri, iar acum, că regele nu mai era în pericol de moarte, presa era iarăși absorbită de speculații despre mine și Bridget.

Dacă ar ști!

Whiskyul mi s-a prăbușit în gâtlej, iar apoi direct în stomac.

Ar fi trebuit să opresc televizorul, pentru că jumătate din rahatul prezentat era o prostie totală — ca și afirmațiile că eu și Bridget organizaserăm o orgie, cu un anumit cuplu de staruri pop din sudul Franței —, dar, oricât de masochist ar părea, clipurile lor video în care apărea Bridget erau singura mea alinare.

Nu eram dependent de alcool — nu încă —, dar eram dependent de Bridget, iar acum, că nu o mai aveam, treceam prin sevraj.

Piele rece și umedă, greață, probleme cu somnul. O, da, și o gaură uriașă, de mărimea statului Alaska, în piept. *Asta* nu apărea pe lista cu simptome de sevraj de pe site-ul Dependenții Anonimi.

Nu pot fi iubita unui bodyguard. Mi-e menit să fiu soție de duce.

Trecuseră câteva zile, dar amintirea încă tăia mai adânc decât un cuțit de vânătoare zimțat. Bridget nu a vrut să spună asta. Știam. Cuvintele erau crude, iar ea nu era crudă. Dar cuvintele ei îmi reflectau îndoielile cu privire la faptul că nu eram suficient de bun și că ea merita mai mult.

Am ajuns la fundul sticlei. Am aruncat-o deoparte cu dezgust, disprețuindu-mă pentru că decăzusem atât de mult, încât am apelat la alcool și urându-mă și mai mult pentru că lăsasem lucrurile așa cu Bridget.

Plecasem de lângă ea copleșit, când furia și durerea depășiseră orice limită, și regretasem chiar înainte de a ajunge în holul de la Recepție.

Făcuse ce crezuse că trebuie să facă, iar asta îmi frânsese inima, dar nu era vina ei.

Pe ecranul televizorului am văzut-o pe Bridget ieșind din spital, împreună cu regele și fratele ei. Era elegantă și aranjată, ca întotdeauna, dar afișa un zâmbet gol, în timp ce făcea cu mâna reprezentanților presei. Tristă și singură: două lucruri pe care nu le-am dorit niciodată pentru ea.

Am simțit că mă arde pieptul, și nu era de la whisky. În același timp, am mai simțit ceva: hotărâre.

Bridget nu era fericită. Eu nu eram fericit. Și era timpul să fac naibii ceva în privința asta.

Nu-mi păsa ce zice legea. N-avea să se mărite cu Steffan, chiar dacă, pentru asta, ar fi trebuit să-i fac o vizită fiecărui ministru din Parlament, să-l forțez să rescrie legea.

Cineva a bătut la ușă.

— Menajera!

Auzind vocea cunoscută, spatele mi-a înțepenit brusc.

Două secunde mai târziu, am deschis ușa, încruntat:

— Ce *naiba* faci aici?

Christian a ridicat o sprânceană.

— Așa îți saluți tu șeful?

— Du-te naibii!

A râs, dar fără pic de umor.

— Fermecător, ca întotdeauna. Acum, lasă-mă să intru, ca să curățăm mizeria asta după tine.

Am strâns din dinți și m-am dat la o parte; deja regretam ziua asta, săptămâna asta — ba chiar și toată viața mea.

A intrat și a cercetat cu privirea valiza mea pe jumătate despachetată, resturile de la cina luată în cameră, pe măsuța de cafea, apoi s-a oprit asupra sticlei goale de whisky. A fost foarte surprins pentru o clipă.

— E trist, a zis el. Stai la cel mai bun hotel din Athenberg, și nu ai comandat *filet mignon*?

La suprafață, Christian arăta ca un playboy fermecător și jovial, așa cum îi plăcea să pară. Chiar dacă avea treizeci și unu de ani, părea să aibă între douăzeci și cinci și treizeci, și folosea asta în avantajul său. Oamenii se uitau la chipul lui de băiat drăguț și la costumele lui italienești făcute la comandă, și îl subestimau. Nu-și dădeau seama că era un lup în haine scumpe decât când era prea târziu.

— Ce faci aici, Harper? am repetat.

Bineînțeles, știam răspunsul. Mă făcuse cu ou și cu oțet la telefon, săptămâna trecută, după ce apăruseră veștile despre mine și Bridget, dar nu mă așteptam să zboare aici atât de curând, când Magda era încă dispărută.

Asta dovedea cât de distrus eram din cauza lui Bridget. Nu puteam gândi clar. Nu mă puteam gândi decât unde e ea, cu cine e și ce face.

Nu conta că îmi frânsese inima zilele trecute. Dacă cineva mi-ar răni Prinţesa în vreun fel — fizic, mintal sau emoţional —, aş fi gata să-l trimit în iad.

— Ghiceşte!

Christian s-a sprijinit nonşalant de perete, dar privirea lui era tăioasă.

— Clienta ta, Larsen. *Viitoarea regină!*

— Sunt zvonuri de tabloide, iar ea nu mai este clienta mea.

Mai am nevoie de băutură.

Acum am înţeles de ce apelează oamenii la alcool. Pentru că umple o parte din ei pe care au pierdut-o, sau cel puţin dă iluzia că o umple.

— Uiţi că ştiu când minţi, a coborât vocea Christian.

Furia lui ardea rece, iar atunci când tăcea, oamenii fugeau să se adăpostească.

— Şi chiar dacă n-aş şti că minţi, crezi că nu am analizat eu însumi situaţia? Ceea ce ai făcut îţi poate aduce concedierea.

— Atunci, concediază-mă.

Aveam destui bani puşi deoparte ca să trăiesc bine un timp, iar perspectiva de a fi bodyguard pentru oricine, în afară de Bridget, nu mă atrăgea deloc.

Gândul s-a cristalizat şi a prins rădăcini.

— De fapt, ştii ce? Demisionez.

Christian s-a uitat la mine.

— Pur şi simplu?

— Pur şi simplu, am făcut o grimasă. Am dat-o-n bară, îmi pare rău. Dar am terminat-o cu joaca asta de-a paza de corp!

A bătut cu degetele în comodă. Mă privea. Se gândea.

— Presupun că relaţia cu prinţesa s-a terminat, având în vedere zvonurile pe care le aud despre ea, despre Steffan Holstein şi despre o viitoare logodnă.

Din gâtul meu a ţâşnit un mârâit, dar el l-a ignorat.

— De ce mai ești încă aici, Larsen? De ce stai ca un pustnic și *bei*? a făcut o grimasă de dezgust.

Christian deținea una dintre cele mai extinse, mai scumpe și mai rare colecții de alcooluri din SUA. Nu avea nimic împotriva băuturii, dar am presupus că s-a supărat pentru felul în care beam eu.

— Tu nu bei.

— Se pare că beau.

— E timpul să plecăm. N-o spun în calitate de șef, ci de prieten. Ce se-ntâmplă aici... — a făcut un gest prin cameră — e jalnic. Ca să nu mai vorbim că îți expiră viza în curând. N-are rost să prelungim inevitabilul.

Mă aflam în Eldorra cu o viză specială, datorită angajamentului meu anterior la Palat, dar expira la sfârșitul lunii, mai ales că nu mai lucram pentru ei.

— Nu mai ești șeful meu, am spus eu rece. Plec când vreau.

— Isuse Hristoase, ce ți s-a întâmplat? Gândește, Larsen! s-a răstit Christian. Folosește-ți capul de pe umeri, nu cel dintre picioare! Sau păsărica ei regală e atât de mișto că...

Un mârâit mi-a ieșit din piept. Nici n-a terminat restul frazei; am traversat camera din doi pași și l-am trântit de perete.

— Dacă mai vorbești așa despre ea, o să-ți înghiți dinții!

Christian părea liniștit, deși era cât pe ce să-l lovesc.

— Înainte, vocabularul meu nu te deranja. Și ai grijă la costum! E nou.

— Ai făcut multe pentru mine de-a lungul anilor.

Pericolul plutea în aer, atât de dens, încât aproape că-l simțeam. Aveam chef să mă bat, iar Christian mă provoca.

— Dar dacă nu ai grijă ce spui, prietenia noastră s-a terminat!

M-a cântărit cu ochi tăioși.

— Ca să vezi! a făcut el, amuzat și surprins. N-am crezut niciodată c-o să apuc ziua asta! Rhys Larsen îndrăgostit!

Îndrăgostit.

Nu fusesem niciodată îndrăgostit. Nu am vrut să fiu niciodată îndrăgostit. La naiba! Nici nu știam ce *este* dragostea. Fusese întotdeauna ceva despre care doar auzisem, nu pe care îl trăisem, până când am întâlnit o femeie care mi-a demolat apărarea de fier. Cineva care iubea ploaia, și animalele, și înghețata Rocky Road în nopțile liniștite. Cineva care îmi văzuse toate cicatricile și urâțenia, și totuși mă considerase demn și, oarecum, umpluse crăpăturile unui suflet despre care nu credeam că va fi din nou întreg.

Poate că nu știam ce-i dragostea, dar știam că sunt îndrăgostit de Bridget von Ascheberg, până-ntr-atât încât nici măcar eu — care mă pricepeam așa de bine să-mi refuz orice lucru pozitiv în viață — nu puteam nega asta.

Mi-am dat seama de acest lucru ca și cum m-ar fi lovit ca un glonț în piept. Mi-am slăbit strânsoarea de pe Christian.

— Văd că nu negi, a observat el.

A scuturat din cap:

— N-am nimic împotriva dragostei, în afară de faptul că o găsesc plictisitoare și complet inutilă. Oamenii îndrăgostiți sunt cei mai insuportabili de pe planetă.

S-a uitat cu dispreț la o scamă de pe costumul lui, a îndepărtat-o ușor și a continuat:

— Dacă vrei dragoste, luptă pentru dorința ta! Dar nu pentru o dragoste cu Prințesa.

— Viața mea personală nu este treaba ta.

Mă privea cu milă și mi-a venit din nou să-l lovesc. Era un rezumat al prieteniei noastre nenorocite: unul dintre noi voia mereu să-l omoare pe celălalt. Așa era de când ne cunoscuserăm la Tanger, unde l-am salvat de la o moarte lentă și chinuitoare din mâna unui războinic pe care îl enervase.

Uneori, ca acum, îmi doream să-l fi lăsat să moară.

— Pleacă din Eldorra! Acum. Înainte ca lucrurile să scape și mai mult de sub control, a spus Christian. Oricâte ocoluri ai

încerca, povestea ta are un singur sfârşit. Rupe legătura până nu te implici prea tare şi nu te mai poţi salva!

Prea târziu. Eram deja implicat până peste cap.

— Ieși afară! am spus.

— Crezi că sunt fără inimă, dar încerc să te ajut. Consideră că este răsplata mea pentru Tanger.

— Ieși. Afară!

— Chiar vrei să faci asta.

Nu era o întrebare.

— Lasă-mă să-mi fac eu griji pentru ce voi face! i-am zis.

Christian a oftat.

— Dacă insiști să continui pe drumul ăsta, am ceva care te-ar putea interesa. Am săpat puțin după ce au apărut acele fotografii *înduioșătoare* cu tine și prințesa.

A băgat mâna în buzunarul sacoului și a scos un plic mic.

— Ar fi bine să te uiți la asta. Curând.

Nu l-am luat.

— Ce naiba-i asta?

Să nu te încrezi niciodată în Christian Harper dacă îți aduce daruri. Acesta ar trebui să fie mottoul tuturor în viață.

Dar nimic nu m-ar fi putut pregăti pentru ce a spus în continuare.

— Identitatea tatălui tău. Și a fratelui tău.

42

RHYS

E amuzant cât de mult îți poate schimba viața un singur moment.

Acum mama era în viață, și imediat după aceea nu mai era.

Acum colegii mei erau în viață, și imediat totul a explodat. La propriu.

Acum îmi știam locul în lume, dar apoi lumea asta s-a întors cu susul în jos prin simpla despăturire a unei hârtii.

Noaptea trecută fusese năucitoare din toate punctele de vedere și încă mă gândeam dacă să-i fac o vizită fratelui meu, în timp ce mă uitam la casa din fața mea. Nu era atât de multă pază pe cât mă așteptasem, deși casa se afla într-unul dintre cele mai sigure cartiere din nordul Athenbergului.

Până acum, singurii frați pe care i-am avut au fost cei din unitatea mea militară. Ideea de a avea un frate *adevărat* m-a cam dat peste cap, sincer să fiu.

M-am dus la ușa din față și am bătut, cu pielea ca de găină.

Christian plecase de dimineață. Fusese cea mai rapidă călătorie din istoria călătoriilor lui internaționale. Avea o situație de rezolvat în SUA, așa că fusese nevoit să plece.

Îi stătea în fire să vină, să arunce o bombă și apoi să plece.

Fratele meu a răspuns la a doua bătaie în ușă. Dacă era surprins să mă vadă în pragul lui, neanunțat, într-o după-amiază de joi, nu mi-a arătat-o.

— Bună ziua, domnule Larsen!

— Bună ziua, frate!

Scurt și la obiect!

Zâmbetul lui Andreas a dispărut. M-a privit lung înainte să deschidă ușa mai larg și să se îndepărteze.

Am intrat. Pantofii mei scârțâiau pe podeaua de marmură strălucitoare. În afară de câteva tușe de alb, totul în casă era gri. Pereți gri-deschis, mobilier gri, covoare gri. Era ca și cum aș fi pășit într-un nor scump de ploaie.

Teoretic, Andreas stătea încă la palat, dar în ultimele săptămâni locuise mai mult în această casă privată pe care o deținea.

M-a condus la bucătărie, unde a turnat ceai în două căni și mi-a dat una.

Nu am luat cana din mâna lui. Nu venisem pentru ceai.

— Știai, am trecut la subiect.

Părea supărat de refuzul meu. A pus cana pe blat, încruntat.

— Da.

— De ce naiba n-ai spus nimic?

— De ce crezi, domnule Larsen? Lumea crede că sunt un prinț. Chiar *sunt* un prinț. Chiar crezi că aș pune în pericol lucrul ăsta, ca să scot la iveală faptul că sunt înrudit cu un bodyguard american care a fost destul de nepoliticos cu mine de fiecare dată când ne-am întâlnit?

L-am privit de sus.

— Cum ai aflat?

Când Christian mi-a dat hârtia pe care erau scrise numele tatălui și al fratelui meu, aproape că am aruncat-o. Instinctul meu îmi spunea că-mi va aduce probleme. Dar, până la urmă, nu am rezistat.

Două nume.

Andreas von Ascheberg, fratele meu vitreg.

Arthur Erhall, tatăl meu.

Tatăl *nostru*.

Eram înrudit cu cei doi oameni din Eldorra pe care-i dispreţuiam cel mai mult. Ca să vezi!

Am avut parte de un scurt moment de groază când m-am gândit că eu şi Bridget am putea fi rude, dar Andreas nu era chiar văr de sânge cu ea, slavă Domnului! Tatăl lui era Erhall, nu unchiul ei.

Cu toate acestea, nu mă bucuram să aflu identitatea proaspăt descoperitelor mele rude.

Andreas a tăcut mult timp.

— Când am aflat că Nikolai abdică, am fost... îngrijorat. Pentru Bridget. Nu-i păsase niciodată de tron şi nu credeam că-i plăcea atât de tare nici în Eldorra. Cu siguranţă a petrecut suficient timp departe de ţară încât să dea această impresie. Am crezut că nu este potrivită pentru rolul de regină.

Am simţit ca şi cum o sârmă ghimpată îmi străpunge inima, la auzul numelui Bridget.

Păr blond. Ochi strălucitori. Un zâmbet care putea lumina chiar şi sufletul meu rece şi mort.

Trecuseră doar trei zile, şi deja îmi era atât de dor de ea, încât mi-aş fi tăiat braţul drept ca să am ocazia să o văd iar; dar se închisese în palat după ce plecase de la spital. Probabil era ocupată cu planificarea logodnei cu Steffan.

M-am forţat să mă concentrez pe ceea ce spunea Andreas, ca să n-o iau razna din nou.

— Îmi dau seama că nu ai o părere prea bună despre mine, dar vreau ce este mai bun pentru ţară. Eldorra este casa mea şi merită un conducător bun.

M-am simţit ofensat de insulta la adresa lui Bridget.

— Bridget o să fie un conducător al naibii de bun!

— Mda, păi eşti părtinitor, nu-i aşa? a comentat Andreas. Am pus pe cineva să cerceteze ce-a făcut Bridget în timpul petrecut la New York. Să afle ce are de gând. Se pare că voi doi eraţi...

apropiați. Mai aproape decât presupune o relație obișnuită dintre un bodyguard și clienta lui.

— Pe naiba! Aș fi observat dacă am fi fost supravegheați.

— Erai distras. Nu a fost o persoană. Au fost mai multe, a râs Andreas de remarca mea.

Cum *naiba* îmi scăpase că eram supravegheați?

— Să nu-ți pară rău. Nu voiau s-o rănească. Doar să adune informații. Eram curios în legătură cu tine, garda de corp de care părea atât de îndrăgostită verișoara mea, așa că i-am pus pe oamenii mei să-ți cerceteze trecutul, inclusiv familia.

A zâmbit larg.

— Imaginează-ți ce surpriză am avut când am aflat că avem același tată! Ce mică e lumea!

Tonul lui a rămas blând, dar încordarea maxilarului sugera că nu era atât de indiferent pe cât și-ar fi dorit să cred.

Povestea era plauzibilă, cu excepția faptului că ratasem urmăritorii. *Fusesem* distras, dar nu credeam că fusesem *atât* de distras.

Mi-am adus aminte de confruntarea mea neobișnuită cu Vincent în Borgia, de excursia de ultimă oră în Costa Rica și de miile de lucruri minuscule pe care nu le-aș fi făcut niciodată înainte de Bridget.

Nu mă implic în viața personală a clienților mei. Sunt aici ca să vă protejez de vătămarea fizică. Atât. Nu mă aflu aici ca să fiu prietenul dumneavoastră, confidentul sau orice altceva. Acest lucru face ca judecata mea să rămână necompromisă.

Mi-am frecat fața. *La naiba!*

— Să spunem că e adevărat. Vrei să-mi explici cum de ești prinț, când tatăl tău este un simplu lord?

Erhall. Dintre toți oamenii, trebuia să fie Erhall.

Mi-am simțit fierea în gât când mi-am amintit că eram rude.

Andreas a închis ochii.

— Mama mea a avut o aventură cu Erhall. Tatăl meu — tatăl meu adevărat, chiar dacă nu cel biologic — nu a știut până nu i-a

spus ea, înainte să moară de cancer, acum șase ani. Bănuiesc că a vrut să moară cu conștiința împăcată. Iar tata nu mi-a spus decât înainte ca *el* să moară, acum trei ani — a râs zgomotos: Cel puțin ai mei pot duce secretele cu ei în mormânt. La propriu!

— Erhall știe?

— Nu, a spus Andreas, puțin prea tăios. Și nici nu va ști. Tata e cel care m-a crescut, nu Erhall. Tata... — i-a trecut o umbră peste față... — a fost un om bun și mă iubea suficient încât să mă trateze ca pe propriul fiu, chiar și după ce a aflat că nu sunt. Erhall, pe de altă parte, este o nevăstuică sclifosită.

Am pufnit. Măcar într-o privință eram de acord.

Zâmbetul lui Andreas a revenit, iar el a mai luat o înghițitură de ceai.

— Îți spun un secret. Nu vreau tronul. Niciodată nu l-am vrut. M-aș oferi să cârmuiesc dacă ar trebui, desigur, dar aș prefera ca altcineva să joace acel rol — atât timp cât e capabil. Tronul este cel mai puternic loc, dar și cea mai mică cușcă din palat.

— Ce prostie! am mârâit eu. Ți-ai expus clar, de mai multe ori intențiile! Întâlnirile cu regele și cu Președintele, vizita „în scop de ajutor" la pensiune, în noaptea dinaintea nunții lui Nikolai. Îți amintești?

— Bridget avea nevoie de un imbold, a spus el rece. Am vrut să văd dacă va lupta pentru coroană. Dar m-am întors și pentru că... — a ezitat o clipă. Am vrut să-i dau lui Erhall o șansă. Să văd dacă putem crea o legătură. De aceea am cerut să-l urmăresc în timpul întâlnirilor, și nu fiindcă vreau să fiu rege. Cât despre vizita mea la pensiune, încercam să te ajut pe *tine*. Nu sunt idiot, domnule Larsen. Sau ar trebui să-ți spun Rhys acum, că amândoi știm că suntem frați?

M-am uitat urât la el, iar el a chicotit.

— Ei, atunci o să-ți zic tot „domnul Larsen". Știam că se întâmplă ceva între tine și Bridget cu mult înainte ca vestea să

apară în presă. Nu aveam o confirmare, dar era evident din felul în care vă priveați. Este o alegere grea: dragostea sau țara. Nikolai a ales deja. Ei bine, cred că și Bridget. Dar înainte de a fi de acord să se căsătorească cu Steffan, voi doi ați avut o șansă. M-am gândit să-ți dau un mic ghiont. Tu *ești* fratele meu, iar ea *este* verișoara mea. Doi dintre puținii membri ai familiei pe care-i mai am. Consider-o fapta mea bună pentru anul acesta!

— Ce drăguț! am spus, cu sarcasm evident. Ar trebui să fii sanctificat.

— Râzi cât vrei, dar am fost dispus să vă îndemn să vă cuplați pentru că erați atât de îndrăgostiți, chiar dacă asta însemna că trebuia să preiau mantia regală, dacă Bridget ar fi abdicat. Nu e un sacrificiu?

Era un sacrificiu. Dar nu am recunoscut asta față de Andreas.

Capul îmi bubuia; prea multe informații noi. Erau toate șansele ca Andreas să-mi spună prostii, dar instinctul îmi spunea că nu e așa.

— Aproape că i-am spus lui Bridget despre tatăl nostru, știi. La nunta lui Nikolai. Dar faptul că ești fiul lui Erhall nu prea te ajută la faza cu Legea Căsătoriilor Regale, deoarece aceasta îi cere monarhului să se căsătorească cu cineva cu sânge nobil. Tu te-ai născut în afara căsătoriei și nu ai fost niciodată recunoscut de Erhall ca fiu al său — nici măcar nu știe că *ești* fiul lui —, așa că nu ești potrivit.

Andreas și-a terminat ceaiul și a pus cana în chiuvetă. Dar Bridget a dispărut de la recepție și, înainte să pot vorbi cu ea, acuzațiile *The Daily Tea* au izbucnit. A ridicat din umeri. *C'est la vie!*

La naiba! Acum, că știam că sunt fiul unui lord, speram...

— Dacă nu ajută cu legea, de ce să-i spui? am întrebat.

— Pentru că am o idee despre cum ar putea ajuta într-un mod indirect, a zâmbit Andreas. S-ar putea chiar să te ajute să o recapeți pe Bridget, dacă te miști destul de repede. Holstein urmează să o ceară de soție luna viitoare. Sunt dispus să te ajut.

— Dar?

Exista întotdeauna un *dar* în astfel de jocuri.

— Dar nu mă mai trata ca pe un duşman, ci, poate, ca pe... nu ca pe un frate, dar măcar ca pe o cunoştinţă prietenoasă. Până la urmă, suntem singurii din familie, în afară de dragul nostru tată.

Am zărit ceva trecând rapid pe chipul lui Andreas, dar a dispărut imediat.

— Asta-i tot?

Bănuiala mă apăsa. Părea prea uşor.

— Da. Accepţi sau nu?

Mi-a trecut ceva prin minte.

— Înainte să răspund, vreau să ştiu: ai scotocit vreodată prin casa mea de oaspeţi când nu eram acolo?

S-a uitat ciudat la mine.

— Nu.

— Spune-mi adevărul!

Andreas s-a ridicat, ofensat.

— Sunt un prinţ. Nu scotocesc prin *case de oaspeţi*... — a adăugat cu dispreţ — ca un hoţ.

Am strâns din buze. Spunea adevărul.

Dar, dacă nu a fost el, atunci cine?

M-am gândit că nu mai contează, având în vedere că nu mai locuiam acolo, dar misterul mă afecta.

Însă aveam lucruri mai importante asupra cărora să mă concentrez.

Nu aveam încredere în Andreas. Poate că azi era sincer şi poate că nu voia să fure coroana lui Bridget, dar asta nu însemna că va fi cinstit întotdeauna.

Din păcate, rămâneam fără timp şi fără opţiuni.

Sper să nu regret.

— Zi-mi despre ideea ta, am spus. Te ascult!

43

BRIDGET

Palatul l-a numit din nou pe Booth ca bodyguard al meu. Eram într-o dispoziție groaznică de când plecase Rhys, iar administratorii Palatului au presupus că ar fi de ajutor să-l înlocuiască cu cineva pe care îl cunoșteam și care îmi plăcea.

Booth a preluat rolul după ce Edvard a părăsit spitalul, în urmă cu două săptămâni, și, deși nimeni nu-l putea înlocui pe Rhys, a fost plăcut să văd din nou chipul zâmbitor al lui Booth.

— Exact ca pe vremuri, nu-i așa, Alteță? a spus el, când îi așteptam pe Elin și pe Steffan în biroul meu.

De obicei nu aveam pază în palat, dar întâlnirile cu oaspeții din afară erau o excepție.

Am zâmbit forțat:

— Da.

Booth a ezitat, apoi a adăugat:

— S-au schimbat multe în ultimii ani. Eu nu sunt domnul Larsen, dar fac tot ce pot.

Am simțit o gheară în piept când am auzit numele lui Rhys.

— Știu. Mă bucur că te-ai întors. Serios!

Și cu toate acestea, mă simțeam mistuită de gânduri despre acel păr întunecat și despre ochi gri-metalic, despre cicatrici și zâmbete obținute cu greu.

A fost o vreme când aş fi dat orice să-l am din nou bodyguard pe Booth. În săptămânile imediat după plecarea lui, îl înjurasem în fiecare zi pentru că mă lăsase singură cu Rhys.

Rhys cel insuportabil, dominator, arogant, care nu mă lăsa să merg pe partea exterioară a trotuarelor şi trata fiecare vizită la un bar ca pe o misiune într-o zonă de război. Omul care se încrunta mai mult decât râdea şi se certa mai mult decât vorbea.

Rhys, care plănuise o călătorie de ultimă oră pentru mine, ca să-mi bifez punctele de pe listă, chiar dacă asta trebuie să fi fost împotriva tuturor instinctelor lui de bodyguard; cel care mă săruta ca şi cum se sfârşea lumea şi sărutul era ultima lui şansă de a se mântui.

Am simţit o durere arzătoare care mi-a urcat din suflet în gât, în ochi.

Îl vedeam peste tot. Pe scaunul în care ne sărutaserăm, la biroul unde ne-o trăseserăm, în tabloul de care râseserăm pentru că artistul desenase una dintre sprâncenele persoanei din tablou puţin mai sus şi mai strâmbă decât pe cealaltă, dându-i o expresie de permanentă surpriză.

Chiar dacă plecam de la birou, el era tot acolo şi mă bântuia.

S-a deschis uşa şi mi-am încleştat degetele pe genunchi ca să mă adun şi să mă stăpânesc. Au intrat Elin şi Steffan.

— Mulţumesc că ai venit, am spus, în timp ce Steffan se aşeza în faţa mea.

Era prima oară când îl vedeam în persoană, de când acceptase logodna.

Mi-a oferit un zâmbet care părea aproape la fel de forţat ca şi al meu.

— Desigur, Majestate. La urma urmei, vom fi logodiţi.

După cum a spus-o, mă întrebam dacă nu cumva şi el era obligat să participe la acest aranjament. Păruse destul de bucuros la primele noastre două întâlniri, dar fusese distant şi distrat încă de când se întorsese din Preoria.

M-am gândit la tensiunea pe care o sesizasem între el și Malin.

S-a lăsat o tăcere stânjenitoare, dar apoi Elin și-a dres glasul și și-a scos pixul și agenda.

— Excelent! Atunci, începem întâlnirea, Alteță? Prioritățile noastre sunt momentul și locul de desfășurare a cererii în căsătorie. Lordul Holstein va face cererea de acum în trei săptămâni, la Grădina Botanică Regală. Va fi o aluzie la a doua voastră întâlnire. Vom spune presei că ați corespondat regulat când el era în Preoria, ca să nu pară că cererea a venit din senin...

Întâlnirea a continuat. Auzeam vocea lui Elin ca prin ceață, iar Steffan stătea drept pe scaun, cu o privire sticloasă. Simțeam că asist la o negociere de afaceri, la fuziunea unor companii, ceea ce și era, într-un fel.

Povestea de dragoste la care visează toate fetele.

— ...luna de miere, a spus Elin. Aveți idei?

Aștepta să spun ceva, iar privirea ei a avut darul să mă smulgă din visare.

Am clipit.

— Poftim?

— Trebuie să decidem o destinație pentru luna de miere, a repetat ea. Parisul este o alegere clasică, chiar dacă e un clișeu. Maldive reprezintă o destinație populară, dar devine prea la modă. Am putea alege un loc mai special, poate în America Centrală sau de Sud. Brazilia, Belize, Costa Rica...

— Nu!

Toată lumea a tresărit auzind strigătul meu neobișnuit. Booth a privit și el curios, iar Elin a ridicat o sprânceană, în semn de dezaprobare. Doar expresia lui Steffan a rămas neutră.

— Nu, nu Costa Rica, am repetat mai calm, iar inima îmi bătea cu putere. Oriunde, dar nu acolo!

Mai degrabă aș fi mers în luna de miere în Antarctica, îmbrăcată doar în costum de baie.

Costa Rica era a mea și a lui Rhys, a nimănui altcuiva.

Dorința numărul patru de pe listă.

Ai fost vreodată îndrăgostită?

Nu. Dar sper să fiu într-o zi!

Ridică privirea, Prințesă.

De-acum cunoșteam deja senzația dureroasă care-mi pulsa în spatele ochilor. M-am forțat să respir până a trecut.

— Oricum, este prea devreme să vorbim despre luna de miere. Vocea mea suna îndepărtat, ca și cum vorbeam într-un vis.

— Încă nu ne-am logodit oficial.

— Vrem să stabilim toate detaliile cât mai curând posibil. Planificarea unei căsătorii regale *și* încoronarea în același an nu e puțin lucru, a spus Elin. Presa va cere să afle amănunte.

— Hai să trecem de cererea de căsătorie mai întâi, am spus, pe un ton care nu lăsa loc de comentarii. Presa poate să aștepte.

A oftat și a făcut o grimasă.

— Da, Majestatea Voastră.

După o oră, întâlnirea s-a încheiat în cele din urmă, iar Elin s-a grăbit să ajungă la o ședință cu bunicul meu. Edvard era bine după spitalizare, dar nu discutaserăm încă despre Rhys sau despre ce se întâmplase în biroul lui, înainte de atacul de cord.

Nu mă deranja, mai ales că nu eram pregătită pentru o astfel de discuție.

Între timp, Steffan a rămas pe scaun. Degetele lui băteau darabana pe coapse, iar în ochii lui am zărit ceva sumbru.

— Pot să vorbesc cu dumneavoastră, Majestate? Singuri, a adăugat, cu ochii la Booth, care s-a uitat la mine.

Am dat din cap, iar Booth a ieșit din încăpere.

După ce s-a închis ușa, am spus:

— Poți să-mi spui „Bridget". Ar fi ciudat dacă ne-am logodi și mi-ai spune tot „Majestatea Voastră".

— Îmi cer scuze. Din obișnuință, Majes... Bridget.

Pe chipul său se citea că îl stânjenea ce voia să spună, dar în cele din urmă a vorbit:

— Sper că acest lucru nu te va stânjeni. Am vrut să vorbesc cu tine despre... domnul Larsen.

Am simțit că mi se încordează toți mușchii. Nu voiam să discut cu nimeni despre Rhys — cu bunicul, cel mai puțin dintre toți, iar cu viitorul meu logodnic, chiar și mai puțin de-atât!

— N-am să te întreb dacă zvonurile sunt... hmm... adevărate, a adăugat Steffan în grabă.

Știa că sunt adevărate. Strălucirea din ochii lui Rhys la prima mea întâlnire cu Steffan, ghiveciul spart, la Grădinile Botanice Regale, ziua în care ne întâlniserăm din întâmplare, la hotel... Parcă și vedeam cum pune totul cap la cap, în minte.

— Nu este treaba mea ce ai făcut înainte de... logodna noastră și știu că nu sunt prima ta alegere ca soț.

Am simțit un profund sentiment de vină. Dacă ne căsătoream, nu aș fi doar eu captivă într-o relație lipsită de dragoste.

— Steffan...

— E în regulă, a scuturat el din cap. Asta este viața pentru care ne-am născut. Părinții mei s-au căsătorit din motive politice, la fel și ai tăi.

Adevărat. Dar părinții mei s-au iubit. Au fost norocoși.

— Nu mă iubești și nu mă aștept să o faci. Noi... ei bine, am vorbit doar de câteva ori, nu-i așa? Dar îmi place compania ta și voi face tot posibilul să fiu un consort bun. Poate că nu este dragostea de poveste, la care ai visat, dar am putea avea o viață bună împreună. Cel puțin familiile noastre vor fi fericite.

În afară de un pic de amărăciune la final, Steffan parcă ar fi citit de pe un prompter, într-un studio TV.

Mă uitam cu atenție la el, în timp ce el se uita la birou, cu fața încordată și cu degetele strângându-i genunchii așa de tare, că i se albiseră încheieturile.

Recunoşteam expresia şi atitudinea lui. *Trăiam* aceste stări, la rândul meu.

— Malin e aleasa?

Steffan a ridicat brusc capul, surprins.

— Poftim?

— Eşti îndrăgostit de Malin?

Steffan a înghiţit în sec.

— Nu contează.

Două cuvinte. O confirmare a ceea ce ştiam deja amândoi.

Niciunul dintre noi nu voia asta. Inimile noastre aparţineau altora şi, dacă ne-am fi căsătorit, ar fi fost confortabil. Plăcut. Opţiunea numărul doi.

Dar n-ar fi fost iubire. N-ar fi niciodată vorba de iubire.

— Ba contează foarte mult, am spus blând.

Steffan a expirat lung.

— Când te-am întâlnit la balul de ziua ta de naştere, aveam intenţia să te cuceresc, a spus el. Eşti minunată. Dar apoi, în Preoria... Malin era ajutorul mamei, în perioada ei de recuperare. Eram doar noi în casă, în afară de mama, şi încet, fără să-mi dau seama...

— Te-ai îndrăgostit, am terminat eu propoziţia.

A zâmbit timid.

— Niciunul dintre noi nu s-a aşteptat la asta. La început nu ne suportam. Dar da, ne-am îndrăgostit, a spus el, iar zâmbetul i-a dispărut. A aflat tata şi m-a ameninţat nu numai că mă dezmoşteneşte, dacă nu pun capăt relaţiei, ci şi că o să se asigure că Malin nu va mai lucra niciodată în Eldorra. El nu ameninţă aiurea. Cel puţin, nu când este în joc o relaţie cu familia regală, a spus Steffan, şi şi-a trecut mâinile peste faţă. Îmi cer scuze, Majes... Bridget. Îmi dau seama că este extrem de nepotrivit să-ţi împărtăşesc acest lucru, având în vedere aranjamentul nostru.

— E în regulă. Înţeleg.

Înțelegeam chiar mai mult decât majoritatea oamenilor.

— Presimțeam eu că vei înțelege.

Am adus în discuție ceva care mă sâcâia de la întâlnirea noastră la hotel:

— Dacă erați împreună, de ce te-a încurajat Malin să mă inviți la întâlnire?

I-am citit tristețea în ochi.

— Atunci, la hotel, a fost ultima noastră oară împreună, a spus el. Tata se întorsese la Preoria și o concediase din postul de ajutor al mamei, așa că a trebuit să mergem undeva unde nu am fi fost... unde puteam să fim singuri. Ea știa despre tine și despre ce așteaptă tatăl meu de la mine. A fost modul ei de a renunța la relația noastră.

Am încercat să mă imaginez pe mine împingând o altă femeie în brațele lui Rhys, dar gândul mi-a dat fiori.

N-o cunoșteam pe Malin, dar mă durea inima pentru ea.

— Îmi pare rău.

— Și mie.

S-a scurs o clipă de tăcere, apoi Steffan și-a dres glasul și a spus:

— Dar îmi place compania ta, Bridget. Vom fi o pereche potrivită!

Am schițat un zâmbet trist:

— Da, așa e. Mulțumesc, Steffan!

Am rămas în birou după ce a plecat, uitându-mă la scrisorile de pe masă, la sigiliul regal și la calendarul de pe perete.

Trei săptămâni până la cererea în căsătorie.

Șase luni până la nuntă.

Nouă luni până la încoronare.

Deja îmi imaginam rochia, biserica, jurământul de încoronare, greutatea coroanei pe capul meu.

Am închis ochii. Simțeam că mă apasă pereții din toate părțile, iar sângele îmi vuia în urechi, blocând orice alt sunet.

Mă obişnuisem cu ideea de a fi regină. O parte din mine era, de fapt, încântată să preia rolul şi să-l modernizeze. Monarhia avea atât de multe obiceiuri învechite, care nu mai aveau sens.

Dar nu mă aşteptasem să se întâmple aşa de curând şi nici să se întâmple fără Rhys alături de mine, chiar dacă doar în calitate de bodyguard.

Sever şi statornic, morocănos şi protector. Stânca şi ancora mea în furtună.

Respiră, Prinţesă. Eşti viitoarea regină. Nu-i lăsa să te intimideze.

Mă întrebam dacă Rhys plecase deja din Eldorra şi dacă îşi va aminti de noi peste zece, douăzeci, treizeci de ani.

Mă întrebam dacă, atunci când mă vedea la televizor sau într-o revistă, se gândea la Costa Rica, la furtuni într-un foişor şi la după-amiezile leneşe din camera de hotel, sau dacă simţea o scânteie cât de mică de nostalgie.

Mă întrebam dacă avea să fie bântuit de imaginea mea la fel de mult cum mă bântuia el pe mine.

— Mi-aş dori să fii aici, am şoptit.

Dorinţa mea s-a lovit de pereţi şi a plutit prin cameră, zăbovind, pentru ca, în cele din urmă, să dispară în neant.

Câteva ore mai târziu, când a apărut bunicul, eram încă în birou.

— Bridget, aş vrea să vorbesc cu tine.

Mi-am ridicat privirea de la teancul de scrisori de la cetăţeni, cu ochii obosiţi. Lucram încă de la întâlnirea mea cu Elin şi Steffan. Îl lăsasem pe Booth să plece cu mult timp în urmă.

Munca era singurul lucru care mă ajuta să merg mai departe, dar nu îmi dădusem seama cât de târziu se făcuse. Soarele după-amiezii târzii pătrundea prin ferestre, aruncând umbre lungi pe podea, iar stomacul îmi chiorăia. Nu mai mâncasem de mult — m-am uitat la ceas —, în urmă cu şapte ore.

Edvard stătea în prag, cu fața obosită, dar culoarea din obraji arăta că e mult mai bine decât în urmă cu câteva zile.

— Bunicule! am sărit de pe scaun. N-ar trebui să fii treaz așa târziu!

— Nu e nici măcar ora cinei încă, a mormăit el, intrând și așezându-se în fața mea.

— Medicii au spus că ai nevoie de odihnă.

— Da, și m-am odihnit în ultimele două săptămâni cât să-mi ajungă toată viața, și-a împins el bărbia în față, încăpățânat, iar eu am oftat.

Nu puteam să mă cert cu el când era așa.

Dacă Edvard ura ceva, ura să stea degeaba. Își redusese munca, la recomandarea medicilor,.dar, din moment ce îndatoririle sale de rege îl împiedicaseră să-și găsească hobbyuri de-a lungul anilor, își ieșea din minți de plictiseală — lucru pe care nu uita niciodată să-l menționeze când ne vedea pe mine sau pe Nikolai.

— Programul Scrisori de la Cetățeni? a întrebat el, cercetând hârtiile de pe biroul meu.

— Da, termin lotul primit în această săptămână.

Nu i-am spus nimic de e-mailurile oficiale restante. Chiar și cu doi asistenți care mă ajutau, eram copleșiți. S-a dovedit că cetățenii din Eldorra aveau multe de spus.

Eram entuziasmată de succesul programului, dar trebuia să angajăm mai mulți oameni în curând. Să tratăm lucrurile cu profesionalism, să nu abordăm proiectul ca pe ceva lipsit de importanță.

— Sunt câteva lucruri pe care aș dori să le aduc în discuție la următoarea întâlnire cu Președintele Parlamentului, am spus. Cred că Erhall va fi încântat.

— Erhall nu a mai fost încântat de când a fost ales Președinte, acum zece ani, a spus Edvard, uitându-se la mine. Te descurci bine. Îți ții firea, chiar și atunci când încearcă să te submineze. Chiar ai evoluat în ultimele luni.

Am înghițit în sec.

— Mulțumesc. Dar nu mă compar cu tine.

— Desigur că nu, dar nici nu ar trebui să încerci. Niciunul dintre noi nu ar trebui să se străduiască să fie altcineva în afară de propria persoană, iar tu nu ești mai puțin valoroasă decât mine sau decât oricine altcineva, a spus Edvard, cu o expresie blândă. Știu că este copleșitoare perspectiva de a deveni regină. Știai că eu am fost extrem de emoționat, cu luni înainte de încoronare?

— Serios?

Nu mi-l puteam imagina pe bunicul meu, mândru și impunător, având emoții.

— Da, a chicotit. Cu o seară înainte de ceremonie, am vomitat în ghiveciul cu planta preferată a Reginei văduve. Ar fi trebuit să o auzi cum a țipat, când a descoperit cadoul pe care... i l-am lăsat!

Am râs când mi-am imaginat scena. Străbunica murise înainte să mă nasc eu, dar am auzit că a fost formidabilă.

— Ideea este că e normal să te simți așa, dar am încredere în tine, a spus, atingând sigiliul regal de pe biroul meu. Încoronarea ta vine mai devreme decât se aștepta oricine, dar vei fi o regină bună. Nu mă îndoiesc deloc!

— Nici măcar nu mi-am terminat pregătirea, am spus. Nik s-a antrenat toată viața să preia conducerea, iar eu fac asta doar de câteva luni. Dacă stric totul?

Am simțit că mă trec fiori reci și mi-am apăsat din nou mâna pe genunchi, ca să nu-mi mai tremure.

— Nimeni nu se așteaptă să fii perfectă, chiar dacă poate părea așa, a spus Edvard. Recunosc, un rege sau o regină are mai puțină libertate de a face greșeli, dar le *poți* face, atâta timp cât înveți din ele. Să fii conducător nu înseamnă să ai cunoștințe tehnice. Este vorba despre *tine* ca persoană, compasiunea ta, puterea, empatia ta. Iar tu le ai pe toate din plin. În plus... — și-a încrețit ochii într-un

zâmbet — nu există modalitate mai bună de a învăța decât la fața locului.

— Cu milioane de oameni care sunt cu ochii pe mine!

— Este un loc de muncă pentru cei care au succes sub presiune, a recunoscut el.

Râsul meu a sunat puţin dogit.

— Chiar crezi că pot să fac asta?

Mă rodea nesiguranța și încercam să nu mă gândesc la ce ar fi făcut mama în locul meu. Cu câtă grație s-ar fi descurcat ea cu toate astea!

— Nu cred, știu cu siguranță! Deja preiei conducerea în ședințele cu Președintele, îl înfrunți pe Erhall, iar oamenii te iubesc, a spus Edvard, radiind atâta încredere, că-mi amintea de Rhys, care nu se îndoise niciodată de capacitatea mea de a face orice-mi propun.

N-ai nevoie de coroană ca să fii regină, Prințesă.

Doamne, ce dor îmi era de el! Mai mult decât aş fi crezut vreodată că poate să-mi fie dor de cineva!

— Sunt mereu disponibil, dacă vrei să vorbești despre ceva legat de Coroană, dar nu din acest motiv am venit astăzi aici, a adăugat Edvard, sfredelindu-mă cu privirea. Vreau să vorbesc despre *tine*, Bridget. Nu despre prințesa Bridget.

Am intrat în alertă.

— Ce e cu mine?

— Ești profund nefericită, draga mea. Ești așa de când am plecat de la spital, a spus el, zâmbind crispat. De dragul meu, voi presupune că nu ești devastată că am scăpat cu viață. Starea ta sufletească se suprapune cu o viitoare cerere în căsătorie și cu plecarea unui anumit bodyguard.

O clipă, n-am mai văzut clar, dar am clipit și vederea mi s-a limpezit.

— Sunt bine. Aveai dreptate. Era timpul să pun capăt relației, Steffan va fi un bun consort.

— Nu mă minți! a spus Edvard cu o voce plină de autoritate regală, iar eu am tresărit. Ești nepoata mea. Știu când minți și când ești nefericită. Acum mă și minți, ești și nefericită!

Am ales, cu înțelepciune, să nu răspund.

— Am fost — și încă sunt — destul de supărat de relația ta cu domnul Larsen. A fost nesăbuit din partea ta, iar presa încă exploatează subiectul. Dar...

A oftat, trist și înțelegător:

— Ești nepoata mea, mai presus de orice. Vreau să fii fericită, mai presus de orice. Am crezut că a fost o aventură oarecare, dar, judecând după cum umbli pe-aici ca un zombi cu inima frântă, presupun că nu a fost așa.

M-am ciupit pe sub birou ca să mă asigur că nu visez. Durerea a confirmat că expresia „zombi cu inima frântă" a fost într-adevăr rostită de bunicul meu.

Dar, oricât de nepotrivită pentru el era fraza, bunicul nu se înșela.

— Nu contează, am spus, adoptând atitudinea lui Steffan, de mai devreme. E prea târziu. Am încercat să abrog Legea Căsătoriilor Regale înainte ca aceasta să devină o problemă, dar nu am timp.

— Nouă luni, dacă îmi amintesc bine.

— Trei săptămâni până la cererea în căsătorie, am subliniat eu.

— Hmm, a făcut bunicul, cu subînțeles.

Nu se putea să spună ceea ce credeam eu că spune!

— Bunicule, tu ai *vrut* să mă despart de Rhys. M-ai împins să mă căsătoresc cu Steffan în tot acest timp și... — am încercat să înghit nodul de emoție din gât — ai avut un atac de cord când am refuzat.

Pe chipul lui am citit groaza.

— Asta crezi?

Edvard și-a îndreptat spatele, cu o privire fioroasă:

— Bridget, nu a fost din cauza ta sau a oricărui alt lucru. A fost din cauza unei acumulări de stres. A fost vina mea că nu v-am ascultat pe tine și pe Nikolai, a spus el, strâmbându-se. Ar fi trebuit să reduc volumul de muncă, dar nu am făcut-o. Infarctul meu a fost un moment nefericit, dar *nu* a fost vina ta. Înțelegi?

Am dat din cap, iar ghemul de emoție a crescut în mine. Simțeam că mă strânge pieptul, că am pielea prea fierbinte, apoi prea rece.

— Nu te condamn pentru ce s-a întâmplat. Nici măcar o secundă, a zis el. Și, prin decret regal, îți ordon să nu te mai condamni nici tu!

Am zâmbit timid și, în același timp, o lacrimă fierbinte mi-a umezit obrazul.

— Ah, draga mea! a oftat Edvard din toți rărunchii. Vino aici!

Și-a desfăcut brațele, iar eu am înconjurat biroul și l-am îmbrățișat, inspirând parfumul cunoscut și reconfortant de piele și de colonie Creed. O parte din strângerea de inimă pe care o purtam cu mine încă de la atacul de cord s-a atenuat.

Nu mi-am dat seama cât de mult aveam nevoie de iertarea lui.

— Ești nepoata mea și vreau să fii fericită, a spus Edvard și m-a strâns tare. Nu putem încălca legea, dar ești o fată deșteaptă și ai nouă luni la dispoziție. Fă ce trebuie să faci. Înțelegi ce zic?

— Cred că da, am șoptit.

— Bine!

S-a retras și m-a sărutat pe frunte.

— Gândește ca o regină! Și nu uita: cei mai buni conducători sunt cei care pot răsplăti și pedepsi în egală măsură.

Cei mai buni conducători sunt cei care pot răsplăti și pedepsi în egală măsură.

Cuvintele lui Edvard au zăbovit cu mine mult după plecarea lui, iar soarele de după-amiază s-a transformat în albastrul rece al amurgului.

Am luat telefonul, cu mintea plină de implicațiile a ceea ce voiam să fac.

Îmi rămăsese un singur as în mânecă, dar până acum nu încurajasem această idee, pentru că era manipulatoare, necinstită și complet împotriva principiilor mele.

Nu era o problemă de răsplată *sau* de pedeapsă. Era echivalentul unei bombe nucleare.

Dar, deși teoretic aveam nouă luni la dispoziție, îl respectam prea mult pe Steffan ca să-l umilesc despărțindu-mă de el după ce mă cerea de soție — asta, dacă aveam să reușesc să abrog Legea Căsătoriilor Regale. De asemenea, nu puteam să *nu* dau curs cererii în căsătorie, fără un motiv întemeiat. Aș fi încălcat toate regulile de la Palat.

Așadar, aveam trei săptămâni să-l fac pe Erhall, care mă disprețuia, să propună o moțiune împotriva căreia se declarase *și* să convingă trei sferturi din Parlament să anuleze una dintre cele mai vechi legi ale națiunii.

Bomba nucleară era singura mea opțiune fezabilă.

Am derulat lista de contacte până am ajuns la numele pe care îl căutam. Am ezitat, cu degetul mare deasupra ecranului telefonului.

Chiar voiam să fac asta? Aș putea să mă mai suport după aceea?

Asta este viața pentru care ne-am născut.

Avem nouă luni. Găsim noi o soluție.

Am depășit demult faza asta.

Am format numărul. A răspuns din prima.

— Sun ca să-ți cer ajutorul — am sărit peste salut și am trecut direct la subiect.

Dacă aprecia cineva eficiența, atunci el era acela.

— Așteptam să mă suni.

Parcă și vedeam zâmbetul lui Alex Volkov la telefon, înghețat și lipsit de umor.

— Cu ce te pot ajuta, Alteță?

44

BRIDGET

Cred că-mi pierdusem mințile fiindcă cerusem ajutorul lui Alex. Da, avea o relație cu Ava și era mai puțin... sociopat, de când se împăcaseră, anul trecut, dar încă nu aveam încredere totală în el.

Totuși, cu toate defectele lui, o iubea cu adevărat pe Ava și îmi era dator pentru că îi băgasem mințile în cap înainte să plec la New York. Dacă nu aș fi făcut-o, încă ar fi plâns după ea și i-ar fi terorizat pe toți cei din jurul lui.

Discuția noastră la telefon, în urmă cu patru zile, fusese scurtă. I-am spus ce vreau și mi-a confirmat că poate să mă ajute. Nu mă îndoiam de capacitatea lui de a reuși, pentru că el era Alex, dar nu-mi dăduse o dată certă, și de atunci stăteam ca pe ace.

— Majestatea Voastră! m-a făcut atent Booth, pe un ton coborât.

I-am văzut corpul vibrând de energie, în drum spre camera mea. Tocmai ne întorseserăm de la un eveniment la Opera Națională și fusesem atât de distrasă de gândurile despre planul meu, încât nici măcar nu observasem că Booth mă însoțea spre apartamentul meu, când de obicei ne luam rămas-bun la intrarea în palat.

— Da? am ridicat o sprânceană, văzând că Booth aruncă ocheade pe holul gol.

Era un bodyguard bun, dar ar fi fost un spion îngrozitor.

— Citiți-l când sunteți singură, a spus cu o voce șoptită și mi-a strecurat o bucată de hârtie în mână.

M-am încruntat.

— Ce...

A trecut o servitoare, iar Booth s-a dat înapoi atât de repede, încât aproape că a lovit vaza de porțelan de pe o măsuță de lângă perete.

— Păi, a spus el, de data asta atât de tare, încât am tresărit. Dacă asta e tot, Majestate, eu am să plec.

Apoi a vorbit din nou în șoaptă:

— Nu spuneți nimănui despre asta!

Mi-a făcut cu mâna și a plecat repede, în aceeași direcție în care dispăruse și servitoarea.

M-am încruntat mai tare.

Ce naiba? Nu îi era caracteristic să fie atât de enigmatic, dar am făcut ce mi-a cerut: am așteptat până când am închis ușa în urma mea și abia apoi am desfăcut hârtia. Booth nu era genul de persoană de la care te-ai aștepta să primești bilețele secrete. Ce îi venise?

Timpul s-a oprit în loc. Sângele mi-a năvălit în față, iar stomacul mi s-a strâns când am deslușit mâzgălitura familiară și dezordonată din fața mea.

Diseară la 9, Prințesă. Două scaune.

Fără niciun nume, dar nici n-aveam nevoie.

Rhys era încă în Eldorra.

Am simțit că mă străbate un val de ușurare, apoi m-a apucat teama. Nu mai vorbiserăm de la spital, iar lucrurile nu se terminaseră într-o notă bună între noi. De ce mă căuta acum, două săptămâni și jumătate mai târziu? Cum îl convinsese pe Booth să-mi strecoare un bilet? Ce...

— Bridget!

O clipă, am crezut că numele meu se aude din afara camerei, dar apoi mi-am ridicat privirea și am văzut-o pe mica mea prietenă brunetă stând în apartamentul meu.

Din nou, m-am simțit uluită.

— Ava? Ce faci aici?

Am băgat în grabă biletul lui Rhys în buzunar, simțind că-mi arde pielea.

Chipul ei s-a luminat de un zâmbet larg.

— Surpriză! Am venit să te văd, desigur. Și nu sunt singură.

La un semn, Jules a intrat în sufragerie, îmbrăcată într-o haină verde, care mi se părea cunoscută.

— Bună ziua, Majestatea Voastră! a fredonat ea.

Am ridicat capul.

— Aia e haina mea?

— Da, a spus ea fără rușine. Îmi place la nebunie. Îmi scoate părul în evidență.

Verdele-smarald făcea, într-adevăr, ca părul ei roșcat să iasă în evidență.

— Ai o avere în dulap. Trebuie să-mi faci un tur detaliat mai târziu!

— Ai făcut deja un tur detaliat, de una singură, a spus Stella, venind în spatele ei, îmbrăcată într-o rochie albă, elegantă, care îi făcea pielea măslinie să strălucească.

În calitate de bloggeriță de modă, hainele ei rivalizau cu ale mele, deși alegerile ei vestimentare erau mai casual.

— O jumătate de oră i-ai analizat colecția de pantofi.

— Se numește muncă de cercetare, a spus Jules. O să fiu avocat. E important să ai pantofi cu tocuri-cui, ca să îți calc opoziția în picioare.

Am râs și mi-am îmbrățișat prietenele, trecând de la șocul inițial la încântare că le văd. Nu le mai văzusem de când mă mutasem înapoi în Eldorra, și nu îmi dădusem seama până acum cât de mult îmi lipsiseră discuțiile noastre față în față.

Cu toate acestea, nu am îmbrățișat ultima persoană din grup. Am dat din cap către iubitul Avei.

Iubitul — un termen prea blând pentru el. Iubiții sunt dulci și amabili. Alex, cu ochii lui reci și comportament și mai rece, nu era deloc dulce, deși expresia lui se încălzea un pic când se uita la Ava.

— Bridget.

Niciunul dintre noi nu a dat vreun semn că am fi interacționat dincolo de aceste întâlniri de grup. M-am simțit prost că ascundeam de Ava faptul că vorbisem la telefon cu Alex, dar, cu cât ea știa mai puțin despre ce făceam noi, cu atât era mai bine.

— Am văzut la știri ce s-a întâmplat cu bunicul tău și cu Rhys, a ridicat Ava o sprânceană, cu îngrijorare. Am fi venit mai devreme, dar Jules a trebuit să-și încheie stagiul, iar eu n-am putut să-mi iau liber până acum. Cum reziști?

— Sunt bine. Bunicul meu este mult mai bine.

Am omis intenționat să vorbesc despre Rhys.

— *Știam* că e ceva între tine și bodyguardul tău! Nu greșesc niciodată, a glumit Jules, dar apoi a redevenit serioasă. Ai nevoie de ceva de la noi, draga mea? Poate să batem niște paparazzi? Să le distragem atenția cât timp tu te strecori la o întâlnire la miezul nopții, cu iubitul tău? Pot să-mi vopsesc părul blond.

— J., ești cu șapte centimetri mai scundă decât ea, a spus Stella.

Jules a ridicat un umăr:

— O problemă minoră. Se rezolvă cu tocuri.

Am râs din nou, chiar dacă simțeam că biletul lui Rhys îmi arde buzunarul. *Diseară la 9, Prințesă. Două scaune.*

— Cum ați intrat aici?

— Am complotat cu Nikolai să-ți facem o surpriză, a spus Jules. Păcat că e cuplat. Fratele tău e foarte sexy!

— Am venit pentru un weekend, a adăugat Stella, dându-și de pe obraz o buclă rătăcită.

Cu ochii ei verzi, pielea bronzată și picioarele lungi, era cea mai frumoasă femeie pe care o cunoscusem vreodată și, deși era pe

deplin conştientă de efectul pe care frumuseţea ei îl avea asupra celorlalţi — în special asupra bărbaţilor —, nu se comporta niciodată ca atare.

— Mi-aş dori să stăm mai mult, dar nu ne putem lua atât de mult timp liber de la serviciu.

— Este în regulă. Mă bucur că sunteţi aici.

Am simţit nodul de singurătate cedând puţin. Oricât de mult îmi doream să recitesc biletul de la Rhys iar şi iar, până când memoram fiecare curbă a literelor, voiam şi să petrec timp cu prietenele mele. Nu le mai văzusem de mult.

— Povestiţi-mi, ce am ratat? le-am întrebat.

Pentru că nu aveam nicio şedinţă în restul zilei, mi-am petrecut după-amiaza cu prietenele mele, în timp ce Alex a dat nişte telefoane de afaceri. Le-am povestit despre pregătirea mea, despre turneul de campanie şi balul de la ziua mea. Ele mi-au povestit despre locurile lor de muncă, despre întâlnirile lor amoroase eşuate şi despre excursia la Parcul Naţional Shenandoah.

În cele din urmă, am trecut de subiectele uşoare şi am ajuns la cel mai delicat.

— Deci tu şi Rhys, m-a strâns Ava de mână. Ce s-a întâmplat?

Am ezitat, cugetând îndelung ce să le spun, înainte de a alege o versiune scurtă şi simplificată a poveştii, începând cu momentul în care am aflat despre abdicarea lui Nikolai şi terminând cu despărţirea noastră, la spital. Am povestit totul fără să îmi vină să plâng, ceea ce mi se părea mare lucru.

Când am terminat de vorbit, prietenele mele mă priveau cu expresii care variau: de la şoc şi tristeţe până la compătimire.

— La naiba! a exclamat Jules. Viaţa ta e ca un film Hallmark!

— Nu chiar.

Filmele Hallmark aveau final fericit, pe când al meu era încă în aer.

— Putem să facem ceva pentru tine? a întrebat Stella, binevoitoare.

În sfârşit, nu stătea pe telefon, ceea ce era mare lucru, pentru că ea trăia, practic, pe Internet.

Am scuturat din cap.

— Nu. O să mă descurc.

Dacă reuşeşte Alex. M-am uitat la el — stătea lângă fereastră, vorbind la telefon în rusă.

— O să fie bine, dragă, a spus Jules, radiind de încredere. Aşa e mereu! Dacă nu, declară legea marţială şi *spune-le* că păstrezi şi coroana, *şi* bodyguardul sexy! Ce-o să facă, o să-ţi taie capul?

Am zâmbit. Jules avea mereu cele mai scandaloase idei!

— Nu merge aşa. Da, ar putea să-mi taie capul!

— Dă-i naibii! Să-ncerce numai! Dacă-i aşa, o să se ocupe Alex de ei. Nu-i aşa, Alex? a întrebat Jules pe o voce care parcă îl tachina.

Alex a ignorat-o.

— Nu-l mai provoca! a spus Ava. Nu pot să te salvez mereu.

— Nu-l provoc. E un compliment. Iubitul tău poate să facă orice.

Când s-a întors Ava cu spatele, Jules s-a aplecat spre mine şi mi-a şoptit:

— Alex e topit după ea! Ia uite aici!

A ridicat vocea ca şi cum ar fi fost panicată:

— O, Doamne! Ava, sângerezi?

Alex a ridicat capul imediat. Cinci secunde mai târziu, încheiase apelul telefonic şi venise să vadă ce face Ava, care nu înţelegea ce se întâmplă.

— Sunt bine, a spus Ava în timp ce Alex căuta să vadă dacă are răni.

S-a uitat la Jules:

— Ce am spus adineauri?

— Nu mă pot abţine, a spus Jules, iar ochii îi scânteiau jucăuş. E aşa de amuzant! Parcă m-aş juca cu o păpuşă cu cheiţă.

— Până când jucăria prinde viaţă şi te ucide, a comentat Stella, suficient de tare ca să audă toată lumea.

Alex a privit-o pe Jules, neplăcut surprins. Trăsăturile lui erau atât de perfecte, încât era puţin deranjant, ca şi cum ai vedea o statuie sculptată cu grijă prinzând viaţă. Unora le plăcea asta, dar eu preferam bărbaţii mai naturali, mai duri. Mie să nu-mi dai perfecţiune! Mie dă-mi cicatrici şi un nas uşor strâmb, pentru că a fost spart de prea multe ori.

— Rugaţi-vă să rămâneţi prietene pentru totdeauna cu Ava! a spus Alex pe o voce suficient de rece încât să-mi facă pielea ca de găină.

Jules nu părea deranjată de ameninţarea implicită.

— În primul rând, Ava şi cu mine *vom fi* prietene pentru totdeauna. În al doilea rând: să te văd ce poţi, Volkov!

Ava a oftat.

— Vezi cu cinee m-ai lăsat în D.C.? a mormăit ea.

Prietenele mele au mai rămas o oră, iar apoi au plecat la cină. Le-am refuzat invitaţia de a merge cu ele, pretinzând că aveam de rezolvat nişte treburi oficiale până mâine, dar le-am promis că le voi face un tur al palatului dimineaţă.

Am aruncat o privire la ceas.

Încă trei ore până la ora nouă seara.

Simţeam o cascadă de emoţii. Ce-o să spun când o să-l văd pe Rhys? Ce-o să spună *el*? Nu voiam să-i spun despre planul meu până nu eram sigură că aveam totul pregătit, deşi era posibil ca el să nu fie de acord. Metodele mele nu erau tocmai cinstite.

— Vin imediat, a spus Alex, sărutând-o pe Ava pe frunte. Merg la baie.

După ce a plecat toată lumea, m-am întors către Alex şi mi-am încrucişat braţele la piept.

— Ţi-a luat cam mult timp. Şi ai fi putut să mă anunţi că veniţi.

— Conduc o companie de succes. Am şi alte treburi de care să mă ocup, în afară de viaţa ta personală, a spus, îndreptându-şi

mâneca de la cămașă. Poate dorești să cauți definiția cuvântului „surpriză". Ava a insistat să mă însoțească.

Am oftat. Nu voiam să mă cert cu el.

— Bine. Ai ce-mi trebuie?

Alex a băgat mâna în buzunar și a scos un stick USB.

— Informații despre toți cei o sută optzeci de membri ai Parlamentului din Eldorra, așa cum mi-ai cerut.

Informații, adică material de șantaj.

— Cu asta, mi-am plătit datoria față de tine, mi-a zis.

— Înțeleg.

S-a uitat îndelung la mine și apoi a lăsat să cadă stickul USB în palma mea mea întinsă.

Degetele mi s-au închis în jurul micului gadget, iar inima mi-a tresărit ca un iepure speriat. *Nu pot să cred că fac asta!* Nu îmi stătea în fire să folosesc șantajul. Dar aveam nevoie de un avantaj rapid, iar acesta era singurul mod în care puteam să-l obțin.

Speram că nu va trebui să recurg la utilizarea informațiilor. Dar timpul trecea, iar cererile mele private către miniștri erau respinse politicos, dar ferm, așa că era posibil să am nevoie să-i șantajez.

— Trebuie să spun că sunt impresionat, a zis Alex. Nu credeam că ești în stare de așa ceva. Poate vei fi o regină bună, până la urmă.

Desigur, după părerea lui, calitatea de bun conducător se bazează pe manipulare și înșelăciune. Filosoful său preferat era probabil Machiavelli.

— Alex, nu te supăra, dar ești un mare ticălos!

— Ăsta e unul dintre cele mai plăcute lucruri care se spun despre mine, a spus, uitându-se la ceas. Aș mulțumi pentru compliment, dar nu-mi pasă. Mai departe te descurci, da? a dat el din cap spre USB.

— Da.

Mi-a trecut un gând prin minte. Nu era bine să întreb, pentru că aveam sentimentul că nu mi-ar plăcea răspunsul, dar...

— Ai un dosar de șantaj și despre mine, nu-i așa?

Deși nu făcusem mare lucru în viața mea care să fie demn de șantaj, cu excepția relației cu Rhys, atunci când fusese un secret... și a ceea ce făceam acum.

Ce ironie!

Alex a zâmbit ușor:

— Informația înseamnă putere.

— Dacă se află că m-ai ajutat, Ava nu te va ierta niciodată.

Era singura amenințare care funcționa la el.

Nu credeam că va dezvălui ceva, dar Alex Volkov era imprevizibil.

Expresia lui s-a relaxat:

— Și cu asta, afacerea noastră ia sfârșit, Alteță, a spus, oprindu-se la ușă. Îți sugerez să te uiți mai întâi în dosarul familiei lui Arthur Erhall. Conține câteva informații pe care le vei găsi *foarte* interesante.

Apoi a dispărut în hol, lăsându-mă doar cu un stick USB și o senzație de rău în stomac.

Fusese o idee proastă să-l atrag pe Alex în treaba asta, dar era prea târziu pentru regrete.

Mi-am luat laptopul de serviciu și am conectat USB-ul. N-aveam suficientă încredere în el ca să conectez ce mi-a dat la computerul personal.

Am deschis dosarul lui Erhall. Finanțe. Relații din trecut. Familie. Afaceri politice și scandaluri mușamalizate. Eram tentată să le analizez pe acestea, dar am citit mai întâi dosarul familiei, așa cum sugerase Alex.

La început, părea ceva obișnuit: doar o prezentare a descendenței lui Erhall și informații despre fosta lui soție, care murise într-un accident de avion, cu ani în urmă. Apoi, privirea mi s-a agățat de cuvântul *copii* și de cele două nume de dedesubt.

Am dus mâna la gură de uimire.

Ah, Doamne!

45

RHYS

N-avea să vină.

Stăteam pe acoperişul turnului dinspre nord al palatului, cu maxilarul încordat, şi urmăream scurgerea minutelor.

Nouă şi şase minute. Şapte. Opt.

Bridget era întotdeauna punctuală, cu excepţia cazului în care avea o şedinţă prelungită, dar nu avea nicio întâlnire atât de târziu în noapte.

Tic-Tac. Tic-Tac. Tic-Tac.

Am simţit un ghimpe de îndoială. Fusese riscant să apelez la Booth şi să mă furişez în palat, dar eram disperat să o văd.

Ştiam că exista şansa ca Bridget, încăpăţânată cum era, să nu vină. Dar o cunoşteam. Orice-ar fi spus, era dispusă să renunţe la mine tot atât de mult cât eram eu dispus să renunţ la ea, şi mă bazam pe faptul că ultimele două săptămâni fuseseră un iad şi pentru ea, ca şi pentru mine.

Pe de altă parte, speram să nu sufere, pentru că gândul că ar putea suferi în vreun fel mă făcea să vreau să dau foc palatului. Dar o altă parte din mine, partea egoistă, spera că o bântuisem aşa cum mă bântuise ea pe mine. Că fiecare respiraţie de-a ei era o luptă şi că, de fiecare dată când se pomenea numele meu, un ac ascuţit de durere îi străpungea pieptul.

Pentru că, dacă suferea, însemna că încă îi pasă.

— Haide, Prințesă! m-am uitat la ușa roșie de metal, parcă cerându-i să apară. Nu mă dezamăgi!

Nouă și douăsprezece minute. Și treisprezece.

Un mușchi din maxilar îmi zvâcnea la unison cu pulsul.

La naiba! Dacă nu funcționa în seara asta, aveam să încerc din nou până reușeam. Luptasem și câștigasem bătălii imposibile toată viața, iar bătălia pentru Bridget era cea mai importantă dintre toate. Dacă ea nu putea sau nu voia să lupte pentru relația noastră — din cauza vinovăției, a datoriei, a familiei sau din orice alt motiv —, voi lupta eu pentru amândoi!

Nouă și paisprezece minute. Și cincisprezece.

La naiba, Prințesă, unde ești?

Bridget fie nu primise biletul, fie alesese să nu vină.

Booth îmi trimisese un mesaj, spunând că i-a dat biletul, iar eu aveam încredere în el. Altfel, nu l-aș fi contactat. Dacă-mi spusese adevărul, atunci...

Am simțit o mare durere, dar m-am forțat să o dau deoparte. O să aștept toată noaptea, dacă trebuie, poate se răzgândește și apare...

Ușa s-a trântit de perete, și iat-o! Fără suflare, cu obrajii înroșiți, cu părul bătut de vânt.

Pulsul mi-a crescut pe loc.

Mi-am îndreptat spatele. În sfârșit, am revenit la viață.

Bridget a rămas în prag, cu o mână pe clanță, cu buzele întredeschise și cu pieptul încordat.

Lumina lunii învăluia acoperișul, transformându-i părul auriu într-o flacără și luminându-i silueta. Vântul îmi aducea o ușoară adiere a parfumului ei de iasomie, iar rochia ei verde flutura, dezvăluindu-i umerii și picioarele lungi.

Îmi plăcea rochia aia, iar ea știa. Ceva s-a descătușat în mine, pentru prima dată după multe săptămâni.

— Bună! a spus ea, strângând clanța de parcă ar fi încercat să se calmeze.

Am zâmbit:

— Bună, Prințesă!

Se simțea o tensiune între noi. Atâta încordare era în aer, atât de multe cuvinte nerostite, încât parcă era ceva viu, care respira, care ne aducea mai aproape. Gata cu înstrăinarea pe care o simțisem în spital. Bridget era în pielea mea, în sufletul meu, chiar în aerul pe care-l respiram.

Trecusem prin multe în ultimele două săptămâni, dar totul meritase.

— Scuze că am întârziat! M-am întâlnit cu Markus și am fost prinsă într-o discuție despre încoronare, și-a dat Bridget părul de pe față și am observat că-i tremura ușor mâna. Se pare că arhiepiscopul...

— Vino aici, iubito!

Nu-mi păsa de Markus sau de arhiepiscop. Aveam nevoie de ea. Doar de ea.

Ea a înghețat auzind porunca mea, după săptămâni de dor. O clipă, m-am gândit că urma să se întoarcă și să fugă, ceea ce ar fi fost înțelept din partea ei, având în vedere focul care gonea prin mine. Dar a alergat *spre* mine, cu părul fluturând în vânt.

Am prins-o ușor, în timp ce buzele noastre se contopeau. Limbile ni se duelau, mâinile rătăceau pe fiecare centimetru de piele.

S-ar fi zis că nu ne văzuserăm de doi ani, judecând după cum ne devoram unul pe altul.

I-am apucat fundul și am mușcat-o de buza de jos, ca pedeapsă pentru că pierdusem atâta timp prețios pe care l-am fi putut petrece împreună. O pedeapsă deoarece crezuse că m-ar putea face să renunț la ea, când ea era singurul lucru pe care mi l-am dorit vreodată.

Chiar dacă făceam tâmpenii — cum ar fi să plec de lângă ea, furios —, întotdeauna îmi găseam drumul înapoi la ea.

— Îmi pare rău pentru ce am spus la spital, a șoptit Bridget, cu vocea plină de emoție. Nu vreau să mă căsătoresc cu Steffan și nu vreau...

— Știu!

Mi-am trecut palma peste spatele ei, peste carnea încălzită, ce se topea în mătasea rece, până când Bridget s-a înfiorat.

— Îmi pare rău că am plecat atunci.

Simțeam regret. Despărțirea noastră fusese și din vina mea. Ar fi trebuit să rămân. Să lupt mai mult.

Dar, pe de altă parte, avusese nevoie de spațiu ca să-și limpezească gândurile. Atacul de cord al regelui fusese proaspăt în mintea ei și în acea zi nu s-ar fi răzgândit în privința despărțirii.

— Credeam că nu vii, am spus, cu mâna pe spatele ei. Amintește-mi să-l ucid pe Markus data viitoare când îl văd!

Ea a izbucnit în râs. Și-a ridicat bărbia, până când ni s-au întâlnit privirile.

— Sigur. Eu...

Părea că întoarce pe toate părțile ceea ce voia să-mi spună.

— Cum ai intrat aici? Te-a văzut cineva?

— Nu. Am fost pușcaș marin, mai știi? m-am lăudat eu. Pot să scap de câțiva paznici de palat.

Și-a dat ochii peste cap, iar eu am zâmbit când i-am văzut expresia binecunoscută de exasperare amuzată. La naiba, ce dor mi-a fost de ea! De asta. *De noi.*

— Și Booth?

— Aproape că l-am speriat de moarte când am apărut la el acasă, dar pot fi destul de convingător.

Avusesem nevoie de mai puțină muncă de convingere decât crezusem. Din câte îmi povestise Booth, Bridget era deprimată încă de la întâmplarea de la spital, iar Booth spera că, dacă mă vede, o

să fie mai bine. Nu era prost — ghicise că Bridget și eu chiar aveam o relație.

Booth își putea pierde slujba, dacă afla cineva că duce biletele de la mine la Bridget, dar și-a asumat riscul.

Îi datoram omului o bere rece și o cină.

— Nu mă așteptam să mă cauți după ce s-a întâmplat, a spus Bridget. Credeam că ești supărat pe mine. Credeam...

A înghițit în sec.

— Credeam că ai plecat.

— Chiar am plecat. A trebuit să părăsesc țara ca să obțin o nouă viză, am lămurit-o. O să stai aici șase luni, ca turist, am zâmbit. Cred că trebuie să-mi iau un tricou cu „Iubesc Eldorra".

A zâmbit.

— Deci stai șase luni?

Părea și ușurată, și tristă.

Șase luni era o perioadă lungă, și totuși nu suficient de lungă.

— Nu, Prințesă. Voi rămâne cât timp ești tu aici.

Am văzut că îi strălucesc ochii de încântare, dar apoi mușchii i s-au încordat din nou.

— Cum... de ce...

— Lasă asta în seama mea! Cât despre „de ce" — am strâns-o mai tare lângă mine. Nu te părăsesc. Dacă tu ești în Eldorra, sunt și eu în Eldorra. Dacă ești în Antarctica, în Sahara sau în mijlocul oceanului, acolo sunt și eu. Sunt al tău atât timp cât și tu ești a mea, Prințesă, nicio *lege* nu mă va ține departe de tine. Nu-mi pasă ce spune o bucată de hârtie. O să dau foc Parlamentului, dacă trebuie.

Pe chipul ei se perindau o mie de emoții.

— Rhys.

— Vorbesc serios.

— Știu. Și cred că e ceva în neregulă cu mine, pentru că niciodată nu am fost așa de impresionată de perspectiva unui incendiu,

a spus ea, însă zâmbetul i-a dispărut. Dar vreau să știu ceva. Mai multe lucruri, de fapt.

Am simțit precauție în tonul ei.

— În regulă.

— Este amuzant că ai menționat incendierea Parlamentului. Am o idee... Nu să-l ardem *fizic*, a adăugat ea repede, când am ridicat din sprâncene. Știu o modalitate de a abroga legea, înainte ca Steffan să mă ceară de soție.

Fiara din pieptul meu a mârâit când a auzit numele lui Steffan. Planul lui Andreas nu rezolva problema pe termen scurt a logodnei lui Bridget și Steffan — și *avea să fie* o problemă pe termen scurt —, dar mă ocupam singur de ea. Nici în ruptul capului nu admiteam ca Bridget să poarte pe deget inelul oferit de alt bărbat.

— Totuși, nu știu dacă pot merge până la capăt cu planul, a spus ea, și i-am citit vulnerabilitatea în privire. Nu e tocmai cinstit.

— Ce anume?

Bridget s-a înroșit în obraji, apoi s-a uitat la mine și mi-a spus:

— Să șantajez miniștrii ca să înainteze moțiunea și să voteze pentru abrogare.

Stai așa!

— Repetă ce-ai zis!

A repetat.

— După cum am spus, nu este cea mai cinstită strategie, dar...

Am scos un sunet gutural. Bridget s-a încruntat.

— Ce este?

— Ai vorbit cu Andreas?

Dacă nu vorbise cu el, atunci soluția ei era cel puțin ironică.

Bridget s-a încruntat mai tare.

— Nu. De ce-aș vorbi cu Andreas despre asta? El vrea să fure coroana.

Nu chiar. Stătusem cu Andreas mult timp, ca să dezvoltăm planul și, chiar dacă tot nu aveam încredere în el, știam că nu voia coroana. Se bucura prea mult de stilul de viață fără griji, fără responsabilități, ca prinț.

— Pentru că și el are o idee asemănătoare, deși a lui i se aplică doar lui Erhall, nu întregului Parlament, am spus eu, și am zâmbit. Tu mereu ai fost ambițioasă.

— De ce vorbești cu..., a făcut Bridget, cu ochii mari. Știi!

Eram la fel de surprins ca și ea. Apoi mi-am dat seama. Șantajul ei asupra lui Erhall probabil că includea informații despre mine și Andreas.

Dar până să spun ceva, voiam să mă asigur că suntem pe aceeași frecvență. Cugetasem îndelung cum să-i povestesc despre descendența mea; nu voiam să-i arunc bomba, în eventualitatea în care înțelesesem greșit.

— Știu de Andreas, am spus, privind-o cu atenție. El este...

Între noi vibra o tăcere plină de tensiune.

— Fratele tău.

— Fratele meu.

Am vorbit în același timp, și iată: secretul meu, acum dat în vileag.

După treizeci și patru de ani fără nicio rudă, cu excepția mamei mele, care abia abia dacă putea fi numită „rudă", era ciudat să cred că aveam un frate.

— Deci e adevărat, a zis Bridget, încă șocată. Cum ai aflat?

— Christian a făcut niște cercetări și mi-a spus. Apoi l-am înfruntat pe Andreas.

I-am povestit ce s-a întâmplat la Andreas acasă, precum și despre planul lui Andreas de a-l șantaja pe Erhall cu faptul că eu eram fiul lui. Erhall nu-și putea permite un scandal înainte de alegeri, iar un copil din flori, ivit dintr-o iubire demult apusă, se încadra, în mod clar, în categoria „scandal".

— Sunt puțin îngrozită că am avut aceeași idee ca vărul meu.

Parcă vedeam rotițele învârtindu-se în mintea lui Bridget, analizând informațiile.

— De unde știi că putem să avem încredere în el?

— Nu știu, dar avem un avantaj. Nu vrea să afle nimeni că Erhall este tatăl lui, pentru că...

— Și-ar putea pierde statutul regal, a terminat Bridget fraza. O soartă mai rea decât moartea, după părerea lui.

— Da.

Toată situația era atât de complicată! Uram jocurile psihologice, și uite că eram prinși în cea mai întortocheată rețea de jocuri posibilă. Și nici ideea șantajului nu-mi plăcea, dar, dacă asta trebuia să fac, fie!

Bridget s-a uitat cu atenție la mine, cu ochii ei frumoși, albaștri, compătimitori.

— Trebuie să fi fost un șoc să afli despre Erhall și Andreas. Știu că ai sentimente contradictorii față de tatăl tău.

Era un fel de-a spune. Alt fel era faptul că-l disprețuiam și mai mult acum, când îi cunoșteam identitatea.

— Nu e tatăl meu. Erhall a fost, în cel mai bun caz, un donator de spermă. Dar nu vreau să vorbesc despre el acum. Să ne concentrăm asupra planului tău.

Aveam multe de rezolvat privitor la Erhall, dar ne puteam ocupa de asta mai târziu.

Bridget a intuit gândul meu și a schimbat subiectul.

— Bine. Deci..., a ridicat bărbia. Chiar o facem: îl șantajăm pe Președintelui Parlamentului.

În ciuda bravadei ei, dincolo de cuvinte se ascundea o notă de neliniște, și mă rodea o nevoie acerbă de-a o proteja — de lume, de propriile îndoieli și nesiguranțe.

Îmi doream să se vadă și ea așa cum o vedeam eu: perfectă.

I-am cuprins fața în palme.

— Dacă facem asta, o facem împreună. Tu şi cu mine, împotriva lumii, Prinţesă.

I-am simţit din plin zâmbetul, până în străfundurile mele.

— Nu aş vrea pe nimeni altcineva lângă mine, domnule Larsen, a inspirat ea profund. S-ar putea să avem nevoie de informaţii pentru a forţa mâna lui Erhall, dar vreau să încerc ceva înainte să facem acelaşi lucru cu Parlamentul. Tot timpul, am tratat tabloidele ca pe duşmani, dar poate că pot fi aliaţi.

Mi-a explicat planul. Era mai uşor decât să şantajezi o sută optzeci dintre cei mai puternici oameni din Eldorra, dar era şi un risc uriaş.

— Eşti sigură? am întrebat după ce a terminat. E un risc mare.

Bridget avea cel mai mult de pierdut dacă nu reuşea.

— Da. Nu pot să cred că nu m-am gândit la asta mai devreme, a spus, şi a făcut o pauză. De fapt, ştiu de ce nu m-am gândit mai devreme. Mi-a fost teamă de ce vor spune oamenii şi de faptul că mi-ar scădea legitimitatea ca viitoare regină. Dar m-am săturat să-mi fie frică. Cine nu riscă nu câştigă, nu?

Am zâmbit.

— Absolut!

Bridget era, până la urmă, cel mai mare risc *şi* cea mai mare recompensă.

A ridicat o mână şi şi-a împreunat degetele cu ale mele.

— Mi-a fost dor de tine.

Starea de spirit s-a schimbat: de la energia planului nostru, la ceva mai blând şi dureros de vulnerabil.

— Sunt aici. Nu plec nicăieri, am spus, trecându-mi degetul mare peste buza ei. Am grijă de ce e al meu, iar tu ai fost a mea din momentul în care te-am văzut, la uşa casei tale prost păzite din Thayer. Desigur, datorită mie, paza s-a îmbunătăţit.

A zâmbit larg:

— Atunci nu mă puteai suferi.

— Nu contează. Tot a mea erai, i-am zis, cuprinzându-i gâtul în palmă, cu degetul mare pe buza ei. Erai a mea: să mă cert cu tine, să te protejez, să ți-o trag, am spus, apoi am adăugat, pe un ton coborât: Și ca să te iubesc.

Bridget a inspirat zgomotos.

— În Costa Rica, m-ai întrebat dacă am fost vreodată îndrăgostit. Am spus că nu.

Am lăsat capul în jos, până ni s-au atins frunțile, iar între buzele noastre mai erau doar câțiva centimetri.

— Întreabă-mă din nou!

Îi cerusem același lucru și la spital, dar de data aceasta Bridget nu și-a luat privirea de la mine când a întrebat:

— Ai fost vreodată îndrăgostit, domnule Larsen?

— Doar o dată, am spus. Dar tu, Prințesă? Ai fost vreodată îndrăgostită?

— Doar o dată, a șoptit ea.

Am expirat sacadat, iar cuvintele ei mi s-au înfipt în suflet, umplând goluri despre care nu știam că există.

Până la Bridget, nu am iubit și nici nu am fost iubit. Am înțeles, în sfârșit, de ce lumea făcea atâta caz de iubire. Era mai bună decât orice vestă antiglonț și decât uitarea pe care aș fi putut s-o găsesc pe fundul sticlei, în scurta mea aventură cu alcoolul.

Alcoolul era pentru amorțire, iar eu nu voiam să fiu amorțit. Voiam să simt totul cu ea.

Am tras-o pe Bridget aproape de mine, până când trupurile noastre au devenit unul.

— Exact, am zis eu apăsat. Doar o dată. Prima și ultima dată. Nu uita asta, Prințesă!

I-am strâns părul în pumn și i-am tras capul pe spate, sărutând-o apăsat și pasional, în timp ce ne îndreptam spre un scaun.

Erau nopți în care nu mă grăbeam, când savuram fiecare centimetru din corpul ei, înainte să ofer amândurora ceea ce ne

doream. Dar erau și nopți ca aceasta, când nevoia noastră disperată de a *fi* împreună depășea orice altceva.

— Rhys..., a gemut ea, când i-am ridicat fusta pe șolduri și i-am smuls chiloții.

Eram prea nerăbdător ca să-i dau jos pe îndelete. Am aruncat mătasea ruptă pe podea și i-am desfăcut picioarele cu genunchiul.

— Ador când îmi strigi numele!

M-am cufundat în ea, înghițindu-i strigătul cu sărutări și împingând mai adânc, până când am intrat cu totul.

A trebuit să ne înăbușim gemetele, să nu fie purtate de vânt și, cumva, asta sporea intensitatea momentului, de parcă ne-am fi reținut toate emoțiile în această mică bulă în care existam doar noi.

— Mai tare, *te rog*! s-a arcuit Bridget, cu unghiile înfipte în umerii mei, iar pielea ei caldă contrasta cu răceala aerului nopții.

Am apucat spătarul scaunului și i-am dat ce mi-a cerut, un geamăt ieșindu-mi din gâtlej când și-a îngropat fața în pieptul meu, ca să-și înăbușe țipătul.

— Cât de bine e, Prințesă!

Sângele mi se încingea în timp ce mă opinteam din nou și din nou, iar mușchii mi se contractau din cauza efortului. Era alunecoasă și strâmtă, și îi simțeam respirația fierbinte pe piele, iar ea se zvârcolea și se sfărâma, cu un strigăt nerostit.

Imediat a urmat orgasmul meu, cu atâta intensitate, încât mi-a luat de două ori mai mult decât de obicei să-mi revin.

În cele din urmă, când mi s-a domolit tremurul, m-am sprijinit pe brațe, să nu o zdrobesc pe Bridget cu greutatea mea, dar ea și-a înfășurat picioarele în jurul meu, ținându-mă strâns.

— Runda a doua?

I-am dat laoparte o șuviță de păr de pe față. Părea somnoroasă, obosită și mulțumită. Tot nu-mi venea să cred că e reală.

Nu numai reală, ci aici, cu mine.

A izbucnit în râs.

— Ești nesătul, a spus ea, întorcând împotriva mea cuvântul pe care-l folosisem ca s-o caracterizez.

— Când e vorba de tine? am sărutat-o eu. Întotdeauna!

Ochii ei au căpătat o nuanță palidă sub lumina lunii, și m-a strâns și mai tare.

— Te iubesc!

Am simțit că rămân fără suflare.

— Și eu te iubesc! am spus, cu vocea sugrumată de o emoție de mult ascunsă.

Am sărutat-o din nou.

Gura ei lipită de a mea, picioarele ei înfășurate în jurul corpului meu, respirațiile și bătăile inimilor noastre contopindu-se... Trăisem în iad toată viața și abia acum vedeam cum e raiul.

Dar, pe măsură ce sărutul nostru devenea tot mai profund și mă cufundam din nou în ea, mi-am dat seama că mă înșelasem.

Bridget era mai bună decât raiul. Cu ea, mă simțeam ca acasă.

46

BRIDGET

După seara petrecută cu Rhys, m-am concentrat intens la planul meu și m-am rugat să funcționeze. Nu mi se părea *prea* rău să pun presiune pe Erhall, dar nu era inteligent să-mi întorc împotrivă tot Parlamentul. Nu credeam în guvernarea prin frică.

Așa că m-am trezit duminică în fața a peste treizeci de jurnaliști, la trei zile după întâlnirea cu Rhys. Eram cu toții pe peluza de nord a palatului, iar în spatele grupului de reporteri, spectatorii se împingeau în baricadele metalice, dornici să vadă personal un membru al familiei regale.

Prietenele mele plecaseră în acea dimineață. Le povestisem despre planurile mele, dar așteptasem să se urce în avionul cu destinația SUA înainte de a susține conferința de presă. Nu voiam să aibă și ele de-a face cu nebunia care avea să urmeze. Decizia mea nu le convenise. Voiau să fie alături de mine, să mă susțină moral, dar trebuia să fac singură toate astea.

— Bună seara! a răsunat vocea mea, iar rumoarea s-a liniștit. Mulțumesc că ați venit așa din scurt. Îmi dau seama că este duminică și probabil că ați vrea să vă aflați în altă parte, la brunch sau în pat.

S-au stârnit câteva râsete. Nu erau obișnuiți ca membrii familiei regale să vorbească atât de relaxat.

— Așadar, cu atât mai mult apreciez prezența voastră. Dar, înainte de a răspunde la întrebări, aș vrea să spun câteva cuvinte despre motivul pentru care v-am chemat aici.

M-am uitat în jur, la figurile întrebătoare, care mă priveau. *Bum. Bum. Bum.* Inima îmi bătea cu putere, însă eram extrem de calmă. Ca și cum aș fi consumat atât de multă energie înainte, îngrijorându-mă pentru planul meu, încât nu-mi mai rămăsese deloc pentru momentul propriu-zis.

Rhys avea dreptate. Era un risc uriaș, iar Elin aproape că a făcut infarct când a aflat despre conferința de presă convocată în ultimul moment, dar acum jucam dur.

Dacă îmi doream ceva, trebuia să lupt pentru acel lucru, chiar dacă asta însemna că puteam da greș în fața întregii lumi.

Dacă nu eram suficient de curajoasă încât să lupt pentru ce îmi doream, nu aveam nicio speranță să lupt pentru nevoile oamenilor.

— Sunt un cetățean mândru de Eldorra. Iubesc această țară și oamenii ei și sunt onorată să vă slujesc drept prințesă. De asemenea, sper că, atunci când va veni timpul, voi fi o regină cu care vă puteți mândri.

Respiră! Poți s-o faci!

— Cu toate acestea, sunt conștientă că au existat preocupări cu privire la dorința și capacitatea mea de a sluji țara, de când am devenit Prințesă Moștenitoare. Iar aceste preocupări nu au fost complet nefondate.

Din rândurile ziariștilor s-a ridicat un val de murmure, dar am continuat:

— Cred că pot vorbi în numele tuturor celor de aici când spun că niciunul dintre noi nu ar fi putut să prevadă evenimentele care m-au dus acolo unde sunt astăzi — adică la numai nouă luni până la încoronarea mea ca Regină a acestei țări mărețe.

Am inspirat adânc.

— M-am speriat când am aflat prima dată despre planurile fratelui meu, Prinţul Nikolai, de a abdica. Mi-era teamă să preiau un rol pe care nu m-aş fi aşteptat niciodată să-l am. Eram speriată că nu mă voi ridica la înălţimea titlului şi că-mi voi dezamăgi familia şi ţara. Dar frica nu este un motiv să stai pe loc şi, din fericire, am o echipă minunată, care mă ghidează prin complexităţile unui rol atât de important. La începutul acestui an, am petrecut trei săptămâni călătorind prin ţară, întâlnind şi cunoscând cetăţeni ca voi. Am văzut cum trăiesc, ce preocupări îi ţin treji noaptea...

Mi-am continuat discursul, vorbind nu numai despre turneu, ci şi despre programul „Scrisori de la Cetăţeni" şi despre punctele de pe ordinea de zi pe care le prezentasem în faţa Parlamentului. Iar apoi am ajuns la cea mai importantă parte a discursului meu:

— Mi-am dat seama că a fi regină nu înseamnă doar să reprezinţi ţara, aşa cum este ea. Înseamnă să duci naţiunea înainte, păstrând tradiţiile care fac din Eldorra un loc unic şi minunat, dar eliminându-le pe cele care o ţin pe loc. Acest lucru este valabil pentru reformele pe care le-am propus Parlamentului. Este valabil şi pentru tradiţiile care leagă Coroana de norme şi de aşteptări învechite... cum ar fi Legea Căsătoriilor Regale. Ceea ce mă duce la următorul punct pe ordinea de zi.

Şi mai multe murmure s-au ridicat din mulţime, şi mai sonore.

Am inspirat profund. *Acum e acum!*

— După cum probabil ştiţi, luna trecută au apărut informaţii despre o presupusă relaţie a mea cu fostul meu bodyguard, Rhys Larsen. Acuzaţiile respective au fost respinse oficial. Dar am venit astăzi aici să vă spun că sunt adevărate.

Murmurele au explodat într-un vuiet. Reporterii au sărit de pe scaune, strigând şi împingându-şi microfoanele spre mine. În spatele lor, mulţimea a luat-o razna.

Aparatele foto ţăcăneau. Se auzeau strigăte. Un milion de telefoane ridicate în aer, spre mine.

Pulsul îmi zvâcnea în timpane.

Încercam să nu mă gândesc la reacțiile lui Elin și ale familiei mele. Probabil că o luaseră razna. Refuzasem să le spun înainte ce aveam de declarat presei și insistasem ca Elin și ai mei să rămână în palat.

Astăzi, eram pe cont propriu.

Mi-am ridicat vocea pentru a acoperi vuietul.

— În plus, am venit aici și ca să vă spun că *încă* am o relație cu domnul Larsen.

S-a dezlănțuit iadul!

Era atâta zgomot, încât nici nu-mi auzeam gândurile, dar discursul meu se terminase. Era timpul să dau cuvântul reporterilor — unuia, în special.

Am făcut semn către Jas, reporterul de la *The Daily Tea.*

— Majestatea Voastră...

Mulțimea a tăcut ca să-i audă întrebarea.

— Cum rămâne cu Legea Căsătoriilor Regale? Veți fi încoronată ca regină în mai puțin de nouă luni, iar legea cere să vă căsătoriți cu cineva de origine nobilă înainte de ceremonie, a spus Jas, exact așa cum conveniserăm.

Era uimitor ce obținusem promițându-i primul interviu exclusiv cu Regina Eldorrei!

Am zâmbit.

— Mulțumesc, Jas. Este o observație bună. Într-adevăr, Legea Căsătoriilor Regale cere ca monarhul să se căsătorească cu un nobil, însă *nu* îi cere să se căsătorească înainte de încoronare. Acestea fiind spuse, cred că este timpul să regândim legea. A fost creată în secolul al XVIII-lea, când Eldorra avea nevoie de alianțele asigurate prin căsătoria regală, pentru a supraviețui ca națiune. Dar acum nu mai suntem în secolul al XVIII-lea. Europa nu mai este în război. Și cred că a venit de mult vremea să abrogam Legea Căsătoriilor Regale.

— Aveţi nevoie ca Preşedintele Parlamentului să aducă moţiunea în discuţie şi cel puţin trei sferturi din Parlament să fie în favoarea ei, pentru a adopta o abrogare, a adăugat Jas. Această problemă a apărut şi la abdicarea fostului Prinţ Moştenitor, Nikolai. Nu au fost suficiente voturi.

— Aşa e.

Am făcut o pauză, lăsându-i în expectativă. *Ţine-i în suspans*, mi-a răsunat în minte vocea lui Elin. Nu eram noi de acord mereu, dar ştia ce face când era vorba de presă.

— A fost tragic ce s-a întâmplat cu fratele meu. Ar fi fost un rege minunat, dar a trebuit să aleagă între dragoste şi ţară şi a ales dragostea. Cred că noi toţi îi putem înţelege alegerea. Noi, familia regală, ne străduim să reprezentăm ţara şi să slujim cetăţenii din Eldorra cât mai bine, dar şi noi suntem oameni. Iubim şi plângem...

Vocea mi-a tremurat când m-am gândit la figurile părinţilor mei.

— Iar uneori trebuie să luăm decizii imposibile. Dar nici fratele meu, nici oricine altcineva prezent aici nu ar *trebui* să facă această alegere. Dacă monarhul se căsătoreşte sau nu cu un nobil, asta *nu* are nicio influenţă asupra capacităţii lui de a sluji ţara. Legea Căsătoriilor Regale este o rămăşiţă învechită, dintr-o eră care nu mai există, şi fac apel la Parlament să-şi revizuiască atitudinea faţă de această problemă.

Asta spuneau cuvintele mele, dar adevărata mea ţintă — tot rostul discursului meu — era publicul. Să abordez încă de la început îngrijorările lor în legătură cu mine, să mă conectez emoţional cu ei, recunoscând că mi-e teamă să-mi asum rolul de regină, să le reamintesc de binele pe care l-am făcut şi de experienţa mea cu Parlamentul şi să explic de ce legea trebuia să fie abrogată.

Etos şi logos.

Am rostit fiecare cuvânt din suflet, dar era la fel de adevărat că petrecusem ore întregi elaborând discursul. Dacă voiam să reuşesc

ca regină, nu trebuia doar să joc jocul, ci să-l domin, iar opinia publică era vitală, atunci când nu aveam putere politică reală.

Desigur, urma o parte importantă a conferinței de presă.

Patosul.

— Tot pomeniți despre alegerea între dragoste și țară, a spus Jas. Asta înseamnă că sunteți îndrăgostită de domnul Larsen?

Mulțimea își ținea respirația. Părea că întreaga țară își ținea respirația.

S-a auzit o mașină claxonând în depărate și o pasăre zburând pe deasupra noastră, pe cerul albastru, limpede. Nimic nu tulbura liniștea grea care se lăsase pe gazon.

Am așteptat un moment. Două. Apoi am spus zâmbind:

— Da, sunt. Asta e tot! Vă mulțumesc tuturor pentru că ați venit aici!

Am plecat de pe podium într-un delir de strigăte și urale.

Îmi tremurau picioarele, inima îmi bubuia, iar eu mă îndreptam spre spatele palatului. *Am făcut-o!* Nu-mi venea să cred.

Dar încă nu puteam să sărbătoresc. Mai aveam un lucru de bifat.

Am pășit pe holul cu podea de marmură, aflat la intrarea laterală a palatului. Rhys aștepta în umbra coloanelor, cu ochii cenușii arzând.

— Te-ai descurcat bine, Prințesă!

M-a îmbrățișat. Îmi simțeam pulsul zvâcnindu-mi în gât.

— Dar încă nu s-a terminat, i-am spus, luându-l și eu în brațe și șoptind: Sărută-mă ca și cum ne-ar vedea nimeni.

Zâmbetul lui era dulce ca mierea:

— Cu plăcere, Majestate!

Gura lui Rhys a coborât peste a mea și am auzit zgomotul unui aparat foto, din tufișurile din apropiere.

— Crezi că au prins momentul? a spus, cu buzele atingându-le pe ale mele.

— Cu siguranță!

A zâmbit și m-a sărutat din nou. Mai adânc de data asta, mai insistent, iar eu m-am lipit de el, lăsând atingerea și gustul lui să mă amețească.

Primul sărut a fost pentru lume. Acesta era pentru noi.

47

RHYS

O săptămână mai târziu.

— Majestatea Voastră! a sărit de la birou asistenta lui Erhall, cu ochii mari. Îmi pare așa de rău! Nu știu ce s-a întâmplat, dar nu figurați în agenda Președintelui. Cred că e o greșeală...

— E în regulă, a spus Bridget, zâmbind amabil. Nu avem programare, dar am dori să vorbim cu Președintele. E disponibil?

— Păi..., femeia a început să-și răsfoiască hârtiile, apoi a dat din cap: Da, desigur. Vă rog să mă urmați.

Ne-a condus prin camerele Președintelui, spre biroul lui. Covorul gros, albastru înăbușea sunetele pașilor noștri. Simțeam că mi se încordează toți mușchii de tensiune.

Nu-mi era frică de Erhall, dar era prima dată când îl vedeam, de când aflasem că este tatăl meu. Doar tată biologic. Nu făcuse absolut nimic ca să merite onoarea de-a fi numit „tată".

Asistenta lui Erhall i-a bătut la ușă. N-a răspuns. A bătut iar.

— Ce? Ți-am spus să nu mă deranjezi! s-a răstit el.

Femeia a tresărit.

— Domnule Președinte, Alteța Sa, Prințesa Bridget, este aici, împreună cu domnul Larsen, a adăugat asistenta, aruncându-mi o privire rapidă și uluită.

M-am abținut să fac o grimasă.

După săptămâna trecută, toată lumea din Eldorra — la naiba, toată *lumea!* — îmi cunoștea chipul și numele. De la Tokyo la New York mass-media fierbea, iar filmările de la conferința de presă a lui Bridget, precum și fotografiile și videoclipurile cu noi sărutându-ne după conferință fuseseră difuzate non-stop de toate canalele de știri.

Presa a prezentat povestea ca pe un basm întors pe dos, despre o prințesă și bodyguardul ei, iar comentatorii au preluat-o, scriind articole întregi despre dragoste, datorie și tradiție.

Publicul adora povestea. Potrivit lui Bridget, Parlamentul a fost asaltat de apeluri privind abrogarea legii, iar hashtagul #LoveOverCountry — Dragostea Înainte de Țară — a fost în tendințe pe rețelele sociale toată săptămâna.

Dragostea e cea mai universală emoție. Nu toată lumea a trăit-o, dar toți și-o doresc — chiar și cei care pretind contrariul —, iar conferința de presă a lui Bridget a exploatat această nevoie fundamentală. Dintr-odată, Bridget nu mai era doar un membru al familiei regale. Era și om și, mai important, era la fel ca oricare alt om care, dintr-un motiv sau altul, nu poate fi alături de persoana iubită.

Nu e nimic mai puternic decât puterea care capătă atributele oamenilor de rând.

Planul lui Bridget funcționase mai bine decât sperasem, dar tot mi se părea ciudat să-mi văd chipul peste tot la chioșcurile de ziare, iar oamenii să se oprească și să se uite la mine oriunde mă duceam.

Dar fusesem de acord cu planul, știind că-mi va distruge intimitatea. Dacă pentru a fi împreună cu Bridget era nevoie să ies din umbră și să pășesc în lumina reflectoarelor, atunci eram dispus să acord interviuri oricărei reviste.

Bridget, asistenta lui Erhall și eu așteptam reacția Președintelui la vizita lui Bridget.

Am auzit un sertar trântit. Au urmat câteva momente de liniște, apoi ușa s-a deschis și a apărut Erhall, extrem de iritat.

De unde eram foarte tensionat, acum m-am încordat și mai tare. *Tatăl meu.* Nu știam la ce să mă aștept. Poate la un ghem în stomac, atunci când aveam să-l văd pe cel care era, din punct de vedere biologic, jumătate din mine, sau poate la dezgustul care clocotea în mine de peste trei decenii, în așteptarea zilei în care aș putea dezlănțui asupra tatălui meu o ploaie de pumni și de înjurături.

În schimb, n-am simțit nimic. Doar un vag dezgust față de părul exagerat de coafat și plin de gel al lui Erhall și mânie față de zâmbetul forțat, aproape batjocoritor, pe care i l-a oferit lui Bridget.

— Majestate, intrați, vă rog!

Tonul lui sugera că nu era încântat de surpriză, iar pe mine nici nu m-a recunoscut când am pășit în biroul lui mare, cu lambriuri de stejar.

Ne-am așezat pe scaunele din fața lui. Biroul îi reflecta personalitatea: rece și lipsit de orice obiecte personale, cu excepția diplomelor universitare atârnate pe pereți.

L-am analizat pe Erhall, încercând să văd asemănarea dintre noi. Am observat o ușoară asemănare în linia pomeților și a frunții. Nu era destul de evident, așa încât cineva care s-ar uita la noi să-și dea seama că suntem rude, dar puteai sesiza asemănarea, dacă te uitai suficient de atent.

Am clipit, iar asemănarea a dispărut, înlocuită de o expresie severă și de o privire rece.

— Așadar..., și-a dus Erhall degetele sub bărbie, cu buzele subțiate. Însăși prințesa moștenitoare mă vizitează în biroul meu. Cărei ocazii îi datorez această onoare?

— Am ceva de discutat pentru următoarea ședință a Parlamentului.

Bridget emana autoritate, iar eu eram foarte mândru de ea. Evoluase mult din ziua în care stătuserăm împreună în camera ei de hotel din New York, urmărind abdicarea lui Nikolai la televizor. Atunci, păruse că-i vine să vomite în timpul discursului

fratelui ei, dar azi nu mai rămăsese nici urmă din fata aceea speriată și nesigură.

— Înaintează moțiunea de abrogare a Legii Căsătoriilor Regale!

Erhall s-a uitat la ea o secundă, apoi a izbucnit într-un râs foarte zgomotos.

Simțeam că explodez, dar m-am abținut și n-am scos niciun sunet. Era spectacolul lui Bridget.

— Am crezut că este vorba despre o problemă a cetățenilor, a spus Erhall. Mă tem că nu pot să fac asta. Legea este una dintre cele mai vechi din Eldorra și, *oricât de... emoționantă* a fost conferința dumneavoastră de presă, așa e tradiția. Ca să nu mai spun că avem probleme mult mai importante de rezolvat, inclusiv problema poluării apei, pe care *chiar dumneavoastră* ați adus-o în atenție luna trecută. Vă doriți apă potabilă curată pentru locuitorii din Heidelberg, nu-i așa?

Bridget a zâmbit, netulburată de amenințarea lui.

— Mă tem că m-ai înțeles greșit. Nu e o rugăminte și sunt încredințată că Parlamentul este suficient de competent pentru a se ocupa de mai multe probleme în același timp. Dacă nu, sugerez o schimbare în modul în care conduci Camera, domnule Președinte... sau chiar schimbarea Președintelui.

Chicotele lui Erhall au încetat, iar fața i s-a împietrit.

— Cu tot respectul, Majestatea Voastră, Parlamentul consultă Coroana doar din politețe, dar nimeni, nici măcar Majestatea Sa Regele, nu dictează Legea.

— Păi, nici nu vreau să dictez legea, a spus Bridget, încrucișându-și picioarele, într-o poziție impecabilă, și privindu-l de sus. Îți spun să abrogi o lege. Este depășită și nu are nicio valoare practică pentru țară sau oameni. Fără valoare, tradiția nu este altceva decât o imitație a trecutului, iar oamenii sunt de acord. Un sondaj recent a stabilit că, în proporție de nouăzeci și trei la sută, cetățenii sunt în favoarea abrogării.

Erhall și-a umflat pieptul de indignare:

— Îndrăznesc să nu fiu de acord. Tradiția este temelia acestei țări, a acestui Birou și a Biroului *dumneavoastră*. Nu putem să distrugem tradiția pur și simplu, dintr-un capriciu. Deci nu, mă tem că nu pot înainta moțiunea. Indiferent câte tricouri-suvenir se vând cu chipul domnului Larsen pe ele, a adăugat el, rânjind.

Eu și Bridget ne-am uitat unul la altul.

Ești sigur?

Da. Fă-o!

Succint și tăcut. Cea mai eficientă conversație pe care am avut-o vreodată.

— Ar trebui să-ți pese mai mult de profilul public al domnului Larsen, a spus Bridget, înainte de a arunca bomba: Având în vedere că este fiul tău.

Majoritatea exploziilor sunt asurzitoare, îți fac dinții să clănțăne și timpanele îți vibrează de forța suflului. Explozia asta a fost tăcută, dar mortală, iar Erhall a fost izbit în plin.

Aș putea numi exact momentul în care l-a lovit suflul exploziei. Culoarea i s-a scurs din obraji, iar aroganța i-a dispărut din privire, ochii lui alergând de la mine la Bridget și înapoi. Înainte și înapoi, înainte și înapoi, ca două mingi de ping-pong.

— Asta-i... el e... asta-i... o minciună, a murmurat Erhall. Nu am niciun fiu!

— Michigan, în vara lui '86, am spus. Deidre Larsen.

Nu credeam că e posibil, dar chipul lui Erhall a pălit și mai mult, până a căpătat culoarea nasturilor lui albi.

— Judecând după reacția ta, îți amintești de ea.

M-am aplecat spre el, cu fața încrețită de un zâmbet sumbru, iar Erhall s-a dat înapoi un centimetru. Începuse să-i transpire fruntea.

— Apropo, Deidre a murit. S-a refugiat în alcool și droguri, după ce un nenorocit a abandonat-o, când ea i-a spus că este însărcinată. A luat o supradoză, când aveam unsprezece ani.

Mi s-a părut că surprind un fulger de regret în ochii lui Erhall.

— Îmi pare rău să aud asta, a spus, şi un muşchi i-a tresărit pe maxilar. Dar mă tem că nu cunosc nicio Deidre Larsen. M-aţi confundat cu altcineva.

Mi-am încleştat pumnii. Bridget mi-a pus o mână pe genunchi, cu atingerea ei răcoroasă şi liniştitoare, iar eu am respirat adânc şi m-am forţat să mă relaxez.

Nu venisem ca să-l bat pe Erhall. Aveam un obiectiv mai important de îndeplinit.

— Nu asta spun testele ADN, am spus, şi am băgat mâna în buzunar, scoţând la iveală câteva hârtii pe care i le-am aruncat pe birou cu o bufnitură ce l-a făcut pe Erhall să tresară. Uită-te, dacă nu mă crezi!

Nu le-a atins. Ştiam amândoi că era adevărat.

— Ce vrei? şi-a recăpătat Erhall o parte din calm. Bani? Un titlu? A ridicat o sprânceană: Activităţi lunare împreună, ca o familie?

În ciuda tonului său batjocoritor, s-a uitat la mine cu o expresie ciudată, care aproape...

Nu. Nici gând să fac vreo „activitate" cu el!

— Alteţa Sa ţi-a spus deja, am zis, arătând spre Bridget, care stătea calmă lângă mine, cu o expresie neutră, aproape plictisită, în timp ce urmărea conversaţia noastră. Vrem să înaintezi moţiunea de abrogare a Legii Căsătoriilor Regale.

— Şi dacă nu o fac?

— S-ar putea să găseşti ştirea despre copilul tău iubit, de mult pierdut, pe prima pagină din *Herald*, a spus Bridget. Ipotetic vorbind, desigur. Jurnaliştii pot pune mâna pe cele mai sordide informaţii, a scuturat ea din cap. Păcat că nu vor aştepta până după alegeri! Ai un adversar destul de puternic anul acesta. Un pic de scandal ar putea înclina balanţa în favoarea lui. Dar ce ştiu eu? a zâmbit Bridget. Sunt doar o „faţă frumoasă".

Fața lui Erhall și-a schimbat culoarea, de la alb ca varul la purpuriu, în mai puțin de o secundă. Ar fi fost îngrijorător, dacă mi-ar fi păsat de el.

— Mă *șantajați*?

— Nu, a răspuns Bridget. Te încurajez să faci ce trebuie. Pentru că *vei face* ceea ce trebuie, nu-i așa, domnule Președinte?

Îmi dădeam seama că Erhall se străduia să nu izbucnească în blesteme.

Dacă refuza, risca să-și distrugă cariera politică din cauza scandalului pe care l-ar provoca existența unui copil nelegitim. El reprezenta unul dintre cele mai tradiționale ținuturi din țară, iar alegătorii săi nu aveau să reacționeze pozitiv la vestea că Erhall are un copil cu o chelneriță americană, în afara căsătoriei.

Dacă ceda, avea să piardă jocul de putere. N-ar fi fost greu pentru Erhall să propună moțiunea, dar asta însemna ca Bridget să câștige. Politica era un joc, iar pierderea unui meci — mai ales în fața cuiva pe care Erhall îl considera inferior pur și simplu fiindcă era femeie — era usturătoare.

Ceasul cu pendulă ticăia în colț, iar secundele se scurgeau în tăcere.

În cele din urmă, umerii lui Erhall s-au încovoiat, iar eu am simțit fiorul victoriei.

— Chiar dacă aduc moțiunea în discuție, Parlamentul nu o va vota niciodată, a spus el cu răutate. Opinia publică n-o să vă ajute prea mult.

Zâmbetul lui Bridget a rămas neștirbit:

— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji pentru restul Parlamentului. Dacă faci cum ți-am zis, lumea nu va afla niciodată despre aventura ta. S-ar putea chiar să stai, într-o zi, pe scaunul Primministrului. Dar amintește-ți, domnule Președinte, voi fi regină. Și voi *fi* în continuare regină, mult după ce cariera ta politică se va fi terminat, iar tu îți vei povesti amintirile despre zilele tale de

glorie în talk-show-urile de dimineață. Deci este în interesul tău să cooperezi cu mine și să nu îngreunezi lucrurile. Nu ești de acord?

Erhall era nemernic, dar nu era idiot.

— Bine. Voi înainta moțiunea la următoarea întrunire a Parlamentului, a spus el, pe un ton îmbufnat.

— Excelent! a spus Bridget, ridicându-se. Îmi plac întâlnirile productive! Domnule Larsen, ați mai dori să adăugați ceva?

M-am uitat țintă la Erhall. Unele lucruri pe care le spunea și le făcea mă enervau, însă sentimentele mele față de tatăl meu trecuseră de la dispreț la indiferență.

Nu avea nicio putere asupra mea.

— Toată viața mi te-am imaginat, am spus. Tu ai fost decizia care a schimbat irevocabil două vieți, monstrul care a schimbat-o pe mama mea în monstrul care a devenit *ea*. Aș fi putut să-ți aflu identitatea cu mult timp în urmă, dar am ales să nu o fac. Mi-am zis că am procedat așa pentru că nu aveam suficientă încredere în mine că nu o să te ucid pentru ceea ce ai făcut — Erhall a tresărit și s-a dat un pas înapoi —, dar adevărul este că mi-era frică să înfrunt fantoma care mă bântuise toată viața, chiar și atunci când eram convins că fantomele nu sunt reale. Oare cum era el, omul care, teoretic, era jumătate din mine? Cum ar reacționa când ar afla că sunt fiul lui?

Din nou, lui Erhall i-a tresărit un mușchi pe față.

— Ei bine, în sfârșit l-am înfruntat și știi ce am înțeles? am spus privindu-l în ochi. Nu e un monstru. Este un omuleț trist, jalnic, care a fost prea laș ca să recunoască consecințele acțiunilor sale. Am pierdut decenii din viață lăsându-l să aibă mai multă putere asupra vieții mele decât ar fi meritat. Deci nu, nu vreau și nu voi vrea niciodată banii tăi, titlul tău sau orice fel de relație cu tine. În ceea ce mă privește, tatăl meu e mort. A murit când ne-a părăsit, acum treizeci și patru de ani.

Erhall a tresărit. Stăteam în picioare lângă el, iar corpul meu arunca o umbră peste silueta lui cocoșată. Am dat din cap.

— O zi bună, domnule Președinte!

Bridget și cu mine aproape am ajuns la ușă, când el a spus:

— Căsătoriile aranjate nu sunt doar pentru membrii familiei regale, domnule Larsen. Oamenii au fost forțați să aibă căsnicii fără dragoste cu mult înainte ca Alteța Sa să se nască.

M-am oprit și m-am uitat înapoi, privindu-l în ochi pe Erhall. Am mai zărit o umbră de regret, dar nu era suficient. Nu simțea destul regret pentru ce îi făcuse lui Deidre și nici pentru ce îmi făcuse mie. Nu exista nicio scuză pentru modul în care procedase.

În loc să-i răspund, am ieșit și l-am lăsat acolo, singur, în biroul lui rece și mare.

Bridget a așteptat până am intrat în lift, departe de urechile și ochii curioși ai asistentei lui Erhall, și mi-a spus:

— Ar trebui să facem un tur național cu discursul tău. Am fi cei mai tari.

Am râs. Mi se ridicase o mare greutate de pe umeri. Acum puteam râde în voie.

— Eu refuz categoric. Nu-mi plac discursurile.

— Te-ai descurcat bine, mi-a spus Bridget, strângându-mă de braț. Pentru o clipă, am avut senzația că lui Erhall o să-i plesnească o venă. Imaginează-ți cum ar fi fost dacă-l pomeneam și pe Andreas!

Andreas fusese hotărât să nu-i spună niciodată lui Erhall despre el. Avea mai mult de pierdut decât oricare dintre noi, dacă adevărul despre descendența lui ieșea la iveală, iar pe mine nu mă deranja să păstrez secretul — parțial pentru că îi respectam alegerea și parțial pentru că, în acest mod, stătea în banca lui. Chiar dacă nu voia coroana, Andreas încă era în colimatorul meu.

— Deci bătălia numărul unu a fost câștigată, am spus eu când liftul s-a oprit la parterul clădirii Parlamentului. Ce urmează?

În ochii lui Bridget am citit hotărâre:

— Acum, câştigăm războiul.

— La naiba! Sigur că da!

Am întins mâna. Palma ei mică şi moale se cuibărea perfect în palma mea aspră.

Uşile s-au deschis şi am ieşit într-o mare de bliţuri şi de reporteri care strigau întrebări unii peste alţii.

Din umbră, direct în lumina reflectoarelor.

Nu m-am aşteptat niciodată la recunoaştere globală, dar am vorbit serios când am spus că o voi urma pe Bridget oriunde, inclusiv în mijlocul unei furtuni mass-media.

Eşti pregătit, domnule Larsen?

M-am născut pregătit, Prinţesă.

Bridget și cu mine ne-am ţinut de mână în timp ce treceam prin furtună.

O bătălie încheiată, un război de câştigat.

Bine că am fost și voi fi întotdeauna soldatul unei singure Regine!

48

BRIDGET

Luna următoare, mi-am început campania de atragere și, la nevoie, de șantaj; aveam nevoie de un număr suficient de miniștri care să voteze pentru abrogare. Unii au fost ușor de convins, alții nu prea. După o sută de apeluri telefonice, unsprezece vizite în persoană, douăzeci și trei de interviuri mass-media — atât programate, cât și „spontane" — din partea mea și a lui Rhys, ziua cea mare a sosit în sfârșit.

Eu și Rhys stăteam în apartamentul meu și ne uitam la ședința de vot difuzată la televizor. De atâta stres, am mâncat două pachete de Oreo, în timp ce el stătea lângă mine, cu figura lui impasibilă, dar cu corpul vibrând de aceeași energie plină de neliniște pe care o simțeam și eu.

Numărul actual de voturi: nouăzeci de „da", treizeci de „nu" și două abțineri, și mai erau cincizeci și opt de voturi până la final. Aveam nevoie de o sută treizeci și cinci de acorduri pentru abrogare. Era promițător, dar știi cum se spune: nu zice hop până nu sari gardul.

— Lady Jensen! a răsunat la televizor vocea acră a lui Erhall, în camera cu lambriuri de mahon.

— Da.

— Lord Orskov!

— Da.

Am strâns mâna lui Rhys, iar inima îmi bătea cu putere. Îl aveam pe Orskov în coloana cu voturi *poate*, aşa că votul lui era un mare câştig.

— O vor abroga, a spus Rhys calm, iar siguranţa din vocea lui mi-a dat încredere. Dacă nu, avem planul de rezervă.

— Care?

— Să dăm foc Parlamentului.

Am râs.

— În ce fel ne-ar ajuta asta?

— Nu ştiu, dar măcar ne-ar da satisfacţie!

Din nou am râs, ca să îmi mai liniştesc emoţiile.

Mai urmau să voteze cincizeci şi şapte. Cincizeci şi şase. Cincizeci şi cinci.

Votul a continuat până când au mai rămas doar doi miniştri, iar noi eram la un „da" distanţă de abrogare. Dacă unul dintre ei vota „da", câştigam.

I-am strâns din nou mâna lui Rhys când Erhall a strigat numele următorului ministru.

— Lord Koppel!

— Nu.

M-am dezumflat, iar Rhys a început să înjure. Nu mă aşteptam ca lordul Koppel să voteze „da", dar tot m-am simţit dezamăgită.

Am simţit regretul în gât, ca un nod. Ar fi trebuit să scormonesc în dosarul de şantaj al lui Koppel. Încercasem să duc o campanie cinstită, fără să ameninţ pe niciunul dintre miniştri, cu excepţia lui Erhall, dar poate că am calculat greşit. N-aş fi prima persoană din istorie înşelată de propria conştiinţă.

Ai făcut ce trebuia.

M-au trecut fiori pe ceafă. Mi-am îndreptat spatele şi m-am uitat prin apartament, dar aici nu era nimeni în afară de mine şi de Rhys. Totuşi, aş fi putut jura că am auzit o voce blândă de

femeie șoptindu-mi... o voce care semăna suspect de mult cu vocea mamei, așa cum o știam din casetele vechi cu înregistrări de familie, pe care le văzusem.

Asta mi se întâmplă pentru că stau trează până târziu. Fusesem prea stresată ca să dorm noaptea trecută și, în mod clar, deliram de epuizare.

Pe ecran, un zâmbet îngâmfat se lăfăia pe chipul lui Erhall și *mi-am dat seama* că se ruga ca abrogarea să eșueze. Înaintase moțiunea, așa cum a promis, dar era evident că se bucura de fiecare dată când vota cineva împotrivă.

— Lady Dahl!

Mi-am mușcat buza de jos.

Dahl era ultimul ministru rămas. Avea unul dintre cele mai imprevizibile istorice de vot din Parlament, așa că era posibil să voteze oricum. Niciunul dintre apelurile mele către ea nu obținuse decât un politicos *Mulțumesc, Alteță. O să mă gândesc.*

Energia neliniștită pe care o simțeam dinspre Rhys s-a triplat, până când a ajuns aproape palpabilă, în liniștea asurzitoare a apartamentului meu. Îmi auzeam chiorăitul stomacului și îmi doream să nu fi consumat atât de mult zahăr într-un timp atât de scurt.

Dahl a deschis gura, iar eu am strâns din pleoape, neputând să privesc momentul care avea să-mi schimbe viața — în bine sau în rău.

Te rog, te rog, te rog...

— Da.

Da. Creierul meu a avut nevoie de un minut ca să asimileze acel cuvânt. Când în sfârșit am înțeles ce se întâmplase, am deschis ochii exact la timp ca să-l văd pe Erhall cu o privire iritată, spunând: „Cu un număr final de voturi de o sută treizeci și cinci pro, patruzeci contra și cinci abțineri, Parlamentul declară oficial Legea Căsătoriilor Regale, din 1723, abrogată. Camera..."

N-am auzit ce a mai spus în continuare. Eram prea agitată, corpul îmi fremăta de energie și mi se învârtea capul. L-am privit uluită pe Rhys.

— Chiar s-a întâmplat asta în realitate?

Ochii lui s-au încrețit de un zâmbet.

— Da, Prințesă, s-a întâmplat, a spus, plin de mândrie și de ușurare.

— Am reușit!

Nu-mi venea să cred. Legea asta fusese povara existenței mele de când devenisem Prințesă Moștenitoare, iar acum dispăruse. Mă puteam căsători cu cine voiam, fără să renunț la tron. Mă puteam căsători cu *Rhys*.

În sfârșit, am conștientizat pe deplin ce s-a întâmplat.

— *Am reușit!* am țipat și m-am aruncat în brațele lui Rhys, care râdea.

Totul s-a încețoșat și mi-am dat seama că plângeam, dar nu-mi păsa.

Atâtea luni de agonie din cauza legii, atâtea dimineți și nopți petrecute muncind, atâtea discuții tensionate... toate astea au meritat, pentru că *am reușit*.

Sunt mândră de tine, draga mea! Vocea blândă de femeie a revenit. Emoția mă gâtuia.

Nu avea importanță dacă vocea era reală sau o născocire a imaginației mele. Tot ce conta era că o auzeam, mai aproape ca niciodată.

Mulțumesc, mamă! Și eu sunt mândră de mine!

Rhys, bunicul și Nikolai mă asiguraseră că sunt capabilă să fiu regină, dar până acum nu-i crezusem. Prima mea victorie reală în Parlament! Speram că relația mea cu miniștrii că fie mai mult cooperantă decât combativă, dar nu eram naivă să cred că de aici încolo va fi ușor. Vor urma o mulțime de bătălii dificile, dar, dacă am câștigat o dată, poate vom câștiga și altă dată.

Rhys mi-a prins gura într-un sărut, profund și tandru.

— *Tu* ai reuşit. Eu doar te-am însoţit pe drumul tău.

— Nu este adevărat, am spus şi m-am ghemuit mai aproape de el, atât de euforică, încât aş fi plutit, dacă nu m-ar fi ţinut în braţe. Ai fost tot timpul alături de mine, prezent la tot ce am făcut. La interviuri, la întâlniri, la apariţiile publice. Peste tot.

Rhys a scos un sunet gutural:

— Se pare că ai rămas cu mine, Prinţesă, a spus, trecându-şi degetele peste spatele meu. Ar fi trebuit să te gândeşti mai bine la asta.

— Da? am făcut eu, gânditoare. Aş putea să mă despart de tine şi să mă întâlnesc cu altcineva. Există un star de cinema pe care mereu l-am...

Dar nu am apucat să termin propoziţia, că m-a ridicat şi m-a aruncat pe umăr ca pe un sac.

— Rhys, lasă-mă jos! i-am cerut, deşi zâmbeam atât de larg, că mă dureau obrajii. Trebuie să răspund la telefon.

I-am arătat telefonul care vibra întruna de mesaje şi apeluri, de când şedinţa de vot se încheiase.

— Mai târziu, a spus şi mi-a ars o palmă peste fund. Trebuie să-ţi dau o lecţie pentru glumele astea. Mai ales când e vorba de alţi bărbaţi!

Era greşit că mi se umeziseră chiloţii imediat ce vocea lui se transformase într-un mârâit posesiv? Poate. A deschis uşa dormitorului meu cu piciorul şi m-a aruncat pe pat.

— Ce fel de lecţie?

Eram deja atât de excitată, încât coapsele mele erau ude, iar zâmbetul întunecat al lui Rhys m-a aţâţat şi mai tare.

— Pune-te în palme şi în genunchi! a spus el, ignorându-mi întrebarea. Şi cu faţa la tăblia patului.

M-am conformat şi mi-am simţit inima izbindu-se de coaste când salteaua s-a lăsat sub greutatea lui Rhys. Mi-a tras fusta în sus cu o mână şi chiloţii în jos, cu cealaltă. Mişcarea a fost atât de brutală, încât am auzit mătasea rupându-se.

Trebuia să pun deoparte un buget lunar ca să înlocuiesc toată lenjeria intimă pe care mi-o rupea. Dar nu mă plângeam.

— Sărbătorim mai târziu votul, a spus Rhys, trecându-și degetul peste clitorisul meu, iar eu nu am mai putut să-mi rețin un scâncet. Dar deocamdată, să vedem dacă mai crezi că ești amuzantă după ce termin cu tine!

A fost ultimul avertisment pe care l-am primit, înainte să mă plesnească tare peste fund. A izbucnit o senzație de durere amestecată cu plăcere.

Mi-am coborât capul exact la timp ca să-mi înăbuș țipătul în pernă, apoi m-a inundat o altă explozie de senzații.

Avea dreptate. Puteam sărbători victoria mai târziu. Deocamdată, trebuia să scăpăm de tensiunea și anxietatea din ultima lună și...

Am gâfâit când Rhys m-a penetrat din spate. În curând, mi s-au topit toate gândurile. Au rămas doar beatitudinea atingerii lui și senzația de împlinire din inima mea.

49

BRIDGET

Ne-am petrecut restul zilei și al nopții în camera mea, ieșind doar pentru a cumpăra mâncare, dar a doua zi dimineață, a trebuit să ne trezim la realitate și am fost forțată să mă desprind din brațele lui Rhys.

Oricât de fericită eram după victoria noastră, mai aveam o problemă mare de rezolvat. Așteptasem până după vot, pentru că nu îmi puteam permite să fiu distrasă, dar era timpul să mă confrunt cu asta odată pentru totdeauna.

Rhys a rămas în dormitor, în timp ce eu îmi așteptam oaspetele în sufragerie.

Am auzit o bătaie în ușă, apoi Mikaela și-a strecurat capul înăuntru.

— M-ai chemat?

— Da. Ia loc, te rog!

A intrat și s-a așezat pe scaunul de lângă mine.

— *Muream* de nerăbdare să vorbesc cu tine, dar nu mi-ai răspuns la telefon ieri. Presupun că ai fost... ocupată. Doamne, votul! Trebuie să sărbătorim! E uimi...

— De ce ai trimis presei fotografiile acelea?

Am trecut direct la subiect. Nu puteam suporta discuțiile de complezență, când un nor negru atârna deasupra noastră.

Am reuşit să-mi păstrez tonul neutru, dar mi-am înfipt unghiile atât de tare în perna canapelei, încât au lăsat mici urme.

Nu am vrut să cred atunci când Rhys mi-a dat vestea. Încă speram că se înşală. Dar chipul palid şi ochii panicaţi ai Mikaelei spuneau tot ce aveam nevoie să ştiu.

Era adevărat.

Trădarea m-a înşfăcat cu gheare ascuţite, străpungându-mi calmul.

Nu aveam mulţi prieteni în Eldorra. Aveam cunoştinţe şi oameni care mă suportau datorită rangului meu, dar nu aveam *prieteni* adevăraţi. Mikaela fusese constant alături de mine şi avusesem încredere în ea.

— Eu... nu ştiu despre ce vorbeşti, a spus Mikaela, evitându-mi privirea.

— Compania la care a lucrat Rhys a luat urma fotografiilor până la adresa *ta* IP.

Se pare că fostul şef al lui Rhys, Christian, era un geniu al informaticii, iar Rhys i-a cerut să-l ajute să găsească identitatea celui care a divulgat informaţiile. De săptămâni întregi bănuiam că Mikaela ar putea fi vinovată şi a trebuit să mă prefac că nu era nimic în neregulă, până am înfruntat-o.

Dacă nu urma să am succes ca regină, poate că aveam o şansă ca actriţă.

Mikaela a deschis gura, a închis-o, apoi a deschis-o din nou.

— Credeam că te ajut, a spus ea încet. Ea a zis că asta o să vă ajute.

— Ştiu.

Ghearele trădării săpau mai adânc în mine.

Christian găsise câteva mesaje... interesante, când cercetase corespondenţa Mikaelei cu *The Daily Tea*, şi mă şocaseră la fel de mult precum descoperirea că Mikaela era cea care trimisese informaţiile presei.

Faptul că nu fusese ideea ei nu îmi domolea suferința. N-ar fi trebuit să facă așa ceva.

Am auzit încă un ciocănit.

— Intră!

Nu-mi luam ochii de la Mikaela, care părea că vrea să se afunde în canapea și să nu se mai ridice niciodată.

A intrat Elin, elegantă și aranjată, în costum alb Escada și pantofi cu tocuri de șapte centimetri. Ochii ei au alunecat peste Mikaela și s-au fixat asupra mea:

— Ai vrut să mă vezi, Alteță?

— Da. Discutam despre fotografiile cu mine și cu Rhys, care au ajuns la presă.

În cele din urmă, mi-am desprins privirea de la prietena mea — fosta prietenă — și am întâlnit-o pe cea albastră și rece a lui Elin.

— Poate știi ceva despre asta?

Elin nu era proastă. A înțeles imediat insinuarea mea, dar, spre meritul ei, nu s-a prefăcut că nu înțelege și nici nu și-a găsit scuze.

— Am făcut-o ca să te ajut, Alteță, a spus ea după un moment de pauză.

— Lăsând să ajungă la presă *fotografii private* cu mine? Cum putea să mă ajute asta?

— Nu erau fotografii private, a spus, aproape enervată. Erau fotografii inocente, realizate într-o manieră sugestivă. Nu aș fi permis niciodată să apară imagini cu adevărat incriminatoare. Dar, dacă nu aș fi făcut asta, tu și domnul Larsen ați fi continuat să vă desfășurați întâlnirile nesăbuite, și *ar fi apărut* ceva mai scandalos. Era doar o chestiune de timp. Să nu crezi că nu am observat ce ați încercat voi doi să ascundeți chiar sub nasul meu! Am această slujbă de atâta timp pentru că sunt foarte atentă la ce se petrece în jurul meu.

La naiba! Ar fi trebuit să-mi dau seama că Elin o să se prindă de aventura noastră!

Avea dreptate. Fuseserăm nesăbuiți, prea îmbătați de iubire ca să ne luăm măsuri de precauție mai serioase. Dar asta nu scuza purtarea ei.

— Și filmarea?

Îi spusesem, în sfârșit, lui Rhys, cu câteva săptămâni în urmă, despre filmarea de la recepția lui Nikolai. S-a supărat că ținusem acest lucru secret atât de mult timp, dar, din moment ce nu se întâmplase nimic rău, se calmase după câteva zile. Cu toate acestea, i-a cerut și lui Christian să verifice cine trimisese filmarea, iar când am aflat că Elin se afla și în spatele filmării, aproape că am căzut de pe scaun.

Surprizele nu încetau.

Mikaela și-a aruncat ochii de la mine la Elin și înapoi.

— Ce filmare?

Am ignorat-o, prea ocupate să ne înfruntăm din priviri.

— Este un delict să instalezi camere de filmat într-o reședință privată, am spus. Mai ales într-o reședință *regală* privată.

— Prințul Nikolai știa despre camere, a spus Elin fără să clipească. Șeful Pazei l-a convins să instaleze camere secrete, când s-a renovat casa. Prea mulți oameni intrau și ieșeau. A fost o măsură de precauție.

Am făcut o pauză, gândindu-mă la aceste informații, apoi am spus:

— Și șantajul este ilegal.

— Nu te-am șantajat și nici nu aș face asta vreodată, s-a încruntat Elin. Doar ți-am trimis filmarea, în speranța că te va convinge să întrerupi relația cu domnul Larsen. Când n-ai făcut-o, a trebuit să trimit mass-mediei pozele.

— Nu *trebuia* să faci nimic. Ai fi putut să vorbești mai întâi cu mine despre asta, am spus rece. Pentru un secretar de comunicare, nu prea te pricepi să comunici.

— Nu ar fi schimbat nimic. Ești încăpățânată, Alteță. Mi-ai fi spus că închei relația și apoi te-ai fi întors imediat la el. A trebuit să

forțez nota. În plus, reporterul de la *The Daily Tea* căruia i-am trimis fotografiile deja cotrobăise peste tot, sperând să găsească ceva compromițător. Cei de la Pază l-au prins intrând pe proprietatea Palatului. Era destul de insistent, parcă avea ceva împotriva ta.

Elin a înclinat capul:

— Hans Nielsen, fost angajat la *National Express*. Numele ăsta îți spune ceva?

Da, îmi spunea mai multe lucruri. Hans era paparazzoul căruia Rhys îi distrusese o cameră de filmat, anul trecut, în cimitir. Se pare că avansase în carieră *și* era ranchiunos.

Cu câteva săptămâni în urmă, Rhys mi-a povestit de bănuiala lui că i-ar fi intrat cineva în casa de oaspeți, când locuia acolo. Pun pariu că fusese Hans, având în vedere că s-a întâmplat înainte ca eu și Rhys să fim împreună, înainte ca Elin să angajeze un fotograf care să ne urmărească.

Totuși nu i-am spus nimic din toate astea lui Elin, .

— Oricum, pozele l-au mulțumit și l-au împiedicat să sape mai mult, a spus Elin. Trebuie să spun, privind retrospectiv: conferința ta de presă a fost inspirată, tu și domnul Larsen ați făcut lucrurile să funcționeze. Votul de ieri a fost un mare câștig, deci nimeni nu a avut de suferit.

Ciudat că acum numea conferința de presă inspirată, dar atunci, făcuse o criză din cauza ei.

— Nimeni nu a avut de suferit? am repetat. Elin, ai lucrat pe la spatele meu, ai stârnit un scandal și ai târât-o pe Mikaela în el!

Mikaela, care urmărise cu ochii mari schimbul de replici rapid dintre noi, a lăsat capul în jos.

— Aveam nevoie de un intermediar. Nu puteam permite să se facă legătura între mine și fotografii, a oftat Elin. Sincer vorbind, Majestate, totul a funcționat. Am alimentat presa cu un scandal mai mic, ca să nu afle despre unul mai mare. Am protejat familia regală. Acesta a fost întotdeauna obiectivul meu numărul unu.

— Poate, am spus îndreptându-mi spatele. Apreciez serviciile tale oferite familiei mele, de-a lungul anilor, dar mă tem că este timpul să ne despărţim.

Mikaela a icnit de uimire, iar pe faţa lui Elin se scurgea sudoarea.

— Mă concediezi? Nu poţi să mă concediezi. Majestatea Sa...

— Majestatea Sa m-a împuternicit să fac orice angajare şi concediere pe care le cred de cuviinţă, am încheiat.

Mi-am apăsat mâinile pe coapse, ca să nu se vadă că-mi tremură. Elin era una dintre cele mai longevive angajate de la Palat şi întotdeauna fusesem puţin speriată de ea. Dar, cu toate că se pricepea foarte bine să-şi facă munca, aveam nevoie de cineva care să lucreze *cu* mine, nu care să se furişeze pe la spatele meu şi să încerce să-mi manipuleze acţiunile.

— Ai întrecut măsura şi mi-am pierdut încrederea în tine. Atât eu, cât *şi* regele.

Elin îşi strângea telefonul atât de tare, că i s-au albit încheieturile degetelor. În cele din urmă, a spus:

— Cum doreşti. Îmi voi elibera biroul până la sfârşitul săptămânii, apoi i-a zvâcnit un muşchi sub ochi, dar în rest, nu arăta nicio emoţie. Mai e şi altceva, Înălţimea Ta?

Săritoare şi eficientă până la capăt.

— Nu, am zis, simţindu-mă ciudat de melancolică.

Elin şi cu mine nu fuseserăm niciodată apropiate, dar tot era sfârşitul unei ere.

— Poţi pleca.

A făcut un semn din cap şi a ieşit. Nu-i plăceau dramele şi mă cunoştea suficient de bine încât să-şi dea seama că eram de neclintit.

— Şi tu la fel! i-am spus Mikaelei.

— Bridget, jur...

— Trebuie să mă gândesc la toate astea.

Poate că aveam s-o iert într-o zi, dar trădarea ei mă durea încă şi nimic din ceea ce ar fi zis acum nu putea să mă consoleze.

— Nu ştiu cât va dura, dar am nevoie de timp.

— Da, ai dreptate, a spus, cu bărbia tremurând. Chiar *încercam* să te ajut. Elin a fost atât de convingătoare! Nu am crezut-o la început, când mi-a spus că tu şi Rhys aveţi o relaţie. Dar apoi m-am gândit la felul în care vă priveaţi unul pe altul şi la cât de mult v-a luat să deschideţi uşa, când am venit la tine în birou... Totul se lega. Ea a spus că vei avea probleme uriaşe dacă...

— Mikaela, te rog!

Mi-am apăsat degetele pe frunte. Mă dureau şi capul şi inima. Dacă aş fi fost vechea Bridget, poate aş fi trecut cu vederea ce făcuse, dar acum nu-mi mai permiteam să las lucrurile să scape de sub control. Aveam nevoie în jurul meu de oameni în care să am încredere.

— Nu acum!

Mikaela a înghiţit în sec şi a plecat fără să mai încerce să-şi caute scuze.

Am expirat profund. Conversaţia fusese mai scurtă, dar mai dificilă decât mă aşteptasem, chiar şi după săptămâni de pregătire mentală.

Cred că, de fapt, nimic nu te pregăteşte să-l concediezi pe unul dintre cei mai vechi angajaţi ai tăi şi să-ţi iei rămas-bun de la unul dintre cei mai vechi prieteni, în numai jumătate de oră.

L-am auzit pe Rhys venind în spatele meu. N-a spus nimic. Doar şi-a trecut palmele peste umerii mei şi mi-a masat muşchii.

— Speram să te înşeli, am spus, cu privirea încă aţintită spre locul unde stătuse Mikaela.

Şimţeam încă trădarea prietenei mele.

— Prinţesă, eu nu greşesc niciodată.

Am râs timid.

— Ştiu câteva cazuri când te-ai înşelat.

— Da? Cum ar fi? m-a provocat Rhys, amuzat.

Mi-am îngroşat vocea ca să-l imit:

— *În primul rând, nu mă implic în viaţa personală a clienţilor mei. Sunt aici ca să vă protejez de vătămarea fizică. Atât. Nu mă*

aflu aici ca să fiu prietenul dumneavoastră, confidentul sau orice altceva. Acest lucru face ca judecata mea să rămână necompromisă.

Am revenit la vocea mea obişnuită:

— Deci ai făcut aşa cum ai zis, domnule Larsen?

A încetat să-mi maseze umerii, apoi degetele lui mi-au cuprins gâtul. Inima a început să-mi bată mai tare, iar el a lăsat capul în jos, până când buzele lui mi-au atins urechea:

— Râzi de mine? Ai nevoie deja de o lecţie pentru împrospătarea memoriei, Alteţă?

Tensiunea scăpăra între noi.

— Poate. Poate doriţi să vă perfecţionaţi abilităţile de predare, domnule Larsen, am spus, tachinându-l. Lecţiile ar trebui să dureze mai mult de două ore.

Am început să râd când Rhys m-a ridicat şi m-a răsucit cu faţa spre el. Mi-am înfăşurat picioarele în jurul taliei lui, şi i-am cuprins gâtul cu braţele.

— De când te-am văzut prima dată, am ştiut că o să-mi faci probleme.

Mi-a strâns fundul în palme. Mă privea cu ochii lui cenuşii ca oţelul.

— Ai făcut ce trebuia să faci, Prinţesă.

În ciuda tonului neutru, cuvintele lui m-au mângâiat mai mult decât orice discurs.

— Ştiu, am spus, sprijinindu-mi fruntea de a lui şi simţind că mă strânge pieptul. Dar sunt atât de puţini oameni la care pot apela aici, şi tocmai am pierdut doi dintre ei într-o singură zi.

Prea multe schimbări, prea repede. Unele erau bune, altele erau răvăşitoare. Abia puteam să ţin pasul cu ele.

— Mă ai pe mine.

— Ştiu, am repetat, mai blând de data asta.

— Bun. Hai să-ţi zic... a zâmbit Rhys: Niciodată nu am fost mai fericit că m-am înşelat. La naiba cu *implicarea personală*! Nu

e de ajuns. Vreau să fiu în mintea ta, în inima ta şi în sufletul tău, aşa cum şi tu eşti în al meu. Tu şi cu mine, Prinţesă...

— Împotriva lumii, am încheiat.

Acum, senzaţia din pieptul meu nu mai avea nicio legătură cu Elin şi Mikaela.

— Aşa e. Nu eşti niciodată singură, Prinţesă, mi-a şoptit el aproape de buzele mele. Ţine minte asta!

Eu şi Rhys nu sărbătoriserăm încă oficial victoria de ieri, dar când m-a sărutat, mi-am dat seama că nu avem nevoie de şampanie şi artificii. Întotdeauna ne simţeam cel mai bine când eram doar noi, fără fast şi formalisme, iar cea mai bună sărbătoare era să *fim* împreună, fără să ne mai ascundem.

Fără ruşine, fără vinovăţie, fără vreun vot stresant sau discuţii dure cu viitorii foşti prieteni, şi fără foşti angajaţi pe capul nostru.

Doar noi.

Era tot ce aveam nevoie.

50

RHYS

— Nu poţi să stai lângă o regină dacă nu ştii ce furculiţă să foloseşti. O să te faci de râs la evenimente, a spus Andreas, încrucişând braţele la piept. Nu te-ai uitat la schema pe care ţi-am trimis-o?

— Toate sunt furculiţe! m-am răstit. Toate au acelaşi scop.

— Aş vrea să te văd încercând să foloseşti o furculiţă de stridii ca să mănânci friptură!

O durere surdă îmi pulsa în tâmple. De o oră treceam în revistă bunele maniere la cină şi eram la un pas să-l înjunghii pe Andreas cu una dintre iubitele lui furculiţe.

Se mutase din palat şi se întorsese în casa lui din oraş săptămâna trecută, după votul parlamentar, iar acum analizam aranjamentul tacâmurilor din bucătăria lui.

Îl rugasem să mă ajute să mă acomodez cu stilul de viaţă regal: protocolul diplomatic, cine este fiecare persoană din înalta societate eldorriană şi aşa mai departe.

Deja regretam şi nici nu terminaserăm prima lecţie.

Până să răspund, cineva a sunat la uşă, salvându-l pe Andreas de la moarte.

— Studiază schema! a spus el şi s-a dus să deschidă.

Tâmplele au început să-mi pulseze mai tare. Ar fi trebuit să cer ajutor Biroului de Protocol de la palat. Erau nişte plicticoşi

lipsiți de umor, dar măcar nu-mi venea să-i ucid la fiecare cinci minute.

Am auzit voci, apoi zgomot de pași.

— Rhys?

Mi-am ridicat privirea și am văzut-o pe Bridget stând în prag, împreună cu Booth. Nu eram sigur cine era mai surprins — ea sau eu.

— Ce faci aici? am întrebat amândoi în același timp.

— Se pare că acum sunt cea mai căutată persoană din familie, a spus Andreas, ocolind-o pe Bridget. Ce ironic, nu?

A venit spre mine, m-a sărut rapid, și a aruncat o privire rece spre Andreas.

— Nu ești cea mai căutată persoană nicăieri; poate doar în capul tău.

Nu m-am deranjat să-mi ascund zâmbetul. Îmi plăcea la nebunie când Bridget era sarcastică.

Andreas a ridicat o sprânceană.

— Atunci, vrei să-mi explici de ce ai venit, Alteță? Am presupus că ești prea ocupată să-l vizitezi pe neimportantul de mine.

Bună întrebare. Bridget ar fi trebuit să fie la o ședință de planificare a încoronării.

— Ședința mea s-a încheiat devreme, așa că m-am gândit să vin să-ți mulțumesc. N-am avut ocazia să-ți spun mai devreme: apreciez că l-ai ajutat pe Rhys cu Erhall.

A spus-o fără tragere de inimă. Relația lui Bridget cu Andreas se îmbunătățise puțin, de când aflase că el încercase s-o ajute în felul lui necinstit, dar nu vor fi niciodată cei mai buni prieteni. Erau prea diferiți și aveau un trecut prea încărcat.

Pe chipul lui Andreas s-a întins un rânjet viclean.

— Nu fi nemernic! l-am avertizat.

— Eu? Niciodată! a spus el tărăgănat, iar apoi s-a întors spre Bridget: Apreciez recunoștința ta, dragă verișoară. Înseamnă că îmi datorezi o favoare în viitor?

Ea a mijit ochii:

— Nu-ți forța norocul!

Andreas a ridicat din umeri.

— Măcar am încercat. Dacă tot ești aici, poate îi explici iubitului tău așezarea tacâmurilor. Am desenat o schemă perfectă, dar, din păcate, nu este suficient pentru el.

Bridget era confuză, dar apoi s-a amuzat, când i-am explicat situația, uitându-mă la Andreas tot timpul.

— Nu poate deosebi furculițele, a spus Andreas după ce am terminat de explicat. Încerc să-l civilizez. Imaginează-ți că folosește o furculiță pentru salată ca să mănânce paste! a pufnit el cu dispreț.

— Le pot deosebi destul cât să te înjunghii cu una dintre ele, am spus.

Din prag, Booth a pufnit.

— Violența este un alt lucru la care mai ai de muncă, a spus Andreas, terminându-și whiskyul și punând paharul pe blat. Ai o relație cu o prințesă. Nu poți înjunghia oamenii așa, oricum.

— Ei, cred că oamenii vor înțelege când vor afla pe cine înjunghii.

Bridget a râs.

— Lasă-l pe Andreas! mi-a spus ea. Te ajut eu.

S-a întors către Booth:

— Aici totu-i în regulă. Rhys e cu mine. Nu vrei să te uiți la un meci de fotbal?

Se referea la fotbalul european, nu la cel american. Era unul dintre nenumăratele amănunte cu care trebuia să mă obișnuiesc.

Fața lui Booth s-a luminat.

— Dacă nu vă supărați, Majestatea Voastră, chiar vreau.

Pentru că se făcea târziu și Andreas nu avea de-ale gurii, în afară de niște lapte și ouă, am comandat mâncare, în timp ce Booth se uita la meci în sufragerie, iar Bridget și Andreas se chinuau să mă învețe cum să folosesc tacâmurile. În cele din urmă, am înțeles și am trecut la rangurile nobiliare. Nu era greu de reținut. După familia regală, ducii și ducesele se clasau pe primul loc, urmați de marchizi, conți și baroni. Eldorra avea o ierarhie similară cu cea din Marea Britanie.

— S-ar putea să fii un Prinț Consort bun, până la urmă, mi-a spus Andreas, ștergându-se cu un șervețel și uitându-se la ceas. Vă rog să mă scuzați. Trebuie să sun un vechi prieten de la Oxford. Să nu distrugeți bucătăria cât timp sunt plecat!

— Vai, ce bine-mi pare! Știi că trăiesc doar pentru aprobarea ta, am glumit eu.

— Da, m-a bătut el pe umăr, iar eu m-am enervat un pic.

Nu-mi venea să cred că împărțeam același ADN cu individul ăsta.

Când m-am întors spre Bridget, ea încerca zadarnic să-și rețină un zâmbet.

— Ce-i așa de amuzant?

— Tu și Andreas, vă ciondăniți la fel ca mine și Nik, a zâmbit ea mai larg. Vă ciondăniți ca frații.

Frați.

Până acum nu conștientizasem cu adevărat: da, chiar era *fratele* meu. Unul enervant, pe care îl vedeam des. Ne certam tot timpul, dar poate așa fac frații, așa cum spunea Bridget.

Nu aveam de unde să știu. Fusesem singur toată viața... până acum.

Am simțit o senzație ciudată în stomac.

— Tot nu am încredere deplină în el, am spus.

Îmi stătea în fire să fiu cinic și, deși Andreas nu făcuse nimic dubios de când descoperisem că e fratele meu, încă avea timp s-o dea în bară.

— Nici eu nu am încredere în el, dar să fim optimişti pentru moment! În plus, va fi frumos să ai un frate aici. Chiar dacă mi-aş dori să fie mai puţin...

— Ca el însuşi?

Bridget a râs.

— Da.

— Hmm... Vom vedea.

Am tras-o mai aproape şi am sărutat-o pe frunte.

Auzeam meciul de fotbal al lui Booth răsunând în sufragerie. Caserolele noastre de mâncare zăceau împrăştiate pe insula de bucătărie, împreună cu paharul de whisky gol al lui Andreas şi schema mototolită pe care o desenase pentru mine.

Nu arăta ca o adunare regală. Arăta ca o seară normală de miercuri, petrecută acasă.

Iar când Bridget şi-a petrecut braţele în jurul mijlocului meu şi Andreas s-a întors, am putut numi, în sfârşit, senzaţia ciudată care mă cuprinsese.

Era sentimentul că aveam o familie.

51

RHYS

Trei luni mai târziu

— Rhys!

Chipul Lucianei s-a încrețit într-un zâmbet imens.

— *¿Como estas?* a întrebat, privind-o pe Bridget cu o sclipire în ochi, apoi a spus cu o notă de tachinare în glas: *¿Es tu novia?*

Am râs și mi-am întrepătruns degetele cu cele ale lui Bridget.

— *Sí, es mi novia.*

— Știam eu! a spus Luciana cu încântare. *În sfârșit!* Veniți, veniți! Am mâncare pentru voi!

Ne-a condus la aceeași masă la care stăteam la precedenta noastră călătorie în Costa Rica. Nu-mi venea să cred că fusese doar cu un an în urmă. Atât de multe se schimbaseră de atunci!

La naiba! Se schimbaseră atât de multe doar în ultimele trei luni. Bridget și cu mine ne bucuram în sfârșit să *fim* împreună, chiar dacă pregătirile pentru încoronarea ei erau în toi, iar eu mă obișnuiam treptat cu lumina reflectoarelor. Nu-mi plăcea atenția care mi se acorda, dar mă simțeam mai în largul meu, spre ușurarea mea.

— A fost o idee bună, a oftat Bridget fericită, când Luciana ne-a adus mâncarea. Aveam nevoie de o vacanță.

Am zâmbit:

— Mereu am idei bune.

Bridget ar fi vrut să plece într-o excursie abia după încoronare, dar mi-am dat seama că mai avea puţin şi claca de la atâta stres. Avea nevoie de o evadare ca să-şi revină. În plus, puteam să fiu destul de convingător, mai ales când îmi foloseam gura în alte scopuri decât ca să vorbesc.

Era prima noastră vacanţă în calitate de cuplu oficial şi aleseserăm Costa Rica nu numai din motive sentimentale, ci şi pentru că nimeni din oraş nu ne ştia şi nimănui nu-i păsa că Bridget era prinţesă. Chiar şi după tot balamucul mediatic, o tratau ca pe oricine altcineva — cald şi prietenos, uneori curioşi, dar niciodată indiscreţi.

— Cinci zile în paradis, am zis. Cinci zile în care să înotăm, să facem plajă, să ne-o tragem...

— Rhys!

— Ce, nu-ţi place programul meu?

— Vorbeşte mai încet! a şuierat ea, cu faţa de culoarea roşiilor din farfurie. Ne aude lumea.

— Nu ascultă nimeni.

Călătoream singuri. Fără Booth şi fără restul anturajului. A fost nevoie de multă muncă de convingere, dar, în cele din urmă, au fost de acord cu planul meu. Încă eram calificat să o păzesc pe Bridget, chiar dacă nu mai eram angajat în această calitate.

De când nu mai lucram pentru Christian, acceptasem să ofer consultanţă în materie de securitate şi pază. Nu aveam nevoie de bani — Harper Security plătise *foarte* bine, plus că nu eram un mare cheltuitor —, dar mi-aş fi ieşit din minţi de plictiseală, dacă nu aş fi avut cu ce să-mi ocup timpul.

— N-ai de unde să ştii cine ne aude, a spus Bridget, dându-şi o şuviţă de păr după ureche.

Purta un maiou și pantaloni scurți, iar pielea îi strălucea deja de la soare. Chiar și fără machiaj sau haine elegante, încă era cea mai frumoasă femeie pe care o văzusem vreodată.

— Oamenii ar putea, cu siguranță, să asculte.

— Crede-mă. Știu!

Cei mai apropiați clienți stăteau la trei mese distanță, atenți la meciul de fotbal de la televizor.

— Și chiar dacă ascultă, nu e nimic în neregulă cu sexul...

— Rhys!

Am chicotit, dar am încetat cu gluma, ca să nu-i explodeze fața de jenă. Mereu mă uimea cât de atentă era Bridget în public, în comparație cu cât de sălbatică era în pat. Asta făcea ca sexul să fie și mai înnebunitor: știam că puteam să văd o latură a ei pe care nimeni altcineva nu o vedea.

După prânz, ne-am plimbat puțin prin oraș înainte de a o convinge să ne întoarcem la vilă.

Nu mai puteam aștepta.

— Am o surpriză pentru tine, am spus în timp ce urcam dealul.

Nu m-am putut abține să pomenesc măcar de asta, iar faptul că vorbeam îmi mai abătea un pic atenția de la emoțiile care mă răscoleau.

Nu eram obișnuit să am emoții.

Bridget s-a însuflețit.

— Îmi plac surprizele. Ce este?

Cu o mână pe volan, mi-am împreunat degetele celeilalte mâini cu ale ei.

— N-ar mai fi o surpriză dacă ți-aș spune.

— Îmi plac surprizele pentru care sunt pregătită, a spus ea. Îmi dai un indiciu?

Am scuturat din cap, zâmbind. Zâmbeam tot mai mult în ultima vreme.

Ceva se schimbase în ultimele luni. Norul întunecat și greu care atârnase deasupra mea toată viața se risipise. Se mai întorcea din când în când, dar acum zilele însorite erau la ordinea zilei, nu furtunile.

Era... ciudat. Întunericul fusese un scut protector, iar fără el, mă simțeam dezbrăcat. Fără apărare, așa cum nu mi-am dorit niciodată să mă simt. Dar în momente ca acestea, când eram doar eu și Bridget, nu aveam nevoie de mecanisme de apărare. Oricum, ea îmi demolase toate zidurile de apărare.

— Am ajuns, am spus eu când am parcat în fața vilei. Surpriză!

S-a uitat în jur.

— Bine..., a spus și mi-a aruncat o privire confuză. Urăsc să-ți spun asta, dar am mai fost aici, îți amintești? Am predat bagajele de dimineață. Dorința numărul patru de pe lista mea de dorințe.

— Crede-mă, nu voi uita niciodată, am zâmbit larg. Dar nu asta e surpriza. Uite! am spus, ridicând în aer niște chei. Am cumpărat casa.

A rămas cu gura căscată.

— Ce?

— Prietenul meu se gândea s-o vândă oricum. El și familia lui se mută mai în sud. Deci am cumpărat-o, am spus, ridicând din umeri.

Puteam să stăm în cele mai frumoase hoteluri din lume, dar eu îmi doream un loc al nostru.

— Rhys, nu se poate, a spus Bridget, uitându-se la vilă. Serios?

— Da.

Am zâmbit și mai larg când ea a țipat de bucurie și a sărit din mașină.

— O să venim aici în fiecare an! mi-a strigat ea peste umăr. Și avem nevoie de mai multe hamace!

Am urmat-o înăuntru, râzând. Trata fiecare cameră de parcă era un prieten pe care nu-l văzuse de mult.

Îmi plăcea să o văd așa, sălbatică și fără griji, cu garda jos și cu fața luminată de un zâmbet. Unul *real*.

— Ador locul ăsta! a spus, deschizând ușa de sticlă ce dădea spre terasă și a oftat mulțumită, când a văzut piscina. Perfecțiune!

— De ce crezi că am cumpărat-o?

O sclipire poznașă i-a luminat ochii.

— Rhys, nu cumva, în secret, ești un romantic?

— Nu știu.

Am băgat mâna în buzunar și am scos o cutie mică de catifea. În stomac am simțit un ditamai ghemotocul de emoții.

Bridget a scos un icnet de surpriză, dar în rest era liniște — vântul, păsările, vuietul Pacificului în depărtare. Ca și cum toată lumea își ținea respirația, așteptând să vadă ce se întâmpla mai departe.

— Tu să-mi spui!

Am deschis cutia, scoțând la iveală inelul cu diamant sclipitor, care zăcuse pe fundul sertarului meu timp de două luni. Am vrut să aștept momentul perfect. Acum acel moment sosise, și mă simțeam ca un tânăr de optsprezece ani care participă la antrenamentele de Marină Militară pentru prima dată, hotărât, dar speriat ca naiba de cum se va desfășura următorul capitol din viața lui.

O cerere în căsătorie era inevitabilă. Eu știam, Bridget o știa, lumea știa. Dar doar pentru că un lucru este inevitabil, nu înseamnă că nu e important, iar acesta era cel mai important moment din viața mea.

— Nu mă prea pricep la dulcegării, așa că voi fi scurt.

La naiba, îmi tremura vocea? Speram că nu.

— N-am crezut niciodată în dragoste. N-am vrut-o niciodată. Nu i-am văzut valoarea practică și, ca să fiu sincer, mă descurcam foarte bine fără ea. Dar apoi te-am întâlnit pe tine. Zâmbetul tău, puterea ta, inteligența și compasiunea ta. Chiar și încăpățânarea și îndrăzneala ta. Mi-ai umplut o parte din suflet despre care am

crezut mereu că va fi goală și mi-ai vindecat răni care nu știam că există. Și atunci am înțeles: nu-i vorba că nu credeam în dragoste înainte. Dar o păstram pe toată pentru tine.

Bridget și-a dus o mână la gură și a lăsat să-i scape un suspin. Am inspirat adânc.

— Bridget, vrei să te căsătorești cu mine?

Nici nu apucasem să întreb, că Bridget și-a și aruncat brațele pe după gâtul meu și m-a sărutat:

— *Da.* Da, da, de o mie de ori *da*!

Da. Un cuvânt, două litere. Mă simțeam atât de împlinit, încât eram sigur că nu aveam să mai sufăr vreodată. I-am strecurat inelul pe deget. Se potrivea perfect.

— Nu mai poți da înapoi, am spus eu morocănos, sperând că în felul ăsta îmi ascund tremurul din voce. Acum chiar te-ai pricopsit cu mine!

Bridget a mai scos un suspin, urmat de un râset.

— Nici n-aș vrea să fie altfel, domnule Larsen, m-a luat ea de mână. Tu și eu.

O senzație profundă și plăcută mi s-a răspândit în piept, încălzindu-mă mai mult decât soarele după-amiezii târzii.

Nu știam ce făcusem ca să o merit, dar era aici, era a mea și nu aveam s-o las niciodată să plece.

— Tu și eu, am spus, cuprinzându-i fața în palme și atingându-i buzele cu ale mele. Pentru totdeauna.

EPILOG

RHYS/BRIDGET

Rhys
Șase luni mai târziu

— Promiteți și jurați solemn că veți guverna poporul din Eldorra în conformitate cu legile și obiceiurile țării?

— Promit solemn!

Bridget stătea pe tron, palidă, dar sigură pe sine, și depunea jurământul oficial. Bunicul ei stătea lângă ea, cu chipul solemn, dar mândru, iar catedrala era atât de tăcută, încât simțeam cum mă apasă pe umeri importanța momentului.

După luni de pregătire, venise în sfârșit ziua cea mare. În câteva minute, Bridget avea să fie încoronată drept Regina Eldorrei, iar eu, ca logodnic al ei, aveam să devin oficial Prinț Consort.

Nu visasem niciodată la așa ceva, nu cred să-mi fi dorit vreodată asta, dar aș fi urmat-o pe Bridget oriunde, de la cel mai mic și mai prăpădit oraș, până la cea mai mare biserică. Atât timp cât eram cu ea, eram fericit.

Stăteam cu Nikolai, Sabrina, Andreas și ceilalți din familia von Ascheberg în primul rând, cel mai aproape de încoronare. Ceremonia avea loc în impresionanta catedrală din Athenberg, care era plină de mii de oaspeți de seamă: președinți de stat, membri ai

unor familii regale străine, celebrități, miliardari — toți erau acolo.

Mi-am împreunat mâinile în față, dorind ca arhiepiscopul să se grăbească. Nu vorbisem cu Bridget toată ziua și abia așteptam să ajung la balul de încoronare, să putem fi singuri puțin.

— Îți vei da silința ca toate judecățile tale să țină seama de Lege și Dreptate, întru mila Domnului? a întrebat-o arhiepiscopul.

— Da!

M-am simțit pătruns de mândrie auzind vocea puternică și clară a lui Bridget.

Și-a încheiat jurământul. O liniște totală s-a așternut peste catedrală în momentul în care arhiepiscopul a ridicat coroana de pe capul lui Edvard și a pus-o pe al ei.

— Majestatea Sa, Regina Bridget de Eldorra! a strigat arhiepiscopul. Trăiască Regina!

— Trăiască Regina! am repetat emoționat, împreună cu restul oaspeților. Lângă mine, Nikolai a lăsat capul în jos, cu chipul strălucind de emoție; lângă Bridget, Edvard stătea drept și ochii îi străluceau.

Arhiepiscopul a încheiat ceremonia cu câteva versuri din Cartea Regelui, și asta a fost tot.

Eldorra avea un nou conducător: prima femeie-monarh după mai bine de un secol.

Un zumzet electrizant a înlocuit liniștea. S-a răspândit prin clădirea înaltă și l-am simțit pe pielea mea. În acest răstimp, Bridget s-a ridicat pentru procesiunea de ieșire; judecând după felul în care se mișcau și murmurau ceilalți oaspeți, nu eram singurul care simțise acea senzație în aer.

Știam că istoria se scria sub ochii noștri.

Am surprins privirea lui Bridget în timpul procesiunii, i-am zâmbit și i-am făcut cu ochiul. A zâmbit și ea ușor, dar imediat și-a ascuns zâmbetul, iar eu m-am chinuit să nu râd, văzând expresia ei extrem de serioasă, când a părăsit biserica.

— A fost cea mai lungă ceremonie la care am asistat vreodată, a căscat Andreas. Mă bucur că nu am fost eu cel care a trebuit să stea acolo sus.

— Atunci, bine că nu vei sta niciodată acolo sus.

Relația mea cu Andreas începea să semene cu o prietenie autentică, dar personalitatea lui încă mă călca pe nervi.

A ridicat din umeri:

— *C'est la vie!* Să-și asume Bridget povara unei națiuni, iar eu o să continui să trăiesc ca un prinț, fără nicio responsabilitate.

Nikolai și cu mine am schimbat o privire și am clătinat din cap. În timp ce eu și Andreas nu ratam nicio ocazie să ne tachinăm, aveam o relație mult mai apropiată cu Nikolai. Un alt frate, deși prin alianță, nu de sânge; și nici nu-mi venea să-l omor uneori, ca pe Andreas.

După procesiunea de ieșire din catedrală, oaspeții au plecat și, în curând, m-am trezit în sala de bal a palatului, așteptând cu nerăbdare sosirea lui Bridget.

Doar cinci sute de oameni primiseră invitații la balul de încoronare, și tot erau prea mulți. Toți voiau să-mi strângă mâna și să mă salute, iar eu le-am făcut pe plac fără tragere de inimă, cu ochii la ușă. Cel puțin lecțiile mele cu Andreas fuseseră utile — îmi aminteam rangurile tuturor și i-am salutat corespunzător.

Mi-a crescut pulsul când ușierul a anunțat, în cele din urmă, în sala de bal:

— Majestatea Sa, Regina Bridget de Eldorra!

A izbucnit o muzică triumfală, ușile s-au deschis și a intrat Bridget. Purta o rochie mai ușoară decât ținuta încărcată pe care o îmbrăcase pentru ceremonie și își înlocuise coroana ceremonială cu una mai simplă.

Bridget a salutat mulțimea, zâmbind rezervat, dar când privirile ni s-au întâlnit, i-am văzut pe chip o umbră jucăușă.

M-am retras elegant din conversația cu prim-ministrul Suediei și mi-am croit drum prin mulțime. Pentru prima oară, nu era

nevoie să-mi folosesc statura — toți s-au dat la o parte când m-au văzut apropiindu-mă.

Iată unul dintre avantajele de a fi Prinț Consort.

Când am ajuns la Bridget, vreo șase persoane se luptau să-i atragă atenția.

— Majestatea Voastră! am întins mâna, întrerupând o femeie care îi lăuda entuziasmată rochia.

Mulțimea a tăcut.

— Îmi acordați acest dans?

Un zâmbet i-a apărut în colțul gurii.

— Bineînțeles. Doamnelor, domnilor, vă rog să mă scuzați!

M-a luat de mână și ne-am îndepărtat. Șase perechi de ochi ne sfredeleau.

Bridget a așteptat până când nu ne mai auzea nimeni, apoi a spus:

— Slavă Domnului! Dacă trebuia s-o mai ascult pe Lady Featherton complimentându-mi încă o dată ținuta, o luam razna!

— Nu putem permite să se întâmple asta, nu-i așa? Mie îmi placi vie, am spus, sprijinindu-mi mâna pe spatele ei și dirijând-o pe ringul de dans. Deci ești oficial Regină. Cum e?

— Ireal, dar și... corect, a spus ea scuturând din cap. Nu știu cum să explic.

— Înțeleg.

Chiar înțelegeam. Simțeam la fel. Nu eu eram cel care fusese încoronat, desigur, dar așteptaserăm și plănuiserăm atât de mult acest eveniment, încât era ciudat că ceremonia se încheiase. Avuseserăm timp, de asemenea, să ne obișnuim cu ideea că Bridget va fi regină, iar acum, când fusese încoronată, așa mi se părea corect.

Ajungem întotdeauna acolo unde trebuie să fim.

— Știu, a spus Bridget, iar ochii i-au strălucit de emoție, apoi a făcut o mică grimasă: Totuși, abia aștept să ies din rochia asta! Nu e la fel de incomodă ca rochia de încoronare, dar jur că tot cântărește cinci kilograme!

— Nu-ți face griji. O sfâșii eu mai târziu! i-am promis, apoi am lăsat capul în jos și am șoptit: Nu i-am tras-o niciodată unei regine.

Am chicotit când am văzut că roșește.

— Să nu-ți mai spun *Prințesă* acum? am întrebat. *Regină* nu sună la fel de interesant.

A mijit ochii.

—Să nu îndrăznești! Prin decret regal, nu ai voie să încetezi să-mi spui *Prințesă*.

— Credeam că nu-ți place.

Am ajutat-o să facă o piruetă, iar ea a așteptat până când a ajuns din nou în brațele mele și a zis:

— La fel de mult pe cât urăști tu când îți spun *domnule Larsen*.

Înainte, nu-mi plăcea.

— Glumeam, i-am spus, cu buzele pe fruntea ei. O să fii mereu Prințesa mea.

Ochii lui Bridget străluceau mai puternic.

— Domnule Larsen, dacă mă faceți să plâng la balul meu de încoronare, nu vă voi ierta niciodată!

Am zâmbit mai larg și am sărutat-o, fără să-mi pese dacă manifestările publice de afecțiune încălcau protocolul.

— Atunci, este un lucru bun că am restul vieții la dispoziție să mă revanșez.

Bridget

La trei luni după încoronare, Rhys și cu mine ne-am întors la Catedrala Athenberg, pentru nuntă.

A fost atât de grandioasă și de luxoasă precum te-ai aștepta de la o nuntă regală, dar am colaborat cu Freja, noul secretar de comunicare, pentru ca recepția să fie cât mai restrânsă cu putință. Ca regină, din motive diplomatice, nu puteam organiza o petrecere numai pentru prieteni și familie, dar am redus lista de invitați de la două *mii* la două sute. Am considerat asta o mare victorie.

— Sunt invidios, a spus Nikolai. Ai doar două sute de oameni de salutat. Eu aproape că nu-mi mai simţeam mâinile la recepţie.

Am râs.

— Dar ai supravieţuit.

Stăteam lângă masa cu deserturi în timp ce restul oaspeţilor mâncau, beau şi dansau. Ceremonia de nuntă a avut loc fără probleme şi, oricât de mult îmi plăcea să-mi văd prietenii şi familia dezlănţuiţi, număram minutele până când puteam fi singură cu Rhys, care acum vorbea cu Christian şi cu câţiva dintre prietenii lui din Marină.

Nu se aşteptase să vină prietenii săi militari, pentru că nu vorbise cu ei de atâta vreme, dar au apărut toţi. Poate că şi-a făcut griji în legătură cu revederea lor, dar se pare că le-a depăşit. Rhys zâmbea, râdea şi părea în largul lui.

— Cu greu am supravieţuit, a glumit Nikolai, apoi zâmbetul i-a dispărut. Mă bucur că lucrurile s-au rezolvat pentru tine şi Rhys, a adăugat el încet. O meriţi. Când am abdicat, nu m-am gândit... N-am vrut niciodată să pun aşa o presiune asupra ta. Iar când mi-am dat seama ce înseamnă... la ce trebuia să renunţi...

— Este în regulă, l-am strâns de mână. Ai făcut ce trebuia. Am fost supărată când mi-ai spus prima dată, dar totul s-a rezolvat şi îmi place să fiu regină... în cea mai mare parte a timpului. Mai ales acum, că Erhall nu mai este Preşedintele Parlamentului.

Erhall pierduse la mustaţă postul de Preşedinte. Aş minţi dacă aş spune că vestea nu mi-a făcut o plăcere imensă.

Îmi făcusem totuşi griji că Nikolai va fi supărat sau ranchiunos în legătură cu abrogarea. Oare se simţea aiurea fiindcă aveam să rămân cu Rhys *şi* să păstrez coroana? Însă reacţiona bine şi mă susţinea şi a recunoscut că se bucura de noua sa viaţă mai mult decât se aştepta. Cred că se simţea uşurat, cel puţin în parte.

Toată viaţa, Nikolai fusese crescut să creadă că îşi doreşte tronul, pentru că *nu* avea de ales, iar acum, că era eliberat de acele

așteptări, îi mergea foarte bine. Între timp, eu purtam mantia regală și învățasem să iubesc acest rol.

Modul în care se rezolvaseră lucrurile era ironic.

— Da, Erhall era cam nesuferit, nu-i așa? a zâmbit Nikolai și a aruncat o privire peste umărul meu. Ah, se pare că am ceva de făcut. Vorbim mai târziu. Trebuie să o salvez pe Sabrina, înainte ca bunicul s-o oblige să ne boteze copilul Sigmund, după stră-stră-unchiul nostru. A ezitat o clipă și apoi m-a întrebat: Ești fericită, Bridget?

I-am strâns din nou mâna, iar în gât simțeam un ghem de emoție.

— Da, sunt fericită.

Simțeam uneori că toată greutatea lumii se află pe umerii mei? Da. Mă supăram, mă stresam și aveam frustrări? Da. Dar la fel făceau mulți. Important era că nu mă mai simțeam prinsă în capcană. Învățasem să stăpânesc împrejurările în care mă aflu, în loc să le las pe ele să mă stăpânească și, în plus, îl aveam pe Rhys alături. Indiferent cât de neplăcută fusese ziua, puteam să mă întorc acasă, la omul pe care îl iubeam și care mă iubea la rândul lui, iar asta era ceea ce conta.

Nikolai trebuie să fi simțit sinceritatea din vocea mea, pentru că am văzut cum i se relaxează chipul:

— Bun! Asta e tot ce trebuie să știu.

M-a sărutat pe obraz și s-a îndreptat spre locul în care Sabrina, însărcinată în cinci luni, stătea cu bunicul nostru, care își petrecuse zilele de după încoronarea mea agitându-se pentru viitorul strănepot și încercând să-și găsească un hobby potrivit ca să-și umple timpul.

Câteva săptămâni, Edvard îl forțase pe Rhys să-l învețe cum să deseneze, dar s-a dovedit că printre talentele lui nu se număra și cel artistic. De atunci, trecuse la tir cu arcul și a trebuit să adaug un bonus de plată de risc pentru personalul care îl însoțea la antrenament.

M-am răsucit ca să văd ce-l făcuse pe Nikolai să plece, iar chipul mi s-a luminat într-un zâmbet când l-am văzut pe Rhys apropiindu-se.

— Nu ne-am mai văzut de mult, l-am tachinat.

Dansaserăm o singură dată și apoi fiecare fusese acaparat de diverși prieteni și de rude.

— Nu-mi aminti! E nunta mea, și totuși abia dacă am apucat să-mi văd soția, a mormăit el, dar încruntarea i s-a mai domolit când m-a luat în brațe. Ar fi trebui să ne căsătorim în secret.

— Palatul ar fi protestat.

— La naiba cu Palatul!

Mi-am înăbușit un hohot.

— Rhys, nu poți spune asta. Acum ești Prințul Consort.

Titlul de Rege Consort nu exista în Eldorra, așa că, deși eu eram Regină, el era numit Prinț Consort.

— Asta înseamnă că o pot spune chiar mai des decât înainte, mi-a atins Rhys obrazul cu buzele, iar de plăcere pielea mi s-a făcut ca de găină. Apropo de Prințul Consort... ce beneficii vin la pachet cu postul ăsta?

— Păi..., am încercat să gândesc, deși eram buimăcită, în timp ce el îmi mângâia ceafa. O coroană, o cameră minunată în palat, abonament medical...

— Plictisitor. Plictisitor. Și mai plictisitor.

Am izbucnit în râs.

— Atunci ce vrei?

Rhys a ridicat capul, cu ochii strălucind.

— Vreau să te apleci...

— Bună! Îmi cer scuze că vă întrerup, a intervenit Ava.

Arăta minunat în rochia ei de domnișoară de onoare, verde-mentă, dar pe chipul ei se citea îngrijorarea.

— I-ați văzut pe Jules și pe Josh? Nu-i găsesc nicăieri.

— Se teme că s-au ucis reciproc, a adăugat Alex, venind în spatele ei.

Ava şi-a dat ochii peste cap.

— Exagerezi.

— Nu chiar. Am văzut-o pe Jules cu un cuţit, mai devreme.

— Sper că n-au făcut-o. Voi avea parte de reclamă proastă, dacă are loc o crimă la nunta mea, am glumit. Dar nu, nu i-am văzut. Scuze!

Totuşi, mi-am aruncat ochii prin salon, pentru orice eventualitate.

Booth, care insistasem să participe ca invitat, nu ca bodyguard, era prins într-o conversaţie cu soţia sa şi cu Emma, care zburase încoace în urmă cu câteva zile, ca să putem vorbi înainte de nuntă. Se pare că Emma se ataşase mai mult decât se aşteptase de drăgălăşenia lui Meadow şi de vulgarităţile lui Leather şi îi adoptase pe amândoi de la adăpost. Am fost încântată, mai ales când Emma a promis că îmi va trimite des poze şi filmări cu ei.

Steffan dansa cu Malin. L-am sunat după conferinţa mea de presă, ca să-mi cer scuze că nu l-am anunţat, dar nu se supărase deloc. A spus că l-am încurajat să-şi înfrunte tatăl şi, având în vedere că participa împreună cu Malin la cel mai mediatizat eveniment al anului, se pare că lucrurile funcţionaseră.

Christian stătea în umbră, discutând cu Andreas, dar ochii îi fugeau spre ceva — *cineva* — de pe ringul de dans. I-am urmat privirea şi am tresărit când am văzut-o pe Stella.

Nu e bine. Sau poate că-mi făceam griji degeaba.

Chiar şi Mikaela era prezentă, distrându-se cu câţiva dintre vechii noştri prieteni de la şcoală. O invitasem ca să facem pace, dar avea să mai dureze până să am iar încredere în ea.

Aproape toţi cei care jucau un rol major în viaţa mea erau acolo... cu excepţia lui Jules şi a lui Josh.

— Nici eu nu i-am văzut, a spus Rhys.

Ava a oftat:

— Mulţumesc. Voiam doar să verific. Scuze că v-am deranjat şi, încă o dată, felicitări!

L-a tras pe Alex după ea, probabil ca să-şi caute fratele şi pe Jules, deşi Alex părea că ar prefera să facă orice altceva.

— Ei bine, asta a stricat starea de spirit, a spus Rhys sec. Nici măcar nu putem purta o conversaţie fără să fim întrerupţi.

— Poate că ar trebui să aşteptăm până după recepţie, pentru că asta o să se întâmple în continuare. Deja o văd pe Freja venind spre noi. Doar dacă..., mi-am coborât vocea şi o scânteie jucăuşă s-a aprins în mine: Ne ascundem.

Ne-am uitat unul la celălalt un moment, apoi un zâmbet i-a apărut pe faţă:

— Îmi place cum gândeşti, Prinţesă.

Rhys a plecat primul, sub pretextul folosirii toaletei, iar eu l-am urmat la scurt timp după aceea. Nu puteam să dispărem mult timp, dar puteam fura câteva clipe doar pentru noi.

— Majestatea Voastră! a strigat Freja când am trecut pe lângă ea. Unde mergeţi? Trebuie să vorbim...

— La toaletă. Mă întorc!

Am iuţit pasul şi mi-am reţinut râsul, până am ajuns în salonaşul unde aştepta Rhys.

— Parcă ne-am întâlni iarăşi pe furiş.

Am închis uşa în urma mea, iar inima îmi bătea cu putere, înfiorată că eram în sfârşit singură cu el şi că puteam să facem ceva interzis.

— La fel ca pe vremuri, a spus el.

Luminile erau stinse, dar prin perdele pătrundea lumina lunii suficient încât să-i văd chipul şi căldura blândă din ochi.

I-am înlănţuit gâtul cu braţele.

— Ia spune-mi! Când erai mic, te gândeai că o să ajungi aici? Să te ascunzi într-un salon regal, împreună cu soţia ta, în noaptea nunţii?

— Nu chiar, a spus el, trecându-şi degetul mare pe buza mea de jos. Dar cineva mi-a spus odată că ajungem întotdeauna acolo unde trebuie să fim. Iar eu aici trebuie să fiu. Cu tine.

Lasă fluturii! Un stol întreg de păsări și-a luat zborul în pieptul meu, ridicându-se în nori și luându-mă cu ele.

— Domnule Larsen, chiar cred că, în secret, ești un romantic!

— Să nu spui nimănui, a zis el și mi-a strâns fundul în palme. Altfel, va trebui să te bat la fund.

Mi-am înăbușit un hohot chiar înainte ca gura lui să se năpustească asupra buzelor mele. Orice altceva — Freja, recepția, sutele de oameni adunați în sala de bal, la doar câteva uși depărtare — a încetat să existe.

Răpire, șantaj, trădare... Drumul nostru până aici numai convențional nu fusese! Nu eram o prințesă din cărțile de povești, iar Rhys nu era Făt-Frumos.

Nici nu voiam să fim pesonaje de basm.

Pentru că, deși ceea ce trăiam noi nu era în niciun caz un basm tradițional, era al nostru. Și era pentru totdeauna.

Mulțumesc că ai citit *Twisted Games*! Dacă ți-a plăcut această carte, aș fi recunoscătoare dacă ai lăsa o recenzie pe platforma ta de social media preferată.

Recenziile sunt ca niște bacșișuri pentru autori și toate ajută!

Cu dragoste,

Ana

MULȚUMIRI

Vă mulțumesc tuturor pentru că ați citit povestea lui Bridget și a lui Rhys! Acest cuplu m-a obsedat luni de zile, iar acum, că în sfârșit au ieșit în lume, sper că îi iubiți la fel de mult ca mine!

Vreau să le mulțumesc în special celor care au contribuit la transformarea acestei cărți în realitate:

Cititorilor mei alfa și beta — Brittney, Brittany (cu a), Yaneli, Sarah, Rebecca, Aishah și Allisyn — le mulțumesc pentru feedbackul lor constructiv. Ați ajutat povestea să strălucească și sunt atât de recunoscătoare pentru onestitatea și atenția voastră la detalii!

Le mulțumesc Christei Desir și celorlalți din echipa Bloom Books pentru încurajări și pentru îndrumare!

Agentei mele incredibile, Kimberly Brower, pentru că transformă visurile în realitate.

Asistentei mele personale, Amber, pentru că a avut grijă să rămân sănătoasă la minte și pentru că e mereu disponibilă când am nevoie de o a doua opinie. Ce m-aș face fără tine?

Editorului meu, Amy Briggs, și corectoarei Krista Burdine, pentru că au lucrat cu mine la termenele mele de predare, în continuă schimbare și uneori foarte strânse. Sunteți cele mai tari!

Lui Quirah, de la Temptation Creations, pentru coperta uimitoare a acestei cărți, și echipelor de la Give Me Books și Wildfire Marketing, pentru că au făcut din ziua lansării un vis împlinit.

Și mulțumiri URIAȘE fiecărui cititor și blogger care a arătat atât de multă dragoste acestei serii! Sunt uluită de toate recenziile, postările superbe și mesajele pe care le primesc. Cu adevărat, meritați ce-i mai bun.

Cu dragoste,
Ana

Pentru comenzi și informații vă rugăm contactați:
Editura EPICA
Str. Vasile Lucaciu, nr. 115, sector 3
București, cod poștal 030693
Tel.: 031 0699705
E-mail: vanzari@edituraepica.ro
office@edituraepica.ro
Magazinul virtual și blog:
www.edituraepica.ro

Tipar executat la:
EVEREST
TIPOGRAFIA

O poveste de dragoste plină de pasiune scrisă de Ana Huang, autoarea care a făcut senzație în comunitatea BookTok.

Întotdeauna sigur pe el, serios, taciturn și arogant, bodyguardul de elită **RHYS LARSEN** se ghidează după două reguli în viață: își protejează cu orice preț clienții și nu se implică emoțional. Niciodată!

Și nu s-a simțit vreodată ispitit să-și încalce regulile... până când a întâlnit-o pe ea.

Bridget von Ascheberg este o prințesă, la propriu, a cărei încăpățânare rivalizează cu cea a bodyguardului său. În ea arde o flacără ascunsă, care face praf și pulbere regulile lui Rhys. Bridget nu e deloc așa cum se aștepta el, dar în același timp, este tocmai ce avea nevoie Rhys.

Zi după zi, puțin câte puțin, Bridget se strecoară în inima protectorului ei, până când acesta e nevoit să înfrunte adevărul: a jurat să o apere, dar în același timp își dorește ceva ce o va ruina – să fie *doar* a lui.

Pentru că Bridget este a lui.

Prințesa lui. Fructul interzis. Fantezia lui cea mai desfrânată.

* * *

Distinsă, cu o voință de fier și apăsată de povara îndatoririlor regale, **PRINȚESA BRIDGET** visează la libertatea de a trăi și a iubi așa cum dorește.

Dar, când fratele ei abdică, prințesa este amenințată de perspectiva unei căsătorii încheiate din considerente politice și lipsite de iubire. Mai mult, va trebui să accepte un tron la care nu a râvnit niciodată.

Iar în timp ce încearcă să se acomodeze cu dificultățile noului ei rol și cu perfidia care o înconjoară, Bridget este nevoită să ascundă atracția pe care o simte pentru un bărbat pe care nu-l poate avea.

Bodyguardul ei. Protectorul ei. Omul capabil să-i distrugă viața.

Iubirea lor neașteptată și interzisă ar putea arunca în aer un regat... și i-ar putea condamna pe amândoi.

Nu te implica emoțional. Niciodată!

Pentru mai multe informații, vizitați **www.anahuang.com**

www.edituraepica.ro
ISBN: 978-606-9713-46-4

EPICLOVE

Ficțiune contemporană pentru tineri. +17